

Giới thiệu Ôm Ấp Yêu Thương

Truyện Ôm Ấp Yêu Thương của tác giả Nhan Tiểu Ngôn là tác phẩm ngôn tình mang nội dung hư cấu. Chuyện xoay quanh tình yêu của thiếu nữ tài năng tuyệt sắc, mạo hiểm nhiệt huyết ngọt ngào cùng chiều đem lòng thương yêu nam nhân.

Một lần ngoài ý muốn ở trên biển, khiến Lạc Tiểu Anh thân là nhiếp ảnh gia vô ý xông vào thế giới thần trộm, cùng bọn cướp BLACK cùng nhau xông xáo ở Hải Tặc.

Chuyện thật hài hước dí dỏm, nội dung truyện sẽ bao gồm các vụ đánh thuê, xả hội đen, các mưu kế tàn sát lẫn nhau, các loại lừa lọc, trộm tình và trộm người. Mời các bạn đón xem truyện Ôm Ấp Yêu Thương nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đạo tặc BLACK

Trời xanh, biển xanh, rượu ngon, thức ăn ngon, du thuyền xa hoa, cuộc sống vừa lòng không gì hơn cái này!

Ở giữa mặt biển mênh mông, du thuyền khổng lồ xa hoa nhanh chóng đi về phía trước, mũi thuyền phát phơ theo gió biển, sóng bạc đuôi thuyền ngập trời. Người nhận được lời mời lên Phi Thuyền Nguyệt Thần đều là nhân vật nổi tiếng trong giới Quý tộc, dân nghèo duy nhất chỉ có Lạc Tiểu Anh. Có toàn bộ vinh hạnh này bởi vì cô đạt được giải thưởng chụp ảnh quốc tế, mới có thể được tạp chí du lịch nổi tiếng nước M mời tới, chụp lại hình ảnh hùng vĩ và hoa lệ của Phi Thuyền Nguyệt Thần.

Thân là nhiếp ảnh gia tự do, Lạc Tiểu Anh cảm thấy may mắn và kiêu ngạo lần thứ n vì lựa chọn nghề nghiệp của mình.

Lúc này tầng dưới du thuyền, trong đại sảnh bữa tiệc, tiếng nhạc du dương, ca múa vui mừng, thân sĩ giầy tây cùng nhóm thực nữ lần vấy lay động nâng ly cổ cao chuyển trò vui vẻ.

Khu thức ăn ngon, Lạc Tiểu Anh vừa chơi vừa làm việc, mức một muỗng kem đặt ở trong miệng, hưởng thụ hương vị ngọt ngào do kem mang tới đồng thời mắt to nhìn thân sĩ và thực nữ trong sân nhảy.

Bên tai truyền tới âm thanh nhai thức ăn nhồm nhoàm, Lạc Tiểu Anh theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt hai người phương Đông một cao một thấp, người đàn ông thấp tự mình nhai nuốt thịt hun khói liên tục.

Hóa ra còn có người ăn còn hoàn hảo hơn so với cô!

Lạc Tiểu Anh thu hồi ánh mắt giải quyết một muỗng kem cuối cùng, nâng cái máy ảnh treo ở trên cổ lên, ống kính hướng một góc hội họa trên vách tường trong đại sảnh, hoa văn tượng gỗ, tay vịn cầu thang, tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ Từng cái một lưu lại trong máy ảnh.

Ống kính quét qua đám người hào nhoáng rạng rỡ, bóng dáng cao lớn màu đen tiến vào trong tầm mắt.

Xuyên thấu qua ống kính, rõ ràng nhìn thấy người đàn ông nghiêng thân thể một mình uống rượu, thân thể trẻ tuổi, nhìn qua bộ dạng không quá ba mươi tuổi. Khuôn mặt hoàn mỹ, góc cạnh rõ ràng, thân hình cao to, bộ xương cường tráng, có một loại thiết cốt tranh tranh, tư thế thà chết cũng không khuất phục.

Rất cường thế, cũng rất sắc bén.

Ống kính phóng to nhắm ngay bên cạnh, phóng to, phóng to nữa.

Đường cong gương mặt quá mức ngạo lạnh, làn da cũng không đủ trắng nõn, không phải kiểu khuôn mặt tuần mỹ nên vốn không thuộc phạm vi săn bắt của Lạc Tiểu Anh, nhưng ánh mắt người đàn ông quá hấp dẫn người, giống như nhựa cao su dính chặt ống kính, làm cho người ta muốn dời cũng không thể dời đi.

Người đàn ông bỗng quay đầu, thật giống như phát hiện hành động rình coi của cô, con ngươi mang theo ánh sao lấp lẹm nhìn sang. Lạc Tiểu Anh cảm giác như là bị đông lạnh, lại tựa như ánh dao quát tới, tay run ần nhanh xuống.

"Tách tách"

Cặp mắt chủ nhân lãnh khốc kia cứ thế bị ghi lại.

Con mắt sắc nghiêm nghị của người đàn ông, trong mắt tất cả đều là bất mãn, Lạc Tiểu Anh để máy chụp hình xuống, nhếch miệng lên, mắt khẽ cong, trả lại bằng nụ cười xin lỗi đối với hành động chụp ảnh của mình.

Tiếng nhạc tiếng người huyền ảo khắp đại sảnh, cách những hình ảnh mỹ lệ, cách giao thoa ly rượu, mắt to dịu dàng thùy mị cùng con người hẹp dài lạnh lùng nhìn thẳng vào nhau.

Ánh mắt của người đàn ông dính chặt tầm mắt cô, không rời đi, không tránh thoát.

"Thịch! Thịch! Thịch!"

Lạc Tiểu Anh rõ ràng nghe được tiếng tim đập của mình.

"Nhìn xem, là vợ chồng Cách Lâm Tư của tập đoàn Rachel." Trong đám người hô to một tiếng, lập tức hội tụ ánh mắt của mọi người đến trên bậc thang.

Cách Lâm Tư phu nhân trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, tóc hoa râm, khoác lên cánh tay chồng, chậm rãi men theo tay vịn cầu thang hoa văn điêu khắc bước xuống. Váy dài kéo đất, ngọc sáng long lánh, mặt Cách Lâm Tư phu nhân cười như hoa, mặt Cách Lâm Tư tiên sinh đỏ lừ. Tất cả mọi người hướng ánh nhìn chăm chú về phía đôi vợ chồng mới cưới này, Lạc Tiểu Anh và người đàn ông áo đen cũng vậy.

Mọi người chú ý Cách Lâm Tư phu nhân không phải bởi vì xinh đẹp, cũng không phải bởi vì kết hợp chồng già vợ trẻ, mà bởi vì trên cổ cô có đeo đồ quý hiếm có—— sao Tầm.

Rủ xuông ở trước ngực cô là hình trái tim bằng hồng ngọc nặng đến 39 Kara, ở giữa bị cắt xén ra một khối hình ngôi sao, khảm vào hình ngôi sao là ngọc thạch kích cỡ đều nhau. Nhóm đại sư tài nghệ cao cấp cắt mài kim loại, hồng cùng lam kết hợp, ánh sao sáng chói long lánh chói mắt, có thể còn chói mắt hơn so với đèn chùm thủy tinh treo trên trần nhà trong đại sảnh, làm cho người ta hâm mộ lại ghen tỵ.

Nhìn Cách Lâm Tư phu nhân đi xuống cầu thang tiến vào trong trung tâm hội trường cùng một nhóm người cùng đẳng cấp nói chuyện với nhau, Lạc Tiểu Anh mới thu hồi ánh mắt, nhún nhún vai, cảm thán: cổ người ta treo đá quý, cổ của mình chỉ có mấy ảnh.

Chênh lệch thật!

Ánh mắt Lạc Tiểu Anh tìm tòi ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông, anh ta còn đứng ở trong góc, mắt nhìn chăm chú vào Cách Lâm Tư phu nhân, đẩy lên một ngọn lửa, nâng ly từ từ uống một ngụm rượu.

Có phải tất cả đàn ông đều thích Cách Lâm Tư phu nhân hay không, của cải nổi bật hấp dẫn, cô gái nhỏ dịu dàng không người nào hỏi thăm, Lạc Tiểu Anh miễn mào, buồn phiền trong lòng.

Bên tai truyền đến tiếng cười duyên của Cách Lâm Tư phu nhân cùng nhóm phu nhân, các cô gái tiến đến cùng một chỗ, trọng tâm đề tài đàm luận không thể rời khỏi đàn ông, tựa như đề tài về đàn ông vĩnh viễn không thể rời bỏ cô gái vậy. Lúc mọi người trò chuyện với nhau thật vui, không khí vô cùng sôi động, lại xảy ra một chuyện đáng sợ không tưởng tượng được.

Đèn chùm thủy tinh hoa lệ treo trên trần nhà đột nhiên tắt, ngay sau đó đèn trên tường xung quanh cũng tắt theo, trong nháy mắt cả đại sảnh liền trở nên tối om. Tiếng nhạc và tiếng cười duyên đột nhiên dừng lại, đại sảnh lâm vào một vùng tăm tối làm cho người ta không khỏi khủng hoảng. Trong bóng tối có người luống cuống tay chân, "Làm sao đột nhiên bị cúp điện? Xảy ra chuyện gì?"

Không đợi mọi người làm rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, liền nghe một tiếng tiếng rít chói tai.

"A!!!!!!!!!!!!!!!"

Lạc Tiểu Anh dựa vào trí nhớ tuyệt cao của mình đoán được tiếng thét chói tai đến từ Cách Lâm Tư phu nhân.

"Không thấy Sao Tầm của tôi, không thấy Sao Tầm của tôi đâu nữa." Âm thanh chói tai hô to làm cho nhân sĩ ở đây biết rõ ràng là xảy ra chuyện gì.

"Là bọn trộm BLACK!" Trong bóng tối có vị nam sĩ hô to một tiếng: "Đề tôi tới bắt anh ta lại, oh." Người đàn ông phát ra tiếng buồn bực khổ sở, tiếp chính là "keng keng tiếng chuông, rắc rắc, rầm rầm. Đùng." Các loại âm thanh dụng cụ chén đĩa rơi xuống đất.

Tất cả đều xảy ra ở khu thức ăn ngon, Lạc Tiểu Anh bên cạnh, có thể nghĩ là một tình cảnh gì.

"A, đáng ghét!" Người đàn ông buồn bực gào xon, đèn phòng khách chột sáng lên.

Thời gian chỉ qua ba mươi giây.

Trên mặt thân sĩ và thực nữ vốn giắt lên nụ cười đã bị vẽ thất kinh thay thế, tất cả đều không rõ chân tướng mà nhìn về phía ngọn nguồn phát sinh ra một loạt âm thanh——khu thức ăn ngon tự phục vụ.

Chỉ thấy, hai người đàn ông một cao một thấp té lăn trên đất, chồng chất thành đồng đê lên nhau, xung quanh đều là cái khay vỡ tan cùng các loại thức ăn rơi vãi đầy đất, gà tây béo ngậy úp chụp, đáng vẻ tức cười, làm cho người ta bật cười.

Nhờ hai người kia ban tặng, cự ly rất gần nên Lạc Tiểu Anh cũng là tiêu điểm được mọi người chú ý. Các loại ánh mắt thân thiết, cười nhạo, không rõ chân tướng hội tụ ở chung một chỗ, trong đó còn có một tầm mắt lạnh lẽo nhất.

Ấy là người đó!

Lạc Tiểu Anh theo bản năng nhìn về chỗ người đàn ông vừa mới đứng, anh ta còn đứng ở nơi đó, bụng ly rượu không hề chớp mắt mà chăm chú nhìn mình.

Mặt Lạc Tiểu Anh bỗng đỏ.

"Không thấy Sao Tâm đâu, đây chuyện của tôi cũng không thấy." Cách Lâm Tư phu nhân che ngực lớn tiếng khóc.

"Em yêu, chuyện gì xảy ra, sao lại không thấy Sao Tâm?" Cách Lâm Tư tiên sinh lớn tuổi phản ứng chậm chạp, biết bảo bồi giá trị liên thành bị mất thì tức giận tròn mắt giờ chân, hướng về phía đám người kêu lên: "Đứa nào làm, là ai trộm Sao Tâm hả?"

Mọi người dời ánh mắt từ trên thân ba người nhắm ngay đôi chồng già vợ trẻ nghị luận âm ỉ, bàn luận xôn xao. Khoảng cách của vợ chồng Cách Lâm Tư gần người phụ nữ trung niên phát ra âm thanh khoa trương: "A, Thượng Đế ơi! Tại sao có thể có loại chuyện thế này xảy ra, chuyện này quá đáng sợ!"

Thanh âm giầy quân nhân đập trên mặt đất truyền đến từ cầu thang, từ trên cầu thang chạy xuống hai hàng quân nhân súng lục mặc đồng phục, nhanh chóng bao vây đại sảnh, tất cả mọi người bị vẻ mặt nghiêm túc và súng trong tay các sĩ quan làm cho tâm tình căng thẳng, thờ cũng không dám thở gấp, không khí còn khẩn trương và nghiêm túc hơn vừa nãy.

Tướng lĩnh mang theo quân hàm cấp cao cùng đội lính bảo an du thuyền nện bước chân vững vàng hướng về phía Cách Lâm Tư tiên sinh đang có tâm trạng kích động, hỏi thăm đầu đuôi câu chuyện, Cách Lâm Tư phu nhân khóc nói: "Không thấy Sao Tâm, không thấy Sao Tâm đâu cả."

Về mặt quan quân nghiêm túc: "Phu nhân, xin ổn định tâm tình của ngài trước, nói cho tôi biết là ai trộm đây chuyện của ngài đi."

Cách Lâm Tư phu nhân lau chùi nước mắt: "Tôi không biết, tôi không nhìn thấy gì cả."

Lính bảo an nói: "Lúc kẻ trộm cướp đây chuyện của ngài đi chẳng lẽ một chút cảm giác ngài cũng không có sao?"

Cách Lâm Tư phu nhân nức nở, nói: "Thật sự một chút cảm giác tôi cũng không có, ngay cả hơi thở anh ta đến gần cũng không cảm thấy, sau khi phát hiện đây chuyện mất tôi mới kêu. Huhu huhu."

"Thủ pháp cao minh thế ư?" Lính bảo an nghi ngờ.

"Là bọn trộm BLACK làm." Âm thanh đột ngột truyền đến lỗ tai mọi người. Giọng nói vang vọng hấp dẫn tầm mắt đám đông tụ tập đến khu thức ăn ngon tự phục vụ. Người đàn ông thấp bé đã sớm đứng dậy từ dưới đất, lấy cái túi giắt trên túi áo xuống ngậm lên miệng, như cùng đại BOSS nghiêm túc lại bí hiểm, nói: "Chỉ có bọn trộm BLACK mới có thể trộm đi bảo vật trong lúc thần không biết quỷ không hay, không bị bắt luận kẻ nào phát giác."

Quan quân nghi ngờ nhìn về phía hai người đàn ông cao thấp, hỏi ra tiếng lòng của mọi người. "Các người là?"

"Hình Cảnh Quốc Tế, Tùng Bản - Tiểu Ngũ lang." Tiểu Ngũ lang móc túi giấy chứng nhận cảnh quan ra, "Đây là trợ thủ của tôi – La Tân."

Người cao - La Tân nhanh chóng móc giấy chứng nhận của mình ra cung kính đưa tới, quan quân nhận lấy chứng nhận thì xem qua sau đó giao vào trong tay lính bảo an.

"Chúng tôi nhận được tin báo, BLACK lặn tằm tháng trước ở Thần Hào, thừa dịp trộm Sao Tâm, mới vừa rồi đột nhiên bị cúp điện chính là kiệt tác của anh ta." Bắn vào kinh nghiệm truy tìm BLACK nhiều năm tích lũy được, Tiểu Ngũ lang cố làm ra vẻ.

"Như vậy, cảnh quan, mời nói cho tôi biết, ở trong chỗ này ai là tội phạm BLACK." Lời nói của quan quân khiến Tiểu Ngũ lang á khẩu không trả lời được, trong nháy mắt cường thế - kiêu ngạo ịu xiu xuống.

"BLACK sâu không lường được, mỗi lần trộm bảo vật đều mang gương mặt khác nhau, không ai thấy qua bộ dáng thật của anh ta." Đôi mắt Tiểu Ngũ lang ti hí lần lượt lướt qua mỗi người, đột nhiên chỉ vào Lạc Tiểu Anh nói: "Là cô ta!"

Bộ dáng Lạc Tiểu Anh bị sợ đến cả kinh, sợ hãi hít sâu một hơi, không chờ phản bác lại, Tiểu Ngũ lang lại thần kinh hề hề hà hà chỉ hướng một gã đàn ông khác, "Cũng có thể là anh ta!"

"Đùa gì thế! Tôi không trộm Sao Tâm." Thân sĩ hơi cúi, rống.

"Mỗi người chúng ta ở đây đều là tình nghi, nhất là mấy vị gần vợ chồng Cách Lâm Tư." Lời nói của Tiểu Ngũ lang khiến mấy đôi nam nữ hai mặt nhìn nhau.

Ánh mắt Tiểu Ngũ lang nhắm ngay quan quân nói: "Thiếu tá, tôi đề nghị nghiêm chỉnh canh giữ đại sảnh bữa tiệc, kiểm tra từng chỗ, BLACK nhất định lặn vào trong đám người, dĩ nhiên chúng ta còn phải xem máy theo dõi video trong đại sảnh."

Binh lính huấn luyện nghiêm chỉnh và lính bảo an hành động, bắt đầu kiểm tra từ mấy người gần vợ chồng Cách Lâm Tư nhất, Tiểu Ngũ lang và trợ thủ hỏi thăm Cách Lâm Tư phu nhân tình hình lúc đó, Lạc Tiểu Anh và người đàn ông có ánh mắt lạnh lùng đứng ở vị trí, chờ đợi người bị bắt.

Du khách từng bước từng bước bị kiểm tra xong được thả ra khỏi đại sảnh, đến phiên người đàn ông áo đen trong góc, an ninh vỗ vỗ ở trên người anh

ta, ngón tay chạm vào một vật, biến sắc, kinh hô: "Đây là cái gì?"

Ánh mắt của mọi người “xẹt” một cái toàn bộ tập trung đến trên thân người đàn ông, đều cho rằng an ninh bắt được kẻ trộm Sao Tâm. Lạc Tiểu Anh khản trương lại lo lắng đầy đám người đứng ở phía trước, chỉ thấy an ninh từ trong túi quần người đàn ông từ từ, từ từ, móc ra một mô hình súng lục nhỏ.

Ách!

Lạc Tiểu Anh cả kinh tròn to hai mắt, mọi người kêu lên.

"Vút Vút"

Cầm súng tự động nhắm ngay người đàn ông, mặt người đàn ông không sợ hãi, bình tĩnh mà đem tay hướng túi áo, động tác này khiến binh lính và các nhân viên an ninh khản trương, quát lớn: "Chớ lộn xộn."

Trong con người màu đen thoáng qua một tia cười nhạt, người đàn ông từ trong túi áo lấy ra bao thuốc lá bằng bạc, lấy ra một điếu thuốc ngậm ở trong miệng, cúi đầu, cầm cò súng trong tay an ninh bật "tách", ngọn lửa thoát ra, thuốc lá chạm trên lửa, trông mắt người đàn ông nửa hí, hít sâu một cái, lông mày như ngọn núi, từ từ khạc ra khói mù phun tại trên mặt an ninh.

Tư thế cùng thần thái người đàn ông này hút thuốc lá tại sao đẹp mắt đến vậy, Lạc Tiểu Anh ngây người nhìn.

Trên mặt an ninh không ngừng mang theo ngạc nhiên, hoảng hốt buông tay, súng lục hình cái bật lửa rơi vào trong tay người đàn ông. Người đàn ông nghiêng đầu, có thâm ý khác hướng nhìn Lạc Tiểu Anh, hai ngón tay cầm điếu thuốc, đưa đến bên môi, hít một hơi, lần nữa khạc ra khói mù. Lạc Tiểu Anh thần thò, ngây ngốc đưa mắt nhìn bóng lưng người đàn ông rồi đi tự nhiên.

Không khí khản trương lui bước, an ninh kêu: "Kế tiếp."

An ninh kiểm tra rất cẩn thận, một chút xíu ẩn nấp đều không bỏ qua, ngay cả máy chụp hình cũng mở ra kiểm tra. Loại bỏ hiểm nghi, Tiểu Anh vừa đáp lên cầu thang tiến về phía tầng trên, vừa lắc đầu nhún đầu lông mày, hồi tưởng tất cả mọi việc mới vừa xảy ra, phỏng đoán ai là đạo tặc BLACK trước mặt bao người trộm Sao Tâm mà thần không biết quỷ không hay, đáy lòng không khỏi sinh ra một cổ kính nề ngưỡng mộ.

Lạc Tiểu Anh đáp trên boong thuyền, đỡ lan can màu trắng đi thẳng đến đuôi thuyền, mặc cho gió biển thổi loạn tóc dài.

Gió biển mang mùi hương ngai ngái, cảm thụ hơi thở thần bí của biển rộng đồng thời mơ hồ nhận thấy một hơi thở lạnh lẽo chậm rãi đến gần mình, Lạc Tiểu Anh quay đầu theo bản năng.

Quá sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hải Tặc ép buộc

Đột nhiên xuất hiện người đàn ông khiến Tiểu Anh kinh hoàng, vỗ vỗ ngực nói: "Làm tôi hết hồn, cái người này, sao anh đi bộ mà không có tiếng động thế!"

BLACK không nói chuyện, đưa tay muốn cướp máy chụp hình đeo trước ngực Tiểu Anh.

"Anh muốn làm gì?" Tiểu Anh bảo vệ máy chụp hình, thấy ánh mắt BLACK âm trầm, vừa lui về phía sau vừa nói: "Này, tại sao muốn cướp máy chụp hình của tôi, bởi vì hình sao? Tôi không cố ý chụp ảnh anh, tôi không phải đám chó săn, sẽ không dán loạn hình của anh, tôi chỉ đơn thuần là từ góc độ thưởng thức mà thôi, anh đừng nhỏ mọn như vậy chứ, có một tấm hình thôi mà."

Sau lưng dán lên lan can, Tiểu Anh đã không còn đường có thể lui, giày cao gót đạp lên lan can, quay đầu lại nhìn về phía sóng bạc cuộn cuộn giữa biển lớn mênh mông, quay đầu trở lại, đáng thương nói: "Anh muốn bức tôi nhảy xuống chỉ bởi vì một tấm hình ư?"

"."

Con người BLACK không hề có nhiệt độ, nhìn không ra nửa điểm ý tứ bi thương hại, anh tự tay túm lấy máy chụp hình của Tiểu Anh, Tiểu Anh nào chịu cho anh, hai người tranh cướp, thân thuyền chột đùng đưa, BLACK bị ảnh hưởng bởi quán tính lao về phía Tiểu Anh, Tiểu Anh mang theo tiếng thét chói tai ngã thân thể về phía sau.

"A ! ! ! ! !"

Thân thể không bị khống chế đầu hàng biển rộng, lúc Tiểu Anh cho rằng mình lập tức sẽ làm com tói cho cá mập, mắt cá chân bị một sức mạnh nắm lấy. Cô nắm chắc máy chụp hình, làn váy lễ phục mặc trên người bị tốc xuống phía dưới, hai bắp đùi trắng bóng cùng quần lót trắng lộ trước ánh mắt của người đàn ông. Nửa thân thể người đàn ông nhào qua lan can nắm chặt mắt cá chân của cô, ánh mắt tình mịch nhìn chăm chăm da thịt bóng loáng trên bắp đùi kia.

Tiểu Anh còn là một cô nương nên quần bách muốn chết, hận không thể để mình ngã vào trong biển mà không phải bị anh kéo lấy như bây giờ.

Lúc này, chuông báo động của du thuyền vang lên, tốc độ dần dần ngừng lại, các du khách thét chói tai không ngừng, BLACK vội vàng kéo cô lên, một mình chạy đến đằng trước du thuyền.

Tiểu Anh ngã ngối ở trên sàn tàu, lời kéo váy che đậy bắp đùi, thờ hồn hển, nghĩ đến mình thiếu chút nữa vùi thân vào trong bụng cá mà có chút sợ, liếc bóng lưng người đàn ông, tay chân hốt hoảng nên không để ý có người đã nhân cơ hội len lén đổi thể nhớ trong máy ảnh, bỏ dậy, dựa vào trục gác đuôi theo người đàn ông.

Các du khách ôm đầu kêu to chạy tán loạn khắp nơi, gạt đám người chạy trên du thuyền ra, Tiểu Anh dùng bước ở sau lưng BLACK. Bên phải và ngay phía trước du thuyền đều có một chiếc tàu buôn, trên boong tàu buôn có một hàng tay cầm súng tự động, trên mặt thoa vệt màu đỏ, hung hãn dữ tợn.

Hải Tặc?

Trời ơi!

Thế nào lại gặp loại chuyện này!

Cảnh vệ và các sĩ quan lao ra du thuyền cầm vũ khí trong tay giằng co với bọn hải tặc, trong lúc nhất thời, tiếng súng nổi lên bốn phía, đạn bay loạn, đạn lạc hướng không có mất thẳng hướng hai người mà đến.

BLACK phản ứng nhanh chóng thay đổi phương hướng, mới vừa bước ra một bước, bỗng chốc dừng lại, cánh tay duỗi ra, kéo cổ áo Tiểu Anh đã sớm ngây người như phỗng, kéo cô nhanh chóng chạy ra sau.

"Pằng" tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, ánh lửa ngút trời, lựu đạn nở hoa ở phía sau hai người.

Nổ tung sinh ra hơi nóng và lực đánh bổ nhào, Tiểu Anh thiếu chút nữa ngã xuống, cánh tay BLACK có lực giữ chắc vòng eo mảnh khảnh của cô núp ở trong lối đi nhỏ chật hẹp, lửa và khói lan tỏa, sóng nhiệt thiêu đốt nhào tới, Tiểu Anh bị sợ đến nằm thật chặt ở trong ngực BLACK không dám nhìn, BLACK dùng thân thể của mình ngăn trở nhiệt.

Trách nhiệm của đàn ông chính là bảo vệ cô gái.

"Á! Á!" Du khách hoàn toàn hốt hoảng, chạy trốn, ả núp, thét chói tai.

Hai chiếc tàu buôn nguy trang thuyền hải tặc hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, thiết bị vô tuyến điện trên du thuyền đều bị phá hư, không cách nào bắt được liên lạc với bên ngoài, quan quân và cảnh vệ du thuyền không thể đợi hải quân chạy tới trợ giúp, đã bị lửa đạn hung mãnh của hải tặc chế phục.

Thuyền hải tặc nguy trang thành tàu buôn chậm rãi đến gần, bọn hải tặc cầm súng tiến nhanh lên du thuyền, các du khách bị buộc đứng tùm lại ở boong thuyền. Kẻ càng giàu có thì càng sợ chết, phú thương lấy đồng hồ đắt tiền xuống, tháo dây chuyền kim cương trên cổ vợ giao cho hải tặc rồi cầu xin đừng giết mình.

Tiểu Anh lẫn trong đám người, cũng tương tự là đang lo lắng cho mình có thể bị hải tặc tàn nhẫn giết chết hay không, cô rất sợ, thiếu chút nữa khiến mình ngã nhào vào trong biển lại được người đàn ông này cứu một mạng.

Tất cả người có tiền mặc lễ phục đắt giá đều được áp giải lên thuyền hải tặc, người không phục tùng quân chế sẽ bị đánh đá xuống biển. Tiểu Anh bức bối, mình rõ ràng là người nghèo, cô nên cùng nhân viên làm việc trên tàu ở lại du thuyền chờ đợi quân đội cứu viện. Vì vậy, bước chân ngừng không tiến, con mắt nhìn những hải tặc phía trước tìm kiếm cơ hội trốn thoát, cô thừa dịp lực chú ý của hải tặc không để ở bên đây, chuyển bước lùi về phía sau, "Bịch" sau lưng đụng vào tường thịt, Tiểu Anh run rẩy quay đầu trở lại, hải tặc hung ác giờ súng lên, nhắm ngay cái trán của cô.

Một súng này đi xuống, cái đầu nhỏ không nở hoa cũng phải tím bầm sưng đỏ rách da chảy máu, Tiểu Anh không dám không vâng lời hải tặc, đợi đến lúc nhìn thấy người đàn ông đã cứu mình cũng đi lên thuyền hải tặc thì không có lựa chọn khác, chỉ có thể ở cùng anh.

Không khỏi có loại cảm giác, đi theo anh sẽ không có việc gì.

Thuyền hải tặc từ từ tách ra xa du thuyền, hai vị du khách trên du thuyền kêu to lên: "Chờ một chút!" Hình cảnh tiểu Ngũ lang cùng trợ thủ La Tân dừng mảnh trước sau nhảy lên thuyền hải tặc, tư thế khó coi nằm ở trên boong thuyền, bọn hải tặc dùng súng xóc cổ áo hai người lên vút vào đám con tin. Mục đích thực hiện của Tiểu Ngũ lang và trợ thủ La Tân là lẫn vào đám con tin giống như chó nghiệp vụ, hít hít mũi, ngửi tư vị kẻ cắp.

Không khí ở đáy khoang thuyền không sạch sẽ, các cô gái nhát gan khóc nức nở, Tiểu Anh co ro thân thể ngồi ở trong góc, nói với người quen duy nhất: "Bọn họ sẽ đưa chúng ta đi đâu?"

"."

Tiểu Anh nhìn người đàn ông thu mi nhắm mắt dựa tấm ván ngủ, thân thể nhích gần về phía anh. "Bọn họ sẽ giết chúng ta à?"

"."

Người đàn ông vẫn không chút phản ứng, Tiểu Anh biết anh không ngủ thiếp đi, mà không muốn nói chuyện cùng cô. Ngậm miệng thật chặt, thân thể nhỏ bé lại nhích gần anh hơn.

Đứng tới anh, cô an tâm.

Không biết qua bao lâu, thuyền hải tặc dừng lại, bọn hải tặc hung ác mở cửa khoang ra hét lớn, lôi kéo đám quý tộc phú hào ra ngoài, Tiểu Anh đi theo đám người lên boong thuyền.

Ánh sao lóe lên dưới bầu trời, ba mặt bị núi vây quanh, địa hình hiểm yếu, các hòn đảo nhỏ tiến vào tầm mắt, mấy chiếc thuyền bè lớn nhỏ cùng ca nô đều không cập bờ, tòa thành ở nơi xa sáng rực ánh đèn, một chiếc xe jeep việt dã đỗ bên cạnh chỗ nước cạn, người đàn ông có thân hình cao lớn mặc nguy quân trang và đi ủng da, hai cánh tay ôm ngực, trên miệng ngậm cọng cỏ, tựa trên xe jeep.

Chỉ cần nhìn một cái cũng biết, đó là nhân vật cấp BOSS.

Phía sau anh ta, một đám hải tặc nhìn chiến lợi phẩm đầy thuyền, hết sức phấn khởi giơ súng ống trong tay lên phát ra tiếng gào thét hưng phấn.

Thân sĩ, thực nữ đã sớm không còn hình tượng, bị hải tặc đẩy lên bờ đứng thành một hàng, trưng tự khúc gỗ, Hải Tặc lần lượt khiêng vật cướp đoạt được đi lướt qua đám người trước mặt, đôi mắt nhỏ tà ác giống như muốn nhìn ra tiền từ trên người phú hào quý phụ.

Tiểu Đầu Mục vừa đi vừa kéo mở cổ áo xuống thấp, bộ ngực cô gái trước mặt rất lớn, dừng lại, bàn tay tà ác kéo mở lễ phục đắt giá, ngực trắng như tuyết lập tức nhảy ra, cô gái nhục nhã, khóc tại chỗ.

Các cô gái hai mặt nhìn nhau, giật mình không thôi, nhóm nam sĩ tức giận mà không dám nói gì, trinh thám Tiểu Ngũ lang trừng trừng mắt, vừa muốn nói rộng chính nghĩa thì súng của tiểu Đầu Mục nhắm ngay trán của anh, Tiểu Ngũ lang không thể không nhin, hạ hỏa.

Tiểu Đầu Mục cười ha ha rồi xoay người, dùng tiếng Anh không thuần thực nói: "Các vị yên tâm, bắt các người tới nơi này chỉ vì đòi ít tiền, chỉ muốn các người ngoan ngoãn hợp tác, chúng tôi sẽ không làm khó các người." Anh ta nói xong, bọn hải tặc sau lưng lại hoan hô hò hét.

"Chặc!"

Người đàn ông ngậm một cọng cỏ trong miệng mặc nguy quân trang phát ra âm thanh khinh thường.

Nhóm con tin bị mang đến tòa thành, Tiểu Anh đi ngang qua tiểu Đầu Mục thì ép mình cúi thấp đầu hơn, chỉ sợ anh ta có hành vi lưu manh đối với mình, mặc dù bộ ngực của cô không hùng vĩ bằng người ta.

"Đứng lại!" Tiểu Đầu Mục đột nhiên quát lên.

Đầu óc Tiểu Anh ong một cái.

Đôi mắt nhỏ tà ác của Tiểu Đầu Mục nhìn chăm chăm bộ ngực Tiểu Anh, bị sợ đến trái tim nhỏ của cô nhảy bùm bùm điên cuồng, trong lòng trù tính xem làm thế nào mới có thể tránh thoát một kiếp này. Bàn tay Tiểu Đầu Mục tới gần, Tiểu Anh theo phản xạ nâng tay chống cự, không bảo vệ đúng chỗ, cổ bị đau, máy chụp hình rơi vào trong tay anh ta.

Đây chính là công cụ sinh tồn mà cô cũng lười lấy lại! Bất chấp tất cả đưa tay khuơ múa, khi tiểu Đầu Mục nhìn chăm chăm, lập lòe rút tay về, bị người lôi đi.

Tiểu Anh xoa chỗ cổ bị dây máy chụp hình siết đỏ, phần hận lại không làm gì được, đi về phía trước, BLACK không để lại dấu vết liếc camera một cái.

Tiểu Đầu Mục loay hoay máy chụp hình, tùy tiện nhấn máy cái, phong cảnh bên trong làm cho anh ta không hứng thú lắm, mới vừa giơ cổ tay lại bị người chuẩn xác bắt được.

"Za-ck! Hắc hắc!" Tiểu Đầu Mục cười chói lọi.

"Nhớ kỹ thân phận của mình."

Ánh mắt Za-ck lăm lăm, nhỏ cổ bên khoe miệng ra, một cái tay khác đoạt lấy máy chụp hình trong tay anh ta, xoay người sang chỗ khác, từ từ lật xem phong cảnh bên trong, cho đến khi lật tới bức cuối cùng, mới xoay đầu lại, như có điều suy nghĩ nhìn phương hướng tòa thành một cái.

Trong địa lao, đàn ông và phụ nữ bị tách ra để nhốt.

Lạc Tiểu Anh đặc biệt sợ, ôm đầu gối ngồi dưới đất, một đôi mắt to không hề chớp nhìn chăm chăm vào người quen duy nhất trong phòng giam đối diện.

Người quen thủy chung đều là một vẻ mặt một tư thế, dựa vào vách tường, nhắm mắt ngủ, một bộ tư thái nghỉ ngơi dưỡng sức. Phòng giam cách nhau

không xa truyền đến tiếng kêu gào, "BLACK, tôi biết rõ anh ở nơi này, phòng giam này không trói được anh."

Đó là cảnh quan bệnh thần kinh!

"Àm ỉ cái gì mà âm ỉ!" Hai người Hải Tặc lưng hùm vai gấu đi vào, cán súng đập lên lan can sắt chắc chắn trong phòng giam, đi tới gian phòng giam cuối cùng.

Các cô gái sợ, rồi rít lui vào góc, chàng trai cường tráng túm lấy cô gái bị tiểu Đầu Mục lưu manh vác lên trên vai. Cô gái giẫy giụa đá lung tung kêu gào âm ỉ, nhưng không ai có thể cứu được cô. Cửa sắt địa lao đóng mạnh, bên trong phòng giống như lâm vào chết lặng, các cô gái ôm đầu, phát ra tiếng khóc nức nở nghẹn ngào. Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên Lạc Tiểu Anh may mắn vì ngực nhỏ chứ không phải ngực lớn, cô bắt đầu âm thầm cầu nguyện, mình không xui xẻo như vậy đâu, mau thoát ra khỏi cái nơi quỷ quái này.

Ước chừng một giờ sau, chàng trai khiêng cô gái quần áo xốc xếch trở lại, thô lỗ vứt trên mặt đất. Ánh mắt của cô gái không tiêu cự cùng bộ dạng xốc xếch không chịu nổi cho dù ai cũng có thể đoán đến trên người cô ta xảy ra chuyện gì.

Không lâu lắm, cửa sắt địa lao mở ra lần nữa, tiếng bước chân tiến tới gần hành hạ thần kinh yếu ớt, thấy Hải Tặc xuất hiện trước cửa phòng giam, nhóm cô gái nhất gan phát ra tiếng hét chói tai.

"Câm miệng!" Hải Tặc uy hiếp, tiếng hô thành công chần áp nhóm cô gái nhất gan gần như mất khống chế, anh ta đi tới trước mặt một cô gái phương đông có khuôn mặt tinh xảo, ra lệnh: "Cười."

Thiếu nữ "Oa" một tiếng, sợ quá khóc, Hải Tặc kích động mở chốt súng, nhắm ngay đầu thiếu nữ. "Cười cho tôi!"

"Hắc hắc!" Thiếu nữ lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Nòng súng rời khỏi đầu cô ta, nhắm ngay khuôn mặt phương đông thứ hai có mặt mũi tốt hơn, Hải Tặc lại phát ra lệnh uy hiếp bảo người ta cười, cô gái nặn ra nụ cười khó coi. Tiểu Anh thấy tình cảnh này, vô cùng lo lắng làm loạn mái tóc dài của mình che khuôn mặt, trốn ở góc phòng cúi thấp đầu.

Hải Tặc tra xét tất cả khuôn mặt phương Đông, còn chưa tìm được thí sinh có điều kiện phù hợp, mắt y hết tia X quang lục lọi ở trong địa lao, bỗng dưng, anh ta phát hiện trong góc cất giấu một cô gái tóc đen.

Khi bóng đen của nòng súng chống đỡ trên đầu, một nháy mắt kia, đáy lòng Tiểu Anh chỉ nghĩ đến hai chữ —— xong rồi.

Nòng súng vạch tóc dài che kín gò má ra, khơi lên cái cảm xỉnh xấn, lộ ra gương mặt sạch sẽ mềm mại, Hải Tặc hơi híp mắt lại ra lệnh: "Cười."

Tiểu Anh nhếch miệng, nặn ra một dạng nụ cười khó coi giống như các cô nương, ánh mắt Hải Tặc sáng lên, níu lấy cô. "Chính là cô, đi theo tôi."

Cái gì?

"Anh mang tôi đi đâu? Tôi không đi, anh buông tôi ra, mau buông tôi ra!" Tiểu Anh giẫy giụa, tầm mắt chống lại cặp mắt đen nhánh thâm trầm của BLACK.

Có lẽ anh có thể cứu cô, Tiểu Anh nghĩ như vậy.

Van cầu anh, cứu tôi đi mà.

Cầu xin anh.

Cô nhìn anh, sử dụng ánh mắt truyền tin tức.

Nhưng, BLACK thờ ơ.

Hải Tặc mạnh mẽ dẫn cô đi, Tiểu Anh giẫy giụa, nén lệ dưới đôi mắt to vẫn nhìn chăm chú vào BLACK trong phòng giam, BLACK quay đầu, nhắm hai mắt lại.

Mắt to trước mắt hiện lên ánh lệ kim nén, nước mắt giống như kim cương trong suốt lóng lánh lại quật cường ngâm tại đôi mắt không chịu rơi xuống, lã chã ướt át, bộ dáng nhu nhược lại kiên cường.

BLACK bỗng dưng mở mắt, nắm chặt quả đấm.

Có lẽ, anh phải làm chút gì.

Bởi vì tạo ra một tấm hình, ngay cả tên anh gọi là gì, là ai mà cô cũng không biết, tại sao trong lòng có thể dễ dàng sinh ra lệ thuộc vào chứ? Tiểu Anh thất vọng thu hồi ánh mắt, dựa vào người khác vĩnh viễn không bằng dựa vào chính mình, quả đấm nhỏ nện ở trên đầu Hải Tặc, "Buông tôi ra!"

Hải Tặc ghì chặt cổ của cô, Tiểu Anh khó thở, sắc mặt sung huyết đỏ bừng, tay vẫn vung lung tung, mắt to lần nữa chống lại BLACK trong phòng giam, cách lan can sắt chắc chắn, nhìn anh. Cô truyền lại tin tức, gặp lại, hoặc là vĩnh biệt.

Lúc Hải Tặc cật mạnh cùng uy hiếp Tiểu Anh dừng lại giữa giữa, không còn hy vọng thì Hải Tặc đột nhiên giống như bị điểm huyết đạo, mắt to nhìn chăm chăm, không nhúc nhích. Tiểu Anh trở mắt, trở mắt nhìn Hải Tặc mới vừa rồi còn rất phách lối ở trước mắt mình, từ chi bỗng mềm nhũn như con chi chi từ từ ngã xuống.

Người đàn ông xuất hiện trước mắt có ánh mắt thâm trầm, tư thế hút thuốc lá đẹp mắt, làm cho người ta đặc biệt có cảm giác an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mục đích của BLACK

Có loại cảm giác xoay chuyển kiếp sau dư sinh.

Lạc Tiểu Anh nhìn người đàn ông ra tay cứu mình, tâm tình kích động, đôi mắt vẫn nhìn không được hoảng hốt rơi nước mắt xuống. Nước mắt trong suốt như viên kim cương theo khuôn mặt lăn xuống.

BLACK vươn tay, nước mắt rơi xuống lòng bàn tay của anh.

Giữa bàn tay to dày rộng có một giọt nước mắt nhỏ bé, óng ánh trong suốt giống như kim cương tinh khiết nhất, là một giọt lệ đẹp nhất anh gặp qua. Trong ngực mọc ra ống thủy tinh nhỏ hình dáng gần như giọt nước biển, đem nước mắt đổ vào, cài nút phong kín, đựng tốt.

Tiểu Anh không biết anh cho nước mắt cô vào đó để làm cái gì, lại biết rõ anh cứu mạng mình, lau khô nước mắt nói: "Cám ơn."

BLACK không hề để ý đến cô, anh dùng tốc độ nhanh nhất cời nguy trang quân trang trên người Hải Tặc té xi xuống, mặc vào trên người mình. Ấy là uy vũ đáng khiếp nhân anh tuấn.

Tiểu Anh lơ mơ nhìn động tác nhanh chóng của anh, ngây ngốc, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Anh là BLACK?"

"."

Mặt BLACK không thay đổi nhìn cô một cái, đội mũ lên, ước lượng tốt chủ thủ, đi đầu xông lên, nói: "Không muốn chết thì theo sát tôi."

Lần đầu tiên anh mở miệng nói chuyện với cô, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo không mang theo một tia nhiệt độ không ngừng luẩn quẩn bên tai Tiểu Anh, cho đến khi bị một cánh tay có lực bắt được, mới hồi hồn hỏi: "Vậy bọn họ làm thế nào?"

"Tôi không phải là chúa cứu thế." BLACK nói.

BLACK mở cửa sắt lớn dắt Lạc Tiểu Anh ra, đầu ép thật thấp dọc theo bậc thang đi lên, Hải Tặc trông chừng phòng giam trên mặt đất giờ bình rượu lên nhạo báng, "Tập Uy, trưởng quan của chúng ta muốn khai trai rồi, hắc hắc, khẩu vị cũng không giống nhau." Một gã Hải Tặc khác phụ họa cười lớn.

Bọn họ gọi người đứng đầu Hải Tặc là trưởng quan?

BLACK dắt Lạc Tiểu Anh bước nhanh ra khỏi địa lao, Tiểu Anh khăn trương, sợ mình diễn bị lộ tẩy, bị hải tặc nhìn ra cái gì, trái tim suýt chút nữa bật ra từ cổ họng.

BLACK dắt cô nhanh chóng quẹo vào trong ngõ hẻm tối tăm nhỏ hẹp, thân thể áp sát tường quan sát tình hình xung quanh, sau khi xác định an toàn mới thu lại, nhấn đồng hồ điện tử trên cổ tay. Dụng cụ tinh vi trong nháy mắt mở ra, mặt đồng hồ biểu hiện hình ảnh bản đồ hướng dẫn, phía trên rõ ràng ghi rõ vị trí hiện tại của hai người cùng với đường một lối ra.

Chỉ có trong phim ảnh mới có thể thấy thiết bị điện tử tinh vi như thế, thế nhưng lại xuất hiện trước mắt, Tiểu Anh trở mắt, cảm thán: thật là lợi hại!

BLACK chọn xong đường đi mang theo cô trong đêm đen nhanh chóng đi về phía trước, theo dõi bóng lưng anh, trong đầu của Tiểu Anh chỉ có một câu —— không muốn chết thì theo sát tôi.

Hai người vòng qua Hải Tặc đứng gác, ở phía sau tòa thành cùng nhau dừng trước cửa sắt lớn, BLACK cẩn thận mở cửa sắt lớn ra, một mùi âm u ẩm ướt mốc meo trong nháy mắt tràn vào lỗ mũi. BLACK dùng đồng hồ đeo tay nhiều chức năng chiếu sáng, từng bước một dọc theo bậc thang trơn trượt đi xuống phía dưới, Tiểu Anh cau mày che miệng mũi đi theo phía sau anh.

Ứng quân nhân đập lên nước đục, gợn sóng tán ra, trên đỉnh đầu đường ống dẫn nước đen sì nhỏ giọt, "Tí tách! Tí tách!" Mang theo tiếng vọng, nước ngầm đen sì an tĩnh đáng sợ, Tiểu Anh kéo vạt áo sau của BLACK. BLACK dừng lại, không thích cùng người khác tiếp xúc quá mức thân mật chính anh quay đầu lại, chống lại một đôi mắt to trắng đen rõ ràng.

.. ..

.. ..

"..... cái hộp màu xanh ngọc."

Cái hộp màu xanh ngọc!

Tiểu Anh ở trong một đồng châu báu đảo chọn, châu báu và đồ trang sức quá nhiều, lật tới đáy mới bị cô tìm được. "BLACK" cô gọi anh. BLACK lại gần, từ từ mở hộp ra, một dây chuyền ngôi sao hồng ngọc hiện ra trước mắt.

Năm mặt của ngôi sao đều là đá quý màu hồng chẳng hề tinh khiết, ở giữa chứa tạp chất màu trắng, người vừa nhìn như rơi vào trong sương mù, sương dày đặc, không rõ. Bởi vì không tinh khiết, mới có thể bị giữa tâm ngôi sao móc xuống, dùng một khối ngọc thạch kích cỡ như nhau bổ sung chỗ thiếu hụt.

Cái đầu nhỏ của Tiểu Anh xoay chuyển nhanh, ngửa đầu hỏi: "Là vì nó mới tự nguyện bị hải tặc bắt được sao?"

"....." BLACK không đáp lại, đánh giá tốt bảo vật.

Tiểu Anh mếu máo, đứng lên tìm tòi một vòng, chạy đến trước từng viên châu tròn ngọc sáng hay dây chuyền ngọc trai, nói: "BLACK, sợi dây chuyền này hạt châu thật to, anh không đem nó đi theo sao?"

"Đừng đừng. . . ."

BLACK cảnh cáo chậm một bước, tay Tiểu Anh mới vừa chạm vào dây chuyền ngọc trai, báo động bên trong phòng chột vang lớn.

"Reng reng reng reng reng reng! ! ! ! ! !" Đèn báo hiệu màu đỏ ở bốn vách lóe lên, phát ra thanh âm chói tai.

Tiểu Anh đụng vào cơ quan, trong kim khố phát ra còi báo động chói tai, kinh động đến tất cả Hải Tặc trong thành.

BLACK phản ứng nhanh chóng một phát nứu lấy cánh tay của cô trở về đường cũ, thân thể mới vừa chìm xuống cửa động, liền nghe tiếng cửa kim khô nặng nề mở ra, ngay sau đó là bọn hải tặc quát mắng tranh cãi cùng âm thanh súng máy bắn càn quét.

Hai người chạy như điên trong luồng nước dưới mặt đất, nước đục bắn thủ bị văng lên thật cao, sau lưng truyền đến tiếng kêu gào cùng đạn bắn từ bọn hải tặc.

Dòng nước đen sì, viên đạn đòi mạng mang theo tia lửa đỏ xẹt qua thân thể hai người mà qua, đạn bắn vào vách tường, vỏ đạn “bụp bụp” rơi xuống nước đục, văng lên bọt nước bắn. Bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng tại nơi này, Tiểu Anh khẩn trương sợ hãi, hai tay che lỗ tai không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể cùng người phía trước chạy, liều mạng chạy.

Mấy tên Hải Tặc ở phía sau bọn họ đuổi theo sát không nghỉ, BLACK lại ở một bên trên vách tường dính lên một quả bom, "Bùm" nổ, vách tường bị đập vỡ hoa, bọn hải tặc bị lực xung kích làm văng ra, nặng nề ngã trên mặt đất, BLACK trốn ở góc phòng từ trên người một Hải Tặc cướp đoạt một cây súng lục đưa tới trước mắt Tiểu Anh.

Trong tay có vũ khí thì cơ hội sống sót nhiều hơn một chút, Tiểu Anh cắn răng dứt khoát nhân lấy súng lục.

Lúc này, mấy tên Hải Tặc từ cửa dưới đất xông vào dòng nước, lưng bắt bọn phú hào chạy trốn tứ phía, BLACK mang theo Tiểu Anh thừa dịp hỗn loạn xông ra vòng vây, lúc này bên ngoài sắc trời đã sớm sáng trưng.

Vì cầu mong hy vọng sống mà bọn phủ hào điền cuồng chạy ra khỏi nhà ngục dưới đất chạy trốn ở trên đảo, muốn bắt bọn họ đổi tiền tiêu nên bọn hải tặc căn bản không dám nổ súng, cầm tức cầm theo súng bao vây chặn đánh.

Kêu gào, cảnh cáo, hô to, gọi, cầu xin tha thứ.

Hòn đảo nhỏ này chưa từng náo nhiệt như thế này qua.

Thừa dịp loạn mà chạy, Tiểu Anh quả quyết bỏ giày cao gót xuống, bị BLACK nâng eo, thả vào trên bệ cửa sổ để mở cửa sổ, chân trần nhảy xuống. Một tay BLACK chống trên bệ cửa sổ nhảy vào theo, nữ đầu bếp đang bận rộn bị giật mình, cái xẻng trong tay rớt xuống.

BLACK thuận tay cầm hai cây lap xưởng nhét vào túi quần, mang theo Tiểu Anh ở trong thành đấu đá lung tung.

"Ở chỗ này, bọn họ ở chỗ này!" Nữ đầu bếp có thân thể mập mạp lộ ra ngoài cửa sổ hét lớn kêu bọn hải tặc. Truy binh trước sau vọt tới, số lượng quá nhiều không thể thoát khỏi, BLACK tự mình dẫn dụ kẻ địch, nói với Tiểu Anh tụ họp ở tầng chót.

Tiểu Anh bắt tay anh lại không thả, lo lắng anh sẽ ném mình, lo lắng mình không thể đến được lầu chót. BLACK nhìn ra sự lo lắng của cô. "Tôi sẽ dẫn cô rời khỏi nơi này." Đây là bảo đảm tốt nhất anh có thể cho được.

Trong một gian phòng ở tầng chót của Tòa thành, Hải Tặc Tập Uy hướng một người trưởng quan trẻ tuổi chỉ với một cái quần cụt hồi báo tình huống. Za-ck ngậm cây tẩm như có điều suy nghĩ, phân phó nói: "Cẩn thận kiểm tra tư liệu mỗi người trên du thuyền, không bỏ qua bất kỳ một khả năng nào, thông báo người mua thay đổi thời gian địa điểm giao dịch, hai người kia thì tôi muốn sống."

"Dạ, trưởng quan."

So với tiếng kêu gào không ngừng ở bên ngoài, bên trong phòng yên tĩnh hơn rất nhiều, Za-ck giờ tay lên lấy máy chụp hình ra lật xem từng bức hình một, ánh mắt tĩnh mịch ngừng ở tấm hình cuối cùng.

Trong hành lang, Hải Tặc tiểu Đầu Mục với sắc mặt nặng nề mang theo ba thủ hạ lần lượt tìm kiếm người xâm nhập ở từng gian phòng, một đạo bóng đen nhanh chóng ôm cổ của một Hải Tặc kéo dài tới một bên.

Tiểu Đầu Mục cảm giác sau lưng rất không thích hợp, quay đầu nhìn lại, ba thủ hạ chỉ còn hai người, ba người nhất thời kinh hãi, đề cao cảnh giác quay về đường cũ. Một trận gió lạnh xẹt qua, trong giây lát tiểu Đầu Mục quay đầu lại, phát hiện mất đi một thủ hạ.

Tình huống thế nào, bọn họ đang tính toán, người hay là quý.

Không khí quý dị, trong hành lang có chút âm u lạnh lẽo, sau cổ lạnh rờn rợn, tiểu Đầu Mục cùng tên thủ hạ còn sót lại, ánh mắt sợ hãi, chân run lấy bẫy, ghì mình chạy trốn.

"CMN, đồ bỏ đi." Tiểu Đầu Mục la mắng. Thần kinh bị làm cho như vậy nên anh càng không ngừng quay đầu lại nhìn, anh khiến bản thân thêm can đảm, hô: "Ra ngoài, tao biết rõ mày đang ở nơi này!"

BLACK từ cửa sổ rộng mở trực tiếp nhảy vào, hai chân dài đem anh gạt ngã, không đợi tiểu Đầu Mục hoàn toàn xoay người lại lưỡi dao lạnh lẽo đã dán lên cổ của anh.

"Máy chụp hình ở nơi nào?" BLACK lạnh lẽo mở miệng.

Tiểu Đầu Mục hốt hoảng hỏi: "Máy chụp hình nào?"

"Từ cô gái kia lấy tới."

"."

Lưỡi dao lồm vào trong thịt, phát ra tia máu.

Tiểu Đầu Mục nói: "Ở chỗ của Za-ck."

"Za-ck là ai?"

"Quan chỉ huy cao nhất của nơi này."

"Đừng nói nhảm quá nhiều với tao." Lưỡi dao lại ép xuống một phần.

"Za-ck ở trên lầu cao nhất, máy chụp hình bị anh ấy lấy đi."

BLACK đòi lưỡi dao, tiểu Đầu Mục muốn giơ khuỷu tay phản kích, BLACK cầm đao chém anh ngã.

Tiểu Anh chân trần tránh Hải Tặc, chạy tới tầng cao nhất, đi thông cầu thang sân thượng truyền đến tiếng đối thoại của bọn hải tặc, Tiểu Anh xoay người muốn chạy xuống lầu dưới, vừa nghĩ không đúng, dừng bước chân tiến vào một gian phòng ở lầu chót.

Bên trong phòng không có một bóng người, Tiểu Anh dựa vào cánh cửa, dồn dập thở dốc.

"Cốc cốc."

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa thiếu chút nữa đem cô hù dọa đoạn khí, vội vàng đề thấp bước chân hướng trong phòng chạy vào, tay chân lạnh lẽo chui vào trong tú quần áo lớn.

Tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, ánh mắt Za-ck rét lạnh, tắt vòi nước, lau nước trên mặt một cái, thông thả ung dung mặc áo choàng tắm vào, chân trần đi ra ngoài. Tâm tư cẩn thận của anh nghiêm nhiên phát giác có điều không thích hợp, ánh mắt nhìn lướt qua tủ treo quần áo lớn khép chặt.

"Cái đó đó."

"Cái đó là cái nào?"

Tiểu Anh sắp bị ép điên rồi, bùm mặt lớn tiếng nói: "Chính anh rõ ràng!"

"."

Sau khi âm thanh thật lra thừa biến mất, Tiểu Anh dờ tay đi, nháy nháy mắt, đáng thương mà nhìn Za-ck đã mặc xong quân trang, mắt to gian xảo không bị không chế lên lên liếc bộ vị kinh khủng đó một cái, mặt đỏ cúi đầu.

Sống 22 năm đây là lần đầu tiên xem cái bộ vị phái nam trưởng thành kia.

Tốt và xấu!

Za-ck ôm cánh tay nhìn cô, nói: "Có phải cô hiểu lầm cái gì hay không, tôi gọi cô tới đây là muốn hỏi những hình kia có phải là cô chụp hay không mà thôi?"

Ách!

Thật đúng là hiểu lầm! Hiểu lầm mắc cỡ chết người. mặt của Tiểu Anh đỏ hơn, nghĩ đến hình, nghiêng đầu nghi vấn: "Máy chụp hình ở trong tay anh sao?" Mắt to tìm kiếm bốn phía, phát hiện nó ở bên sofa gần lan can, phản ứng đầu tiên chính là giành. Hành động theo trái tim, thân thể hướng máy chụp hình nhào tới, Za-ck nhanh hơn cô một bước, một ngón tay khoi máy chụp hình lên.

Tiểu Anh chụp hụt, nói: "Cẩn thận một chút, nó rất quý đấy!"

Za-ck xem thường, "Bất luận một cái nào trong kim khố cũng đáng tiền hơn so với nó."

Tiểu Anh giải thích: "Mà cái gì tôi cũng chưa lấy."

"Đồng bọn của cô!"

"Anh ấy cũng vậy. Thật là cái gì cũng chưa lấy." Tiểu Anh lựa chọn bao che cho BLACK, đáy lòng vô cùng lo lắng cùng mong đợi, BLACK mau lại đây cứu cô.

Za-ck hiển nhiên không tin lời của cô..., từng bước từng bước ép về phía cô, "Nói thật."

Tiểu Anh liếc súng lục trên đất, trong lòng có tính toán, cô lui về phía sau nói: "Nói thật." Bỗng chốc nhanh chóng xoay người lại, nắm súng lục trên mặt đất lên, nhắm ngay Za-ck, gương cầm ra lệnh: "Đưa máy chụp hình cho tôi."

Za-ck không hoảng hốt không vội, nói: "Máy chụp hình quan trọng hay là mạng quan trọng?" Nói, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai một tay túm được cổ tay Tiểu Anh, cạy mạnh khiến họng súng nhắm ngay đỉnh đầu, trong tranh đoạt "Pằng" một tiếng, đạn bắn vào đầu.

Cửa phòng lần nữa bị sức lực lớn đẩy ra, Hải Tặc thị vệ lớn tiếng nói: "Trưởng quan, đã xảy ra chuyện gì?"

Za-ck nổi giận mà rống lên: "Tôi nói rồi, chớ vào."

Hải Tặc nhún nhún bả vai, cho là mình lần nữa phá hư chuyện tốt của trưởng quan, vừa muốn lui ra ngoài, thân thể run lên, cổ cứng còng lại không dám động một cái.

Miệng hùm tê dại, cả một cánh tay cũng bị lực chấn động của súng lục dọa mềm nhũn. Lần đầu tiên nổ súng nhưng cô bị hù dọa cùng hối hận, ngơ ngác không dám nhúc nhích. Za-ck lấy súng đi, cô phản ứng kịp nắm thật chặt không buông tay, sức mạnh đều ra tăng.

"Cô gái, không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi."

Tiểu Anh tính toán buông tha phản kháng, mắt to thấy người xuất hiện sau lưng Za-ck thì khóe miệng nhếch lên, mắt khề cong, một bộ dáng vừa khóc vừa cười. Za-ck đã nhận ra điểm không thích hợp, đáng tiếc đã chậm quá, lưỡi dao lạnh lẽo chống đỡ lên cần cổ của anh.

Một người đàn ông đi bộ không có thanh âm đứng ở sau lưng anh.

Tiểu Anh hấp tấp đoạt lấy máy chụp hình trong tay anh treo trên cổ của mình, đứng ở bên cạnh BLACK, vui vẻ nói: "Tôi biết ngay là anh sẽ không bỏ lại tôi ở đây mà!"

Thì ra mình còn bị người mong đợi.

BLACK vẫn là một bộ dáng lãnh khốc, cảnh cáo Za-ck: "Đàng hoàng một chút, nếu không cắt đứt cổ của mày."

Za-ck làm trưởng quan cao nhất cũng không phải là những thứ tiêu la lâu mềm oặt chân tay dễ dàng đi vào khuôn khổ, môi mỏng nâng lên cười nhạt, tay trái nắm được cổ tay cầm dao của BLACK, tay phải đánh xương sườn mềm của anh.

BLACK phòng thủ, buông dao nhỏ xuống để ngăn cản một kích, hai người tách ra, mặt đối mặt mà đứng, cổ của Za-ck bị dao sắc bén làm bị xước, rỉ ra một tia máu.

Hai người đàn ông này nhìn thẳng vào mắt, khinh thường, vô vị, đáy mắt hiển thị rõ. Za-ck hoạt động chân và các đốt ngón tay, dẫn đầu khỏi xương tiến công, ủng quân nhân mang theo sức mạng quét qua bên tai, BLACK nhanh chóng lắc mình lấy quyền ngăn cản một cái chân khác của Za-ck đang tập kích.

Za-ck có chân pháp bén nhọn, BLACK có tốc độ cực nhanh, phòng thủ thành thạo, Tiểu Anh đã bị khí phách kịch liệt đánh nhau của hai người làm cho khiếp sợ, ngây ngốc đứng ở một bên con người vọt qua quan sát.

So với công phu minh tinh đánh nhau thì làm cho người ta kích động hơn nhiều.

Mắt thấy Za-ck bay tới một cước liền muốn đá lên mặt cô, lúc sắp chạm mặt, BLACK với cánh tay có lực quán đai lưng của cô lên đưa cô đến nơi an toàn, Za-ck thu chân hung dữ dữ mà nhìn cô.

Tiểu Anh hồi hồn, biết mình quấy rầy đến hai người, vội vàng đứng ở bên tường. Một nhóm Hải Tặc nghe thấy tiếng vội chạy tới, trợ thủ Tật Uy đặc lực của Za-ck chạy về phía trước, Tiểu Anh giờ súng lục lên nhắm ngay anh.

"Vút Vút." Mười mấy khẩu súng tự động giờ lên hướng đầu cô. Tiểu Anh tròn to hai mắt không yếu thế hất cằm lên nhìn bọn hải tặc.

Địch nhiều ta ít, hỏa lực cách xa, BLACK không hề ham chiến, nảy sinh ác độc, rút chủy thủ ra đâm về phía Za-ck, sau mấy phen đấu, BLACK lần nữa đem lưỡi dao gác ở trên cổ của Za-ck.

"Bảo người của mày tránh ra." Thanh âm y hệt băng phá vang lên bên tai Za-ck.

Za-ck bị bắt bắt đắc dĩ khoát tay, ngăn bọn hải tặc ở cửa bên ra tản hai, có BLACK nên thêm can đảm, Tiểu Anh giờ súng lục đoạt súng bắn tự động trong tay Tật Uy, không chê nặng đeo trên cổ.

Không cam lòng dễ dàng đem hai người thả đi, Hải Tặc nổi danh lên lên giờ súng lục lên, Tiểu Anh thính tai xoay người giờ súng bắn tự động lên nhắm ngay Hải Tặc, tròng mắt, bày ra nét mặt tự nhận là hung ác nhất, thật ra thì trong lòng đột nhiên táo bạo, nhưng sợ muốn chết. Tên Hải Tặc kia hậm hực bỏ vũ khí xuống, Tiểu Anh cùng BLACK dựa lưng vào nhau, mang theo Za-ck xuyên qua đám người đi ra tòa thành, ngồi lên xe việt dã. BLACK bên tay lái phụ cầm súng bắn tự động nhắm ngay đầu Za-ck, Za-ck bắt đắc dĩ khởi động xe việt dã hướng phía bờ biển đi tới.

Nhóm Hải Tặc ở đuôi xe truy kích.

Xe dừng lại trên bờ, nòng súng đung vào đầu Za-ck, BLACK ra lệnh: "Xuống xe."

Za-ck đối với hành động của anh vô cùng bất mãn, trong đôi mắt bắn ra dao găm.

Ba người đạp lên ca nô, BLACK bỏ lại một quả bom nổ mảy chiếc ca nô.

"Không cần làm cắt đứt như vậy chứ." Za-ck nói.

"."

Ca nô ra khỏi đảo nhỏ, lên mặt biển, sau lưng bọt sóng ngập trời, mấy chiếc ca nô Hải Tặc đuổi theo. BLACK đối với Za-ck đang lái ca nô, nói: "Trưởng quan, cảm ơn ngài đã đưa chúng tôi đi một đoạn đường."

Za-ck quay đầu lại mỉm cười, nhìn thoáng qua cảm xúc của tiểu cô nương căng thẳng, hào khí ngàn vạn tung người nhảy vào trong biển. Sau lưng Hải Tặc đuổi theo tới kéo anh lên thuyền, đạn hỏa tiễn nhắm ngay ca nô đi xa, Za-ck đưa tay ngăn lại.

"Trưởng quan, ngài là cố ý thả bọn họ đi sao?"

"." Za-ck mặt lạnh quét qua Tật Uy.

Vùng biển xung quanh đảo nhỏ truyền đến tiếng gào khàn khàn, hình ảnh Tiểu Ngũ lang bị cá mập loại nhỏ đuổi giết, ở trong biển vừa đạp nước vừa kêu: "BLACK, tao sẽ bắt được mày! Tao nhất định sẽ bắt được mày. Gào khóc, oa!"

.

Ca nô ngừng lại ở vùng biển không biết tên, theo sóng lớn từ từ nổi lơ lửng, về mặt Tiểu Anh tỉnh táo lại ngã lệch ở thuyền bé nghĩ tới cảnh tượng rung động lòng người xảy ra lần trước, nhìn súng trong tay mình, nghĩ thầm tại sao mình lại cuốn vào sự kiện nghe rộn cả người này chứ.

Nhiếp ảnh gia cũng không phải là dễ làm.

Trong sợ hãi Tiểu Anh đồng thời cảm thấy cả sự kiện rất kích thích, tuyến trên thận tăng vọt, tim đập rộn lên, cảm giác đặc biệt kích thích. Sự kiện mạo hiểm giống như là cho cuộc sống bình thường một liều thuốc trợ tim. Làm cho lòng người triều nước cuộn trào thuốc trợ tim.

Cô nghiêng đầu hỏi BLACK: "Chúng ta cứ ở đây sao?"

BLACK loay hoay điện thoại di động không có lên tiếng.

"Ừc ừc!" Âm thanh làm cho người ta lúng túng từ trong ổ bụng truyền tới, Tiểu Anh chu môi nói: "Bụng thật đói nè!"

Một cây lạp xưởng rơi xuống trên bụng cô, Tiểu Anh giật mình ngồi dậy, "Oa! Là lạp xưởng ư!"

"BLACK, anh chính là chúa cứu thế của tôi!" Tiểu Anh khom môi cười yếu ớt, lúm đồng tiền nhỏ nhăn theo khóe miệng hiện lên.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhem nhuốc, nụ cười ngọt ngào cùng sợi tóc bị gió biển ngai ngái thổi tán loạn, BLACK nhất thời hoảng hốt, giống như có bó đuốc sáng mãnh liệt chiếu vào thế giới của anh, động tác máy móc cắn một miếng lạp xưởng.

Hai ngón tay Tiểu Anh nắm chặt lạp xưởng để qua một bên, cúi người đến mép thuyền, cúi đầu nhìn nước biển, "Cái xấu xí này là ai vậy!"

Ánh mắt BLACK hiển lộ ra nụ cười.

Rửa mặt, rửa tay, rửa chân, nước biển mặn kích thích vết bong dưới chân, Tiểu Anh đang cầm một cái chân nhỏ thổi hơi, BLACK ăn lạp xưởng nhìn chăm chú vào cô. Sau khi rửa sạch, Tiểu Anh ngồi vào trong thuyền, cũng không có đáng về thực nữ từng ngậm từng ngậm nhai lạp xưởng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười hạnh phúc: "Ừ, ăn ngon thật!"

"Sợ sao?" Trong lúc bắt chợt câu hỏi của BLACK khiến Tiểu Anh sửng sốt, tiêu hóa mấy giây sau mới nói: "Dĩ nhiên là sợ, nhưng rất kích thích."

"Kích thích?" BLACK "Xì": "Không sợ mất mạng?"

"Đi theo phía sau anh liền hết chuyện rồi." Tiểu Anh đáp rất tự nhiên, động tác ăn cũng có vài phần thực nữ.

BLACK không nói chuyện nữa.

Sau khi ăn nửa cái, Tiểu Anh đùa nghịch máy chụp hình bảo bối của mình, sau khi mở máy ngạc nhiên phát hiện card lưu trữ không thấy, bất mãn nói lầm bầm: "Nhất định bị tên khốn Hải Tặc kia cầm đi, a! Hình ảnh người. Nguyên rửa anh uống nước bị sặc, ăn cơm bị nghẹn, mặc quần chạy chềch!"

Mặt BLACK không chút thay đổi, quay mặt qua chỗ khác.

Vẫn không nghỉ ngơi tốt lại hao tổn thể lực lớn nên Tiểu Anh ôm máy chụp hình vui ở góc ca nô ngủ thật say, gió biển ngai ngái từ từ thổi lên, sợi tóc màu đen che một nửa khuôn mặt nhỏ.

BLACK đứng dậy, cởi áo khoác xuống đắp lên trên người cô.

Tiếng cánh quạt nặng nề từ xa truyền đến, một máy bay trực thăng xuất hiện tại đường chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tình địch Lý Khuynh Tâm

Máy bay trực thăng xoay quanh trên không trung, làm sóng biển dấy lên những đợt sóng mạnh, gió lớn thổi cuốn nước biển màu xanh dương tầng tầng khuếch tán. Tóc Tiểu Anh bị gió lớn thổi tung, để tay bên môi lớn tiếng hỏi BLACK: "Tôi đón chúng ta sao?"

Trả lời cô là máy bay trực thăng ném xuống thang dây.

Tiểu Anh nhìn BLACK, hai tay BLACK giữ cao eo của cô, chợt bị nâng cao còn có cả trái tim của Tiểu Anh. Mắt to lóe lên, cánh tay nhào đến thang dây, Tiểu Anh nhìn người đàn ông anh tuấn phía dưới, đạp lên thang dây theo gió đông đưa, theo động tác leo lên, dưới bộ lễ phục dạ hội lộ ra quần lót màu trắng, cái mông nhỏ cùng bắp đùi bóng loáng lộ rõ trắng trợn, không hề che dấu mà lộ ra ở trên đỉnh đầu BLACK.

BLACK hạ tròng mắt đen, thân sĩ dúi mắt đi.

Giúp đỡ kéo cô đi lên là một áo đen tóc ngắn, cô nương với ánh mắt mê người, cô nương rõ ràng không biết còn có nhân vật như cô muốn đi theo

BLACK cùng nhau ngồi máy bay trực thăng, ánh mắt kinh ngạc mấy giây, mới kéo cô lên.

Tiểu Anh khéo léo ngồi vào bên trong, Lý Khuynh Tâm liếc cô một cái đối với BLACK mới vừa ngồi xuống, mở miệng: "Sur huynh, cô ta là ai thế?"

Quan hệ sư huynh cùng sư muội nha! JQ tốt đó! Tiểu Anh thầm nghĩ hình ảnh hai người giống loại JQ.

BLACK trả lời vấn đề của Lý Khuynh Tâm: "Người xa lạ."

Lý Khuynh Tâm cùng Tiểu Anh đồng thời nhìn về phía anh, Lý Khuynh Tâm cảm giác không thể tin được, Tiểu Anh không quá thích cái từ này, là người cùng trải qua sống còn, không nên lạnh lùng như vậy có được hay không!

Máy bay lên cao hướng mục đích bay tới, hai cô gái soi mói nhìn BLACK giữ vững trầm mặc.

Lý Khuynh Tâm thay đổi ánh mắt chống lại Lạc Tiểu Anh, Tiểu Anh lúc này mới thấy rõ cái cô nương này đẹp bao nhiêu. Gương mặt lớn chừng bàn tay, cằm xinh xắn, môi đỏ mọng mũi cao, lông mi dày đậm uốn vênh lên giống như hai cây tiểu phiến tử, con ngươi đen nhánh giống như sâu kín phiếm màu tím mê hoặc lòng người, đôi mắt này so với ánh mắt Baby cô đã gặp còn xinh đẹp mê người hơn, nếu như mình là đàn ông nhất định sẽ bị nghiêng đổ trước đôi mắt này.

Chỉ là trong cặp mắt này rõ ràng lộ ra vẻ không thân thiện.

Tiểu Anh mỉm cười, Lý Khuynh Tâm khinh thường quay đầu, hướng BLACK ném ra một câu: "Người xa lạ thế sao anh không mặc kệ cô ta."

"Một người xa lạ không thể bỏ mặc." Lời nói của BLACK không hề có nhiệt độ vang lên bên tai, Tiểu Anh nghiêng đầu mặt mày hớn hờ.

Phong cảnh xinh đẹp, thành phố Tây Hải nước M có công nghệ phát triển, vì tham nghị viên King Tesla - người được đề cử phiếu tuyên truyền điều hành xe đường phố, thanh thế to lớn, xe cảnh sát mở đường hoa tươi tùm tùm, đám người bên đường chật chội.

Máy bay trực thăng theo chiếc xe phong phú, con đường ngang dọc lần lượt thay đổi, trên không bay qua cao ốc Lâm Lập của thành phố, dừng ở trang viên trên sân cỏ nào đó cách xa náo nhiệt trong nội thành. Cửa khoang mở ra, Lý Khuynh Tâm dẫn đầu nhảy xuống, mặt trầm xuống hướng trong lầu đi đến, trên đường đi gặp Thạch Nam phía trước nghênh đón cũng làm như không thấy. Thạch Nam nhún vai, bữu môi lầm bầm: "Đại tiểu thư của chúng ta lại mất hứng!"

Tiểu Anh cảm thấy Lý Khuynh Tâm rõ ràng không muốn gặp, chân nhỏ lo lắng đạp trên sân cỏ.

"Sur huynh!" Thạch Nam giơ tay cùng BLACK chào hỏi, đợi nhìn thấy Lạc Tiểu Anh ở phía sau thì trong con ngươi lộ ra kinh ngạc, "Vị tiểu mỹ nữ này là ai vậy? O, người còn chân không đây?"

Một thanh niên hơn 20 tuổi, ánh mắt dài hẹp cười đáng yêu, cười lên rất có lực, nụ cười thân thiết giống như tâm địa thiện lương, hình tượng ánh mặt trời có thể tin cậy như ca ca nhà bên cạnh, vừa nhìn thấy liền biết có thể ở chung tốt.

"Xin chào, tôi là Lạc Tiểu Anh." Tiểu Anh đỏ mặt thẹn thùng cười, hai bàn chân trắng lại run run.

Thạch Nam cười nói: "Hoa rưng rục rồi, Lạc Tiểu Anh?"

"Là hoa anh đào." Tiểu Anh mặt mày cong cong.

Mắt chớp chớp giống như trắng lười lười, giống như cô gái cười ngọt ngào giống như hoa anh đào.

Thạch Nam âm thầm cảm thán.

"Đi tới." Thẳng đến khi BLACK đi tới trước mặt ra lệnh cho hai người nói chuyện tào lao đi chậm quá.

"Ừ." Tiểu Anh chạy chậm đuổi theo, Thạch Nam như có điều suy nghĩ nhìn hai người chiều cao cách xa.

Chân nhỏ bước lên mặt đá trơn bóng bóng loáng, Lạc Tiểu Anh nâng cằm nhỏ nhìn quanh kiến trúc tòa nhà trung tây kết hợp. Ghế sa lon châu Âu cổ điển, bàn ghế kiểu Trung Quốc cổ điển, đèn thủy tinh trên tường, đồ cổ La Mã, Phương Đông kín kẽ cùng Phương Tây lãng mạn kết hợp với nhau có một cảm giác đặc biệt tôn quý.

Trên đỉnh lò sưởi trong tường là pho tượng Tiểu Ái Thần Cupid, trên vách tường là bức tranh Văn Hóa thời kỳ Phục Hưng nổi tiếng, bình hoa cổ.

Mặc dù Tiểu Anh không thể phân biệt thực giả của bảo vật, lại có thể suy đoán ra những thứ này khẳng định tất cả đều là chính phẩm.

Chủ nhân trang viên Lý Niệm, mặc dù đã là người trung niên, khí thế vẫn như cũ không giảm. Vẻ mặt uy nghiêm, ông ta đang ngồi ở trên ghế sa lon cùng vợ Thu Phi Phi thường thức trà nói chuyện phiếm. Lông mày đen dày nhíu lại, bộ dạng nghiêm túc, nhìn một cái cũng biết là một nhân vật lớn tính khí nghiêm túc.

Thu Phi Phi có loại hình hoàn toàn tương phản so với Lý Niệm, tướng mạo xinh đẹp dịu dàng, tính khí được, thích nói thích cười. Khuôn mặt Lý Khuynh Tâm đẹp là di truyền ưu điểm của cha mẹ, tính cách lại giống cha nhiều hơn. Có chút bá đạo, có chút quật cường, có chút tính cách, những từ ngữ này tất

cả đều xuất hiện trên người tiểu thư xinh đẹp sẽ trở thành đại tiểu thư nóng này.

Lý Khuynh Tâm nắm chặt lấy mặt vào cửa không có hình tượng ngã lệch ở bên cạnh mẹ, rước lấy ánh mắt bất mãn của cha đại nhân.

"Lại là người nào chọc cho đại tiểu thư của chúng ta mất hứng? Sư huynh con không lấy được tâm ngời sao sao?" Thu Phi Phi hỏi.

Ôm gối trong ngực ngất vẹo, Lý Khuynh Tâm lão đại mất hứng nói: "Chẳng những không lấy được còn dẫn theo một người trở lại." Khi nói chuyện BLACK mang theo Lạc Tiểu Anh đi vào phòng khách.

Lý Khuynh Tâm không thích, liếc mắt nhìn Tiểu Anh một cái, khinh thường quay đầu đi chỗ khác.

"Sư phụ, sư mẫu." BLACK đối với Lý Niệm cùng thu Phi Phi luôn tỏ thái độ cung kính.

Ánh mắt Lý Niệm lướt qua anh nhìn hướng tới tiểu cô nương bên cạnh, ánh mắt vô cùng cơ trí khiến Tiểu Anh sinh lòng khản trương, tay nhỏ bé bắt an nắm chặt.

"Ồ, đây là cô nương nhà ai, sinh ra đáng yêu như vậy." Thu Phi Phi từ trên ghế salon đứng lên, đến bên cạnh Tiểu Anh nhiệt tình dặt tay nhỏ bé của người ta, con ngươi loang loáng nhìn tới nhìn lui ở trên khuôn mặt trắng nõn phấn nộn của Tiểu Anh. "Sao già cũng không đi thế!"

Sắc mặt Tiểu Anh ngưng ngừng, trả lời: "Chạy gấp, bỏ rơi phía sau rồi ạ."

BLACK đối với sư phụ sư mẫu nói: "Cứu người ở Phi Thuyền Nguyệt Thần, tạm thời làm phiền, quấy nhiễu sư mẫu mấy ngày."

"Xin chào hai vị, con là Lạc Tiểu Anh, quấy rầy rồi." Tiểu Anh hướng Lý Niệm gật đầu, Thu Phi Phi vội nói: "Không quấy rầy không quấy rầy, nhiều người càng náo nhiệt! Ha ha!"

Lý Niệm gật đầu, "Nếu là như thế thì an tâm ở lại đây."

Như thế? Tiểu Anh nghi ngờ nhìn về phía BLACK.

"Cha à!" Lý Khuynh Tâm không hài lòng.

Lý Niệm tròn mắt, Lý Khuynh Tâm tức giận quay đầu đi chỗ khác.

Thu Phi Phi sai người giúp việc bưng lên trà bánh nói: "Mang Lạc tiểu thư lên lầu đổi bộ y phục."

"Vâng"

Tiểu Anh nói cảm ơn đi theo người giúp việc lên lầu.

Trong mắt Thu Phi Phi sáng lên, mặt hưng phấn tiến tới bên cạnh BLACK, nói: "Nhiều năm như vậy lần đầu tiên thấy con mang một cô gái trở lại đấy nhé!"

BLACK bị nói có chút quẫn.

Lý Khuynh Tâm cướp lời, thay anh trả lời: "Ai u, mẹ à! Nhà đầu kia chỉ là do sư huynh cứu trở về, cũng không phải là bạn gái, nhiệt tâm như vậy làm gì chứ!" Lời vừa ra khỏi miệng lại thấy mắt lạnh của cha, Lý Khuynh Tâm hất cằm lên bất mãn "Bịch bịch" chạy lên lầu.

Thu Phi Phi nhìn bóng lưng con gái lắc đầu, thở dài, nhớ tới chuyện mới vừa nói với BLACK, liền hỏi: "Là như thế này sao? Há?."

"Dạ, sư mẫu." BLACK luôn nghiêm túc như vậy.

"Các con, các con từng đưa một điều không để cho ta an tâm!" Thu Phi Phi xệ mặt xuống quở trách mấy người, hừ tiếng, quay người đi lên lầu.

"Sư mẫu, con chính là nghe lời của ngài đi xem mắt nữa đó!" Thạch Nam giờ tay thanh minh. BLACK ngồi xuống ghế sa lon, đề tài tình cảm anh không muốn đụng vào.

Trong phòng khách chỉ còn dư mấy người đàn ông. Lý Niệm uống một hớp trà, nói: "Vật tới tay rồi."

Hồng Lam bảo thạch tâm ngời sao cùng Hồng Bảo Thạch tâm không tính khiết từ ống tay áo rơi xuống trên mặt bàn, bảo thạch lóng lánh lóa mắt. Thạch Nam cầm trái tim lên, tỉ mỉ quan sát, phát ra tiếng chặc chặc: "Cái lão già Nặc Đức Sâm kia thật đúng là cầm món bảo bối này đi theo Hải Tặc đội bà xã của hắn, những hải tặc kia cũng thật là hung hăng ngang ngược, ngay cả chính phủ nước M cũng không chế được bọn họ. Nếu như tôi nhớ không lầm hình như Kim Gus chuẩn bị tranh cử Châu Trưởng thì bọn hải tặc ngông cuồng mới tệ hại hơn, bắt đầu ép buộc thương thuyền bắt cóc phủ thương, lần này tuyệt hơn, còn đóng quân, du thuyền cũng cướp."

Thạch Nam đem trái tim đặt lên bàn, tiện tay cầm hộp điều khiển ti vi lên mở ti vi, trên TV đang phát hình video cắt đoạn bọn Hải Tặc bắt cóc phủ hào yêu cầu tiền chuộc. Đầu bọn hải tặc đội khăn trùm màu đen, cầm vũ khí trong tay, uy vũ anh tuấn đứng ở sau lưng con tin. Báo cáo viên công bố đã giao phó tiền chuộc nên bọn phủ hào lục tục được thả ra, các cơ quan ban ngành thuộc nhà nước M đã tỏ thái độ sẽ phụ trách đối với sự kiện lần này.

Thạch Nam giữu cọt nói: "Thật có lòng, một đạn đạo đối không bọn hải tặc đã sớm chết rồi, tôi xem là ngồi chờ ngư ông đắc lợi đi!"

BLACK nói: "Những hải tặc kia không đơn giản, giống như là người quân đội."

Lý Niệm nói: "Trộm cũng có đạo, mặc kệ là người phương nào, chúng ta cũng không thể trêu chọc, cô gái kia có lai lịch thế nào, con biết không?"

BLACK trầm mặc, Thạch Nam nhìn sư huynh một chút, hoà giải nói tiếp, "Sư phụ, chuyện này giao cho con đi!"

Đối với những thứ bạn mới quen kia hoặc mỗi người có liên quan đều phải cẩn thận xác minh mục đích và thân phận, đối với chuyện cẩn thận đề phòng, cuộc sống có bao nhiêu mệt mỏi.

Trên thực tế anh sống đã rất mệt mỏi.

"Con đi lên trước." BLACK nói xong, đứng dậy lên lầu.

Phòng khách lầu ba, Lạc Tiểu Anh thoải mái ngâm mình trong bồn tắm, cảm xúc căng thẳng hai ngày rồi cuộc cũng trầm tĩnh lại, tiểu cô nương chơi bọt, lại thôi lên giường.

Trong lúc vô tình tiến vào thế giới thần tiên, làm quen với BLACK lạnh lùng, kinh nghiệm ở Phi Thuyền Nguyệt Thần cùng ổ Hải Tặc quả thật chính là hai ngày kích động nhất trong suốt 22 năm qua của cuộc đời cô. Có lẽ là trong thân thể ẩn giấu liều lĩnh, mới có thể để cho cô cảm thấy đây là may mắn mà không phải là xui xẻo.

Nước ấm áp, hương thơm hoa cỏ, làm cho người ta buồn ngủ, vẫn không có nghỉ ngơi tốt nên thân thể Tiểu Anh từng chút từng chút xiu trượt xuống bồn tắm, mắt từ từ khép lại.

Tinh chất hoa hồng tràn đầy phòng tắm, khí nóng tràn ngập giữa cửa phòng tắm bị người nhẹ nhàng mở ra.

Không biết ngủ bao lâu, Tiểu Anh sâu kín tĩnh lại, trong tâm mắt mơ hồ bóng người từ từ rõ ràng, cảm giác trên cổ lạnh lẽo để cho thần kinh buông lỏng của cô lần nữa căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Kể dao trên cổ

Khí nóng tiêm nhiễm làm khuôn mặt nhỏ ửng hồng một thoáng liền biến trắng, Lạc Tiểu Anh cảnh giác nhìn Lý Khuynh Tâm ngồi ở bên bồn tắm dùng dao áp sát mình, thân thể lui về phía sau, muốn tránh lưỡi dao ra, cô hỏi: "Cô, đây là muốn làm gì?"

"Chớ lộn xộn, dao găm không có mắt." Lưỡi dao sắc bén hiện trên da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, Lý Khuynh Tâm đem sức lực khổng lồ chế vừa đủ, đè ra dấu vết cũng sẽ không để cho cô ra máu. "Nói, thân phận thật của cô, đến gần sư huynh rồi cuộc là có mục đích gì?"

Lông mi uốn vênh lên mê người, mắt to màu tím sâu kín, Tiểu Anh cảm thấy đôi mắt lăm lăm liếc này so với lưỡi dao trên cổ còn dọa người hơn.

"Tôi đã nói rồi, tôi tên là Lạc Tiểu Anh, là nhiếp ảnh gia tự do."

Lý Khuynh Tâm trợn mắt: "Không đủ cận kề, tôi muốn biết tất cả về cô, người thân thuộc bạn bè và vòng sinh hoạt, tất cả đều đáng hoàng nói rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn."

Tiểu Anh có chút mất hứng, trừng to mắt mà nhìn xem Lý Khuynh Tâm, Lý Khuynh Tâm cũng sử dụng ánh mắt đáp lễ cô. Nhìn trông mắt màu tím, Tiểu Anh dễ nổi nóng, thua trận, rủ mắt xuống, sâu kín nói: "Nhà chúng tôi có hai người mẹ, bà làm việc ở cô nhi viện."

"Sao, nói." Lý Khuynh Tâm cắn răng trợn mắt phôi bày cô nói láo.

"." Tiểu Anh giương mắt, không cách nào phản bác lời nói của Lý Khuynh Tâm.

Lý Khuynh Tâm hást cảm lên, mím môi, bộ dáng xem thường, "Cô là cô nhi, cô nhi không cha không mẹ."

"Cái gì cô cũng biết, còn tới hỏi tôi làm gì." Tiểu Anh hơi cáu, khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Đáy mắt Lý Khuynh Tâm rõ ràng thoáng qua một tia chán ghét, giương cao giọng nói chất vấn: "Hiện tại nói cho tôi biết, cô đến gần sư huynh rồi cuộc

có mục đích gì, tại sao toàn bộ một thuyền người, sư huynh cô tình dẫn cô trở lại."

"Sao không đi hỏi sư huynh cô tại sao dẫn tôi trở lại."

Lý Khuynh Tâm tròn mắt.

Tiểu Anh thật sợ cặp mắt có thể phóng điện của cô, nói: "Lúc ấy Hải Tặc tới, khi đó đi bên cạnh anh ta, là anh ta đem tôi từ trong tay cướp biển cứu ra."

"Hai người ở chung một chỗ cũng làm cái gì?"

Lý Khuynh Tâm lần nữa bức bách, Tiểu Anh bị hỏi nóng nảy, "Này, tôi không cần thiết phải đem tất cả mọi chuyện giữa tôi và BLACK nói rõ với cô!"

Trên cổ truyền đến một tia đau đớn, Tiểu Anh chau chặt chân mày nhìn chằm chằm Lý Khuynh Tâm: "Đây chính là đạo đãi khách của các người sao? Tôi cũng không bày ra tức chết để cầu xin BLACK dẫn tôi tới nơi này. Nếu như cô cho rằng tôi ráp tâm không tốt, đối với BLACK có ý đồ gì không tốt, hiện tại tôi có thể đi."

Tiểu Anh bắt lấy cổ tay cầm dao của Lý Khuynh Tâm mạnh mẽ đòi đi, Lý Khuynh Tâm sợ làm bị thương cô thì không thể. Hướng sư huynh giao phó, thu hồi dao nhỏ nói: "Nha đầu chết tiệt kia, còn rất có tính khí! Cô cho rằng nơi này là nơi cô muốn tới thì tôi muốn đi thì đi sao? Sự tình tốt nhất là giống như cô nói, nếu cô dám có mưu đồ bất chính đối với sư huynh." Lưỡi dao bị cha giấu trong nháy mắt sáng ở trong tay vỗ vào khuôn mặt của Tiểu Anh, Lý Khuynh Tâm hung ác uy hiếp nói: "Tôi sẽ trang trí hoa lên mặt cô." Nói xong, Lý Khuynh Tâm thu dao hướng cửa đi tới.

Nhìn bóng lưng ngạo mạn phách lối, Tiểu Anh không phục hỏi: "Mưu đồ bất chính không phải ý là chỉ thích anh, quyến rũ anh sao? Tôi nói, có phải cô thích BLACK hay không, mới sợ bên cạnh anh ta có cô gái khác."

Lý Khuynh Tâm đứng đối diện cửa, cười, "Giới trộm có câu, không có cô gái nào có thể ngăn cản được sức quyến rũ của BLACK. Cô không thích anh ấy thì tôi mới phát giác được kỳ quái! Về phần tôi, cô còn chưa có tư cách hỏi. Cô bé, nhớ lời tôi nói..., quân tốt tìm của chính mình đi."

Không có cô gái nào có thể ngăn cản được sức quyến rũ của BLACK, cũng tương tự không có mấy cô gái có thể chịu được chung đụng lâu dài cùng một khối cọc gỗ.

Lý Khuynh Tâm đi ra phòng tắm, ra khỏi gian phòng.

Tiểu Anh mở miệng, lầm bầm: "Rõ ràng tuổi xấp xỉ còn gọi cô bé còn nhỏ, ác!" Hướng cánh cửa đầu lưỡi khắc ra làm mặt quỷ, tiện tay sờ soạng cổ một cái, tia máu nhàn nhạt in ở trong lòng bàn tay.

Lý Khuynh Tâm thật là một quả trứng thối!

Trong phòng khách sát vách, trước gương, mặt nạ mặt người mỏng dính bị vén lên một chút xíu, lộ ra người đàn ông có cảm kiên nghị, môi mỏng, sống mũi cao, cùng với một đôi mắt thâm trầm không chứa nhiệt độ. Cả khuôn mặt người đàn ông không phải đẹp theo kiểu vô cùng đẹp trai vô cùng tinh xảo, mà là hình dáng rõ ràng, đường cong thâm thúy lạnh lùng, người đàn ông mang hơi thở rất dương cương.

Gương mặt như vậy, cộng thêm bản thân dư thừa khí chất thành thực thâm trầm, đạo thánh BLACK ở trong mắt cô gái tuyệt đối là người đàn ông men nhất khóc nhất.

Nước nóng rào rào theo cơ thể cường tráng mà xuống, dưới vòi hoa sen, BLACK ngược đầu không nhúc nhích, mặc cho nước nóng gội rửa mình.

Tiểu Anh quần khăn tắm từ phòng tắm ra ngoài chỉ thấy Thu Phi Phi đứng ở cửa, miệng chỉ huy một đám người giúp việc đem quần áo giày đặt ở trên ghế sa lon. Thu Phi Phi thấy Tiểu Anh ngây ngốc, tiến tới đẩy cô đến trước ghế sa lon đã bày đầy quần áo, nhìn lướt qua trắng làn da trắng nõn có dấu vết, cười tủm tỉm nói: "Những thứ này đều là quần áo mới trước kia Khuynh Tâm chưa mặc qua, đều là áo đầm ngắn thanh thoát xinh đẹp, oh! Ta thấy vóc dáng hai đứa không khác nhau là mấy, con nhất định mặc vừa."

Thu Phi Phi cảm lên một cái váy bông bông màu trắng hướng trên người Tiểu Anhướm thử, "Như thế nào, rất đẹp phải không?"

"Xinh đẹp!" Tiểu Anh nặn ra nụ cười, "Dì Thu à, con chỉ ở lại đây mấy ngày thôi, có hai bộ y phục để tắm rửa là đủ rồi, những thứ này, quá nhiều."

"Nhiều cái gì mà nhiều, y phục đối với phụ nữ mà nói có bao nhiêu cũng không tính là nhiều." Thu Phi Phi vừa phối hợp y phục với giày tất vừa nói: "Ta thích nhất nhìn con gái ăn mặc trắng trẻo mũm mĩm bộ dạng nhu thuận trêu đùa rất thích, nhưng Khuynh Tâm nhà chúng ta cố tình đi vào phái ở giữa, hàng năm đều là y phục đen không dãi thân, cá tính cũng giống như bé trai bình thường, thật là mạnh mẽ. Đừng thấy nó luôn bày ra bộ dáng lãnh khốc khó thân cận, thật ra thì, nó ấy! Trái tim tốt vô cùng."

Trái tim tốt sẽ đem lưỡi dao gác ở trên cổ người khác ư, Lạc Tiểu Anh không dám gạt bừa.

Thu Phi Phi đem một bộ nội y màu hồng, một váy đầm ngắn màu đỏ và giày da cùng màu giao vào trong tay Lạc Tiểu Anh, Tiểu Anh miễn cưỡng ôm lấy.

"Nhanh đi thay đổi đi!" Thu Phi Phi thúc giục.

Tiểu Anh ôm váy dép lại tiến vào phòng tắm, xột xột xoạt xoạt đổi hết, sau khi ra ngoài, Thu Phi Phi vây quanh cô nhìn chung quanh.

"Lạc tiểu thư mặc bộ váy này thật là đẹp mắt, ha ha!" Nói chuyện chính là lão giúp việc Ngô tẩu.

Thu Phi Phi sờ cằm, dùng ánh mắt chuyên gia thẩm mỹ đánh giá: "Ta cảm thấy cũng rất đẹp mắt, được, lấy món này đi, còn dư lại thì cắt vào trong ngăn kéo."

"Nè!" Ngô tẩu phân phó mấy tiểu nha đầu hướng tủ treo quần áo trong phòng ngủ sắp xếp quần áo, mình xoay người đi ra ngoài. Thu Phi Phi lờ Lạc Tiểu Anh tóc tai bù xù đến trước bàn trang điểm, nhấn trên ghế một cái, cầm cây lược gỗ lên chải đầu cho cô. Tiểu Anh nào dám không biết xấu hổ làm phiền chủ nhà, vội vàng đứng lên nói: "Di Thu à, tự con làm là được rồi."

"Ta rất quý mến con, nguyện ý làm tóc cho người ta, con liền thỏa mãn ta đi, thật mong đợi, được không?" Thu Phi Phi lại ấn Tiểu Anh ngồi xuống.

Tiểu Anh không biết làm sao nhìn Thu Phi Phi trong gương với động tác ôm ái chải đầu cho mình, bộ dáng dịu dàng cùng bên khoe môi tràn ra nụ cười ấy là đẹp mắt. Nếu quả thật có mẹ, cũng nên là mẹ người mẹ dịu dàng xinh đẹp như thế này nguyện ý chải đầu cho cô.

Chóp mũi Tiểu Anh ê ẩm.

"Đến đây, xem ta lấy cho con đồ ăn gì nào." Là Ngô tẩu, bưng hai phần trà bánh đi vào, cười híp mắt nói: "Một lát nữa thì ăn cơm, trước ăn lót dạ cái đã."

Bánh Hoa Cúc, bánh lòng đỏ trứng, kiểu bánh ngọt Trung Quốc cùng Hoa Trà(*), Hoa Trà bay ra mùi thơm ngào ngạt càng ngửi càng đói, bụng đói đã sớm kêu vang hai ngón tay Tiểu Anh cầm bánh lòng đỏ trứng đặt bên khố miệng cắn một miếng lớn, cười nói: "Ăn ngon thật."

(*) Hoa Trà: trà ướp hoa

"Đừng quá tham ăn, coi chừng chóc nữa ăn cơm bụng lại no căng ăn không vô nữa." Ngô tẩu nhắc nhở, bưng mâm trà nói: "Cô ăn trước, tôi đi mang sang cho Nhiên thiếu gia một ít." Ngô tẩu cười hi hi bỏ đi.

Tiểu Anh nghi ngờ, "Nhiên thiếu gia?"

"Chính là BLACK dẫn con trở về đó!" Thu Phi Phi nhận lấy một ít tóc quấn trên tay tiểu trợ thủ A Tuyết, vạch ra một hàng tóc.

Không ngờ làm kiểu tóc, không cần phải khoa trương như vậy chứ!

Một tay Tiểu Anh cầm điểm tâm đưa vào trong miệng, một tay lau chùi mảnh vụn trên cằm, vừa ăn vừa hỏi: "BLACK là danh hiệu của anh ấy sao? Có phải mỗi thân hầu đều có danh hiệu của mình hay không?"

"Ồ trong giới trộm, mỗi người đều có danh hiệu của mình, dùng để bày tỏ thân phận cấp bậc cùng bang phái." Thu Phi Phi cuộn lại cuộn, cúi đầu tặc tặc hỏi: "Con cảm thấy rất hứng thú với Nhiên nha!"

Lạc Tiểu Anh chột dạ nháy mắt giải thích: "Anh ấy là ân nhân cứu mạng của con thôi!"

"Ồ!" Thu Phi Phi nâng người lên, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Thật khó tưởng tượng tình cảnh khối băng đó chung sống với tiểu cô nương hoạt bát như sẽ là dạng gì!"

Tiểu trợ thủ A Tuyết bên cạnh mỉm cười không ngừng. Chỉ chốc lát sau Thu Phi Phi hiểu ra: "Vây không phải chính là ta cùng Niệm sao! Đúng không, A Tuyết!"

Tiểu trợ thủ A Tuyết cười khúc khích, nói: "Tiên sinh nghiêm túc, phu nhân hoạt bát, tính tình vừa vặn bù trừ."

Thu Phi Phi bị A Tuyết làm cười không ngừng được, tổng kết lại mà nói: "Người đàn ông ấy, biết ăn nói không phải là bản lãnh thật sự, yêu nhà thương vợ con, nói được là làm được duy trì hiện thực mới phải bản lãnh. Tiểu Anh, sau này con tìm người đàn ông cũng đừng tìm cái loại miệng đầy nói khoác kiêu ngạo khoe khoang, thực tế là người đàn ông ngu ngốc vô dụng."

A Tuyết nghe xong thêm lửa: "Phu nhân, ngài liền trực tiếp nói cho Lạc tiểu thư tìm người đàn ông trầm mặc nhưng có thể làm, lại không trực tiếp nói, bảo Lạc tiểu thư chọn Nhiên thiếu gia chẳng phải là tốt rồi sao!"

Hai tiểu nha đầu giúp đỡ dọn dẹp quần áo cười lên.

Tiểu Anh quần rồi, "Các người chó giễu cợt người ta!"

Tóc thẳng biến thành ba gợn cuốn to, Thu Phi Phi đi vòng qua phía trước Tiểu Anh, nâng cằm nhỏ miệng dính đầy mảnh vụn điểm tâm lên, ngón tay nhẹ nhàng lau đi.

Khô ráo, xúc cảm ấm áp, khiến Tiểu Anh hơi mất hồn, mắt to chớp, khoảng cách gần nhìn chăm chú vào Thu Phi Phi giống như mẹ dịu dàng từ ái.

Nếu như có mẹ, cũng nên là người mẹ dịu dàng mỹ lệ như thế, nguyện ý hóa trang cho cô. Không có cái loại tốt số đó, Tiểu Anh âm thầm thờ dài.

Thu Phi Phi trước khi kết hợp với Lý Niệm từng là nhà trang điểm nổi tiếng, thích nhất là bôi bôi trét trét ở trên mặt người khác, sau khi kết hôn cùng Lý Niệm vẫn ở nhà giúp chồng dạy con, lại sinh con gái có tính cách giống con trai, tay nghề không có chỗ phát huy, hôm nay có thể chạm vào người.

Về lòng mày đánh má, hai lần rồi ba lần hóa trang thật xinh đẹp. Tiểu Anh quả thật không thể tin được, trong gương lòng mày cong cong, lông mi thon dài, mắt to, mặt má phấn như anh đào, môi đầy đặn mềm mại, đại mỹ nữ kia chính là mình.

Thân thể nghiêng về phía trước gần sát gương cẩn thận nhìn coi, cảm thán: Con vịt cũng có thể biến thành Thiên Nga Trắng! Quả nhiên, Phạt muốn bìa cứng, người muốn trang điểm đẹp!

"Như thế nào, đủ xinh đẹp đi!" Giọng điệu Thu Phi Phi rất là hả hê hỏi.

"Con không thể tin được đó là con, di Thu à, di giới quá một đôi tay có thể biến mực nát thành thần kì."

"Nào có, là con có khuôn mặt tốt." Thu Phi Phi liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, "Cũng sắp ăn cơm rồi, con nghỉ ngơi một hồi, ta phải đi phòng bếp xem một chút."

"Dạ."

Thu Phi Phi mang theo ba tiểu nha đầu rời đi.

Được trang điểm xinh đẹp như vậy, Tiểu Anh nào có tâm tư gì nghỉ ngơi, soi gương hết trái lại phải, uốn éo lắc lư bên trái bên phải, lại mở tủ treo quần áo raướm thử trên người quần áo xinh đẹp.

Càng cho rằng giàu nghèo chênh lệch.

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa ngắt lời cô.

Cửa phòng màu trắng được mở ra, hai người trong cửa ngoài cửa đồng thời sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tim đập thành thịch

Tiểu Anh cẩn thận đánh giá người tới, mí mắt hẹp dài đơn độc, đuôi mắt hơi hơi nhếch lên, đường cong dưới cằm vuông vắn, môi mỏng mím chặt. Nghe nói người đàn ông có hình môi thế này thường lãnh khốc vô tình, giống như thật là như vậy, bởi vì người đàn ông làm cho người ta lần đầu tiên nhìn thấy cảm giác chính là kiên nghị, kiên cường, lạnh lẽo. Cả người anh giống như một đám lửa xanh lam sẫm, lặng yên nở rộ, mỹ lệ lóa mắt mê người, ánh sáng lạnh sâu kín, ánh mắt lạnh nhạt giống như đang cảnh cáo người, giữ một khoảng cách, cẩn thận bị ngọn lửa làm phỏng.

Tiểu Anh thì cô chưa từng thấy qua ánh mắt của người đàn ông trước mắt này mặt mày thâm trầm mặt mũi lạnh lùng, chỉ là, chỉ là nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh rất quen thuộc, rất quen thuộc, giống như đạo thánh BLACK.

Trong tầm mắt có chút xinh đẹp, ngọt ngào ưu nhã.

Giống như đóa hoa anh đào tươi mát động lòng người.

Làm người ta không phát hiện được kinh ngạc và lạnh lùng thoáng qua trong con ngươi, đợi nhìn thấy miệng vết thương rõ ràng trên cổ cô gái thì không vui tạo thành ở trong mắt.

Diện mạo một người có thể thay đổi, nhưng ánh mắt anh khi nhìn người cùng bản thân tản ra khí thế chắc sẽ không thay đổi, Lạc Tiểu Anh rất khẳng định người đàn ông trước mắt này ấy chính là người cùng mình chạy trốn từ ổ cướp biển ra ngoài - đạo thánh BLACK. Chợt hiểu vì sao Lý Khuyết Tâm nói câu kia —— không có cô gái nào có thể ngăn cản được sức quyến rũ của BLACK.

Phong cách lạnh lẽo dụ người nhất.

Phong cách đàn ông hời hợt hơn nhiều so với bề ngoài.

"Anh là BLACK." Không có nghi vấn, Tiểu Anh rất khẳng định người đàn ông này chính là BLACK.

"Hạ Thiệu Nhiên." BLACK nói.

"Cái gì?"

"Tên của tôi."

"Nhiên? Thì ra là anh tên là Hạ Thiệu Nhiên! Mở miệng keo kiệt, mỉm cười keo kiệt cũng không tính, thậm chí ngay cả tên cũng keo kiệt nói cho người ta!" Tiểu Anh mếu máo lại nhìn không được mà lộ ra nụ cười, nghiêng người để cho Hạ Thiệu Nhiên đi vào.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn cái miệng nhỏ mềm mại của cô cong lên, không phản bác, vặn mở bình nhỏ trong tay, để mùi thơm xông ra.

"Đây là cái gì vậy?" Tiểu Anh mở miệng, một giây kế tiếp, cảm giác thẩm lạnh sáng khoái trên cổ để cho cô nín bật.

Hạ Thiệu Nhiên cúi đầu, nhìn vết thương rõ ràng, thuốc mỡ lạnh dính trên đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp. Cự ly gần như vậy, hơi thở phái nam mơ hồ phun ở trên mặt Tiểu Anh, gò má mềm mại bắt tri bắt giác đỏ ửng. Cô nhìn chăm chú vào mắt anh chuyên chú nghiêm túc, trái tim cuồng nhảy loạn, đột nhiên rất sợ hãi.

Nói như thế nào, khi gặp được người để cho trong lòng mình rung động thì trong lòng sẽ có con thỏ nhỏ nhảy tung tung loạn lên, hiện giờ trong lòng Tiểu Anh cũng có ít nhất năm con thỏ nhỏ nhảy lên nhảy xuống, lộn mào, nhào lặn, không yên.

"Tôi...tự tôi làm là được rồi." Tiểu Anh đỏ mặt cả lăm, Hạ Thiệu Nhiên nhìn ra cô quẩn bách, lui về phía sau một bước, thuốc mỡ giao vào trong tay cô nói: "Chân."

"Ách!"

Anh nói chuyện luôn luôn đơn giản, Tiểu Anh tiêu hóa mấy giây mới phản ứng lại được, "Cảm ơn anh."

Hạ Thiệu Nhiên không khách khí, hớn hờ tiếp nhận câu cảm ơn của cô, thân thể cao lớn hướng trong phòng di động, ngồi xuống trên ghế sa lon, Tiểu Anh rót chén nước trà cho anh, bóp xuống một chút thuốc mỡ màu hồng nhạt dính lên ngón tay sau đó học bộ dạng lúc trước của anh vẽ loạn ở vết thương trên chân tuyết trắng.

Chân của cô lại sáng loáng, lại nhỏ, mu bàn chân rõ ràng, nhìn một cái cũng biết là cô gái thích vận động. Hạ Thiệu Nhiên không tự chủ được nhìn nhiều mấy lần.

Tiểu Anh vẽ loạn xong thuốc mỡ, rút ra mặt tờ khăn giấy lau lau ngón tay, vặn chặt nắp bình đưa cho anh, "Trả lại anh, cảm ơn."

"Cô giữ đi." Hạ Thiệu Nhiên nói.

"Ồ!" Cô còn tưởng rằng anh ngồi ở chỗ này là vì chờ lấy lại thuốc mỡ! Để bình nhỏ xuống, Tiểu Anh gật đầu tựa như quyết định nói: "Tôi nghĩ, tôi vẫn là về khách sạn đi, như vậy quấy rầy tiếp nữa, như thế không tốt lắm."

"Khuyên Tâm nói gì với cô rồi sao?" Hạ Thiệu Nhiên hỏi.

"Không có, cô ấy không nói gì." Tiểu Anh cảm giác mình rất dần, người ta rõ ràng đều đã nhìn thấy vết thương rồi, khẳng định đã phỏng đoán được cái gì.

"Bây giờ đi về sẽ khiến cho cảnh sát hoài nghi, trong khoảng thời gian này cô cứ an tâm lưu lại nơi này, chờ tình thế trở lại bình thường sẽ tiễn cô về." Hạ Thiệu Nhiên đứng lên, bóng dáng mạnh mẽ rần rờ di chuyển về hướng cạnh cửa.

Tiểu Anh rõ nếu bây giờ mình mà trở về sẽ bị cảnh sát để mắt tới, tiếp theo sẽ dính lú lụ Hạ Thiệu Nhiên bại lộ thân phận chân thật, mặc dù không thích Lý Khuyên Tâm, vẫn quyết định nhẫn nại lưu lại.

Mà Hạ Thiệu Nhiên nói ba chữ ‘tiễn cô về’ này khiến Tiểu Anh cảm giác không chỉ là rời khỏi Lý trạch, mà là rời khỏi thế giới của anh, một thế giới thần thái tràn đầy mới lạ kích thích.

Lầu hai, bên trong phòng của Lý Khuyên Tâm truyền ra tiếng khiển trách, Thu Phi Phi từ gian phòng của Lạc Tiểu Anh ra ngoài cũng không có giống như bà nói là đi vào phòng bếp, mà là đi tới gian phòng của con gái kiêu căng ương ngạnh chất vấn việc đã thương người.

Lý Khuyên Tâm cũng không phủ nhận hành vi của mình, ngược lại nói năng hùng hồn cho là mình giúp đỡ sư huynh dọn dẹp cô gái bụng dạ khó lường.

Thu Phi Phi phản bác cô: "Đứa bé kia có điểm nào giống người xấu? Có phải bệnh đa nghi của con quá nặng rồi hay không?"

"Cô ta là cô nhi." Lý Khuyên Tâm trừng mắt nói.

Cô nhi!

Thu Phi Phi nhất thời cứng họng, bàn tay xoa trán nói: "Con vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện của Diệp Nhu? Chuyện đều đã trôi qua lâu rồi, con làm gì mà cứ nắm người chết không thả. Con luôn là bộ dạng bà lão, sư huynh con sẽ càng khó trôi qua hơn. Lý Khuyên Tâm, mẹ cho con biết, Tiểu Anh ở nhà của chúng ta mấy ngày này con tốt nhất nên an phận một chút cho mẹ, nếu không mẹ sẽ gọi Cảnh Triệt tới đón con trở về T thị." Thu Phi Phi cũng không dễ dàng tức giận lưu lại lời nói kiên quyết, sập cửa rồi đi.

"Ngay cả mẹ ruột cũng không đứng về phía mình, được, con nhất định sẽ tra ra chân tướng năm đó cho tất cả nhìn một chút! Hừ!" Lý Khuyneh Tâm bắt đầu bực tức, một cước đạp lệch ghế sa lon.

.....

Lý Khuyneh Tâm không ăn cơm chiều, Tiểu Anh đoán là bởi vì mình, bị người không thích làm cho thèm ăn cũng giảm xuống, đối mặt một bàn thức ăn phong phú cùng núi nhỏ trong chén bị Thu Phi Phi xếp thành, ăn vào vô vị.

Cô gái xinh đẹp khiến nam sĩ trẻ tuổi yêu thích. Bàn ăn Lý gia cảm nghị sự cùng tán gẫu, Thạch Nam một bụng lời nói nghẹn đến khi rời khỏi bàn ăn mới nói với Tiểu Anh.

Về tư liệu của cô, Thạch Nam đã đọc lâu lâu, biết cô đã đi qua rất nhiều núi nổi tiếng, danh thắng, di tích cổ, đề tài tán gẫu đương nhiên là xoay quanh phong cảnh tuyệt đẹp. Từ ánh sáng cực Bắc Alaska đến Great Barrier Reef nước Úc, từ cảnh đêm Cape Town đến biển Ca-ri-bê tuyệt thế phong tình, hai người trò chuyện vui về hăng say, tinh thần Tiểu Anh thậm chí quên mất cảm giác hai ngày mình không có nghỉ ngơi tốt.

Hạ Thiệu Nhiên đập bước chân kiên nghị bước lên cầu thang, tiếng cười lầu dưới như chuông bạc kéo anh bước lại, dừng chân, cúi đầu nhìn, Thạch Nam đang giải thích kinh nghiệm chuyện cậu ta đi huyết mộ ở Ai Cập trộm bảo vật, hươ tay múa chân làm nét mặt quái vật khiến cho người ta bật cười, chọc cho Tiểu Anh ngửa tới ngửa lui, tay nhỏ bé che miệng cười không ngừng.

Thật ồn ào!

Thật phiền!

"Còn chưa ngủ sao?" Hạ Thiệu Nhiên lạnh lùng ném ra lời nói giống như khối băng nện vào trên mặt Thạch Nam, trong nháy mắt ướp lạnh toàn bộ tế bào hưng phấn nhiệt tình.

Thạch Nam lúng túng sờ mũi một cái.

Bị điểm tên, Tiểu Anh nghiêng đầu bĩu môi, xoay đầu lại vặn vẹo eo ngáp, "Giống như thật có chút mệt nhọc! Hôm nay tới đây thôi, ngày mai tiếp tục, hi hi, hàn huyên với anh cả ngày rất vui vẻ!"

Tiểu Anh hướng Thạch Nam khoát tay chạy chậm lên cầu thang, Thạch Nam ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên, cặp con ngươi kia xen lẫn băng lãnh khiến trong lòng người hoảng sợ, Thạch Nam ngồi thẳng thân thể, không khỏi run run.

Tiểu Anh chạy chậm đuổi theo Hạ Thiệu Nhiên, ở tại lầu hai, Lý Khuyneh Tâm thấy hai người cùng nhau đi lên, khinh thường quay mặt qua chỗ khác.

Hạ Thiệu Nhiên đi ở phía trước, Tiểu Anh theo ở phía sau, biết anh ít nói, Tiểu Anh cũng phối hợp không lên tiếng, hai người đều đi đến cửa phòng của mình, mặt mày Tiểu Anh cong cong, cười nói: "Ngủ ngon."

Hạ Thiệu Nhiên dừng lại, con ngươi lạnh nhạt nhìn sang, chỉ là thoáng nhìn, liền đẩy cửa vào nhà.

"Ầm" Tiếng đóng cửa nặng nề.

Tiểu Anh bĩu môi, chẳng hề để ý, lách đầu nhỏ, tiến vào gian phòng của mình.

.....

Tâm ngời sao đất tiền, trái tim nhỏ hiếm có, ở chợ đen gọi lật giá. Ánh sáng âm đạm trong phòng, Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trước một chiếc đèn duy nhất, trần bảo khác bỏ vào trong hộp, niêm phong, dán lên địa chỉ gửi qua bưu điện. Bưu kiện tiện tay đẩy tới, lấy ra ống thủy tinh có chứa giọt nước mắt, nâng dưới ánh đèn sáng rọi.

Ánh đèn hắt vào làm ống thủy tinh sáng ngời, phản quang. Nước mắt cô gái, óng ánh trong suốt, băng thanh ngọc khiết, thấy giọt lệ này là có thể nhớ tới cặp mắt kia, thời điểm nhìn cô nói chuyện thần thái sáng láng tự nhiên, hướng về phía người khác cười, lúc đó mặt mày cong cong giống như ánh trăng, lúc muốn khóc trong đôi mắt tròn đều là quật cường làm đau lòng người.

Hạ Thiệu Nhiên khép hờ mắt, hình như có ý tưởng mới, để ống thủy tinh xuống, cầm một bưu kiện dán kín mở ra, lấy ra tâm ngời sao màu hồng cùng ống thủy tinh, cùng nhau bỏ vào trong hộp khác cất kỹ, lần nữa dán địa chỉ. Người nhận bưu kiện đó là COR-RINE—— Thượng Đế Chi Thủ, Quý Tài trong chợ đen chuyên cải tạo cất kim loại hiếm thấy.

Máy chụp hình vĩnh viễn đều để giải quyết tịch mịch tiêu trừ áp lực, có thể mang đến cho Tiểu Anh vui vẻ gì đó, đơn giản nhất bình thường nhất, Tiểu Thảo này nằm ở dưới ống kính của cô đều là xuân ý dào dạt, sức sống tràn trề.

Thu Phi Phi biết cô hình chụp giỏi, cố ý động viên người cả nhà tập hợp lại chụp ảnh gia đình, cô chỉ huy chồng và con gái đứng vào vị trí, ra lệnh Lý Khuyneh Tâm cười, mặc dù Lý Khuyneh Tâm ghét Tiểu Anh, nhưng vì ảnh gia đình nặn ra nụ cười.

Chụp chưa đã ghiền, Thu Phi Phi kêu Hạ Thiệu Nhiên cùng Thạch Nam, sắp xếp bọn họ đứng ở sau lưng mình cùng Lý Niệm, hai bên Lý Khuyneh Tâm.

Cũng chụp xong, Thu Phi Phi kêu Tiểu Anh, "Tiểu Anh cũng tới đây chụp với chúng tôi một tấm "

"Con à, không tốt lắm đâu!" Tiểu Anh không xác định, Thu Phi Phi tới lôi kéo tay của cô, đẩy cô đến bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên, bả vai nhỏ đập vào ngực Hạ Thiệu Nhiên, động tác của Hạ Thiệu Nhiên tự nhiên giơ tay lên đỡ lấy cô, Tiểu Anh tay chân luống cuống, đỏ mặt ngẩng đầu nhìn anh.

"Rắc rắc"

Một âm thanh máy chụp hình vang lên, tấm ảnh chụp chung đầu tiên của hai người bị ghi xuống.

Tấm hình này đẹp nhất, Tiểu Anh xấu hổ ngẩng đầu nhìn Hạ Thiệu Nhiên vẻ mặt khốc khốc, tay trái Hạ Thiệu Nhiên khoác lên trên vai của cô, tư thế kia quá tự nhiên, tự nhiên đến mức giống như nắm cô gái yêu thích vào trong lòng mình. Lý Khuynh Tâm đứng ở giữa khinh thường quay mặt qua chỗ khác, khề nhếch cằm, vẻ mặt Lý Niệm nghiêm túc, Thu Phi Phi là bộ mặt hạnh phúc tươi cười, Thạch Nam nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên cùng Tiểu Anh, cười vừa lâu cá vừa tặc.

Sau khi rửa ảnh xong, Tiểu Anh vô cùng muốn để lại một tấm làm kỷ niệm, nhưng nghĩ đến thân phận cực kỳ đặc biệt của người nhà này, nghĩ đến Hạ Thiệu Nhiên vì một tấm hình thiếu chút nữa ép mình nhảy biển, nghĩ đến mình là người ngoài, nên không lưu.

.....

Truyền thông đối với chuyện Hải Tặc ép buộc Phi Thuyền Nguyệt Thần vẫn theo dõi báo cáo, trong tin tức, quân đội hai bên đạn đạo đối không phá hủy cả tòa nhà, tòa thành sụp đổ ngay trước mắt, phút chốc kia, Tiểu Anh nhớ lại người đứng đầu Hải Tặc lần đó lửa thể trước mặt mình, anh ta đã chết sao?

Anh ta sẽ chết sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng.

Thu Phi Phi phát hiện khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên, vội hỏi: "Thế nào? Không thoải mái sao?" Bà hỏi đồng thời thu hút sự chú ý của Hạ Thiệu Nhiên.

Đôi mắt này có thể dòm ngó chuyện trong lòng người ta, Tiểu Anh bị anh nhìn sắc mặt càng đỏ, lắc đầu mà nói: "Không có việc gì."

Hạ Thiệu Nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm bọn hải tặc hai tay ôm đầu bị bắt trên TV, môi động động, vừa định nói chút gì, Tiểu Anh đã vượt lên trước một bước nói: "Tôi nghĩ, tôi phải đi."

Ánh mắt Hạ Thiệu Nhiên âm trầm xuống.

"Đừng gấp gấp trở về, đợi mấy ngày nữa đi." Thu Phi Phi giữ lại.

"Không được đâu dì, con còn có rất nhiều công việc phải làm, vẫn chưa liên lạc với bạn bè, bọn họ sẽ lo lắng."

Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, sớm muộn gì cũng phải tách ra, Tiểu Anh cự tuyệt Thu Phi Phi giữ lại.

Hạ Thiệu Nhiên trầm mặc.

Ngày Tiểu Anh đi thi Hạ Thiệu Nhiên đi Nhật Bản, không tới đưa cô, Thu Phi Phi vì cô đặt mua mấy bộ váy thực nữ kiểu mới nhất năm nay, Lý Khuynh Tâm nghiêm mặt đối với cô nói một câu: "Đi thông thả, không tiền."

"Tôi đi, cô nên yên tâm" Lý Khuynh Tâm mở miệng trước, Tiểu Anh cười nhẹ nhàng nói: "Cảm tạ mấy ngày chăm sóc của cả nhà, hẹn gặp lại!"

Thân thể nhẹ nhàng chui vào trong xe, Tiểu Anh vẫy tay từ biệt người Lý gia.

"Nha đầu thôi, ai muốn gặp lại với cô!" Lý Khuynh Tâm hừ một tiếng, xoay người vào nhà.

Xe lái rời khi trang viên Lý thị, Tiểu Anh đi ra khỏi thế giới thần sầu, vừa nghĩ tới mình sẽ không thể nhìn thấy Hạ Thiệu Nhiên lạnh nhạt nữa, Tiểu Anh không cam lòng.

Tham nghị viên tranh cử vẫn còn cử hành như dầu sôi lửa bỏng, trong đó thượng giới tham nghị viên Kolle cùng thượng giới nghị viên King Gus có tiếng hô lớn nhất, hai đại nhân vật đứng đầu đều sử dụng tất cả bản lĩnh bỏ phiếu. Trên quảng trường, vóc người thấp lè tè như bí đỏ mập hình như là King Gus đang phát biểu diễn thuyết đồng dục, xen lẫn giữa thị dân là thân vệ đáng sợ cánh tay lên cao hô to khẩu hiệu ủng hộ, quần chúng phụ họa theo, tình cảnh trong nháy mắt trở nên nhiệt liệt.

Thạch Nam ngồi trước xe hơi xi và đối với King Gus, xe chậm chạp chạy qua quảng trường, dừng lại ở cửa tiệm rượu. Thạch Nam đối với Tiểu Anh ở chỗ ngồi phía sau nói: "Chờ tôi không bận nữa, chúng ta có thể kết bạn đi du lịch."

"Không thành vấn đề!" Tiểu Anh đáp lại bằng nụ cười.

"Nhớ lời của tôi nói." Thạch Nam không yên tâm dặn dò.

"Biết!"

Tiểu Anh không cho Thạch Nam tiến nhiều, cô mang theo y phục Thu Phi Phi đưa cho tiến vào khách sạn, cùng Đại Sảnh tiểu thư khai thông một phen, sau khi vào phòng, không kịp chờ đợi cầm điện thoại lên bàn báo cho người ở tòa soạn là mình trở lại bình an vô sự.

Cái móng còn chưa ẩm ghế, khứu giác giống y như chó bèn nhảy tìm đến cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đăng Nguyên phủ, mất trộm hoa anh đào

Dò viên Hai Liên Bang giờ cặp da nhỏ màu tím lên rồi ngồi xuống ghế sa lông, Tiểu Anh liếc mắt liền nhận ra đó là cái rương mình mất ở trên Phi Thuyền Nguyệt Thần.

"Lạc tiểu thư, đây là thứ chúng tôi tìm được trên Phi Thuyền Nguyệt Thần, cô xem một chút đồ vật bên trong, nếu không thiếu xin ký tên vào đây." Dò viên A đưa ra giấy tờ giao nhận vật phẩm tương tự gì đó. Sau khi Tiểu Anh nhận lấy liền mở ra rương da.

Laptop, quần áo, hộ chiếu cùng một ít giấy tờ chứng nhận đều ở đây.

Nếu làm mất còn phải tốn tiền đặt mua, tiết kiệm đôi chút tiền, trên mặt tươi cười, Tiểu Anh nói: "Thật sự cảm ơn các ngài, đồ vật đúng là của tôi, không sai."

"Xoẹt xoẹt" Hai bút ký tên lên, tiếp đó giao cho dò viên.

Dò viên A móc ra cuốn sổ cùng bút, dò viên B nói: "Lạc tiểu thư, chúng tôi còn phải hỏi cô mấy vấn đề."

"A, được." Tiểu Anh lớn như vậy, lần đầu tiên bị cảnh sát đề ra nghi vấn khó tránh khỏi có chút khản trương, hai tay đặt ở trên đầu gối lo lắng loay hoay.

Dò viên B nói: "Lạc tiểu thư, chớ khản trương, chúng tôi chỉ hỏi cô mấy vấn đề mà thôi."

"Được, xin cứ hỏi."

Dò viên B nói: "Cô làm thế nào thoát hiểm từ Phi Thuyền Nguyệt Thần trở về."

"Ngày đó, Phi Thuyền Nguyệt Thần bị Hải Tặc tập kích, tôi bất hạnh rơi vào trong biển, trôi nổi rất lâu sau đó được một chiếc thương thuyền Anh quốc cứu." Ở trước mặt cảnh sát nói láo có loại cảm giác làm chuyện xấu, Tiểu Anh thấp thỏm trong lòng! Nếu là có đài phát hiện nói dối, khẳng định lời đuổi.

"Cô còn nhớ tên tuổi người cứu không?" Dò viên A hỏi.

"Orwell. Wood tiên sinh, anh là chủ nhân thương thuyền." Tiểu Anh buồn lo vô cớ lo lắng chuyện xấu ở Wood tiên sinh này.

Hai người dò viên liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy cô thực sự nói thật, bởi vì Orwell. Wood rất nổi danh ở thương giới nước Anh.

"Chúng tôi sẽ cùng Orwell Wood tiên sinh chứng minh chuyện này, Lạc tiểu thư, vấn đề chúng tôi phải hỏi đã hỏi xong, không quá rầy." Hai người dò viên từ trên ghế salon đứng dậy, Lạc Tiểu Anh tới bắt tay cáo biệt, đưa đến cạnh cửa.

Cửa phòng khách bị khép lại nhẹ nhàng, Tiểu Anh kéo một mồi thân thể đi vào phòng ngủ, mệt là ngã xuống giường lớn.

"Reng reng reng!" Điện thoại đầu giường vang lên, Tiểu Anh duỗi cánh tay dài không còn hơi sức nghe. Là biên tập tòa soạn, khách sáo quan tâm hỏi thăm cô một phen, sau đó tiếc hận vì không lấy được thêm chút thông tin về Phi Thuyền Nguyệt Thần.

Tiểu Anh cắt đứt lời của biên tập, than thở, nói: "Hình vẫn còn ở trong tay tôi."

"Có thật không?" Biên tập trong nháy mắt sống lại.

"Ừ, bị tôi giấu đi."

"Mau gửi tới xem một chút."

Tiểu Anh cúp điện thoại, cài card vào, trong túi đeo lưng lấy ra card lưu trữ giấu kỹ trong Card Reader, từng tấm hình Phi Thuyền Nguyệt Thần bị chuyển tới biên tập tòa soạn. Màn ảnh ngừng ở người đàn ông ánh mắt sắc bén diện mạo bình thường.

Tiểu Anh nâng cằm lên, ngăn người, nhớ lại từng ly từng tý quen biết Hạ Thiệu Nhiên.

Vừa mới tách ra, cô liền muốn anh!

"Linh Linh." Tiếng vang điện thoại bàn phòng khách lôi cô trở về thực tế, Tiểu Anh ngồi ở mép giường nghe, âm thanh hưng phấn của biên tập tòa soạn từ ống nghe truyền đến, "Lạc, hình của cô chụp quá tuyệt vời, nhất là tấm hình phòng ăn dưới đáy biển nhìn cực kỳ có cảm giác, tạp chí kỳ sau muốn giới thiệu đặc sắc trần nhỏ của mấy quốc gia Á châu, Thanh Mai nước Thái, bầy Mã Y hương bảo của Nhật Bản, còn có."

Nghĩ đến Hạ Thiệu Nhiên đi Nhật Bản, Tiểu Anh giành nói trước: "Tôi muốn đi Y Hương bảo!" Lời nói mang theo hưng phấn vọt ra, giống như mưa hoa anh đào đập vào mặt, thấy được bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Hạ Thiệu Nhiên.

Biên tập truyền đến âm thanh xin lỗi: "A, thân ái, thật sự quá xin lỗi, Y Hương bảo bị một nhiếp ảnh gia khác chọn rồi, nếu cô sớm ngày trở lại thì tốt."

"A!" Hưng phấn trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt giống như sương đánh vào làm cây cà ỉu xù xuống.

"Còn có Thanh Mai cùng Hàng Châu." Biên tập nói.

"Tôi đi Thanh Mai đi!" Tiểu Anh ham thích nhất tuần lễ phiên chợ lớn náo náo nhiệt nhiệt ở Thanh Mai, dù sao hiện tại cũng không phải là mùa hoa anh đào nở rộ, đi Nhật Bản nhìn cũng không thấy được mưa hoa anh đào, không thấy được Hạ Thiệu Nhiên.

.

Tokyo, trời vừa rạng sáng, Đảng Nguyên phủ.

Đại viện im ắng yên tĩnh, một bóng đen leo tường mà qua, tránh khỏi an ninh gác đêm nhanh chóng di chuyển hướng biệt thự màu trắng giống như tòa thành, bản lĩnh linh hoạt đập bệ cửa sổ leo lên tòa nhà, tiến vào biệt thự, lặng lẽ không tiếng động mở cửa một gian phòng, nấp vào chủ nhân phòng ngủ.

Ánh trăng chiếu xuống, trên bàn trang điểm, Trương Khuông Lĩ, cô gái người đậm như cúc, trong mắt sáng lộ ra ưu thương nhạt nhẽo. Trong bình hoa thủy tinh bên cạnh, hai cành hoa anh đào bằng nhựa đua nhau nở ra, trắng trẻo nõn nà, chọc người yêu thích.

Mượn ánh sáng, trên giường công chúa rõ ràng nhìn đến hoa lệ đội lên hình người, BLACK một thân y phục dạ hành đầu đội mặt nạ màu bạc từng bước một tiến tới gần, nhẹ nhàng vén lên góc chăn, gối ôm giấu ở dưới chăn hiển nhiên bị lộ ra.

Không có người ở đây!

Ngoài cửa truyền đến tiếng vang xột xột xoạt xoạt, BLACK nhanh chóng di chuyển đến phía trước cửa sổ, trước lúc cửa được mở ra, nháy mắt không để ý nguy hiểm bại lộ lại lộn trở về.

Cửa phòng mở ra, đại tiểu thư Đảng Nguyên yêu hương khăn trang nghiêm nhìn bốn phía, xác định bình yên vô sự mới khép cửa lại đi vào, không ngờ y phục như thể nằm vật xuống giường.

Ánh trăng xuyên thấu qua rèm sa mỏng chiếu vào, trên bàn trang điểm, trong bình hoa thủy tinh, một nhánh hoa anh đào cô đơn nở rộ đón ánh trăng. . . .

Lạc Thành, trang viên Lý thị.

Lý Khuynh Tâm bung trà bánh đến trước cửa phòng Hạ Thiệu Nhiên, gõ vài cái lên cửa "Sur huynh, có ở đây không?"

Lý Khuynh Tâm đẩy cửa đi vào.

Gian phòng bố trí đồ trang trí giống tính cách của chủ nhân nó, màu đen, bài biện ít, vắng lặng, thâm trầm. Trà bánh đặt ở trên khay trà bên sofa màu đen, một nhánh hoa anh đào mềm mại đập vào mi mắt, Lý Khuynh Tâm không khỏi mở to hai mắt vuốt đầu của mình ngắm nhìn chung quanh, xác định mình không đi sai phòng.

Một đàng mây râu thường ngày lạnh lẽo trong phòng sẽ bày loại hoa gì đó mềm mại như cô gái nhỏ ư, giống thực nữ nhất gan mềm yếu từ trên người lầy ra sủng lục còn khiến người ta kinh ngạc.

Lý Khuynh Tâm thử chỉ mũi, không nghĩ ra nguồn gốc thiếu sót về sur huynh.

Hoa anh đào!

Một cái tên cùng một khuôn mặt cười sẽ lộ ra hai tiểu lúm đồng tiền hiện lên trong đầu giống nhau, Lý Khuynh Tâm khinh thường muốn kéo hoa anh đào từ trong bình hoa ra muốn vò rồi, suy nghĩ một chút, vẫn không có xuống tay. Cô cẩn thận thả cánh hoa nhỏ mềm mại vào trong bình, xoay người rời đi.

Trong sân huấn luyện của trang viên Lý thị, Hạ Thiệu Nhiên chỉ với một cái quần thể thao hướng về phía bao cát hung mãnh dẫm, bao tay quyền kích đánh vào trên bao cát phát ra tiếng vang "bốp bốp", bao cát bị sức lực đánh lắc lư xa. Bắp thịt cánh tay cuộn cuộn, cánh tay không ngừng quơ múa, mồ hôi mỏng rỉ ra, mồ hôi hột theo trán nhỏ xuống, lướt qua đường cong gò má ngույն lạnh, chảy qua vân da rõ ràng cùng lồng ngực vô cùng căng đầy, cơ bụng sáu múi, đèn huỳnh quang chiếu rọi xuống, da thịt ướt đẫm mồ hôi làm cho người ta hoa mắt.

Lý Khuynh Tâm dựa vào cạnh cửa yên lặng nhìn một hồi, đeo bao tay quyền kích lên, hai quyền đụng nhau, da mềm mại sát phát ra tiếng vang "bốp bốp".

Quả đấm ổn định bao cát không ngừng lắc lư, nói với Hạ Thiệu Nhiên: "Em tới luyện cùng anh."

Hạ Thiệu Nhiên đối với lần này không hề hứng thú, dừng lại, không nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Lý Khuynh Tâm bĩu môi, quả đấm cực kỳ yếu đuối đánh về phía bao cát, hướng về phía bóng lưng cao lớn nói: "Sur huynh, anh này mềm xuân tình rồi, anh thích cô nương nhỏ kia rồi."

Hạ Thiệu Nhiên dừng bước, chột ra quyền, quả đấm sức lực cương mãnh mang theo kinh phong trực tiếp hướng mặt Lý Khuynh Tâm, mặt Lý Khuynh Tâm không đổi sắc khom người tránh né, tay mang theo bao tay quyền kích tay chống đất, hai chân mượn sức lực lắc qua chỗ khác.

Lưu loát tránh né, Lý Khuynh Tâm đứng vững thân thể xong, nhướn mày nói: "Thế nào, bị em đoán trúng tâm sự nên thẹn quá hóa giận." Quả đấm đụng lẫn nhau, cô khiêu khích: "Đến đây đi!"

Quả đấm cường tráng mạnh mẽ của Hạ Thiệu Nhiên lần nữa quét tới, Lý Khuynh Tâm không sợ hãi chút nào nghênh đón, đừng xem cô là con gái, đánh nhau không thua người đàn ông chút nào, lực công kích của quyền chân bên nhón, hữu hiệu ngăn cản công kích của Hạ Thiệu Nhiên.

Hạ Thiệu Nhiên không tha cho cô, quyền cước phát lực hung mãnh, Lý Khuynh Tâm né khỏi phạm vi công kích, đá bay bao cát, hai người vây quanh bao cát đấu.

Có thể nói vì cách đấu quyền cực phẩm quá, sức lực, công kích, hung mãnh mà sắc bén, quyền sáo va chạm "bốp bốp" vang lên bốn phía, bao tay được Hạ Thiệu Nhiên dùng lực lớn vung tới bị một quyền kích phá, núp ở bên trong cây đậu trong nhảy mắt bùng lên, "Đôm đốp đôm đốp" rớt xuống trên sàn, bị bắn ra khắp nơi.

Lý Khuynh Tâm dồn toàn bộ lực giống như Hạ Thiệu Nhiên xông lại, giẫm ở trên cây đậu, giẫy trượt, Hạ Thiệu Nhiên xoay một cái đá xoay đem cô đánh ngã, Lý Khuynh Tâm cắn răng bò dậy, chỉ cảm thấy một làn gió lạnh hướng mặt mà đến.

Quyền sáo cách xương sống mỗi millimet bỗng nhiên dừng lại, ngực Lý Khuynh Tâm phập phồng thở hồng hộc nhìn Hạ Thiệu Nhiên. Hạ Thiệu Nhiên hạ quả đấm xuống, xoay người sang chỗ khác, cúi chùi lau mồ hôi trên trán, điều chỉnh hơi thở, cởi bao tay, anh nói: "Thích một người rất dễ dàng, nhưng yêu một người rất khó khăn, em so với anh rõ ràng hơn, Khuynh Tâm, quản tốt mình là tốt rồi."

Lý Khuynh Tâm sùng sốt mấy giây, sau đó cười tự giễu, thông thả ung dung cởi bao quyền anh ra, đứng dậy từ dưới đất.

Sau khi tắm xong, Hạ Thiệu Nhiên mới lên lầu, đẩy cửa phòng ra, vì mình rót một chén nước trà, uống vào, một tay lấy khóm hoa anh đào trong bình ra, tiện tay ném về phía ngoài cửa sổ.

Cành hoa anh đào mềm mại khả ái bay về phía ngoài cửa sổ, kéo lê một đường vòng cung.

Lầu dưới, Lý Khuynh Tâm đi ngang qua không ngừng đầu, dựa vào tung tích vật thể giờ tay lên, hai ngón tay kẹp lấy đóa hoa. Cô ngừng đầu nhìn cửa sổ thùy tình tối tăm một chút, cúi đầu, sờ sờ cánh hoa nhìn như yếu ớt. Lầm bầm: "Thích một người rất dễ dàng, yêu một người rất khó, nhưng tất cả yêu đều bắt đầu trước khi thích. Sur huynh, anh không dám đi thử thích một người sao?"

Hạ Thiệu Nhiên ăn xong cơm tối trở về phòng thì phát hiện hoa anh đào vẫn còn nguyên vẹn trong bình.

Nhất định là cô, bất luận vứt xuống đâu, quanh đi quẩn lại vẫn có thể trở lại bên cạnh mình. Tựa như hai thân thể tách ra nhưng trái tim lại nhớ nhung lẫn nhau, chỉ cần không ngừng hướng đối phương đi tới, sớm muộn gì cũng sẽ đụng nhau.

.

Thanh Mai, thành phố lớn thứ hai nước Thái, tỉnh lỵ Thanh Mai phủ, cũng là trung tâm văn hóa, chính trị, kinh tế phía Bắc nước Thái. Phong cảnh trong thành phố xinh đẹp, hoa cỏ khắp nơi, quang cảnh nhiều chỗ, là địa phương du lịch tốt. Ngay từ lúc trên máy bay, Tiểu Anh đã nhóm tốt, sắp xếp hành trình, đi dạo chợ đêm, cưỡi xe đạp đi dạo đại học Thanh Mai, đi thăm cổ tộc, học tập thức ăn ngon ở các nơi, tham gia chợ phiên chủ nhật. Trừ lần đó ra, nếu như có may mắn được vé vào cửa đến triển lãm tượng nữ thần Tiểu Diệp, phải đi thăm.

Bởi vì năm ngoái đã qua Thanh Mai một lần, quay chụp được không ít hình, cho nên lần này tương đối nhàn nhã, sắp xếp hành trình lấy hưởng lạc làm chủ. Xuống máy bay, vào ở khách sạn, tất cả an bài thỏa đáng. Tiểu Anh vui trong khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị buổi tối đi dạo chợ đêm.

Chợ đêm Thanh Mai rất náo nhiệt, trời còn chưa tối, thương gia đã bày thương phẩm ra, du khách cũng từng nhóm kết bạn đi dạo. Đến trời tối thì tiểu thương rậm rạp chằng chịt bày đầy cả con đường, đèn dầu sáng rực, bóng người nhốn nháo, rất náo nhiệt.

Chợ đêm Thanh Mai ngày ngày có, nhưng đồ hơi đắt, Tiểu Anh nâng máy chụp cảnh náo nhiệt trong chợ đêm, vừa đi vừa chơi vừa ăn mỹ vị vừa ăn vặt, vừa thưởng thức chế phẩm tinh mỹ do thợ thủ công bản địa làm. Trên người cô mặc một cái áo đơn giản màu trắng tay ngắn cùng một cái váy dài nhiều màu dài tới mắt cá chân bằng vải bông nước Thái, dưới làn váy thêu hoa hướng dương trên cánh hoa điểm tuyết vài hạt châu màu xanh lam, cảnh vật trong cửa hàng sáng lên dưới ánh đèn.

Chợ đêm có không ít tiểu thương người Hoa, Tiểu Anh cầm lên một cây dù màu sắc tươi với các hình vẽ đặt ở trên bả vai khoa tay múa chân, không biết tại sao cũng nhớ tới giấy chế cây dù của Nhật Bản, nghĩ đến Nhật Bản liền nhớ lại.

"Ai!" Tiểu Anh lần thứ N thở dài đem cây dù trả về chỗ cũ, tiếp tục đi về phía trước.

Đám đông bắt đầu khởi động trên đường phố, du khách hoặc dừng chân hoặc đi chậm rãi, nhìn vật kiện nhỏ mà mình thích, thường thức mỹ vị ăn vặt nước Thái. Một bước chân gấp gáp không hợp nhau với tiết tấu chậm chạp chung quanh, bóng dáng nhanh chóng đi qua bên cạnh Tiểu Anh.

Trái tim Tiểu Anh hơi chậm lại.

Nghe nói trong thân thể mỗi người đều có từ trường từng người, từ trường giống nhau người có thể tạo ra lực dẫn, hấp dẫn đối phương, cho dù không nhìn thấy, chạm không tới, cũng có thể cảm thấy anh hoặc cô đang ở bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gặp lại lần nữa ở Thanh Mai

Tiểu Anh từ từ ngồi dậy từ đông đồ trang sức trong quán nhỏ, nhìn quanh đám người, bóng dáng cao lớn rần rờ ở trong đám người thoáng một cái đã qua.

Lúc ấy chỉ có một ý niệm nhảy ra trong đầu, là BLACK, đạo thánh BLACK.

Tiểu Anh vì ý niệm đột nhiên xông ra của mình mà hưng phấn không thôi, thần tình kích động đẩy đám người đi đường phía trước ra hai bên, nắm máy chụp hình dọc theo đường phố bước nhanh đuổi theo. Khoảng cách càng ngày càng gần xác định tấm lưng kia chính là BLACK, nhịp tim đi theo bước chân không ngừng tăng nhanh, cánh tay có thể lập tức đụng phải bờ vai của anh thì đột nhiên từ tiệm tạp hóa bên cạnh vọt tới đám người đem cô cùng anh tách ra.

Tại sao có thể như vậy!

Tiểu Anh lòng như lửa đốt, ra sức gạt đám người kia ra, thì BLACK đã sớm không thấy bóng dáng, cô ảo não dậm chân tại chỗ, bầy người lui tới dùng ánh mắt quái dị nhìn cô.

Tiểu Anh méo máo xoay người, bỗng dưng, thấy trong đám người một người đàn ông ánh mắt lạnh nhạt đứng cách mình năm thước, đang không hề chớp mắt nhìn mình.

Đó là khuôn mặt bình thân không có gì lạ, cô chưa từng thấy qua, nhưng rõ ràng nhận thấy ánh mắt của người này, thâm trầm, không chứa nhiệt độ.

Khóe môi khẽ cong, lúm đồng tiền như hoa, mang theo tình cảm nhớ nhung hướng anh chạy gấp tới.

Gió đêm kéo theo sợi tóc cùng làn váy, cô gái giống như một con bướm nhẹ nhàng hướng mình bay tới, quần áo xinh đẹp, lóe sáng châu quang, giờ phút này cũng không bằng nụ cười đẹp mắt đầy nhiệt tình trên mặt cô.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt, thờ ơ ơ hờ.

Gần tới trước mặt, Tiểu Anh mới dừng lại bước chân, cúi đầu, khóe miệng không thể mỉm cười, thẹn thùng nói: "Tôi biết rõ anh là ai."

Hạ Thiệu Nhiên nhắc chân đi về phía trước, Tiểu Anh thu hồi nụ cười, chân nhỏ cũng tăng cường di chuyển, cố gắng đuổi theo một đôi chân dài, cái miệng nhỏ nhắn cũng nói không ngừng, "Mặc dù anh đổi gương mặt, chỉ là từ bóng lưng cùng mắt của anh, tôi có thể dễ dàng nhận ra anh tới, ân nhân cứu mạng của tôi, là anh đúng chứ? Ha ha, tôi biết ngay là anh. Anh biết không, con người của tôi trừ trí nhớ thật là không có ưu điểm gì hết, ha ha! Như đã nói qua, không phải anh đi Nhật Bản à, tại sao lại xuất hiện ở đây vậy, chẳng lẽ anh bỏ nhiệm vụ sao? Lúc này anh muốn trốn." Nói đến đây, Tiểu Anh bỗng chốc che miệng lại, quan sát chung quanh một chút, xác định lời của mình không dẫn tới sự chú ý của người khác mới thả tay xuống, cười híp mắt nói: "Thật xin lỗi, nói sai, ha ha!"

"."

Hạ Thiệu Nhiên im lặng, bước nhanh, Tiểu Anh miệng nhỏ luôn miệng nói: "Thật ra thì ngày hôm qua tôi cũng suýt chút nữa đi Nhật Bản, tòa soạn bên kia tạm thời có biến động, mới tới nơi này. Chúng ta giống như rất có duyên! Đúng không?"

"." Hạ Thiệu Nhiên dừng bước lại, vẻ mặt lạnh lùng.

Tiểu Anh rắc rắc mắt, mặt lộ vẻ quẫn bách hỏi: "Có phải hay không. Có phải anh chê tôi quá ồn hay không?"

"Tôi cũng cần một trợ thủ." Hạ Thiệu Nhiên nói.

"À!" Trợ thủ thần thánh sao? Hiểu được ý, Tiểu Anh hưng phấn giơ tay nhỏ bé lên, "Tôi có thể sao?"

"." Hạ Thiệu Nhiên không chớp mắt nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt nghiêm túc lại nghiêm túc, giống như đang thẩm vấn coi cô có đủ năng lực để trở thành trợ thủ của anh hay không.

Tiểu Anh bị ánh mắt vô cùng sắc bén của anh nhìn vào, tự tin giảm xuống, sáng rỡ trong mắt từ từ âm đạm, mím lại cái miệng nhỏ, tay nhỏ bé từ từ hạ xuống. Trong lúc cô hoàn toàn mất đi lòng tin thì Hạ Thiệu Nhiên lạnh lùng ném ra một câu, "Đi theo tôi."

Đi theo tôi? Có ý tứ gì? Bị chọn trúng sao?

Tiểu Anh mặt mày hớn hờ, nhảy dựng lên hoan hô, "Đa!" Chú ý tới ánh mắt nam nam nữ nữ chung quanh tò mò nhìn, nhanh chóng khôi phục bộ dáng thực nữ, cổ họng yên lặng, bước không quy luật đuổi theo Hạ Thiệu Nhiên.

.

Bên trong khách sạn kiểu Thái thức phong tình nồng đậm ánh sao, Tiểu Anh ôm gối trong ngực ngồi ở trên ghế sofa, mắt to không an phận nhìn chung quanh.

Hạ Thiệu Nhiên bụng hai tách cà phê hương nồng tới đây. "Cảm ơn!" Tiểu Anh nhận lấy cà phê đưa lại gần chớp mũi ngửi một cái, "Thơm quá."

Hạ Thiệu Nhiên thả một tách trong tay ra, ngồi xuống ở bên người cô, nghiêng người về phía trước, mở laptop trên khay trà ra, đôi tay di chuyển nhanh chóng ở trên bàn phím, một chuỗi mật mã được nhập vào.

Thấy được ư!

Cư nhiên để cho cô thấy.

Thủ pháp của Hạ Thiệu Nhiên rất nhanh, nhưng Tiểu Anh có nhãn lực cực tốt trí nhớ tuyệt cao vẫn rõ ràng nhớ kỹ mật mã của anh.

Hạ Thiệu Nhiên đột nhiên quay đầu, Tiểu Anh mừng thầm lập tức ngồi ngay ngắn, nâng tách cà phê lên cười hoà thuận vui vẻ nói: "Uống rất ngon, ha ha!"

Hạ Thiệu Nhiên quay đầu trở lại, điều tra hình ảnh cho cô nhìn, "Nhiệm vụ lần này chính là nó."

Tượng Nữ thần Tiểu Diệp!

Tiểu Anh không khỏi tròn to hai mắt.

Bốn kí lô hoàng kim chế tạo tượng Nữ thần Tiểu Diệp, áo khoác nữ thần vượt qua độ dày tờ giấy được tạo thành bởi vị trí đầu não với 108 phiến vàng lá. Từng phiến vàng lá được các sư phụ điêu khắc tài nghệ cao siêu khắc thành đường vân sóng lá rõ ràng, chạm rồng hạn chế nhiều, hoa văn tỉ mỉ tinh mỹ. Tượng Nữ thần Tiểu Diệp cũng vì vậy mà được đặt tên.

Thân thể Tiểu Anh lại gần chỉ vào pho tượng hoàng kim trên màn ảnh nói: "Đây không phải là pho tượng Nữ thần Tiểu Diệp ngày mai sẽ thi triển ở Cao ốc Ted sao?"

"Đúng." Hạ Thiệu Nhiên cắt hình ảnh, góc độ bất đồng thường thức bảo vật.

"Ngày mai nhất định sẽ có rất nhiều người tới thăm, dưới con mắt mọi người trộm thế nào?" Tiểu Anh khổ não thay Hạ Thiệu Nhiên.

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Cho nên cần cô giúp một tay."

"Ồ!" Tiểu Anh cau mày suy nghĩ sâu xa, "Nếu như bị chúng ta trộm, chủ nhà có thể rất đau lòng hay không, giống như vụ Cách Lâm Tư phu nhân trên Phi Thuyền Nguyệt Thần, khóc đáng thương như vậy."

"Cõi đời này có quá nhiều chuyện không hợp pháp không hợp tình, nếu như cô sợ hoặc là cảm thấy lương tâm lo lắng mà nói, có thể cự tuyệt." Hạ Thiệu Nhiên mặt lạnh, "Bụp" khép laptop lại. Nói: "Cô đi đi."

"Làm gì thế! Tôi lại không nói không giúp anh." Tiểu Anh bĩu môi, Hạ Thiệu Nhiên im lặng không lên tiếng.

Tiểu Anh để tách cà phê xuống, hoạt động cái miệng nhỏ, lại gần anh, tay nhỏ bé giật nhẹ tay áo của anh. "Đừng như vậy, tôi chỉ tùy tiện nói một chút, thật ra thì tôi 100% nguyện ý giúp anh."

"."

"Đừng tức giận, đáng may râu còn như con nít thế, được rồi, nói cho tôi kế hoạch ngày mai một chút." Tiểu Anh chủ động mở Laptop ra, đưa tay làm cái tư thế mời, "BOSS đại nhân xin tiếp tục."

Hạ Thiệu Nhiên nhìn một chút cặp mắt to tràn đầy nhiệt tình kia, mới vô cùng không tình nguyện mở mắt bằng kiến trúc đồ sộ và bức vẽ giàn khung bên trong của tòa nhà Ted ra giảng giải cho cô.

"Cao ốc tổng cộng có 15 tầng, mỗi tầng ở khúc quanh cầu thang đều có giám sát, mỗi tầng khác đều có hai an ninh phụ trách công việc tuần tra, theo dõi lầu 14, địa điểm hội triển lãm ở tầng 13, mười giờ buổi sáng ngày mai tượng từ Băng Cốc do máy bay trực thăng vận chuyển thẳng đến sân thượng lầu cuối Cao ốc, mười tên cảnh sát súng lục hộ tống tới một gian phòng trong mật thất tầng 13. Đến lúc đó an ninh cả tòa lầu sẽ gia tăng gấp đôi, trọng điểm bảo vệ châu báu đại sảnh cùng cảnh lực gấp đôi bảo vệ tầng 13, thang máy cùng cửa cầu thang đều có cảnh sát canh giữ, nghiêm cấm khách tùy ý đi loạn."

Chỉ có nói đến những kiến thức hay tin tức liên quan đến trộm bảo vật thì người đàn ông này lời nói mới nói nhiều một chút. Ánh mắt Tiểu Anh lộ rõ đường cong gồ má nguội lạnh của anh, thuận miệng hỏi: "Vậy chúng ta phải đi vào thế nào, nhiều cảnh sát như vậy, xông vào sao?"

Hạ Thiệu Nhiên nghiêng đầu nhìn cô, "Tôi giống như tội phạm sao?"

Tiểu Anh lắc đầu. Thành thật mà nói, gương mặt anh giống như người bình thường, không giống tội phạm, cũng không giống ăn trộm, giống như ngồi ở trong phòng làm việc đi làm cho gia tộc, kiến trúc sư, hoặc là chuyên gia gì đó, tóm lại không có chút nào giống như ăn trộm.

"Này từ nơi nào đi?" Tiểu Anh đưa mắt quay lại gian phòng phong kín trong màn hình, nhíu mi lại suy nghĩ sâu xa. "Tôi thấy đạo tặc trong phim ảnh đều theo dây thừng ở cửa sổ từ trên trời giáng xuống."

Hạ Thiệu Nhiên chầm chọc nói: "Đặc sản nước Thái là nhân yêu, không phải người mù."

"Phốc!" Tiểu Anh cười, tay nhỏ bé che môi lại nói: "Thật ra thì con người anh cũng không phải là đần độn như vậy! Có lúc cũng rất thú vị!"

Thú vị? Lần đầu tiên Hạ Thiệu Nhiên nghe được có người khích lệ mình như vậy.

"Thế nào, tôi nói không đúng sao?" Tiểu Anh nghiêng đầu hỏi.

Hạ Thiệu Nhiên không muốn lãng phí thời gian, đánh dấu bản đồ. Tiểu Anh không cam lòng hỏi tới, "Rốt cuộc tôi nói có đúng hay không?"

Tiểu cô nương bô bô.

Hạ Thiệu Nhiên giơ tay lên, ngón giữa dùng sức.

"Ai da!" Tiểu Anh bụng kín trán nhỏ.

"Chuyên tâm chút." Anh nói cô.

Sức lực ghé gớm thật, một cái thỉnh linh còn rất đau, nhưng Tiểu Anh không cảm thấy đáng ghét chút nào, bởi vì rất thân nật nha! Hành động có điểm giống như người yêu nhau mới có. Nghĩ đến loại quan hệ thân mật đó, Tiểu Anh đỏ mặt.

"Nhiệm vụ ngày mai rất nguy hiểm, bắt đầu từ bây giờ cô tốt nhất là đem mỗi một câu tôi nói, mỗi một lộ tuyến đều phải liều chết ghi tạc vào trong đầu." Bộ dáng Hạ Thiệu Nhiên nghiêm túc, một đôi tròng mắt đen nhìn chằm chằm cô hỏi: "Có thể làm được không?"

Tiểu Anh nghiêm túc, ưỡn ngực giương cằm, "Hoàn toàn không thành vấn đề, BOSS."

Hạ Thiệu Nhiên nói cẩn thận cho cô đường lên vào mật thất, cùng đường rút lui chạy trốn cùng với đường gặp phải tình huống đột phát thì ứng biến, Tiểu Anh nghiêm túc nhớ kỹ, có thể nói đến vai trò cái trang nhân vật thì Tiểu Anh không làm.

"Cái gì! Phụ nữ có thai! Tôi không muốn!"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cảnh sát đột nhiên tuôn ra

Muốn ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người cùng sự giám thị nghiêm mật cảnh sát đem tượng nặng đến bốn kí lô kim chuyển ra khỏi Cao ốc mà thần không biết quỷ không hay, thật đúng là phải cần nhân vật phụ nữ có thai này.

Tiểu Anh phản đối bị Hạ Thiệu Nhiên vô tình bác bỏ.

Tiểu Anh mếu máo, "Phụ nữ có thai thật là khó diễn."

Hạ Thiệu Nhiên đưa mắt nhìn cô, lạnh giọng hỏi: "Cô không phải là con gái sao?"

"Này cùng có phải cô gái hay không có quan hệ gì, người ta còn là hoàng hoa đại khuê nữ, lại chưa sinh đứa trẻ, nơi nào sẽ diễn phụ nữ có thai." Lời nói này tựa như hướng người ta tỏ rõ cái gì, Tiểu Anh nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn vọt đỏ, chột dạ không dám nhìn anh.

Hạ Thiệu Nhiên không nhúc nhích nhìn chăm chăm một điểm nào đó trên màn ảnh thật lâu, mới mở miệng, "Xem một chút bộ dáng mang thai của cô gái này là gì."

Anh đem máy vi tính tặng cho cô, mình tiến vào phòng ngủ, không bao lâu mang một túi du lịch màu đen ra ngoài. Anh tìm một đám trang bị trong túi, đồ nguy trang phụ nữ có thai thời phỏng cái bụng, thiết bị truyền tin, công cụ, giấy bạc.

Tiểu Anh hết sức chuyên chú tìm kiếm một chút tài liệu về phụ nữ có thai ở trên mạng, Hạ Thiệu Nhiên giao cho cô thẻ căn cước hoàn toàn mới, cần đóng vai nhân vật.

Molly hai mươi bốn tuổi, vợ của kiến trúc sư Nam Triết hai mươi chín tuổi, một phụ nữ có thai bảy tháng.

Trên thẻ căn cước là cô gái có tóc ngắn con ngươi màu rằm nắng, con lai, nhân vật hoàn toàn như bộ dạng Lý Khuynh Tâm trông rỗng giả tạo ra ngoài.

Tiểu Anh loay hoay mái tóc dài của mình, lặng lẽ mở to hai mắt, nói: "Chúng ta tuyệt không giống như vậy."

"Hóa trang." Hạ Thiệu Nhiên ném cho cô hai chữ, cũng giao cho cô một bóng tai kim cương đen.

Một cái xinh xắn đặt ở trong lòng bàn tay, Tiểu Anh hỏi: "Cho cái này làm gì?"

"Mấy truyền tin."

"Giống như đúc cái viên anh đang đeo ư!" Tiểu Anh lại gần bông tai hột xoàn quan sát cẩn thận, "Không phát hiện chỗ đặc biệt gì!" Đầu nhỏ lệch ra, hai ngón tay cầm bông tai hột xoàn xinh xắn hướng trên lỗ tai mang vào, nhưng mang nửa ngày, mồ hôi cũng vãi ra cũng không thể đeo lên, cánh tay thất bại ê ẩm rũ xuống, chu môi oán trách, "Thật khó làm!"

Một bàn tay to đưa đến trước mặt cô, Tiểu Anh ngược mắt nhìn bờ môi Hạ Thiệu Nhiên mím chặt, bông tai hột xoàn trong tay thả vào trong tay anh. Hạ Thiệu Nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, vạch sợi tóc bên má phần ra, mặt tiến tới, đầu ngón tay không mang theo nhiệt độ chạm vào lỗ tai nhỏ mềm mại của cô.

Hơi thở phái nam ấm áp lao thẳng tới gương mặt, ngón tay của anh quanh quẩn một chỗ trên lỗ tai cô, động tác vô cùng thân mật khiến Tiểu Anh ngay cả động cũng không dám động, thở cũng không dám thở gấp, gương mặt vốn trắng trẻo mẫm mẫm lại ửng đỏ, ngượng ngùng nháy mắt to.

Lỗ tai của cô rất đẹp, hơn nữa vành tai nhỏ, mượt mà nhuận béo mấp mấp còn mang theo một tầng lông tơ, đặc biệt đáng yêu.

Cái bông tai hột xoàn này rất khó đeo, Hạ Thiệu Nhiên mất nửa ngày cũng không giúp cô đeo lên. Anh cũng không phải người đặc biệt có kiên nhẫn có đường tắt không đi lại cứ muốn lãng phí thời gian, đôi lại là quá khứ nhất định sẽ lần nữa đổi một quả bông tai hột xoàn cho cô. Nhưng anh không có làm như vậy, hơn nữa vẫn còn rất hưởng thụ quá trình này, thân thể nghiêng tới trước, mắt sáng như đuốc, nhắm ngay lỗ tai nhỏ.

Từ cánh mũi anh thổi ra, hơi thở theo lỗ tai của cô thẳng hướng chui vào trong lòng người, khuấy trái tim hò hét loạn lên, Tiểu Anh băng bó thân thể, tay nhỏ bé cầm chặt váy dài lóa mắt.

Rốt cuộc cài tốt móc bông tai hột xoàn, ánh mắt Hạ Thiệu Nhiên theo lỗ tai nhỏ xinh đẹp mang bông tai hột xoàn bằng kim cương đen lóng lánh dời đến bên trên gò má đã sẫm hồng thắm.

Trong trắng thấu phần, phần hồng, da tinh tế, khuôn mặt chính xác như đoá anh đào mềm mại.

Rất đẹp! Khiến người động lòng!

Tiểu Anh thận trọng quay đầu, hỏi thăm: "Xong chưa?"

Hạ Thiệu Nhiên lui về phía sau.

Tiểu Anh sờ sờ lỗ tai, nâng lên nụ cười, khích lệ nói: "Vậy thì anh lợi hại! Ha ha!"

Còn là một đoá anh đào mềm mại. Hạ Thiệu Nhiên quay mặt qua chỗ khác.

Tiểu Anh bĩu môi, cúi đầu, tay nhỏ bé loay hoay, giương mắt thỉnh thoảng liếc trộm anh.

Buổi tối cô ngủ ở nơi này, gian phòng vốn chuẩn bị cho Lý Khuynh Tâm, giường rất mềm mại, rất thoải mái, nhưng chính cô ngủ không yên. Nghĩ đến hành động ngày mai trộm bảo không tự chủ được mà hưng phấn, mỗi dây thần kinh cũng hiện lên trạng thái kích động. Nghĩ đến bộ dáng nghiêm túc của Hạ Thiệu Nhiên giúp cô mang bông tai hột xoàn, lúc giằng giải hành động trộm bảo vật giọng nói chuyện thần thái, đáy lòng dâng lên ngọt ngào nho nhỏ.

Tiểu Anh xấu hổ rụt đầu ở trong chăn ngủ ngon cười hề hề, phỏng đoán người đàn ông chọc giận cô không ngủ được đang ngủ say. Chân nhỏ giẫm vào trong dép lê, Tiểu Anh xuống giường, rón rén mở cửa phòng, nhẹ nhàng bước chân đi tới cửa phòng Hạ Thiệu Nhiên, lỡ tai đánh vào trên cửa phòng.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, nhìn Hạ Thiệu Nhiên đột nhiên xuất hiện trước mặt, Tiểu Anh lúng túng ngồi dậy, gãi gãi đầu nói: "Cái đó, tôi muốn, muốn nhìn anh một chút, chưa ngủ sao."

Cô mặc áo ngủ của Lý Khuyên Tâm, áo ba lỗ màu đen cùng quần cụt, không có kiểu dáng cô gái vận động.

Người chọn quần áo, quần áo cũng chọn người.

Kiểu dáng áo ngủ vận động màu đen đem da thịt cô vốn trắng nõn càng lộ ra vẻ nhu mị trắng, áo che lưng bó sát khiến hình ngực dễ dàng hiển lộ, không phải rất lớn, cũng không phải là rất nhỏ, vừa vặn ..., dính ở dưới bóng vải mềm mại khẽ nhô ra, có thể chính cô cũng không ý thức được mình ăn mặc như vậy rất câu người.

Ánh mắt của thần thám độc nhất, đã gặp qua là không quên được, tầm mắt có lực xuyên thấu, Hạ Thiệu Nhiên khẳng định bên trong áo lót sẽ không mặc gì, rất lịch sự mà đem ánh mắt dời đi, rơi vào quần cụt mặc nửa người dưới.

Quần cụt có chút ngắn, dọc theo bắp đùi. Trắng nõn cùng đen đối lập rõ rệt, đường cong hoàn mỹ, da thịt bên đùi trắng nõn bóng loáng, không cần sờ cũng có thể tưởng tượng được cô bóng loáng cùng mềm mại. Hạ Thiệu Nhiên nhìn chằm chằm mảng da thịt này, ngón giữa tay phải không tự chủ giật giật.

Gặp phải người chọc lòng ngứa ngáy, muốn khăn cấp trộm cực phẩm bảo vật đến tay thì đầu ngón tay mới sẽ không tự giác ngứa ngáy.

Loại cảm giác này anh rõ ràng nhất.

Tiểu Anh bị nhìn có chút không được tự nhiên, cho là Hạ Thiệu Nhiên có thể mất hứng, vừa định mở miệng nói muốn đi ngủ, Hạ Thiệu Nhiên đã vượt lên trước một bước nói: "Đói bụng?"

Ách!

Thời điểm đi dạo chợ đêm ăn không ít đồ, Tiểu Anh không có chút đói, nhưng có thể là vì muốn cùng anh ở một chỗ, nói dối: "Có chút đói bụng."

Hạ Thiệu Nhiên lướt qua cô, ra cửa, một lát sau trở lại, trên tay cầm một phần nhỏ bánh kem cùng một ly sữa nóng. Bánh ngọt anh đào có bề ngoài mê người, Tiểu Anh mừng rỡ, mặt mày cong cong, cười nói: "Cám ơn!"

Cô đem gối ôm để dưới đất, co chân lại ngồi ở bên bàn trà, thưởng thức hương vị thơm ngon của bánh ngọt, quần cụt bởi vì tư thế cô ngồi mà dời lên bên trên một đoạn, Hạ Thiệu Nhiên chỉ quét một cái, bộ vị xinh đẹp liền in ở trong lòng.

Tiểu Anh móc xuống một quả anh đào duy nhất, duỗi cánh tay dài đưa đến trước mặt anh, "Cho anh ăn."

Một quả anh đào hồng hồng, khẳng định chất lỏng nhiều vị ngọt, Hạ Thiệu Nhiên nói: "Tôi không thích ăn đồ ngọt."

"Anh sợ mập." Tiểu Anh cười híp mắt đem anh đào đưa vào trong miệng mình, cho là Hạ Thiệu Nhiên nói cũng không phải lời thật, anh không ăn có thể là bởi vì nĩa đã bị cô dùng qua. Cảm giác vừa rồi mình quá mức đường đột, không nói thêm gì nữa, ăn bánh ngọt, thỉnh thoảng liếc trộm anh một cái.

Lòng của cô hình như cũng ở trên người anh, vẫn còn không cảm giác thấy bơ dính vào môi hồng.

Bơ khẳng định rất ngọt, đôi môi bị bơ dính cũng nhất định vô cùng.

Nụ hoa chớm nở của tiểu cô nương rất mê người rất mê người, nhưng anh là người đàn ông có tự chủ.

"Sớm nghỉ ngơi một chút."

Hạ Thiệu Nhiên từ trong túi giấy rút khăn giấy ra đưa cho cô, để lại một câu nói, đứng dậy rời đi.

Tiểu Anh đưa bánh ngọt vào trong miệng, hề hề lộ ra nụ cười.

.

Trời sáng trong, mặt trời chiếu xuống đám người dưới Cao ốc Ted lộ ra màu vàng rực rỡ cùng hùng vĩ của mình, lúc này đã là chín giờ rưỡi sáng, người đi xem triển lãm lục tục vào bàn.

Bởi vì lần triển lãm này thi triển tất cả đều là chính phẩm cao nhất, phía chính phủ sợ xảy ra ngoài ý muốn, công tác bảo an làm hết sức nghiêm mật, tất cả vào bàn nhân viên cũng kiểm giữ vào bàn cuốn, CMND, do hai bên cửa nhân viên an ninh thẩm tra đối chiếu thân phận xong mới có thể vào.

Mỹ phẩm là đồ có thể lừa gạt người nhất trên thế giới này.

Tiểu Anh dặm theo bộ dáng cô gái trong CMND, vì mình đã nguy trang, đầu BOBO ngắn ngủn, dán lên hai tầng băng dán mắt hai mí, đeo lên đồng tử

xinh đẹp màu rằm nắng, lông mi cũng trắng xanh nồng đậm uốn vênh lên, mắt cô vốn rất lớn rất tròn, trải qua một phen ăn mặc, chột nhìn tựa như búp bê ngoại quốc.

Cửa phòng triển lãm, bà bầu mặc quần áo màu trắng, giày đế bằng, Tiểu Anh nâng cao bụng bự tròn vo, một cái tay kéo Hạ Thiệu Nhiên, một cái tay đặt ở trước bụng, để ngừa mình bị người phía trước đụng phải, bộ dáng kia thật giống như người phụ nữ có thai. Cũng thế, đổi lại trên bụng người nào cài một vật vài cân nặng gì đó sống lưng còn có thể thẳng tắp, bước chân uyển chuyển.

Hạ Thiệu Nhiên mặc toàn thân tây trang màu đen thân mật cận thân che chở cho bà xã, trên xương sống mũi là một mắt kính gọng đen che ánh mắt lạnh lùng sắc bén, để cho anh thoát nhìn đằng hoàng không ít, như tiên sinh tốt thương yêu vợ mình.

Lập tức liền chuyển đến lượt bọn họ tiếp nhận vào bàn kiểm tra, Hạ Thiệu Nhiên nói nhỏ bên tai Tiểu Anh: "Chớ khấn trương, thả lỏng." Tiểu Anh nặn ra nụ cười, bộ dáng hai người thân mật ở bên ngoài nhìn vào lại nghiêm nhiên trở thành một đôi vợ chồng ngọt ngào.

Lúc này trong hội trường, hai người đàn ông một cao một thấp đi ra, người đàn ông trung niên vóc dáng thấp ngậm lấy điều thuốc, người đàn ông trẻ tuổi cao ráo theo sát phía sau, hai người đang hướng bên này đi tới.

Trời ơi! Tiểu Ngũ lang Hình Cảnh Quốc Tế cùng trợ thủ của anh ta - La Tân trên Phi Thuyền Nguyệt Thần.

Có thể bị nhận ra hay không.

Tiểu Anh không khỏi tròn to hai mắt, cùi chỏ rẽ ngoặt vào Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên đã sớm chú ý tới hai người, ánh mắt chuyển tới nơi khác.

Tiểu Anh rất nhanh nắm tay nhỏ cầu nguyện trong lòng: đừng tới đây, đừng tới đây, chớ hướng đầu này, cảnh sát ngu ngốc làm gì thế, muốn đi phía này.

"Tiên sinh, nữ sĩ, buổi sáng khỏe, xin lấy ra, ngài vào bàn cuốn." Bảo An lễ phép nhắc nhở.

Hạ Thiệu Nhiên đem bàn cuốn giao cho Bảo An, không chờ Bảo An ra tay nhận lấy, Tiểu Ngũ lang đoạt lấy bàn cuốn trong tay Hạ Thiệu Nhiên, đôi mắt nhỏ sáng loáng không ngừng quan sát qua lại trên mặt hai người.

Trái tim Tiểu Anh cũng nhảy đến cổ họng, ánh mắt lóe lên không dám nhìn anh, tay nhỏ bé lo lắng vuốt ve cái bụng bự nhô cao.

Có tạt giạt mình có phải ý chỉ chuyện này hay không.

Đôi mắt nhỏ của Tiểu Ngũ lang sáng loáng liếc nắm tay nhỏ nắm chặt của Tiểu Anh cùng ánh mắt tránh né, nói: "Vị phu nhân này, cô dường như rất hồi hộp."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mật thất, trộm bảo vật

Tiểu Ngũ lang đoạt lấy bàn cuốn từ trong tay Hạ Thiệu Nhiên, đôi mắt nhỏ sáng loáng liếc Tiểu Anh nắm chặt quả đấm nhỏ cùng ánh mắt tránh né, nói: "Vị phu nhân này, cô dường như rất hồi hộp."

"Ách!" Tiểu Anh âm thầm cả kinh, sờ sờ bụng bự cao vút, nặn ra nụ cười nói: "Không phải rất hồi hộp, là đặc biệt khấn trương, lập tức sẽ sinh, vốn không nên ra ngoài, mà tôi nghĩ là tự mình đến cầu nguyện cho con của chúng tôi trước tượng Nữ thần Tiểu Diệp, van xin nữ thần phù hộ cho bé khỏe mạnh vui vẻ lớn lên."

Tiểu Anh không biết nói dối nên có thể dọa cảnh sát hay không, khấn trương dựa vào Hạ Thiệu Nhiên với vai trò là chồng - Nam Triết, hô hấp mang theo lo lắng.

Hạ Thiệu Nhiên vẫn bình tĩnh như cũ, đưa cánh tay nắm ở trên vai cô, âm thầm thực lực, sức lực này khiến Tiểu Anh đặc biệt an tâm, cực kỳ tỉnh táo lại, lại rời khỏi trong ngực anh.

Bộ dáng vợ chồng nhỏ ân ái.

Tiểu Ngũ lang cẩn thận thẩm tra đôi chiếu thông tin thân phận trên vé, nghi ngờ trong đôi mắt nhỏ dần dần thu hồi. Làm trẻ nãi thời gian quá dài, Bảo An nhìn hàng dài phía sau một chút, hỏi anh: "Có vấn đề gì không?"

Tiểu Ngũ lang đem bàn cuốn giao cho an ninh, đối với Hạ Thiệu Nhiên nói: "Trong hội trường nhiều người, thời khắc xin chú ý an toàn của phu nhân."

"Đa tạ quan tâm" Hạ Thiệu Nhiên gật đầu nói tạ, Tiểu Ngũ lang xoay người đi bên kia.

Hồ! Tiểu Anh thở một hóp.

Xuyên thấu qua mắt kính gọng đen, Hạ Thiệu Nhiên mắt lạnh quét qua Tiểu Ngũ lang. Ánh sáng loáng nhanh chóng thoáng qua, Tiểu Ngũ lang giật mình, quay đầu lại nhìn, trong tầm mắt, người đàn ông nở nụ cười ôn hòa đối đãi thê tử có thai, Tiểu Ngũ lang ngửi ngửi lỗ mũi, lẩm bẩm: "Thế nào có mùi kẻ trộm đây!"

Thoát khỏi tầm mắt của Tiểu Ngũ lang, Tiểu Anh mới tỉnh hoàn toàn tỉnh táo lại, khẽ vuốt ngực, nhỏ giọng nói: "Sẽ không bị anh ta nhận ra chứ?"

Hạ Thiệu Nhiên tràn đầy tự tin nói: "Không biết."

Hai người theo đám người chung quanh đi thăm, Hạ Thiệu Nhiên liếc những người hành động khả nghi lẫn trong đám người, cúi đầu rì tai với Tiểu Anh, "Bên trái mặc đồ đen chính là cảnh sát."

Tiểu Anh rất thông minh, không có trực tiếp quay đầu lại, ngón tay vuốt thuận tóc ngắn, làm bộ như lơ đãng nhanh chóng nhìn lướt qua phương hướng Thiệu Nhiên nói, hỏi: "Làm sao anh biết?"

"Động tác, ánh mắt, thỉnh thoảng đụng lỗ tai hoặc là cổ áo, không nhìn hàng triển lãm chỉ chú ý đến người hành động khả nghi gần hàng triển lãm."

"Thật là lợi hại!"

"Về mặt người có thể nói cho cô biết tất cả những gì muốn."

"Ồ!" Tiểu Anh lại lơ đãng quay đầu xem một chút, mắt to lưu chuyển, phát hiện một ánh mắt gia hỏa hành động cũng rất khả nghi, hưng phấn giật nhẹ tay áo Hạ Thiệu Nhiên nói: "A, tôi cũng phát hiện một người cảnh sát, nhìn, ở bên kia."

Hạ Thiệu Nhiên nhanh chóng nhìn lướt qua, nét mặt không có, nói: "Đó là ăn trộm."

"À?"

"Về mặt khăn trang, lấm la lấm lét, nhìn chằm chằm hàng triển lãm, lại thỉnh thoảng quan sát tình hình chung quanh, tùy thời chuẩn bị xuống tay là ăn trộm, không phải cảnh sát."

"Ha ha! Mặc dù đều là đồng hành, nhưng tôi thấy anh, không có chút khăn trang nào, cũng không phải lấm la lấm lét, đầu trâu mặt ngựa như bọn họ, ngược lại phong cách lạnh lùng, đẹp trai, không có chút nào giống như người xấu." Tiểu Anh che miệng cười lên.

Không biết mấy câu có phải khen đến khâm trong tim Hạ Thiệu Nhiên hay không, chỉ thấy nụ cười nở rộ bên khóe môi anh.

Tiểu Anh gần sát anh, đè thấp giọng nói, nói: "Này, anh nói bọn họ có phải cũng muốn trộm hay không."

Môi bị Hạ Thiệu Nhiên nhẹ nhàng ngón tay dài, Tiểu Anh nháy nháy mắt, cảm một tiếng, ánh mắt đảo qua, mới phát hiện Tiểu Ngũ lang liền đứng cách chỗ mình không xa.

Tiểu Anh phản ứng nhanh, giương mắt nhìn Hạ Thiệu Nhiên, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, kêu một tiếng: "Ồng xà!"

Giọng nói mềm mại ngọt ngào gọi làm tâm thần Hạ Thiệu Nhiên lay động, tròn mắt đen lấp lánh ánh sao.

"Em muốn đi toilet." Biết rõ đây là diễn trò, Tiểu Anh vẫn bị tiếng kêu của mình làm cho đỏ mặt, cực kỳ xấu hổ kỳ cục.

"Được, anh đi cùng em." Hạ Thiệu Nhiên cứng chiều cười một tiếng.

Tiểu Anh lần nữa bị nụ cười đó lung lay mắt, chia vào bình thường không có gì lạ mặt, cười còn nhìn tốt như vậy, nếu là nụ cười này có cá tính trên mặt sẽ có bao nhiêu mê người, Tiểu Anh không dám tưởng tượng.

Trong cao ốc khắp nơi đều là giám thị ghé đầu cùng cảnh sát. Hạ Thiệu Nhiên đỡ Tiểu Anh đi tới trước cửa toilet nữ, Tiểu Anh đi vào kiểm tra một phen, xác định bên trong không có ai mới kêu Hạ Thiệu Nhiên đi vào.

Phòng vệ sinh một cửa khóa, hai người nhanh chóng đi tới ô vuông cuối cùng, chen cửa vào tốt. Hạ Thiệu Nhiên đập bốn cầu, mở miệng nắp thông gió ra, hai tay khẽ chống, leo lên, Tiểu Anh dùng tốc độ nhanh nhất cởi cái bụng xuống lấy cái hộp ra, công cụ bên trong cùng tượng Vũ thần Tiểu Diệp giả, đập lên nắp bốn cầu giao cho anh, dặn dò: "Cẩn thận một chút, nhanh một chút trở lại."

"Ừ." Hạ Thiệu Nhiên đáp một tiếng, hướng chỗ sâu ống thông gió bỏ đi.

Tiểu Anh nhìn đường ống thông gió đen như mực, cầu nguyện cho Hạ Thiệu Nhiên bình an trở về.

Hạ Thiệu Nhiên chỉ có thể dung hạ một người bò sát trong khu vực thông gió, đồng hồ điện tử nhiều chức năng nhắc nhở rẽ một chỗ ngoặt, dừng lại, cầm túi chạy bằng điện công cụ cắt kim loại lên, cắt kim loại nâng vỏ ngoài ống thông gió, đốm lửa nhỏ phối hợp tạp âm vù vù phun ra.

Trong ống thông gió, ở dưới mặt thất bốn phía cách âm tốt, cảnh sát cùng an ninh canh giữ ngoài cửa cũng không nghe được nửa điểm âm thanh. Kim

loại bị cắt bằng hơi, Hạ Thiệu Nhiên dùng lực từ hút nâng mở phiên kim loại lớn, hợp với điện thoại di động cao cấp có thể quẹo cua ghé đầu thám xuống quét một vòng chung quanh trong mật thất ghé đầu phân bộ tình huống.

Hạ Thiệu Nhiên thu hồi ghé đầu, điện thoại di động quay nhiều khổng chế xâm máy chủ tầng mười bốn, cracker Thạch Nam biên soạn trình tự, nhẹ nhàng Hack mất hệ thống theo dõi của cao ốc.

Trong mật thất, ghé đầu theo dõi hình ảnh định dạng, nhưng nhiệt cảm ứng cùng máy phát la-de còn mờ. Hạ Thiệu Nhiên dùng súng bắn trên điểm cảm ứng, nhựa cao su dính phía trên, hữu hiệu ngăn trở nguồn nhiệt dò xét. Anh lại đem giấy bạc chiết thành cái hộp hình vuông, ném tới Laser Beam màu xanh dương giăng khắp nơi trên mặt đất, gây bắn ánh sáng nguyên bản, khiến Laser Beam thay đổi phương hướng. Hạ Thiệu Nhiên từ đỉnh nhảy xuống, dừng lại trên giấy bạc, laser màu xanh dương năm giây biến hóa tần số một lần gặp phải giấy bạc ngoan ngoãn quay đầu quẹo cua.

Trí Năng đọc mật mã cắm vào trên mật mã khóa lại lỏng thủy tinh tượng nữ thần Tiểu Diệp, nhanh chóng tính toán mật mã tổ hợp.

Tiểu Anh ở lại toilet càng không ngừng đi tới đi lui, nhìn đồng hồ đeo tay, chấp tay trước ngực khoa tay múa chân ở trước mặt, làm ra động tác cầu nguyện tương tự.

"Rắc rắc" Tay nắm cửa của cửa phòng rửa tay chuyển động rồi, Tiểu Anh khản trương, vánh tai cẩn thận nghe. "Rắc rắc, rắc rắc." Lại mấy tiếng.

Má ơi! Có người đến rồi!

Tiểu Anh gấp đến độ đứng ở trên bồn cầu, đưa cổ nhìn quanh ống thông gió nước sơn đen, để tay bên môi dè thấp giọng nói, nói: "BLACK, anh nhanh trở lại lên, có người tới."

"Ken két" Tiếng vang mở cửa càng lúc càng lớn, Tiểu Anh nghe được có người ở bên ngoài lẩm bẩm: "Cửa này thế nào không dùng được rồi?"

Thời khắc nguy cơ, Hạ Thiệu Nhiên từ ống thông gió thò đầu ra. "Anh trở lại, thật tốt quá." Tiểu Anh mừng rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười giống như đóa hoa, từ trên bồn cầu nhảy xuống, mở cái hộp bụng ra. Hạ Thiệu Nhiên từ miệng thông gió nhảy xuống, đem tượng kim bỏ vào cái hộp bụng, vừa giúp cô kéo được rồi, vừa vánh tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Ngoài cửa an tĩnh, cô gái mở cửa không ra giống như đi nha.

Tiểu Anh vung quần áo bà bầu dài rộng lên, Hạ Thiệu Nhiên đem cái hộp bụng cố định ở trên người cô, bốn kí lô kim tượng cùng một chút công cụ đeo vào trên người, lập tức cảm giác thân thể nặng nề không ít. Đợi cô để lần váy xuống, sửa sang xong mình, Hạ Thiệu Nhiên lôi kéo cổ tay của cô đi ra ngoài.

"Chờ một chút."

Tiểu Anh nhón chân lên, tay nhỏ bé hướng đầu của anh mà đến, người cũng lại gần, càng đến càng gần. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trước mắt phóng đại, mắt to thoa mascara nồng đậm cũng phóng đại theo, môi anh đào mềm mại cũng thế.

Ánh mắt của cô gái lúc nào thì câu người, chính là hướng về phía mình nháy mắt, thời điểm lông mi dày vô tội phóng điện kích động câu người.

Miệng của cô gái, môi lúc nào thì dụ người nhất, chính là hướng về phía mình khẽ mở ra, có thể thấy được đầu lưỡi mơ hồ ướt át dụ người nhất.

Hạ Thiệu Nhiên nín thở, không hề chớp mắt nhìn cô.

Một mùi thơm thơm ngát tràn vào lỗ mũi, ngọt đậm đậm ngọt, không phải mùi nước hoa, là mùi kem dưỡng da tay, rất tốt.

Tay nhỏ bé trắng nõn khi từ đỉnh đầu anh lấy xuống một ít bụi, Hạ Thiệu Nhiên liếc mắt nhìn bụi trong bàn tay nhỏ, tìm về lý trí, "Phải nhanh rời đi này."

Ra khỏi khung làm việc (cubical), lỗ tai Hạ Thiệu Nhiên dính vào trên cửa xác định không có ai, mới mở cửa, hai người lác mình đi ra ngoài. Mới vừa đóng cửa lại, khúc quanh của hành lang liền truyền đến tiếng giày cao gót cùng giọng nói.

"Làm thế nào? Lại có người đến." Tiểu Anh luống cuống tay chân, không biết nên trốn vào toilet hay cùng người tới đầu đụng đi ra ngoài.

Khúc quanh, một cô gái đi giày cao gót nói với Bảo An: "Cửa này tôi mở nửa ngày cũng không có mở ra, có phải hư hay không? Ted của các người phục vụ quá không chu đáo."

"Xin lỗi, nữ sĩ." Bảo An cầm chìa khóa thấy hai người lén lút một nam một nữ vây quanh cạnh cửa, la lớn: "Này, hai người kia. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Có chuyện xảy ra

Hạ Thiệu Nhiên đem tay siết cửa quay đầu lại, tựa như thờ phào nhẹ nhõm nói: "Tối thật đúng lúc, toilet khóa kỹ giống như bị hư, anh tới xem một chút."

Tiểu Anh ôm bụng khổ mặt nhỏ đau khổ, kẹp chân, vừa khó nhịn vừa đáng thương hề hề nói: "Ông xã, người ta không nhịn được."

Âm thanh giày cao gót của cô gái bén nhọn, hướng về phía an ninh nói: "Xem đi, ngay cả bọn họ cũng nói khóa cửa hư." Bảo An bận rộn lo lắng chạy tới mở cửa. Tiểu Anh nín lấy vạt áo Hạ Thiệu Nhiên, làm nũng, năn nỉ, "Người ta thật không nhịn được."

"Đi toilet nam thôi." Cô gái đề nghị.

"Đứng, trước đi toilet nam sĩ đi!" Cùng khóa cửa so tài, Bảo An phụ họa nói.

Bất luận lúc nào phụ nữ có thai đều là lớn nhất.

Hạ Thiệu Nhiên mang theo Tiểu Anh hướng toilet nam sĩ đi tới, Bảo An cùng cô gái giày cao gót không đem lòng sinh nghi.

Hai người tiến vào toilet nam sĩ, Tiểu Anh cong khoe môi, vuốt ve bụng, cười híp mắt nói: "Tôi diễn tạm được?"

Hạ Thiệu Nhiên hồi tưởng mới vừa rồi cô nín lấy vạt áo của mình gọi ông xã, nghĩ thầm, nếu sau này kết hôn với cô, nhất định sẽ là một người vợ khéo léo hiểu chuyện, người đàn ông nào sẽ may mắn cưới được cô như thế đây?

Người đàn ông nào?

Ngon giữa tay phải không tự chủ giật giật, Hạ Thiệu Nhiên đối với cô giật đầu một cái. Tiểu Anh đã thành thói quen với việc anh tiếc nói, má lúm đồng tiền hăm sâu, thật vui mừng lấy được khen ngợi không tiếng động của anh.

Làm bộ dễ dàng xong, hai người ra khỏi toilet, tiến vào trong hội trường.

Cách mười giờ còn có 5 phút, Hạ Thiệu Nhiên nghĩ tới đi thăm Tiểu Diệp Kim Phất trước khi mang theo Tiểu Anh rời đi, ai ngờ bên triển lãm đột nhiên nói trước mở ra phòng triển lãm tượng Nữ thần Tiểu Diệp, hộp kim dây cộm nặng nề dâng lên từ cửa chính, Tiểu Anh cùng Hạ Thiệu Nhiên bị buộc theo dòng người tuân hướng mặt thất triển lãm.

Cửa chính mặt thất từ từ mở ra ở trước mắt mọi người, pho tượng nữ thần Tiểu Diệp lóe tia sáng xuất hiện trong tầm mắt. Nếu như khoảng cách gần nhìn kỹ, sẽ liên phát hiện hình ảnh xiêm áo vàng lá thô ráp lên Nữ thần, chạm rỗng ít, hoa văn lộ.

Trước đó diễn luyện tốt như vậy, Tiểu Anh nín lấy cánh tay Hạ Thiệu Nhiên về mặt khổ sở nói: "Ông xã, bụng của em đau."

Lời kịch mới vừa nói xong, tình trạng đột phát liền xảy ra.

"Pằng pằng pằng!"

Đột nhiên vang lên âm thanh tiếng súng đập nắp từ chỗ Tiểu Anh, ngay sau đó người ở cửa đại sảnh hét âm lên, ôm đầu ẩn núp chung quanh. Tội phạm đánh gục an ninh xông vào mặt thất, cảnh sát mặc thường phục lần trong đám người rồi rút móc súng nhắm ngay kẻ trộm. "Pằng pằng pằng pằng" tiếng súng nổi lên bốn phía, đạn chíp chíp bay loạn.

Tiểu Ngũ lang Hình Cảnh Quốc Tế móc súng lục ra vọt vào mặt thất, kêu to: "BLACK, xem mày trốn nơi nào."

Tay tội phạm cầm kim tượng cùng cảnh sát giao thủ, Tiểu Ngũ lang một lòng muốn nắm chắc đạo tặc BLACK cùng như là cần thuốc lắc xông về phía trước, quả quyết hướng tội phạm nổ súng. Tội phạm tránh thoát một kích, hai người giao chiến ở chung một chỗ.

Mặt Hạ Thiệu Nhiên kéo căng, kéo Tiểu Anh về mặt đồ dẫn quay đầu chạy đi, trong bụng chứa kim tượng, Tiểu Anh đi bộ cũng lao lực, đừng nhắc tới chạy. Hạ Thiệu Nhiên khom lưng hai tay ôm cô lên, mang cô tránh thoát đạn không có mắt kia. Hai tay Tiểu Anh ôm lấy cổ của anh, nhìn ánh mắt của anh gần như si mê. Người đàn ông này lâm nguy cũng không hãi sợ, bộ dáng nghiêm túc thật sự là quá đẹp trai xuất sắc rồi.

Tiểu Ngũ lang đã thương tội phạm, há hê cười lớn, cho là mình chớp được BLACK, từ trong tay tội phạm nhẹ nhàng đoạt lấy kim tượng vừa nhìn, mới biết bảo vật bị bọc, lo lắng thông báo La Tân canh giữ ở cửa ra lâu dưới kim tượng là giả.

Hạ Thiệu Nhiên theo dòng người ngồi thang máy, ra khỏi thang máy liền nhìn thấy trợ thủ La Tân của Tiểu Ngũ lang đang cùng bọn cảnh sát cầm kim loại thăm dò về phía thăm khách đang lần lượt xếp hàng ra cửa.

"Làm thế nào?" Tiểu Anh hỏi.

Hạ Thiệu Nhiên ôm cô, nhân lúc người ta không để ý di chuyển nhanh chóng trong lối đi phòng cháy, Tiểu Anh từ trên người anh nhảy xuống, vén váy lên, Hạ Thiệu Nhiên cởi cái hộp bụng ra, vác cái bao trên vai mình, ra lệnh Tiểu Anh: "Theo sát tôi." Liền bước nhanh chân hướng lầu cuối chạy tới, Tiểu Anh đi theo phía sau anh, ngửa đầu thấy cái hộp bụng hình bầu dục vác phía sau anh, không nhịn được bật cười.

Hạ Thiệu Nhiên mặt không đỏ hơi thở không gấp bước đi thật nhanh theo cầu thang chạy lên, Tiểu Anh thở hồng hộc, may là bình thường thích vận động, thường xuyên rèn luyện thân thể, nếu không sẽ mệt mỏi nằm xuống. Thật xa chỉ không ngừng nghe thấy tiếng súng trên tầng mười ba, Hạ Thiệu Nhiên gia tăng tốc độ.

Chung quanh tìm tòi đạo tặc BLACK, Tiểu Ngũ lang cầm súng lục bước nhanh hướng cửa cầu thang tầng mười ba đi tới. Chạy đến giữa cầu thang tầng mười hai và tầng mười ba thì Hạ Thiệu Nhiên thính tai ở trong tiếng bắn loạn huyền não nghe được tiếng bước chân, mắt thấy cửa cầu thang bị đẩy ra, Hạ Thiệu Nhiên động tác nhanh chóng, nhảy bước lên trước một bước, hai tay ôm đỉnh đầu cầu thang xi măng, hai chân chột đạp hướng một nửa cửa bị đẩy ra. Sức lực mười phần bay đập, "Bụp" một thanh hương, Hạ Thiệu Nhiên vững vàng rơi xuống đất, kéo Tiểu Anh tiếp tục chạy lên.

Bị lá cửa sắt đụng mắt nổ đom đóm, Tiểu Ngũ lang té xuống đất, sương mù suy nghĩ, trong miệng lầm bầm: "BLACK đáng chết, tao nhất định sẽ đích thân bắt mày lại, tao nhất định sẽ đích thân bắt mày lại. A, thật là đau."

Hai người một hơi chạy đến lầu cuối, Hạ Thiệu Nhiên dùng ván gỗ chắn cửa nhỏ sân thượng, Tiểu Anh xoa bóp chân như nhũn ra. Bốn phía trống trải, tiếng gió gào thét, Hạ Thiệu Nhiên nhìn chăm chăm đối diện cách nhau gần rộng hơn hai mét, trên dưới cách xa có cao ốc đối diện cao ba, bốn mét, mắt sáng như đuốc.

"Sẽ không phải là muốn nhảy qua chứ?" Tiểu Anh hỏi.

"."

Hạ Thiệu Nhiên chưa đáp lại, Tiểu Anh đã từ giữa vẻ mặt nghiêm trọng của anh tìm được đáp án, cô nói: "Tôi nhảy không qua."

Không có thời gian dư thừa do dự, cảnh sát đã xô cửa, Hạ Thiệu Nhiên liếc mắt nhìn, ra lệnh: "Ôm chặt tôi."

Ôm phía sau hay ôm trước mặt?

Tiểu Anh cắn răng, hai tay quả quyết ôm cổ của anh, hai chân cuốn lấy hông của anh thật chặt, đầu nhỏ chôn ở bả vai anh. Hạ Thiệu Nhiên lui về phía sau, lui về phía sau, chột khỏi bộ, cặp chân càng không ngừng chạy như điên, gia tốc, hướng sân thượng đối diện bay vọt đi. Tiếng gió gào rít bên tai, Tiểu Anh ôm chặt Hạ Thiệu Nhiên không dám ngẩng đầu, a-đrê-na-lin vô cùng gia tăng, cảm giác hô hấp đều nhọc nhằn.

"Àm"

Cửa nhỏ lầu chót bị đụng mở, Tiểu Ngũ lang xoa cái trán sưng lên bọc lớn, không nhìn thấy một bóng người ở sân thượng, ảo não khê nguyên rủa: "BLACK đáng chết."

"Bịch"

Một đồng màu nâu gi đỏ rơi vào đỉnh đầu Tiểu Ngũ lang, Tiểu Ngũ lang giơ tay lên, vừa sờ, mềm mại, nóng hổi, a! Đáng ghét!

"BLACK đáng chết!"

Núp ở góc lầu, Hạ Thiệu Nhiên dán chặt vách tường, khê thò đầu ra, tra xét tình huống bên cao ốc Ted, Tiểu Anh vẫn còn treo trên người anh, hai luồng mềm mại gắt gao đè ở ngực anh, cảm nhận được rõ ràng trái tim của anh bồng bột nhảy lên có lực, Hạ Thiệu Nhiên cũng cảm thấy cô cùng đến có bao nhiêu mềm mại.

"Xuống." Hạ Thiệu Nhiên lạnh lùng mở miệng, bộ dạng dường như mất hứng.

Tiểu Anh đỏ mặt, lỏng cánh tay ra từ trên người anh trượt xuống, an tĩnh đứng ở một bên. Hạ Thiệu Nhiên rất tự nhiên nắm lấy tay nhỏ bé của cô, mang theo cô quẹo vào trong cầu thang.

Đây là một nóc cao ốc văn phòng, nam nam nữ nữ mặc áo sơ mi quần tây, đồ công sở đang bận rộn. Hai người bước nhanh xuống lầu, xuyên qua phòng làm việc, Hạ Thiệu Nhiên đưa tay ngăn cản thang máy muốn khép lại. Trong thang máy chỉ có một vị nhân sĩ tây trang tinh anh màu trắng, cùng một cô gái váy đỏ tóc dài, thang máy vừa lúc không có cài đặt thiết bị theo dõi, theo cửa thang máy đóng lại bên trong vang lên tiếng trầm muộn buồn bức.

Bãi đỗ xe ngầm.

"Ding" cửa thang máy mở ra, Hạ Thiệu Nhiên người mặc tây trang màu trắng tay xách cặp công văn, cùng mặc Lạc Tiểu Anh váy đỏ từ trong thang máy đi ra. Một hàng xe con, Hạ Thiệu Nhiên chọn một chiếc xe hơi màu đen cũ khiêm tốn nhất, mắt tỏa ra bốn phía, dao găm theo cửa sổ thủy tinh tạo thành khe hở nhẹ nhàng mở khóa cửa, cùng Tiểu Anh lúc này rời đi thôi.

Xe bay nhanh lắt lư trên đường hướng khách sạn. Một lần trộm bảo vật hữu kinh vô hiểm, nếu như không có đám tội phạm kia làm rối chuyện sẽ thuận lợi hơn, nếu như.

Hạ Thiệu Nhiên giương mắt liếc nhìn kính chiếu hậu, cô gái áo đỏ bộ mặt mệt mỏi, giảm bớt tốc độ xe.

Trời mới biết, tại sao lần này anh phải kéo cô vào vùng nước đục.

Hạ Thiệu Nhiên trước hết để cho Tiểu Anh về khách sạn chờ anh, mình cùng người giao dịch treo giải thưởng, sau khi kim tượng rời tay, khi trở về Tiểu Anh đã ngủ rồi.

Mặc một bộ quần dài kiểu Thái cô co ro thân thể nằm trên ghế sa lon, vừa gội đầu, tóc rối bù mềm mại xõa ra. Chân nhỏ dưới váy dài có vẻ đặc biệt trắng nõn.

Hạ Thiệu Nhiên cời mặt nạ xuống, bung tách cà phê ngồi xuống đối diện ghế sa lon, thường thức nói cà phê kiểu Thái, nhìn cô.

Làm một nữ sinh không có tiếp nhận qua huấn luyện đặc thù mà nói, trong trọn cả quá trình cô trộm kim tượng có biểu hiện vô cùng tốt. Gan lớn, cơ trí, trí nhớ được, phản ứng nhanh nhẹn, có tiềm chất trộm.

Tư thế ngủ không thoải mái, Tiểu Anh nhướn mày lên lật người ra phía ngoài, thân thể nghiêng một cái, sau đó, từ từ, một chân rũ xuống, khoác lên mặt đất, tiếp đó, một cái chân khác lại rút xuống, cuối cùng cả người từ từ đi xuống.

Cả hình ảnh giống như máy phát hình đang quay chậm, "Bịch bịch" Người rơi trên mặt đất. Hạ Thiệu Nhiên bung tách cà phê nghiêng mặt qua một bên, lòng ngực rung động.

Anh đang cười, dạ, anh đang cười.

"Ủm! ! !" Lạc Tiểu Anh còn buồn ngủ phát ra tiếng rầm rì lười biếng, xoa tóc rối bời ngồi dậy. Con mắt nửa híp đột nhiên chứng kiến thấy người đàn ông đang ngồi đối diện ghế sa lon thì giật mình, bận rộn lo lắng mờ to hai mắt, vuốt tóc thuận, sửa sang lại quần áo, từ trên sàn nhà bò dậy ngồi vào trên ghế sa lon, về mặt có chút lúng túng, cô hỏi: "Chùng nào thì anh trở về?"

"Mới vừa."

"Vậy anh thấy tôi ngã trên mặt đất tại sao cũng không đỡ, thiệt là." Tiểu Anh xoa xoa cái mông nhỏ, nhe răng trợn mắt. "Rõ ràng cũng vào sanh ra tử với anh rồi."

Hạ Thiệu Nhiên để tách cà phê xuống, từ trên túi áo móc ra chi phiếu cho cô, "Tôi sẽ trả cho cô tiền thuê." Đó là toàn bộ tiền thuê trộm kim tượng, mức giá cao, lớn muốn chết.

"Tôi không muốn." Tiểu Anh nhìn cũng chưa từng nhìn, liền trực tiếp cự tuyệt, bữu môi nói: "Tôi giúp anh cũng không phải là vì tiền."

Hạ Thiệu Nhiên nhìn coi con số trong chi phiếu làm cho người ta chặc lưỡi hít hà, hỏi: "Đó là vì cái gì?"

"Đi cùng với anh đó!"

Hạ Thiệu Nhiên giương mắt, trong mắt rõ ràng nhiều hơn một thứ khác.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nguy hiểm trên chợ

Tiểu Anh vì mình nhanh mồm nhanh miệng mà đỏ mặt, giải thích: "Tôi nói là đi cùng với anh trộm bảo vật rất có ý tứ."

Nhìn Hạ Thiệu Nhiên thu hồi chi phiếu, Tiểu Anh không muốn là nhanh như thế cùng anh tách ra, nên nói: "Nếu anh thật muốn cảm ơn tôi mà nói..., không bằng mời tôi ăn cơm, cùng tôi đi dạo chợ phiên chủ nhật, như thế nào?"

"Ăn cơm có thể, đi dạo chợ phiên, không có hứng thú."

"Nhưng tôi muốn đi cùng anh."

"."

"Cái người này, làm sao anh không thú vị như vậy!" Tiểu Anh chu môi ngồi xuống bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên, hai tay chống ghế sa lon nghiêng đầu nói: "Chợ phiên chủ nhật có thể có ý tứ, mua bán cái gì đều có, đặc sắc địa phương, tới Thanh Mai mà không đi dạo một chút, coi như theo tôi đi, có được hay không?"

"."

"Anh đừng trăm mặt, đi đi!"

"."

"Xem như tôi cầu xin anh."

"."

"Nhanh đáp ứng đi!" Tiểu Anh lay động cánh tay của anh, cô gái nhỏ làm nũng van xin anh.

Có rất ít cô gái ở trước mặt anh tùy hứng làm nũng, cố tình gây sự, anh cũng sẽ không cho họ cơ hội như vậy. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy côi lòng mong đợi, Hạ Thiệu Nhiên miễn cưỡng khắc ra một chữ "Được."

"Ha!" Tiểu Anh vui mừng huơ tay múa chân, cái mông nhỏ nhảy cẫng lên trên ghế sofa, Hạ Thiệu Nhiên nghiêng đầu nhìn cô, Tiểu Anh le lưỡi an định lại, cúi đầu hai tay chống ghế sa lon kiểm chế chân, khoe môi cong lên, nụ cười ức chế không được.

Chợ phiên chủ nhật ở Thanh Mai thật lớn từ ba giờ xế chiều đã bắt đầu, dân bản xứ cầm đồng đồ đặc sắc thủ công mỹ nghệ của quê hương cùng tác phẩm nghệ thuật dân tộc tập hợp phía trước, còn có các nghệ nhân biểu diễn đầu đường, không chỉ có như thế, nơi này còn hội tụ thức ăn ngon nước Thái, các loại đồ ăn vặt để cho người ta chảy nước miếng không ngừng.

Vì tham gia chợ phiên này mà Tiểu Anh cố ý ăn mặc một phen, quần dài màu thêu hoa văn, tóc dài buộc lại bằng hoa nhỏ màu xanh, trên cổ tay cũng là vòng tay cánh hoa cùng màu, vác trên lưng ba lô màu sắc tươi, thanh xuân hoạt bát vừa đẹp.

Trang phục của Hạ Thiệu Nhiên đơn giản hơn nhiều so với cô, áo T shirt màu xám cổ chữ V, quần tím, giày vải hiru nhân. Giản lược, anh khuôn mẫu, hơi thờ hập dần.

Tiểu Anh dừng trước sạp khăn lụa, chọn lụa khăn lụa mình thích, Hạ Thiệu Nhiên đứng ở một bên, mắt lạnh quét qua hai người cảnh sát mặc đồng phục lẫn trong đám người.

"Xinh đẹp không?" Tiểu Anh đem một cái khăn màu hồng phấn đưa tới trước mặt anh, hai người cảnh sát từ bên cạnh bọn họ đi qua.

Tiểu Anh bỗng chốc để khăn lụa xuống, ý niệm đầu tiên chính là né tránh cảnh sát, Hạ Thiệu Nhiên mặt không chút thay đổi, nhận lấy khăn lụa treo trên cổ cô, lấy ví tiền ra trả tiền, nhắc chân đi.

Tiểu Anh nhìn mình trong gương mang theo khăn vuông màu hồng, nhếch miệng cười khúc khích, đem hai bên khăn vuông vắn thành nơ con bướm xinh đẹp, lắc đầu nhỏ đuôi theo Hạ Thiệu Nhiên. "Hắc! Là tặng cho tôi."

"."

"Ha ha! Tôi thích!" Tiểu Anh đi ở phía trước, tay nhỏ bé loay hoay một góc khăn vuông, quay đầu lại hỏi Hạ Thiệu Nhiên: "Nhìn thấy cảnh sát liền muốn chạy, anh nói xem đây có không là có tật giật mình hay không! Anh có loại cảm giác này không?"

Loại chợ phiên náo nhiệt này cũng không có một chút lực hút với Hạ Thiệu Nhiên, tay anh đặt trong túi quần, mắt nhìn thẳng phía trước, mặt không thay đổi khắc ra hai chữ: "Không có"

Tiểu Anh lại gần, trêu ghẹo nói: "Có phải trộm đồ quá nhiều, hai dây thần kinh khăn trưng cùng sợ đã chết lạng hay không."

Hạ Thiệu Nhiên nhìn thẳng phía trước, trông mắt sắc bén nửa hí.

Tiểu Anh theo ánh mắt của anh nhìn lại, thấy một vị trẻ tuổi móc túi đem bàn tay vào túi ông lão lấy ví tiền ra.

"Ăn trộm!" Tiểu Anh mới nói ra miệng, Hạ Thiệu Nhiên đã đứng ở sau lưng tên trộm nắm cổ tay của hắn, ăn trộm quay đầu lại nhìn chăm chăm, đợi đến khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén như đao thì không dám có động tác.

Hạ Thiệu Nhiên chuẩn tắc bắt lại ví tiền, hất tay tên trộm ta, mặt tên trộm hậm hực, đi ra một khoảng cách, quay đầu lại hung tợn trừng mắt liếc anh một cái, chui vào đám người bóng dáng biến mất.

Ví tiền để ở chỗ cổ tay, Hạ Thiệu Nhiên đi về phía trước, đuôi theo ông lão lướt qua nhau, trong nháy mắt đem ví tiền thả lại vào túi ông lão.

Tiểu Anh bước nhanh đuôi theo, mặt mày cong cong cười nhìn anh: "Tôi hiểu rõ vì sao anh nhìn thấy cảnh sát lại không khăn trưng, hiệp trộm (trộm có nghĩa khí)! Ha ha!"

Hiệp trộm?

Hạ Thiệu Nhiên không ghét cái từ này, đáng tiếc, anh không phải.

Phía trước khu chiêng gõ trống rất náo nhiệt, tất cả người phía sau đều hướng nơi phát ra âm thanh vọt tới, xô xô đẩy đẩy ở bên trong, Tiểu Anh cùng Hạ Thiệu Nhiên bị tách ra. Tiểu Anh nhảy dựng lên hướng Hạ Thiệu Nhiên khoát tay, kêu: "Chúng ta hội họp ở trước mặt." Cô chỉ chỉ gian hàng bán kẹo

phía trước. Hạ Thiệu Nhiên người cao ngửa lớn tách đám người ra hướng về phía cô chỉ đi tới.

"Ai! Đừng chen lấn!" Tiểu Anh bị bảy người mang đi, Hạ Thiệu Nhiên chờ ở gian hàng kẹo phía trước tách đám người ra đi tìm cô, Tiểu Anh xông ra khỏi đám vây chạy đến quán kẹo đã không nhìn thấy Hạ Thiệu Nhiên, gấp đến độ cô vuron thân cổ nhảy dựng lên tìm kiếm ở trong đám người.

Bỗng dung, bà vai bị người vỗ một cái.

Là Hạ Thiệu Nhiên, Tiểu Anh nghĩ thầm, quay đầu lại, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Hải Tặc đại nhân!

Không phải Hạ Thiệu Nhiên, là Hải Tặc đại nhân cùng đồng bọn của anh bắt cóc trên Phi Thuyền Nguyệt Thần.

Hồng bét!

Tiểu Anh kinh hãi, thái độ cũng rất bình tĩnh, nhếch miệng nặn ra nụ cười, giả bộ ngu tới mượn đề tài để nói chuyện: "Tiên sinh, ngài có thấy một vị đàn ông vóc dáng cao như vậy hay không." Tay nhỏ bé tùy tiện so sánh, tự hỏi tự đáp: "Không thấy sao? Haizz!" Làm bộ thất vọng xoay người đi bên kia tìm.

Bước chân thế nào cũng không chuyển được.

Za-ck chỉ kéo túi đeo lưng của cô, bộ mặt Tiểu Anh bất đắc dĩ, xoay người lại, Za-ck buông tay, Tiểu Anh đột nhiên kêu lên: "Bất lịch sự! Cứu mạng!"

Nghe tiếng gào thét đám người đưa mắt nhắm ngay Za-ck cùng Tạt Uy, Tiểu Anh chỉ vào Za-ck đáng thương giả khóc, đối với du khách nói: "Anh ta muốn vô lễ với tôi."

Hô xong nhanh chân mà bỏ chạy.

Du khách chỉ chỉ trò trò đối với Za-ck cùng Tạt Uy, có mấy thanh niên chính nghĩa muốn tiến lên bắt hai tên lưu manh này hung hăng dạy dỗ một trận, bị Tạt Uy đẩy tới. Za-ck đẩy chướng ngại trước mắt ra, đuổi theo Tiểu Anh.

Tiểu Anh chạy thục mạng về phía trước, tìm kiếm chỗ bí mật có thể núp, thân thể nhỏ bé chạy chạy, chui vào phía dưới một gian hàng bán đồ sứ. Bác gái bán hàng sững sờ, Tiểu Anh chấp tay trước ngực nháy mắt ra hiệu, bác gái buôn bán khỏi phục thường sắc bình thường.

Tiểu Anh núp ở phía dưới gian hàng, ngón trở vén rèm vải lên một khe hở nho nhỏ, rình coi tình huống bên ngoài, hai cặp giày da ở trước gian hàng nhanh chóng di chuyển qua.

Bác gái bán đồ sứ đưa cổ nhìn hai người đàn ông chạy xa, rúc đầu về, dùng Trung văn nói: "Cô gái, bọn họ đi rồi."

"Đi rồi à!" Tiểu Anh từ dưới quán chui ra, cổ nhỏ xác định bên ngoài an toàn, hướng bác gái nói: "Cảm ơn ngài, di tốt bụng, buôn bán thịnh vượng!"

Tiểu Anh ra khỏi gian hàng ngoặt vào trong ngõ hẻm, vừa đi vừa phui bụi bặm trên tay lấm bặm "Ha ha, hai Đại Ngốc Nghếch, không ngờ ta sẽ dùng chiêu này đi!"

"Là không có nghĩ đến."

Trong ngõ hẻm an tĩnh đột nhiên vang lên giọng nam dọa Tiểu Anh khê run rẩy, từ từ giương mắt, Hải Tặc đại nhân cùng thủ hạ của anh đang ở trước mặt cách mình hai mét.

Phản xạ có điều kiện là xoay người bỏ chạy, cánh tay bị người hung hăng kéo lấy, một giây kế tiếp, cả người bay lên không, trong tiếng thét chói tai thân thể rơi vào trên bà vai có lực của người đàn ông.

Za-ck khiêng Tiểu Anh hướng chỗ sâu ngõ nhỏ đi tới, nửa người trên trống không sắc mặt Tiểu Anh đỏ bừng, vung quả đấm nhỏ đập bập chân phản kháng, "Mau thả tôi xuống, mau thả tôi."

"Đàng hoàng một chút." Za-ck đen mặt lại ra lệnh cường chế.

Quả đấm nhỏ đánh tới trên mặt Za-ck. "Bốp" một tiếng, cái mông Tiểu Anh bị một đánh, cảm Za-ck hoạt động thấy đau, uy hiếp nói: "Không đàng hoàng một chút, tôi còn đánh cô."

Lớn như vậy lần đầu tiên bị người đánh mông, đối phương còn là giống đực trưởng thành, mặt Tiểu Anh cũng đỏ lên vì tức, vừa xấu hổ vừa phẫn, mắng: "Đồ lưu manh!"

"Ha ha!" Za-ck cười lên, "Nếu như cô có thể đàng hoàng một chút, tôi sẽ lấy lễ đãi cô."

Thủ lĩnh Hải Tặc biết lễ phép cái gì! Tiểu Anh tiếp tục la ầm lên: "Anh mau thả tôi ra, nếu không bạn của tôi sẽ làm anh."

"Hừ!" Za-ck đối với đe dọa của cô xì mũi coi thường, "Cho anh ta đến đi, tránh khỏi tôi phí sức tìm anh ta." Một bóng đen từ nóc nhà nhảy xuống, rơi

vào trước mắt Za-ck.

Hai người cách nhau không tới nửa mét, tầm mắt giao chung một chỗ thì Za-ck xác định mình chưa từng thấy qua gương mặt này, nhưng mà khí thế người đàn ông trước mắt này cùng khí thế người kia rõ ràng cực kỳ giống. Đi bộ không có tiếng âm, người đàn ông cắt đầu cổ anh.

Za-ck luôn luôn đối với người từng làm mình đau có trí nhớ rõ ràng.

Trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày vải hiru nhân, là Hạ Thiệu Nhiên, Tiểu Anh giãy giụa từ trên người Za-ck trượt xuống, không đứng vững ngồi trên mặt đất.

Hạ Thiệu Nhiên mất lạnh nhìn đáng vẻ nhếch nhác của cô, mảnh khoé hoạt động. Tập Uy đứng ở sau lưng anh móc dao ra, Hạ Thiệu Nhiên xoay người lại một cước đá bay dao của hắn, giữ chặt bàn tay hắn hướng Za-ck.

Za-ck một tay vững vàng giữ Tập Uy, khoe môi nâng lên cười lạnh, tốc độ cực nhanh hươ quỳ ra chân về phía Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên tránh thoát quả đấm, giờ khuỷu tay giờ cao chân của anh, mắt không chứa nhiệt độ nhìn chăm chú Za-ck. Hai người lại đồng thời ra tay, giằng co đến một nơi.

Tập Uy kéo Tiểu Anh đứng ở một bên. Thu hẹp trong ngõ hẻm, Za-ck nhảy lên thật cao, hai chân đập vách tường, đá hướng mặt Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên vừa chếch thân thể đập lên một đồng đất, tung người đáp kích. Sau lưng Za-ck bị một quyền bèn chắc, sau khi xoay người hạ xuống, hoạt động bả vai, cắn răng ra tay lần nữa, chiêu thức rõ ràng so với trước kia ác độc rất nhiều, chuyên tấn công chỗ yếu, ở đảo hải tặc Za-ck cũng không lợi hại như vậy.

Ngực Hạ Thiệu Nhiên lần lượt chịu hai quyền, nhìn Tiểu Anh cũng nhéo đến cổ họng.

Za-ck rút chủy thủ ra. Từ thế kia, Hạ Thiệu Nhiên 100% khẳng định người đứng đầu Hải Tặc trước mắt ở chiến đội hải quân Lục Binh. Phiến dao sắc bén lướt qua cánh tay của anh, không tổn sức chút nào tách ra tay áo T shirt.

"Đừng!" Tiểu Anh sợ hãi kêu, Tập Uy ngăn cản cô.

Hạ Thiệu Nhiên đề lại cánh tay, máu theo khe hở chảy ra. Một aao chưa đã ghìen, dao của Za-ck thẳng hướng trái tim anh mà đến.

Trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiểu Anh không biết lấy hơi sức từ nơi nào, tránh thoát kiếm chế của Tập Uy, vọt tới trước mặt Hạ Thiệu Nhiên thay anh ngăn cản dao, mắt nhìn chủy thủ sắc bén hướng mình đâm tới.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: BLACK bị thương

Tiểu Anh chắn ở trước ngực Hạ Thiệu Nhiên, mắt nhìn chủy thủ sắc bén đâm về phía mình, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, mắt to gât gao nhắm lại.

Thời gian trôi qua nửa giây, hoàn toàn không có cảm giác đau một chút nào, Tiểu Anh từ từ mở mắt, chỉ thấy Za-ck đen mặt lại trợn lên giận dữ nhìn mình, chủy thủ trong tay của anh cách cổ họng mình millimet bị hai ngón tay Hạ Thiệu Nhiên kẹp lại. Một dao kia thật muốn đi xuống, cô khẳng định cắt thành hai khúc, tưởng chết khẳng định rất khó coi, Tiểu Anh cảm thấy sợ đối với hành động lỗ mắng của mình, không biết rõ mới vừa rồi làm sao vậy, quên mình muốn thay Hạ Thiệu Nhiên ngăn cản dao.

Za-ck nhìn thẳng vào mắt Hạ Thiệu Nhiên, tầm mắt giao nhau "Xoẹt xoẹt" ra tia lửa. Za-ck rút dao, dao không nhúc nhích, về mặt Hạ Thiệu Nhiên lãnh, hai ngón tay dôi đi, Za-ck mới để dao xuống.

Hạ Thiệu Nhiên lôi kéo Tiểu Anh đến sau người mình, ánh mắt khiêu khích Za-ck.

Za-ck nhìn cánh tay anh rỉ máu nói: "Còn không có ai dám ở trên cổ tôi đặt dao qua, coi như là tôi trả lại anh, chuyện này đến đây chấm dứt, sau này tôi và anh tốt nhất không cần chạm mặt nữa. Về phần cô, cô gái đáng yêu. . . ." Za-ck không chút để ý thu hồi chủy thủ, dạo bước đến trước mặt Tiểu Anh, Tiểu Anh theo bản năng dựa vào hướng Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên đưa tay che chở cô, ánh mắt cảnh cáo Za-ck không cho đến gần.

Za-ck đối với cảnh cáo của anh không để vào mắt, mỉm cười, cúi đầu, khuôn mặt màu đồng lại gần Tiểu Anh, rỉ tai.

Mặt của Tiểu Anh liền vọt đỏ, vừa tức vừa thẹn. Za-ck hướng cô khoát tay hải lòng rời đi, Tập Uy đi theo.

Lỗ tai Hạ Thiệu Nhiên rất thính tinh tường nghe được lời nói của Za-ck, anh quay đầu lại lạnh lùng nhìn khuôn mặt Tiểu Anh đỏ bừng, không một tiếng vang đi hướng bên ngoài ngõ nhỏ.

Tiểu Anh nhìn ra anh đang tức giận, cẩn thận từng li từng tí đi theo. "Tay của anh vẫn còn đang chảy máu."

"."

"Tôi giúp anh băng bó một chút!"

"."

"Này, có phải anh tức giận hay không." Tiểu Anh kéo tay áo T shirt của Hạ Thiệu Nhiên, "Nếu tôi biết sẽ gặp phải tên hải tặc kia, nói gì cũng không bảo anh đi cùng tôi đến chợ phiên."

Hạ Thiệu Nhiên dừng bước lại, hạ thấp đầu nhỏ nhìn xuống. Thử nghĩ xem, nếu mình không đi theo cô sẽ có kết quả gì.

Có thể bị người bắt đi hay không, thật như vậy, anh khẳng định sẽ không còn được gặp lại cô, cho dù về sau may mắn gặp được, cũng không biết sẽ là đáng về gì.

"Thật xin lỗi á..., hại anh bị thương." Tiểu Anh chu môi, không dám giương mắt nhìn anh.

"Lần sau không cần lỗ mãng như vậy, tôi có thể tránh thoát." Hạ Thiệu Nhiên lạnh nhạt nói.

"Ồ!" Tiểu Anh ngẩng đầu, mím môi cười. Hết cách rồi, cô trời sinh chính là người có nụ cười đáng yêu.

Ngõ hẻm, Tiểu Anh cẩn thận từng li từng tí cuộn tay áo T shirt của anh, lộ ra một vết dao, cô cời khăn vuông màu hồng từ trên cổ ra quấn trên cánh tay của anh, nói: "Trước tìm bệnh viện xử lý miệng vết thương này một chút đã."

"Không cần, vết thương nhỏ." Hạ Thiệu Nhiên nhắc chân đi về phía trước, nói: "Tiếp tục đi dạo chợ phiên."

Tiểu Anh không nhúc nhích, "Bị thương thành như vậy thì đi dạo thế nào."

Hạ Thiệu Nhiên đứng ở ngõ hẻm, nhìn đường phố đèn dầu sáng rực, đám người chơi đùa, nói: "Bỏ lỡ hôm nay, còn phải đợi đến khi khác, không phải cô rất thích đi dạo chợ phiên sao?" Không biết còn có lần sau nữa hay không.

"Tôi giống loại người biết rõ anh bị thương còn kéo anh đi dạo phố sao, loại người không có tim không có phổi sao?" Tiểu Anh meo meo nói.

"Ngày mai tôi sẽ đi."

"."

Tiểu Anh có chút khổ sở, không muốn cùng anh tách ra, nhưng cũng không có lý do gì bảo anh tiếp tục ở lại nơi này du ngoạn cùng mình, vì vậy, thu thập xong tâm tình, cầm nhỏ nâng lên, chủ động khoác tay anh, "Đi thôi, trước tiên đem miệng vết thương đã, rồi tiếp tục đi dạo chợ đêm, chợ phiên rất khuya mới hết, sau đó chúng ta đi ăn khuya."

Tay nhỏ bé lôi kéo bàn tay, Hạ Thiệu Nhiên bị động bị cô dắt đi. Tay của cô rất mềm rất ấm áp, anh đang nghĩ, cô gái nhỏ mảnh mai như vậy, tại sao có thể có dũng khí cường đại như vậy thay anh ngăn cản dao.

Núi lửa yên lặng đột nhiên bộc phát, nham thạch nóng bỏng nóng chảy phun ra, làm cho người ta rung động nhiệt huyết sôi trào, một lòng không cách nào an tĩnh.

.

24h, phòng khám bệnh, bác sỹ cời khăn tay băng bó vết thương tiện tay ném vào trong thùng rác sau lưng, Tiểu Anh nhìn bác sỹ rửa sạch vết thương cho anh, bôi thuốc, băng bó, cả quá trình Hạ Thiệu Nhiên ngay cả lông mi cũng không chớp một cái.

Ra khỏi phòng khám bệnh, Tiểu Anh nói: "Tôi đột nhiên có chút mệt mỏi, không muốn đi dạo chợ phiên nữa." Trong lòng biết rất rõ rằng khả năng lần này là một lần cuối cùng hai người gặp mặt, Tiểu Anh vẫn quyết định thuận theo Hạ Thiệu Nhiên nói ý nghĩ chân thật, vì mình để lại ấn tượng tốt trong lòng anh. Bởi vì cô biết, từ vừa mới bắt đầu Hạ Thiệu Nhiên cũng không nguyện theo cô ra ngoài, hiện tại anh bị thương, tiếp tục tùy hứng, sẽ không tốt.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn cô, không có lên tiếng.

"Ngày mai anh còn phải bay, hay là vậy, về sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

"." Hạ Thiệu Nhiên như cũ không có tỏ thái độ.

"Này, chúc anh thuận buồm xuôi gió." Tiểu Anh lưu luyến không rời: "Tôi đi đây."

Hạ Thiệu Nhiên mở miệng: "Tôi tiễn cô."

"Không cần, khách sạn tôi ở cách đây rất gần, đi đường vòng là đến. Gặp lại!" Bóng dáng biến mất dưới ánh sáng lung linh của phố xá, Hạ Thiệu Nhiên đứng ở trước phòng khám bệnh thật lâu mới đi hướng ngược lại hướng cô đi.

Đêm khuya, Tiểu Anh nằm trên giường lớn trần trọc trở mình, đặc biệt không cam lòng cùng Hạ Thiệu Nhiên cứ như vậy tách ra, dự đoán ông trời có thể làm cho họ gặp nhau lần nữa.

"Làm thế nào, rất luyến tiếc anh đây!" Trong lòng loạn khiến cô hướng về phía không khí cần nhen: "Hạ Thiệu Nhiên, về sau chúng ta còn có thể gặp mặt sao? Còn có thể sao? A! Thật khó chịu! Không chịu nổi, tôi muốn làm chút gì, nếu không tôi nhất định sẽ phải hối hận."

Tiểu Anh giống như một đuôi cá "phịch" ra từ trên giường, chân không nhảy xuống giường, trong ngăn kéo lấy ra va li hành lý thu thập.

Cầu nguyện Thượng Đế còn không bằng cầu nguyện mình.

Sáng sớm, ánh nắng ôn hòa sáng rõ.

Tiểu Anh xách va li hành lý, hóa tốc chạy tới phi trường, hỏi thăm nhân viên phi trường trong danh sách chuyến bay đi nước M có phải có vị tiên sinh tên là Nam Triết hay không. Nhân viên làm việc ở phi trường dĩ nhiên sẽ không dễ dàng tiết lộ thông tin hành khách, Tiểu Anh đáng thương nói với phi trường tiểu thư: "Nam Triết là bạn trai tôi, tuần sau chúng ta sẽ kết hôn, tôi qua chúng tôi bởi vì chuyện hôn lễ mà xảy ra tranh chấp, tôi cầu kính nói muốn chia tay với anh ấy, thật ra thì tôi không muốn cùng anh tách ra, tôi yêu anh ấy." Tiểu Anh sợ diễn không giống, hung hăng bấm trên bấm đùi một cái, cảm giác đau bức ra hai giọt lệ, "Van cầu cô, giúp tôi xem một chút, tôi muốn cùng nhau trở về cùng anh ấy, nói xin lỗi với anh ấy, không phải vậy. hu hu."

Nhìn cô khóc đáng thương như vậy, nhân viên làm việc ở phi trường lộ vẻ khó xử, cảm thấy thành toàn người khác là chuyện tốt, không tính là làm trái với nguyên tắc. Tiểu Anh liếc nhân viên làm việc đã bắt đầu dao động, gia tăng tiếng khóc: "Hu hu, mất đi người đàn ông tốt như vậy, tôi sẽ không sống nổi." Tiểu Anh bắt đầu khóc lớn, hấp dẫn sự chú ý của hành khách.

Nhân viên làm việc sợ ảnh hưởng, vỗ bả vai của cô an ủi, "Được rồi, đừng khóc, tôi giúp cô i xem một chút là được."

Tiểu Anh nức nở, "Cám ơn."

Nhân viên làm việc lập tức điều tra tài liệu, "Có tiên sinh Nam Triết, hiện đang chờ trong khoang."

Tiểu Anh lập tức biến sắc mặt, cả người hưng phấn. "Tôi cũng mua vé máy bay khoang hạng nhất." Vẫn rất tiết kiệm, mặc dù cô cũng sẽ đau lòng tiền vé máy bay khoang hạng nhất, nhưng vì có thể đuổi kịp Hạ Thiệu Nhiên, cái gì đều không trông nom không để ý.

Phi trường nhân viên làm việc nói: "Xin lỗi, tiểu thư, toàn bộ vé khoang hạng nhất đã bán hết rồi."

"Cái gì?" Tiểu Anh như bị đánh.

"Chỉ còn khoang phổ thông."

"Vậy cũng được!"

Sắp đến thời gian lên máy bay, Tiểu Anh sớm núp kỹ nhìn Hạ Thiệu Nhiên đeo kính mát một thân đồ thường huu nhân, xách va li hành lý từ cửa chính phi trường đi tới, nhìn bước chân ưu nhã giống như dậm vào quả tim của cô, để cho cả người cô vừa kích động vừa hưng phấn.

Tiểu Anh là người cuối cùng lên máy bay, giờ ba lô nhỏ không có kính tế mà đi chiếm giữ khoang hạng nhất, khoang hạng nhất cũng không phải là ai cũng có thể đi vào, nữ tiếp viên hàng không ngăn cô lại. Tiểu Anh nước mũi một đồng lệ, đem lời nói dối trước đó còn nói một lần, nói cảm động nữ tiếp viên hàng không, giúp cô tới ngồi cạnh Nam Triết tiên sinh, sau đó, Tiểu Anh nhẹ nhàng đạt được cơ hội ngồi bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên.

Khi cô gái trước mặt tươi cười xuất hiện bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên thì làm anh kinh ngạc, cái khăn được gấp chỉnh tề bị gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, dẫu ra phía sau, về mặt vô cùng nghi hoặc nhìn cô.

"Cho anh kính hi! Ha ha!" Tiểu Anh giờ ba lô nhỏ của mình lên ngồi vào vị trí bên trong. Hạ Thiệu Nhiên lắc đầu, không thể tin cong khóe miệng lên.

"Biết không, anh cười lên nhìn đặc biệt tốt." Tiểu Anh nghiêng đầu ngây ngốc nói.

Hạ Thiệu Nhiên khôi phục mặt băng: "Nịt chặt dây an toàn."

"Ừ."

Máy bay chậm rãi bay lên bầu trời, nhìn tòa nhà phía dưới càng ngày càng nhỏ, Tiểu Anh nói: "Lần này tới Thanh Mai chuyện may mắn nhất chính là gặp được anh."

Hạ Thiệu Nhiên ngược mắt nhìn cô gái luôn có thể nói ra lời làm cho động lòng người, ánh mắt sáng quắc.

"Anh là ân nhân cứu mạng của tôi." Tiểu Anh cười hi hi bổ sung: "Đi cùng với anh tôi đặc biệt vui vẻ." Cô lại gần anh nhỏ giọng nói: "Tôi có thể gia nhập tổ chức của anh không."

Hạ Thiệu Nhiên liền từ chối: "Không được."

"Đừng nghiêm túc như vậy, tôi đùa giỡn với anh thôi." Tiểu Anh dựa vào thành ghế nói: "Tôi thích nhất là chụp ảnh. Haizz! Lần này tới Thanh Mai rất nhiều nơi cũng không đi, hình chụp được vài bức, may mà năm ngoái tôi quay rất nhiều, nếu không thì không có cách nào giao cho tòa soạn." Cô cúi đầu kéo túi đeo lưng ra, lấy máy tính bảng ra, nói: "Bên trong có hình năm ngoái chụp, muốn xem không?"

Tiểu Anh hả hê mang những tác phẩm kia ra biểu diễn cho Hạ Thiệu Nhiên. Cô chụp hình xác thực rất đẹp, luôn có thể làm cho người ta hơi động lòng.

"Tắm này là đại học Thanh Mai, năm ngoái tôi cười xe đạp đi thăm." Tiểu Anh chỉ vào trong tấm ảnh cổ cô gái mang theo vòng kim loại nói: "Đây là tộc cổ, còn có Đại Phật tháp tự."

Hạ Thiệu Nhiên nghiêng người tới, hai người cách nhau rất gần, đầu cơ hồ đụng vào nhau, Tiểu Anh từ trên tấm hình dời đi tầm mắt nhắm ngay anh, vẻ mặt chuyên chú.

Không khí có chút vô cùng mập mờ, Hạ Thiệu Nhiên giương mắt, chống lại một đôi con ngươi sáng chói sáng trong, hai người đồng thời bị hấp dẫn lẫn nhau, không hề chớp mắt chăm chú nhìn đối phương.

Một lát sau, mắt Hạ Thiệu Nhiên khép hờ, Tiểu Anh nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác, vội vàng lên tiếng đánh vỡ không khí lúng túng. "Anh xem tấm hình này, là phong cảnh một quán cà phê bình thường đẹp nhất trấn, ngày đó mưa rất lớn, người lại vắng"

Trong hình, quán cà phê rất bình thường, ánh đèn bên trong phòng nhu hòa, tách cà phê làm bằng đồ sứ kiểu Thái, bên phải hình ở phía trên, một cô gái đưa lưng về phía ống kính mặc quần dài nhiều màu kiểu Thái bung khay tiến vào kéo cửa đi vào trong phòng, bởi vì ống kính dài, vàng sáng lớn, độ nét hiệu quả.

Độc lập với bên trong phòng, người đàn ông trung niên nghiêng người ngồi xuống cùng bóng lưng người đàn ông mập lùn mờ mờ, không rõ ràng lắm, nhưng người sáng suốt nhìn một cái là có thể từ nửa gương mặt cũng nhận ra người đàn ông trung niên là ai.

Trùm Ma Túy - Zack Duy.

"Trong tay có còn tấm hình khác để dành hay không." Giọng của Hạ Thiệu Nhiên đột nhiên nghiêm túc hù sợ Tiểu Anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hình ám sát

Tiểu Anh cũng khẩn trương theo: "Không có, thế nào?"

"Nói thật." Giọng điệu của Hạ Thiệu Nhiên có chút hung, còn có chút dữ tợn.

Tiểu Anh nhìn anh không dám nói láo: "Thật sự chỉ có một tấm." Có điều cô từ trong tập ảnh của tổ biên tập tòa soạn dự bị sẵn liền có tấm này.

Lúc này, cũng đã phát ra ngoài đi!

Hạ Thiệu Nhiên đem hình thủ tiêu, Tiểu Anh kháng nghị: "Làm sao anh lại đem nó thủ tiêu rồi hả? Rốt cuộc có vấn đề gì à?" Nơi này mỗi một tấm hình đều là bảo bối của cô, Tiểu Anh đoạt lại máy vi tính, "Vô duyên vô cớ thủ tiêu hình của tôi, tôi sẽ mất hứng."

Hạ Thiệu Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ cảnh giới nghiêm túc, không muốn hù cô, nói một câu "Không có việc gì" xong, mặt uốn éo qua một bên.

Tiểu Anh thu hồi máy tính bảng, dựa vào thành ghế không lên tiếng, nửa ngày mới nói: "Nhất định là có nguyên nhân, nếu không sẽ không làm như vậy, nếu như anh không muốn nói, tôi sẽ không hỏi. Nhưng lần sau không nên tùy tiện thủ tiêu hình của tôi, coi như anh là... Là ân nhân cứu mạng của tôi cũng giống vậy."

Lần sau, còn sẽ có lần sau sao?

Hạ Thiệu Nhiên nhắm mắt không có nói nữa, Tiểu Anh cảm thấy nhất định là thái độ mới vừa rồi của mình đã chọc giận anh. Haizz! Không phải là rách hình sao! Có gì đặc biệt hơn người, về phần sao như vậy! Cũng ngu hết biết!

Mười mấy tiếng bay trong đầu Tiểu Anh một mực phiền về thái độ của mình, hai người chỉ trao đổi ngắn ngủn mấy lời, Tiểu Anh nghiêng người mà ngủ, Hạ Thiệu Nhiên nhìn mặt cô ngủ đờ đẫn, trong bóng tối, ánh mắt lấp lánh.

Ra khỏi phi trường, Tiểu Anh gọi Hạ Thiệu Nhiên lại, có chút xấu hổ nhăn nhó nói: "Có thể nói cho tôi biết số di động của anh không?" Trong lòng đã nghĩ đến anh sẽ không cho, còn muốn thử một lần, không bắt được cơ hội duy nhất này, mình nhất định sẽ hối hận.

Ngoài dự đoán, Hạ Thiệu Nhiên đưa tay đến trước mặt cô. "Lấy ra."

Tiểu Anh có chút ngu muội, sau khi hiểu được ý, dang đôi tay trắng mịn đặt điện thoại ở trong giao vào trong bàn tay của anh. Hạ Thiệu Nhiên ấn phím bằng ngón cái, nhập vào một chuỗi mã số, trả lại cho cô, sau đó bóng dáng cao lớn bao phủ ở trong đám người.

Xưởng in ấn.

Máy móc nổ vang vang dội, trang giấy màu lá tã mà qua, một chồng chất đầy tạp chí sắp phát ra các nơi

Mặt trời mọc, trắng lên trắng xuống.

Giữa ban ngày, thành thị ồn ào, dòng xe nối nhau chạy xiết, thổi còi nổi lên bốn phía, đến ban đêm mây tía lóe lên ánh sáng lung linh, đèn đuôi xe kéo lê đường vòng cung xinh đẹp.

Trang viên Lý trạch.

Hạ Thiệu Nhiên dọn dẹp hành lý, hóa trang này nọ xong, kiểm tra có rơi xuống cái gì hay không, một cái liền nhìn thấy hoa anh đào mềm mại trong bình trên bàn sách. Hạ Thiệu Nhiên cầm hoa lên, trước mắt hiện lên gương mặt vui vẻ dịu dàng.

"Sur huynh!" Lý Khuynh Tâm không gõ cửa, trực tiếp đi vào, Hạ Thiệu Nhiên hốt hoảng đem hoa anh đào bỏ vào va li hành lý rồi kéo lên.

Lý Khuynh Tâm làm bộ như không thấy cái gì, nén cười nói: "Phải đi sao?"

"Hạ gia còn có một sự cố gian hàng chờ anh trở về xử lý." Hạ Thiệu Nhiên mặc xong áo khoác, khi nào cũng có thể chuẩn bị lên đường.

Thu Phi Phi tự mình bung một bàn sủi cảo đi vào, cười tủm tỉm nói: "Nhiên, sur mẫu bao cho con sủi cảo 3 loại nhân mà con thích ăn nhấy, ăn xong đã."

"Mẹ, mẹ cũng quá thiên vị đi, mỗi lần sur huynh đi, tất cả bánh sủi cảo đều bao cho anh ấy, lúc con đi làm sao mẹ không cho con đồ ăn ngon thế." Lý Khuynh Tâm bắt mẫn bữu môi, ôm lấy cánh tay ngồi ở trên ghế sa lon bắt chéo chân.

Thu Phi Phi không để ý cô, để sủi cảo lên bàn, kêu Hạ Thiệu Nhiên, "Nhiên, nhân lúc còn nóng ăn đi."

Hạ Thiệu Nhiên thích ăn bánh sủi cảo 3 loại nhân nhất, cầm đôi đũa lên ăn. Thu Phi Phi đập chân Lý Khuynh Tâm lay động, sắc mặt không hề công, "Một lát đi cùng với sur huynh con."

"Đi đâu?" Lý Khuynh Tâm ngồi thẳng người.

"Về nhà!" Thu Phi Phi nói.

"Đây chính là nhà con."

"Có phải con quên con đã lập gia đình rồi không." Thu Phi Phi trợn mắt.

"Con chưa." Lý Khuynh Tâm xệ mặt xuống, bắt mẫn nói: "Trở về thì trở về, dù sao mẹ và ba cũng không yêu thích con...con cũng hoài nghi con không phải là con ruột của hai người." Lý Khuynh Tâm bữu môi đi ra ngoài.

Thu Phi Phi than thở. "Nhiên, có lúc ta cảm thấy có lỗi với Khuynh Tâm."

Hạ Thiệu Nhiên biết bà chỉ cái gì, an ủi nói: "Sur mẫu, ngài đừng nghĩ như vậy, không phải Cảnh Triệt vô cùng tốt với Khuynh Tâm sao! Chuyện gì cũng cưng chiều em ấy, nuông chiều ấy, để tự nhiên, sớm muộn Khuynh Tâm cũng sẽ thích anh ta, chỉ là vấn đề thời gian."

"Nếu được như vậy là tốt." Thu Phi Phi thờ dãi: "Thật ra thì ta cũng sớm hối hận vì để Khuynh Tâm lấy chồng."

Hạ Thiệu Nhiên gấp một viên bánh sủi cảo lên nói: "Con gái sớm muộn gì cũng đều phải lập gia đình."

Thu Phi Phi nói tiếp: "Đàn ông sớm muộn gì đều phải cưới vợ. Nhiên, năm nay cũng ba mươi đi!"

"30 rồi."

"Định lúc nào thì cưới vợ đây?"

"."

"Diệp Nhu đã đi gần ba năm rồi, con cũng nên suy tính chuyện của mình một chút, ta coi trọng cô gái lần trước con mang về rồi, hai người có hy vọng chưa?"

"Sur mẫu!" Hạ Thiệu Nhiên để đũa xuống, Thu Phi Phi khoát tay, "Được rồi được rồi, ta không hỏi, con ăn đi, ta đi xem nha đầu Khuynh Tâm kia một chút."

"Dạ." Hạ Thiệu Nhiên lần nữa cầm chiếc đĩa lên, không một tiếng vang ăn sùi cào.

Hành lý của Lý Khuynh Tâm đơn giản, chỉ có chính cô cùng một bộ điện thoại di động. Trong đại sảnh phi trường âm ỉ, Hạ Thiệu Nhiên cùng Lý Khuynh Tâm ngồi ở trên ghế chờ máy bay. Ngồi cạnh là một đôi tình nhân nhỏ, hai người rúc vào với nhau nhìn tạp chí du lịch mới ra lò.

Cô gái nói: "A! Nghe nói bây giờ Y hương ở Nhật Bản giữ ấm không tệ, chúng ta từ Finland bay thẳng đến Nhật Bản nhé."

Mặt người đàn ông chán ghét, "Anh ghét cá sống. Nếu không đi nước Thái, nhìn xem, trong sách có giới thiệu, Thanh Mai, trần đẹp nhất."

Cô gái cúi đầu nhìn hình: "Cách ruộng hoa anh túc rất gần nhé!"

Thanh Mai, trần đẹp nhất.

Hạ Thiệu Nhiên bởi vì địa danh hai người này nói, chân mày nhíu lên. Nghiêng đầu quét qua tạp chí trong tay người đàn ông, hình quán cà phê trần đẹp nhất đường hoàng dẫn vào tầm mắt.

Hạ Thiệu Nhiên quay đầu trở lại, ánh mắt nhìn chằm chằm một điểm nào đó phía trước, trông mắt nửa hí, cằm căng thẳng, tay cầm thành quyền, giống như là làm ra quyết định khó khăn nào đó.

Bỗng dưng, anh đứng lên từ trên ghế, đã mượn lại bá đạo đoạt lấy tạp chí từ trong tay người trẻ tuổi, xách va li hành lý rồi đi.

Dáng vẻ lãnh khốc dọa sợ đôi tình nhân nhỏ, áp ứng không dám nói lời nào.

Lý Khuynh Tâm mang theo tai nghe nhạc dữ dội phản ứng kịp, đứng lên hướng về phía Hạ Thiệu Nhiên hô to, "Đi đâu thế? Không phải anh đi về sao?"

Hạ Thiệu Nhiên không để ý cô, xách hành lý xuyên qua đám người, lấy điện thoại di động ra ra lệnh cho Thạch Nam: "Mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, trước khi trời tối, đem tất cả《tạp chí du lịch》đã tiêu thụ trên thị trường thu hồi lại cho tôi, còn có tồn kho tòa soạn, những hình có liên quan trong máy vi tính của bọn họ, toàn bộ đều thu hồi lại, toàn bộ."

Giọng điệu nóng nảy hung ác, thiếu chút nữa khiến Thạch Nam ở trước máy vi tính quan sát động tác màn ảnh nhỏ té ghế.

Hoàng hôn, trời mưa, đường phố vắng lạnh, người đi đường thưa thớt. Một vị cầm cây dù màu đen, người đàn ông mặc tây trang về mặt khăn trang, bước nhanh, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn phía sau lưng, tay run run từ trước ngực móc khăn tay ra lau chùi dấu tích mồ hôi đỏ trên trán. Bước chân người đàn ông tăng nhanh quẹo vào hẻm nhỏ, thời gian chỉ một giây đồng hồ, cây dù màu đen rơi xuống vũng nước trầm tích trên đất, đôi tay giơ cao ra ngoài.

Một nòng súng màu đen nhắm ngay cái trán người đàn ông, người đàn ông hoảng sợ, con ngươi thỉnh thoảng nhìn chằm chằm. "Pằng" súng ngắn giảm thanh vang lên một âm thanh ngắn ngủi, người đàn ông ngã xuống, mắt trợn trừng, máu trên đầu tràn ra, xen lẫn trong nước mưa, dính vào cây dù.

Sát thủ dùng nòng súng vạch tây trang người đàn ông ra, một quyển tạp chí quần xoắn bị kẹp ở lưng quần. Sát thủ rút tạp chí ra, nhếch miệng tràn ra cười lạnh, bộ dáng âm trầm kinh khủng.

Mưa, tí tách dưới đất, sát thủ lướt qua thi thể, hướng mục tiêu kế tiếp tiến đến.

Khách sạn, hành lang. Hạ Thiệu Nhiên dễ dàng mở khóa cửa một gian phòng khách ra lách mình đi vào, dép đặt ở cạnh cửa, hiển nhiên khách trọ không có ở đây.

Bên trong gian phòng sạch sẽ chính tề không có dấu vết bị người động qua, Hạ Thiệu Nhiên đẩy cửa phòng ngủ ra, lập tức bị cảnh tượng trên giường dọa sợ ngây người.

Ánh mắt của người đàn ông, vô số tấm ảnh trông mắt người đàn ông đặt từ đầu giường tới cuối giường, con ngươi đen nhánh không mang theo một chút nhiệt độ, lạnh lùng nhìn về phía ống kính, không phải mắt của anh thì là mắt của ai.

Hạ Thiệu Nhiên còn chưa có từ trong giật mình khôi phục lại như cũ, liền nghe thấy một âm thanh hơi nhỏ vang lên bên ngoài phòng ngủ, âm thanh khóa cửa. Chân đạp bệ cửa sổ nhanh nhẹn bay lên bệ cửa sổ núp sau tấm rèm cửa sổ dây cộm nặng nề.

Tiểu Anh ngâm nga bài hát đi vào, hướng về phía hình phủ kín trên giường khoát tay, "Này, ta đã trở về, có nhớ ta hay không!" Túi xách đặt ở bên giường, Tiểu Anh ngã xuống giường, sờ nâng một tấm hình, hướng về phía ánh mắt sắc bén trên hình, lâm bầm lâu bầu: "Ngày mai sẽ phải trở về nước, mới vừa rồi mưa rất nhiều đổ ở bên ngoài, mệt chết đi được. Một mình anh ở nơi này rất tịch mịch sao? Chắc chắn sẽ không tịch mịch, bởi vì có tịch mịch ở cùng với anh, có đúng không? Ha ha!"

Sau khi cười xong, Tiểu Anh sung mặt lên, ngón tay chỉ lông mày dày đen trong tấm hình, quở trách lên: "Tự anh nói một chút xem anh xấu đến mức nào, làm cho người ta hi vọng lại để cho người ta thất vọng, mà số điện thoại anh cho tôi liên không đã thông qua, đầu gì tôi cũng đi theo anh vào sinh ra từ hai lần rồi, làm sao anh có thể keo kiệt như vậy, lạnh lùng vậy? Không trách được đi Thu nói anh giống như cọc gỗ, anh thật đúng là cọc gỗ, không đúng, tôi cảm thấy anh càng giống như khối băng, lạnh lẽo rét buốt, không đi yêu người, cũng không còn người yêu anh, người thiếu yêu!"

Sau rèm cửa sổ, Hạ Thiệu Nhiên trầm mặt, ánh mắt nhìn về phía trời đã tối thui.

Ngón tay miêu tả lông mày hình, động tác êm ái, Tiểu Anh chu môi nói: "Mặc dù anh lạnh lùng như vậy, luôn bày ra một bộ dáng kháng cự người ngoài ngàn dặm, nhưng. Nhưng. Tôi còn, thích anh."

Sau rèm cửa sổ, Hạ Thiệu Nhiên bỗng nhiên quay đầu, trong con ngươi yên lặng lóe ra ánh sáng khác thường.

Tiểu Anh bị chính mình thò lộ làm đỏ mặt, mím môi ngưng ngừng cười lên, hướng về phía ánh mắt lạnh lẽo nói: "Hạ Thiệu Nhiên, em thích anh...anh yêu thích em sao?"

Cô giả bộ giọng nói rất thâm trầm tự đáp: "Lạc Tiểu Anh, anh cũng thích em." Sau đó tựa như kẻ ngu ở trên giường cười tới cười lui, lẩn qua lẩn lại.

Sau rèm cửa sổ Hạ Thiệu Nhiên lần nữa đem ánh mắt nhắm ngay đêm tối ở dưới thành thị, con ngươi nửa hí, tay cầm thành quyền, siết thật chặt, hết sức đè nén xao động trong lồng ngực.

Xấu hổ đủ rồi, Tiểu Anh từ trên giường ngồi dậy, để hình xuống, vuốt thuận tóc dài nói: "Được rồi, em muốn đi tắm! Anh ở nơi này chờ em nhé!" Dứt lời, lễ dệp ra khỏi phòng ngủ.

Không lâu lắm, phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, Hạ Thiệu Nhiên từ sau rèm cửa sổ đi ra, đầu ngón tay nhón lên một tấm hình, ý định hướng về, tiếng cửa mở truyền vào màng nhĩ.

Là ai đến!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Họa sát thân

Thần thái mất độc, lỗi tai linh.

Nghe được âm thanh lén lút mở khóa, Hạ Thiệu Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất thu hồi hình trên giường dấu ở trong ngực, lần nữa núp sau rèm cửa sổ.

Người đàn ông mặc đồng phục khách sạn nhẹ nhàng đóng cửa, xuyên qua kính mờ phòng tắm mơ hồ thấy bóng dáng cô gái đang cời quần áo, đèn thấp bước chân đi vào phòng ngủ, cầm laptop trên bàn trang điểm lên. Hạ Thiệu Nhiên núp ở sau rèm cửa sổ thu hết tất cả vào mắt. Người đàn ông vừa muốn cầm laptop đi, liền nghe thấy âm thanh cửa kính phòng tắm bị đẩy ra, Tiếng nước chảy "Ào ào" kèm theo tiếng bước chân. Người đàn ông nhìn chung quanh tìm kiếm chỗ trốn tránh, dưới tình thế cấp bách vén màn cửa lên, về mặt kính ngạc!

Hạ Thiệu Nhiên giương mắt nhìn về phía cạnh cửa, đuổi bàn tay nữu cổ áo người đàn ông qua. Tiểu Anh cời chỉ còn dư một cái quần lót, cánh tay trái che ngực đi vào, cũng không có phát hiện có bất kỳ khác thường nào bên trong gian phòng. Cô đi tới bên giường, đuổi cánh tay dài xách túi đeo lưng qua, một tay tìm kiếm ở bên trong.

Hạ Thiệu Nhiên từ rèm cửa sổ nhìn ra phía ngoài, tầm mắt thấy quần lót màu hồng cùng hai đùi trắng nõn bóng loáng, cánh tay mảnh khảnh không giấu được ngực đẹp, cảnh tượng này không khỏi làm cho người ta nhớ lại mùi vị tình mỹ ngọt ngào của trái cây đường đóng chai.

Người đàn ông ôm laptop rướn cổ hướng ra phía ngoài, không đợi đến thấy cái gì liền bị Hạ Thiệu Nhiên bóp cổ túm trở về, một quyền nện ở bộ ngực hần ta.

Tiếng đánh nặng nề bị tiếng "rầm" che giấu, Tiểu Anh đem toàn bộ trong túi đồ ra, tìm kiếm, lắm bảnt "Rõ ràng để đây rồi, sao lại không thấy nhỉ."

Sau rèm cửa sổ, cổ người đàn ông bị gắt gao ghim chặt, miệng bị bàn tay che không phát ra được nửa âm thanh, buông laptop ra muốn phản kháng, laptop màu đen tự do rơi xuống, cách xa mặt đất năm mét bị Hạ Thiệu Nhiên đưa chân ra tiếp được.

"Tìm được rồi!" Rốt cuộc tìm được hương hoa anh đào, Tiểu Anh phát ra âm thanh hưng phấn, hướng phòng tắm chạy đi, vãn hoa anh đào trên vai trần trắng nõn đặc biệt rõ ràng.

Sau khi người đi, hai người đàn ông ở sau rèm cửa sổ mới thả mở tay chân, người đàn ông mặc đồng phục khách sạn đẩy cánh tay Hạ Thiệu Nhiên ra, Hạ Thiệu Nhiên đập một cước sau lưng hắn, một cái chân khác nhanh nhẹn đề lên, laptop vừa khéo bay cao sau đó rơi xuống bàn tay. Người đàn ông bị đá lao đảo, quay người lại, đèn thấp giọng nói hỏi: "Mày là ai, sát thủ Kinh Cách Tư phải tới?"

Hạ Thiệu Nhiên nhướng mày, hiển nhiên, trừ Kim Cách Tư ra, còn có một nhóm người khác theo dõi Lạc Tiểu Anh.

Người đàn ông thấy anh không nói, vươn tay đoạt laptop, Hạ Thiệu Nhiên cùng hắn ta đánh nhau. Bên trong phòng tắm, Tiểu Anh mơ hồ cảm thấy không đúng lắm, vểnh tai lắng nghe một lát, xác định trong phòng trừ tiếng nước chảy không có âm thanh nào khác, mới hừ tiếng hát tiếp tục tắm.

Đánh tới khi hai người dán chặt vách tường trong phòng khách, Hạ Thiệu Nhiên dùng cùi chỏ chống đỡ cổ của người đàn ông, người đàn ông cắn chặt

hàm răng nhẩn nhẩn.

"Mày là người của ai?" Người đàn ông hỏi.

"."

Trả lời hắn là quả đấm nện ở xương sườn.

Người đàn ông phát ra tiếng khó chịu, tay run run từ trong ngực lấy vũ khí ra nhắm ngay Hạ Thiệu Nhiên.

Hạ Thiệu Nhiên né tránh đánh lén, âm thanh súng bắn giảm ở ôm gối trên ghế sa lon, mấy đám lông vũ vụn vặt mềm từ trong lỗ thùng bay ra ngoài.

Hạ Thiệu Nhiên đá bay vũ khí trong tay người đàn ông, súng lục rơi xuống đất phát ra tiếng vang, lúc này Tiểu Anh thật sự nghe được rõ ràng.

Vừa dừng vọt nước lại, liền nghe một tiếng vang "Bốp" thật lớn, Tiểu Anh bị sợ rung động đến can, bất tri bất giác quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nằm trên mặt đất trước cửa phòng tắm, một người mặc đồng phục phục vụ khách sạn đè ở trên ván cửa, mà Hạ Thiệu Nhiên đứng thẳng tắp, một cái chân giẫm ở trên lưng của người đàn ông, ánh mắt đăm đăm nhìn cô.

"A!!!!!!!!!!!!!"

Tiếng thét chói tai với tần số cao nhất hận không thể đem vách tường phòng tắm chấn run rẩy.

Tiểu Anh vội vàng xoay người sang chỗ khác, hoa anh đào trước ngực cùng vai trần rõ ràng chiếu vào trong con ngươi Hạ Thiệu Nhiên.

Bị giày da dẫm lên không thể động đậy, người đàn ông giằng giàng ngẩng đầu, mắt còn chưa có nhắm ngay người phía trước, Hạ Thiệu Nhiên nhẹ buông tay, laptop rơi xuống, nện ở đỉnh đầu người đàn ông, che tầm mắt của hắn ta. Tiểu Anh đã quấn kỹ khăn tắm che ngực, đỏ mặt hỏi: "Có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Khăn tắm cũng khá lớn, bộ vị trọng điểm toàn bộ được che kín, nhưng Thiệu Nhiên như cũ cảm thấy quá mức bại lộ, cởi áo khoác xuống choàng ở trên người cô, cầm laptop dưới chân rơi trên đỉnh đầu người đàn ông lên, hung hăng quật hắn ta hạ xuống, lôi kéo Tiểu Anh đi ra ngoài.

Trong lòng Tiểu Anh lo sợ, siết chặt áo khoác kiểu nam rộng rãi hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Trước đừng để ý tới nhiều như vậy, dùng tốc độ nhanh nhất đem gì đó của cô thu thập xong rồi đi theo tôi." Hạ Thiệu Nhiên buông cô ra, từ trong ngăn tủ lấy ra va li hành lý, laptop đặt ở trong va li, bắt đầu giúp cô thu dọn đồ đạc.

Tiểu Anh không biết làm sao, không nhúc nhích đứng đó.

Hạ Thiệu Nhiên dừng lại, lớn tiếng quát cô: "Cô muốn chết ở nơi này sao?"

Tiểu Anh phát bực, lung tung nhét đồ vào trong va li, sau đó lại luống cuống tay chân với y phục trên thân, Hạ Thiệu Nhiên chuyển qua bên cửa sổ, nghiêng người nhìn tình hình phía dưới. Đèn đường ảm đạm, người đàn ông mặc áo khoác màu đen từ trên xe taxi xuống, ánh mắt quét qua bốn phía, sau đó giương mắt nhìn lên. Hạ Thiệu Nhiên vừa xoay người lại, về mặt lạnh lùng nói: "Chớ thu thập, đi thôi."

Mới vừa cài xong nút áo lót Tiểu Anh bị cưỡng ép mang đi, Hạ Thiệu Nhiên một tay lôi kéo cô, một tay lôi kéo va li hành lý, Tiểu Anh dùng một cái tay mặc vào áo khoác vừa dài vừa lớn của anh.

Hai người ra cửa, chạy thẳng tới thang máy, về mặt Hạ Thiệu Nhiên nghiêm túc, ấn khóa thang máy. Thang máy chậm chạp nhảy lên, Hạ Thiệu Nhiên vừa nhìn thời gian không đủ dùng, lôi kéo Tiểu Anh hướng trong cầu thang đi tới, vừa đi chưa được mấy bước, thang máy vang lên.

"Đỉnh"

Tín hiệu nguy hiểm!

Hạ Thiệu Nhiên quả quyết đá ngã va li hành lý vào bình hoa lớn phía sau hành lang, lá cây rộng lớn chặn lại va li hành lý. Anh đem Tiểu Anh chống đỡ trên cửa phòng khách đối diện, thân thể đè ép cô, giả bộ đáng vẻ thân thiết. Người đàn ông áo đen không nhanh không chậm mà từ thang máy đi ra, đứng lại, hướng phương hướng của bọn anh liếc mắt nhìn, từ trong túi áo móc ra bình xịt khoang miệng, "phịt phịt" phun lên.

Mặt Hạ Thiệu Nhiên cơ hồ dính vào trên mặt Tiểu Anh, toàn bộ hơi thở hai người giao hội ở chung một chỗ, không phải là hương hoa anh đào của cô, chính là mùi đàn ông lăm lệt của anh. Tiểu Anh khấn trương ngực phập phồng, thở hỗn hển, áo lót ngực màu trắng thoáng ẩn thoáng hiện ở trước mắt Hạ Thiệu Nhiên, làm hại hô hấp của anh cũng nồng đậm.

Hạ Thiệu Nhiên một tay sờ về phía khóa cửa, một tay nhéo eo của cô, "Ừm!" Tiếng rên đau đớn phát ra, thật là mất hồn, cực kỳ giống âm thanh nam nữ phải cùng nhau thì mới phát ra. "Rắc rắc" mở được cửa rồi, Hạ Thiệu Nhiên đẩy Tiểu Anh vào cửa, sau một tiếng mất hồn, cửa phòng mới bị đập.

Bước qua cửa, hai người nhanh chóng tách ra, Tiểu Anh xoa ngang lưng bị bấm đau, từ trong mắt mèo Hạ Thiệu Nhiên nhìn người đàn ông áo đen tiến vào gian phòng kia của Tiểu Anh, một lát sau về mặt tức giận đi ra, tức giận đè xuống khóa thang máy trước mặt, không kịp đợi mở đã chạy hướng cầu thang.

Hạ Thiệu Nhiên xoay người tựa vào trên ván cửa, ánh mắt nhìn thẳng Tiểu Anh mặc áo khoác của anh. Áo khoác to lớn làm cả người cô có vẻ đặc biệt nhỏ nhắn, vạt áo vừa lúc che kín bắp đùi, che kín phần da dẹt người nhất.

Tiểu Anh xoa hông thấy đau: "Chuyện chúng ta trộm kim tượng bị bại lộ sao? Hai người này là cảnh sát phải không?"

"Tôi sẽ nói cho cô biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện tại, cái gì cũng đừng hỏi, đi theo tôi."

Hai người từ phòng khách ra ngoài, Hạ Thiệu Nhiên lấy va li hành lý giấu ở phía sau bình hoa, xuống lầu, sau khi lên xe, mới nói: "Đó là tấm hình khai ra sát thủ."

"Hình?" Tiểu Anh chau chặt chân mày, nghĩ tới, cô hỏi: "Đó là tấm hình bị anh thủ tiêu? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Cô chụp được Kim Cách Tư (Kim Gus) cùng Trùm Ma Túy Tam Giác Vàng - Zack Duy cùng nhau uống cà phê."

Kim Cách Tư! Zack Duy!

Hạ giới tham nghị viên cùng Trùm Ma Túy?

Đây là tình huống gì!

Tiểu Anh đau đầu nhức óc, nhìn Hạ Thiệu Nhiên, sợ lại lo lắng hỏi: "Bọn họ, bọn họ muốn giết tôi diệt khẩu sao?"

"Đúng."

"Tại sao tôi lại xui xẻo như vậy!" Tiểu Anh đánh vào trên cửa sổ xe, đôi mắt nóng lên, một bộ tùy thời cũng có thể rơi nước mắt: "Tôi không muốn chết."

Hạ Thiệu Nhiên nắm chặt tay lái, mắt nhìn chăm chăm đường xá mang theo hung ác, "Tôi sẽ không để cho cô chết."

Tiểu Anh quay đầu trở lại, nhìn anh, đáy mắt ngập nước.

Trang viên Lý thị.

Hạ Thiệu Nhiên vào cửa gặp được Thạch Nam, Thạch Nam nhìn Tiểu Anh có chút nhếch nhác, cười nói: "Lần trước không mang giày, lần này không mặc quần áo, tiểu thư, tại sao mỗi lần cô đều lấy loại phương thức nhếch nhác này xuất hiện vậy."

Tiểu Anh mếu máo: "Tôi cũng không muốn vậy! Tình huống bất buộc."

"Ngô tẩu, giúp chăm sóc một chút." Hạ Thiệu Nhiên đem hành lý giao cho Ngô tẩu, Ngô tẩu mang theo Tiểu Anh lên lầu.

"Một lát đi tìm cô chơi Haaa...!" Thạch Nam khoát tay cùng Tiểu Anh, bắt đầu nói chính sự: "Xuống tay chậm, còn một quyển tạp chí tìm khắp nơi trên thị trường cũng không thấy, tòa soạn, xưởng in ấn, máy vi tính cũng bị đóng, ngay cả hộp thư phát hành của cô ấy cũng bị đóng. Mới vừa nhận được tin tức, chủ bút tòa soạn Kolle - bạn học cũ bị người ám sát rồi."

"Kolle cùng Kim Cách Tư cạnh tranh tham nghị viên?"

"Không sai, chính là anh ta, chủ bút nhất định phát hiện bí mật tấm hình kia, mới gặp loại ra tay độc ác này." Thạch Nam ôm lấy tay, cười giong nói: "Cái cô gái ngốc xui xẻo đó, thế nhưng cuốn vào cạnh tranh bên trong giữa chính đảng."

Hạ Thiệu Nhiên không nói, cau mày phân tích tình thế.

Thạch Nam hỏi: "Khẳng định sau lưng Kim Cách Tư có người, Kolle cũng không phải là đèn đã cạn dầu, kế tiếp làm thế nào?"

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Bảo vệ tốt cô ấy, tra ra hình ở trong tay ai."

"A!" Thạch Nam vỗ ót nói: "Hay là trước hỏi cô ấy một chút có hình để dành hay không!"

Còn là trước phòng khách, Tiểu Anh thay xong quần áo, ngồi ở trên bàn trang điểm sấy tóc, máy sấy tóc ông ông ồn ào, Hạ Thiệu Nhiên đi tới bên cạnh mới phát hiện.

"Trong tay cô có còn tấm hình để dành trước hay không?"

Tiểu Anh sửng sò, tắt máy sấy tóc, nói: "Không có."

Khẩu khí của Hạ Thiệu Nhiên nguội lạnh: "Chớ đùa bỡn khôn vặt ở trước mặt tôi, rốt cuộc có hay không?" Tiểu Anh bị anh rống khê run rẩy, đột nhiên nhớ tới mấy cái hình đặt lên giường, hỏi anh: "Trên giường tôi có mấy cái hình có phải bị anh lấy đi hay không."

Anh nhìn cô, thật lâu mới nói: "Đúng"

Tiểu Anh mở to mắt hỏi: "Vậy anh đợi ở trong phòng bao lâu rồi?"

"."

"Trước khi tôi trở về anh đã ở bên trong đúng không?"

"."

"Lời tôi nói, anh nghe được chứ?"

". Có" Hạ Thiệu Nhiên không nghĩ, cũng không thể phủ nhận.

Mặt của Tiểu Anh hoàn toàn đỏ hết, đầu cũng không dám ngẩng lên, tay nhỏ bé vịn vịn giải thích: "Những lời đó anh đừng cho là thật, thật ra thì, thật ra thì tôi chỉ tùy tiện nói một chút"

Hạ Thiệu Nhiên bắt mắt, chọn cao lông mày bên trái, "Câu nào?"

"Hả?"

"Câu nào là tùy tiện nói một chút?"

"Nói anh keo kiệt, nói anh lạnh lẽo, giống như cục gỗ, giống như khối băng, nói anh thiếu yêu, đều là, tùy tiện nói một chút." Tiểu Anh càng nói càng nhỏ, lời nói cũng ngậm ở trong cổ họng, "Nhưng mà, câu kia, tôi thích anh"

Luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, lúc nào thì nói chuyện trở nên chằm rì rì, Hạ Thiệu Nhiên cũng gấp thay cô.

Tiểu Anh cúi thấp đầu, nửa ngày mới phun ra ngoài, "Thích anh, đúng."

"."

Trông mặt Hạ Thiệu Nhiên nửa hí, lộ ra ánh sáng hung ác, quả đấm cũng không tự giác nắm chặt.

Tiểu Anh cắn răng, lấy hết dũng khí, lớn tiếng nói: "Là lời nói thật tâm."

Hạ Thiệu Nhiên buông quả đấm ra, lại lặp lại một lần nữa, nói ra bảo đảm: "Yên tâm, tôi sẽ không để cho em chết."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hắc thủ phía sau màn

Bởi vì một tấm hình mà dẫn tới họa sát thân, còn có người xui xẻo hơn so với Lạc Tiểu Anh sao? Nghĩ đến mình lúc nào cũng có thể đi đời nhà ma, cả người Tiểu Anh cũng ỉu xiu xuống, làm cái gì đều không có hứng thú, nằm ở trên giường một tiếng liên tiếp thở dài.

Số mạng bị nắm giữ ở trong tay kẻ khác, loại cảm giác này thật không tốt.

"Hi, Hello!" Giọng nam vui thích.

Tiểu Anh lật người nhìn là Thạch Nam, ngồi dậy sửa sang lại váy, phờ phạc mà đáp lại: "Hi, Hello!"

"Nghĩ gì thế? Gõ cửa hai lần cũng không nghe thấy." Thạch Nam đặt mông ngồi ở bên giường, nói: "Lo lắng vấn đề sống chết của mình?"

"Bị anh nói trúng!" Tiểu Anh che khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dạng buồn bực không vui, "Hiện tại tôi đang nói chuyện với anh, không chừng một giây kế tiếp liền bị họng súng của sát thủ nhắm ngay!"

"Đừng lo lắng, súng không có đạn."

Tiểu Anh nghiêng đầu nhìn anh.

"Đạn đã bị sư huynh đổi đi rồi." Thạch Nam đứng dậy, "Được rồi, làm chuyện chính sự đi! Tôi cũng cần mấy vi tính của cô, điện thoại di động, mang theo toàn bộ thiết bị điện tử của cô."

"Làm cái gì?" Tiểu Anh nghi ngờ.

"Tìm người hách mảy vi tính của cô."

"Ha, thì ra anh là Hacker mảy vi tính."

"NO! NO! NO!" Thạch Nam cố làm thâm trầm, "Hacker đã quá hạn rồi, bây giờ là cracker thời đại."

"Bộ dạng giống như rất lợi hại." Tiểu Anh tỉnh táo tinh thần từ trên giường nhảy xuống, kéo va li hành lý lấy máy vi tính, máy tính bảng ra.

Thạch Nam mở ra Laptop, làm chuyện đứng đắn, Tiểu Anh nhìn màn hình đen không ngừng lóe lên mã số, mặt sùng bái, "Rốt cuộc Hacker là cái gì mà làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí, cảm giác thật là lợi hại, anh chuyên dùng internet hắc nhân đồ cho thần thâu sao?"

"Nghề nghiệp của tôi là trộm mả, sở trường là loay hoay mảy vi tính, làm phát minh ..., OK?"

"Ừ, Lý Khuynh Tâm đâu? Cũng là thần thâu sao?" Tiểu Anh hỏi.

"Đúng." Thạch Nam cười gian, "Chạy ra khỏi phạm vi tầm bắn của sát thủ, lại tiến vào những kẻ trộm, sợ sao?"

Tiểu Anh lắc đầu, "Không sợ, tôi đã làm qua hai lần trợ thủ cho đạo thánh rồi! Tôi cảm thấy khi ăn trộm thật có ý tứ."

Thạch Nam nghiêm túc, cau mày nói: "Cô nương, cô có ba hiện tượng vấn đề, bất chánh, hư hỏng."

"Không có, rất phù hợp. Anh cũng biết, không phải tất cả ăn trộm đều nổi tiếng là người xấu." Hai tay Tiểu Anh đệm lên cằm nằm ở trên mép bàn, nói: "Robin Hood, Tả La, bọn họ cũng là ăn trộm, nhưng lại trở thành anh hùng được sùng bái."

"Hôm nay những thứ hách lợi niên đại đã không lưu hành hiệp đạo rồi, ngày thơ." Thạch Nam không thể không đả kích từng cái của cô.

Tiểu Anh cong môi, xem thường. Nhìn mấy số liệu chợt lóe lên trong màn hình, càng cảm thấy cường đại hacker thần bí, tay nhỏ bé nâng hai má hỏi: "Như vậy, bình thường trừ làm phát minh, chu du các nước khắp thế giới trộm bảo vật, anh ở trên mạng trộm đồ thì còn có những yêu thích khác không?"

"Xem chiếu bóng."

"Tôi cũng thích xem điện ảnh. Phim tình cảm"

"Tôi thích xem phim Động tác tình yêu."

Phim Động tác tình yêu? Ách!

Anh trai nhà bên cạnh yêu thích hẳn là.

Tiểu Anh nghiêng đầu nhìn anh.

Trước kia luôn cảm thấy những người đàn ông thích lén lút xem phim Động tác tình yêu là đặc biệt bí ối, nhưng Thạch Nam thân nhiên để cho cô không có sinh ra nửa điểm chán ghét, ngược lại cảm thấy anh thẳng thắn càng trở nên đặc biệt đáng yêu.

Tiểu Anh không nhịn được gục xuống bàn cười.

Thạch Nam hỏi: "Thế nào, có phải cảm thấy con người của tôi xấu xa lại bí ối hay không?"

Tiểu Anh liếc mắt, "Không có! Tôi cảm thấy anh thật đáng yêu, hi hi, là một người thẳng thắn vô tư."

Thạch Nam phát giác mình càng ngày càng thích tiểu cô nương này rồi, lộ nụ cười đối với cô. Hai mắt bỗng chớp tỏa sáng, Thạch Nam cầm điện thoại để ở một bên lên bấm mã số: "Sur huynh, tìm được."

"Tìm được cái gì?" Tiểu Anh ngồi thẳng người.

"Người hách của cô." Thạch Nam đứng dậy từ cái ghế, mở hộc tủ ra tìm áo khoác, động tác nhanh chóng sau khi mặc chỉnh tề giờ túi đeo lưng lên, kéo cửa ra. Động tác của Hạ Thiệu Nhiên còn nhanh hơn so với anh, trên người anh cũng công một cái ba lô màu đen, đứng ở bên cửa chờ, Tiểu Anh trong cửa nhìn anh một cái, Tiểu Anh nói: "Các anh muốn đi ra ngoài sao?"

"Sẽ trở lại thật nhanh." Thạch Nam nói.

Tiểu Anh nhìn Hạ Thiệu Nhiên, "Vậy các anh cẩn thận một chút."

"Ừ." Thạch Nam quay đầu lại cảnh cáo nói: "Ngân vạn đừng dùng máy vi tính của cô lên mạng, muốn dùng thì lấy máy vi tính của tôi, OK?"

"OK!"

Tiểu Anh nhìn bóng lưng Hạ Thiệu Nhiên rời đi, mím môi cười, nếu như một người đàn ông không quá muốn cô gái đi làm một chuyện mạo hiểm, có phải bày tỏ trong lòng người đàn ông kia có cô gái đó hay không!

Tiểu Anh biết Hạ Thiệu Nhiên tuyệt đối không phải là một người thích làm vui người khác, trong lòng anh nhất định là có cô.

Thiếu nữ mơ mộng luôn thích suy đoán tâm tư người yêu, tự cho là đúng mà kỳ vọng lấy được đáp lại của đối phương. Dưới mắt mục tiêu sát thủ đánh lén đã thành công, cái loại có hôm nay không có ngày mai, cô không biết mình có thể sống bao lâu, suy nghĩ ra một chuyện, cô sẽ chủ động xuất kích với Hạ Thiệu Nhiên.

"Thì ra là con ở đây!" Thu Phi Phi mới vừa mua đồ trở về giờ lên nhiều túi, kéo lấy tay Tiểu Anh, "Nghe nói con đã đến rồi, ta lập tức trở về, đến đây, xem xem y phục ta mới mua có xinh đẹp không, con cho ta chụp mấy tấm hình!"

Tiểu Anh giúp đỡ Thu Phi Phi cầm túi mua hàng, xin lỗi nói, "Di Thu, lại tới quấy rầy, thật ngại quá."

"Còn nói lời khách khí, ta không phải đã nói rồi sao, đến nơi này coi như trở về nhà mình." Thu Phi Phi cung chiều sờ sờ đầu của cô.

Tiểu Anh xấu hổ cười một tiếng, lộ ra hai lúm đồng tiền. Nghĩ thầm mình có thể từ trên người Thu Phi Phi hiểu rõ sở thích cùng cuộc sống tập tính của Hạ Thiệu Nhiên.

Cách xa thành phố, một nhà máy bỏ hoang vùng ngoại ô, Hạ Thiệu Nhiên cùng Thạch Nam dừng xe ở rừng cây kín đáo, từ xa nhìn lại, nhà xưởng cũ rách, nhìn đáng đập đã bỏ phế lâu rồi. Thạch Nam mở máy tính bảng điều tra toàn bộ tin tức về nhà máy, sơ đồ mặt bằng kiến trúc. "Nhà máy Nữ Cách Lan vứt bỏ, năm năm trước báo phế, vẫn nằm ở nơi này không người nào hỏi thăm, năm ngoái lúc chính phủ ra giá cao muốn thu hồi, bị cự tuyệt."

Hạ Thiệu Nhiên thông qua ống Nhòm quan sát tình hình xung quanh nhà máy, nhìn nhà máy như cũ rách, thực tế phòng tuyến nghiêm mật, nóc phòng, khúc quanh, khắp nơi đều cất dấu máy theo dõi.

"Phòng tuyến bố trí nghiêm mật." Hạ Thiệu Nhiên nói.

"Ha ha, nhìn tôi tra được cái gì này?" Thạch Nam hả hê đem laptop chuyển sang Hạ Thiệu Nhiên, "Mỗi tháng tiền điện của Nữ Cách Lan, nhà máy này chiếm một phần rất lớn. Dùng lượng điện cao như vậy, ở chỗ này làm được gì đây?"

"Vào xem một chút thì biết." Hạ Thiệu Nhiên đẩy cửa xuống xe, bị Thạch Nam gọi lại, "Đợi trời tối đen đi!"

Hạ Thiệu Nhiên không để ý anh khuyên ngăn, bóng dáng bao phủ ở trong rừng cây.

"A da! Anh gấp cái gì, chúng quy phải cho tôi thời gian giải quyết máy theo dõi đã chứ!" Thạch Nam bắt năn oán trách ở trong máy bộ đàm, hai tay nhanh chóng gõ bàn phím.

Hạ Thiệu Nhiên xuyên qua rừng cây, đi tới phía sau nhà máy, trên đất bằng đồng lớn bụi tro xám đen, đầu ngón tay chấm lên dùng chóp mũi ngửi ngửi, Hạ Thiệu Nhiên kết luận đó chính là tro bụi tạp chí sau khi đốt cháy.

Những thứ tạp chí kia đều bị tiêu hủy ở nơi này, Hạ Thiệu Nhiên tránh ra ghé đầu, dán chân tường lật vào trong nhà máy. Thạch Nam mới giải quyết hệ thống chủ không, trong máy bộ đàm kêu lên: "OMG."

"Thế nào?" Hạ Thiệu Nhiên hỏi.

"Dưới đất âm 1 tầng, chuyện anh không tưởng tượng nổi. Haizz, đợi chút." Thạch Nam lại có phát hiện mới, "Có cỗ xe hơi màu đen hướng nhà máy đi tới."

Hạ Thiệu Nhiên ẩn nấp mình xong, cách cửa sổ thủy tinh bụi bặm dày cộm nặng nề thấy một chiếc xe hơi màu đen dừng ở trước cửa lớn, cửa xe đẩy ra, người đàn ông áo đen xuống xe, cẩn thận quét qua tình hình bốn phía, từ trong túi áo móc ra bình xịt thuốc khoang miệng phun.

Hạ Thiệu Nhiên ra lệnh Thạch Nam, "Đến khách sạn giết người chính là hắn, tra thân phận của hắn."

Thạch Nam chụp được ảnh người đàn ông, đưa vào máy vi tính, trong kho số liệu tiến hành đối chiếu.

Không tới nửa phút, tài liệu sát thủ liền bị tra ra.

Linh cầu, bí 7 tập đoàn sát thủ đệ nhất.

Bí 7 tập đoàn?

"Phốc."

Thạch Nam đang uống cola phun ra.

Chương 18: Ôm ấp yêu thương

Nhà máy Nữ Cách Lan bỏ hoang, sát thủ áo đen đi vào cửa chính, Hạ Thiệu Nhiên núp ở trên kệ nhìn hắn đi tới trước cửa sắt lớn cũ rách ở chỗ sâu gỗ một cái. Trên cửa sổ nhỏ bị mờ ra, người đàn ông cao lớn bên trong thấy rõ người tới mới mở cửa sắt lớn ra. Sát thủ áo đen đi vào.

"Két" Cửa sắt lớn vang lên một tiếng. Song cửa sổ bị mờ ra, người bên trong đưa đầu xem một chút, lại vòng trở về. "Két" một âm thanh lại vang lên, người đàn ông cao lớn lại nhìn một chút, xoay người lại lại một hồi thanh âm vang lên. Tức giận, mở cửa chính ra hết lớn: "Người nào ở đây?"

Hạ Thiệu Nhiên có bản lĩnh nhanh nhẹn đã từ trên nóc nhà câu lên tiến vào mật thất, lên vào phòng dưới đất. Người đàn ông cao lớn tới một cái, đứng đưa thân thể hung hãn ngồi trở lại sofa nhỏ tiếp tục xem trận bóng trực tiếp.

Thạch Nam thông qua máy vi tính điều khiển Hạ Thiệu Nhiên, "Đi thẳng phòng gian thứ nhất, con mồi ở nơi đó."

Cửa khép hờ, Hạ Thiệu Nhiên rõ ràng nghe được đối thoại bên trong.

Sát thủ nói: "Lúc tôi chạy đến người đã chạy, khả năng bị người của Kolle tìm được trước rồi."

Một người khác nói: "Kiên quyết không thể để cho cô ta rơi vào trong tay Kolle."

"Hình vẫn còn chỗ chúng ta, sợ cái gì?" Sát thủ nói: "Kolle tìm được cô gái kia cũng vô ích, không có vật chứng, chính là vu khống."

"Tầm hình này, chúng ta dùng làm nhử điểm uy hiếp Kim Cách Tư tốt nhất."

"Ừ Hàaaa...! Hắn ta cả ngày chỉ biết giấc mơ ngu ngốc làm Tổng Thống đã là tượng gỗ của chúng ta rồi, Hải Tặc vợ vệt tiền tài cũng có thể trực tiếp đem hắn đưa lên vị trí bộ tư pháp, chỉ có không chế được hắn, nước M chính là thiên hạ của bí 7 chúng ta rồi."

"Những lính đánh thuê kia đã đuổi đi mất rồi hả?"

Sát thủ giẫm cột nói: "Dân liều mạng nhận tiền không nhận người tốt nhất nên đuổi!"

"Anh ở đây nói người mình sao?"

Sát thủ mở miệng hỏi: "Ông chủ tới sao?"

"Ồ bên trong."

Thì ra là Hải Tặc ép buộc Phi Thuyền Nguyệt Thần cũng là bán mạng thay người này, mục đích là vì kiếm tiền lựa chọn Kim Cách Tư tham nghị viên.

Hạ Thiệu Nhiên đã ghi âm cuộc trò chuyện này, truyền vào trong máy vi tính của Thạch Nam, Thạch Nam phe phẩy đầu cảm thán: "Trước mắt mới chỉ xuất hiện ba nhóm người, tình huống thật phức tạp!"

Khi nói chuyện, tiếng bước chân vang lên, cửa bên trong căn phòng di động, Hạ Thiệu Nhiên nhìn chung quanh một chút không chỗ có thể ẩn nấp, quá đảm rất nhanh.

Hai người đàn ông này một trước một sau từ gian phòng đi ra, hướng cửa chính đi tới. Trên trần nhà, Hạ Thiệu Nhiên dùng bốn chi chống trên vách tường, đưa mắt nhìn hai người rời đi. Cửa chính quan trọng, Hạ Thiệu Nhiên nhảy xuống, âm thầm vào gian phòng, nói với Thạch Nam: "Hình ở trên người người cao gầy, đi trước bắt được nó."

"Anh làm thế nào?"

"Đừng để ý tới tôi."

"Được rồi! BLACK, cẩn thận một chút! Trong nhà còn có vị tiểu mỹ nữ đang đợi anh trở về!" Thạch Nam nhạo báng anh.

"Muốn chết?" Hạ Thiệu Nhiên lạnh giọng cảnh cáo, ra khỏi gian phòng, đánh ngã một thằng đi ngang qua xui xẻo, cởi áo khoác trắng khẩu trang cái mũ trên người hắn xuống, mặc trên người mình, đè thấp vành nón, quang minh chính đại tìm tòi ở tầng hầm.

Ở phòng dưới đất đèn chân không sáng choang, các loại dụng cụ thí nghiệm cái gì cần có đều có, hàng loạt cốc chịu nhiệt phóng trên mặt bàn, bên trong chứa có chất lỏng bột K, đám người mặc áo trắng bận rộn, bột màu trắng được đựng trong túi.

"Người, đem những đồ này mang vào bên trong." Một người nhìn như người đứng đầu chỉ huy Hạ Thiệu Nhiên. Hạ Thiệu Nhiên mang một cái hòm đi vào nhà.

Thạch Nam lái xe đuổi theo một trong hai người trong đó, ông chủ Nữ Cách Lan của công ty Khắc Lôi Trạch, khéo léo sờ hình từ trên người hắn, chạy về Lý Trạch thì Hạ Thiệu Nhiên vẫn chưa về.

Thạch Nam đứng ngồi không yên, dáng vẻ rất lo lắng, lúc truy xét thân phận sát thủ thì phát hiện một cái làm cho người ta sợ. Tiểu Anh nhìn bộ dạng anh đứng ngồi không yên, cũng nóng lòng theo, lo lắng an nguy của Hạ Thiệu Nhiên. Sau bữa cơm tối, Hạ Thiệu Nhiên còn chưa có trở lại, Thạch Nam thử liên lạc với anh, chưa thành công, liền lái xe đi ra ngoài tìm người.

Hạ Thiệu Nhiên chưa có trở về, Tiểu Anh nào muốn ăn, người nào khuyên cô cũng không ăn cơm, Thu Phi Phi không hề miễn cưỡng nữa, để cho cô chờ Hạ Thiệu Nhiên cùng nhau ăn.

Tiểu Anh một mình ngồi ở trên bậc thang trước cửa chờ Hạ Thiệu Nhiên, trời dần dần tối, trái tim treo ở trong lồng ngực bất ổn. Nếu như anh bởi vì cô mà xảy ra chuyện gì, đời này cô đều sẽ day dứt lương tâm. Đầu tiên thấy chấm nhỏ lúc đi ra thấy Thạch Nam lái xe trở lại, Tiểu Anh đứng lên, nhìn tay lái phụ trống không, tâm trầm xuống.

"Anh ấy đâu?" Tiểu Anh hỏi.

Thạch Nam nhìn một cánh cửa sổ cuối cùng lầu ba một cái, nói: "Anh ấy không có việc gì."

"Bị chuyện khác trì hoãn sao?" Tiểu Anh hỏi.

"Ừm!" Thạch Nam nắm bả vai của cô, "Đi vào trước đi."

"Tôi muốn ở chỗ này chờ anh ấy."

"Đồ ngốc." Thạch Nam có chút mệt mỏi, không có quản cô, đi vào trong nhà.

Một gian phòng cuối lầu ba, không mở đèn, bên trong nhà là khoảng không gian đen kịt. Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trước bàn đọc sách, ý định nặng nề, Nữ Cách Lan chế độ dưới tầng hầm bảo anh gặp được một vị người quen cũ, bí 7 tập đoàn mại, vẫn luôn nghĩ chiêu dụ anh bán mạng vì bí 7 tổ chức Đại Đầu Mục của Xã Hội Đen.

BLACK là đệ nhất Thần Thâu giới trộm, đồng thời cũng là một nhân vật nguy hiểm.

Người có liên quan đến anh đều sẽ bị bí 7 để mất tới, bị phi pháp hãm hại.

Diệp Nhu, chính là vật hy sinh đầu tiên.

Hạ Thiệu Nhiên kéo ngăn kéo ra, lấy khung hình bị úp xuống, đó là ảnh gia đình người Lý gia, người ngoài duy nhất chính là Lạc Tiểu Anh.

Trong hình cô xấu hổ ngẩng đầu nhìn anh, anh đem tay trái khoác lên trên vai của cô, tư thế kia quá tự nhiên, tự nhiên đến mức giống như nắm cô gái yêu thích cô vào trong ngực.

Thần thâu cũng giống như sát thủ, tất cả lựa chọn tất cả đều phải làm ra quyết định trong nháy mắt.

Cái quyết định này có thể sẽ để cho cô đau lòng, nhưng anh không có biện pháp khác.

Ngón cái vuốt ve gương mặt màu hồng trong hình, Hạ Thiệu Nhiên thở dài nặng nề.

Trời bên ngoài càng ngày càng tối, cô gái ngốc còn tiếp tục chờ đợi, cho đến lúc trăng lên, một đôi giày da xuất hiện phía sau cô.

"Ăn cơm đi."

Cái âm thanh này!

Đôi mắt Tiểu Anh khẽ ửng hồng, vội vàng quay người lại, ngồi im thật lâu đến nửa người dưới tê dại, thân thể không bị khống chế nghiêng về trước.

Hạ Thiệu Nhiên mặc đồ hưu nhân không có cự tuyệt cô ôm ấp yêu thương, giờ cánh tay lên tiếp nhận cô.

Lòng ngực cường tráng, mùi thơm đầu gối thoang thoang, trong nháy mắt bao vây Tiểu Anh, đây không phải là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật, trái tim khi được nằm trong lòng anh vẫn không ngừng nhảy "thình thịch", nâng gương mặt hồng lên nhìn anh.

Tóc của anh còn chưa khô, bờ môi mím chặt, vẻ mặt nghiêm túc, mặt căng cứng, bộ dạng dường như mất hứng, Tiểu Anh nghĩ đến anh trở lại cũng không chào hỏi làm cho người ta lo lắng, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, dùng sức đẩy anh ra, một đôi mắt quan sát anh từ trên xuống dưới có phải bị thương không, chất vấn: "Anh trở lại bao lâu rồi?"

"Thật lâu."

"Trở về làm sao không nói cho người ta một tiếng, cái người này tại sao anh có thể như vậy, không có quan tâm cảm thụ của những người khác. Anh có biết em rất lo lắng cho anh hay không, lo lắng cũng sắp chết rồi." Nước mắt Tiểu Anh đảo quanh ở trong vành mắt: "Hạ Thiệu Nhiên anh thật là khôi cộc gỗ, sắp bị anh làm tức chết rồi." Đừng tưởng rằng cá tính của cô giống như là bề ngoài, như nữ sinh mềm yếu bất lực nhu nhược, thật ra thì cô cũng có tính khí.

Ánh mắt của cô vừa lớn vừa tròn, con ngươi đen kịt long lanh, có thể so với ngôi sao trên trời, nước mắt xâm nhiễm càng thêm oánh nhuận, nhưng anh cũng không thích nhìn cô khóc, anh thích nhìn cô cười, mắt tròn trịa khom thành hình trăng lưỡi liềm, bên quai hàm hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu, đáng vẻ đặc biệt đáng yêu, đặc biệt đáng yêu, đặc biệt có thể ám áp lòng người.

Cô cười một tiếng, giống như toàn bộ thế giới đều là bầu trời màu xanh, màu xanh sáng rõ.

"Tôi không có việc gì." Hạ Thiệu Nhiên luôn luôn nói đơn giản, tràn đầy tự tin, đã tính trước.

"Anh được lắm, anh lợi hại sao! Anh là đạo thánh, bản lĩnh nhanh nhẹn, thần thông quảng đại, tới vô ảnh đi vô tung. Nhưng em cũng sẽ vì anh lo lắng hãi hùng, bởi vì em thích anh. Em thích anh, Hạ Thiệu Nhiên." Tiểu Anh một hơi hô xong, mắt nhắm, nhắc chân liền chạy hướng bên trong nhà.

Em thích anh, ba chữ này chân chân thiết thiết rất rõ ràng, xuyên qua màng nhĩ đâm vào trái tim, Hạ Thiệu Nhiên đâm tại chỗ, không biết bao nhiêu lần lặp lại câu nói kia.

Tiểu Anh chạy đến cửa mới nhìn thấy Thu Phi Phi cùng Thạch Nam, mặt mũi Thu Phi Phi tràn đầy tươi cười, chắc hẳn đem mấy lời tỏ tình ngu ngốc của cô vào trong lỗ tai, Tiểu Anh quần bách muốn chết, bùm mặt cúi đầu lướt qua hai người vọt vào trong, lên cầu thang, chạy thẳng tới gian phòng.

"A!" Thạch Nam gãi đầu, nghe răng trợn mắt nói: "Tình huống không ổn!"

Thu Phi Phi dùng cùi chỏ chọc anh, "Nói mò gì thế, thật vất vả có cô gái đáng yêu như thế có thể thích sư huynh con, hơn nữa Nhiên cũng không ghét, không phải rất tốt sao!"

"Nhưng cô ấy sẽ trở thành người tôn thờ sư huynh, giống như Diệp Nhu vậy."

Thu Phi Phi vỗ một cái tát vào đỉnh đầu Thạch Nam, "Quạ đen, nói càn nữa, ta còn an bài cho con đến đại hội xem mắt vạn người."

"Sư mẫu, con sai rồi, con sai rồi." Thạch Nam không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ tham gia cái đại hội xem mắt quỷ quái đó, Thu Phi Phi cố tình nói miệng thôi.

Tiểu Anh chạy một đường trở về phòng, đem chính mình ngã xuống ở trên giường lớn, dùng gối che mặt của mình, bắt đầu lẩm bẩm. Thoải lộ bị nhìn thấy, mặc cỡ chết người.

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tiểu Anh đứng lên đi mở cửa, vừa nhìn thấy Thu Phi Phi, cười lúng túng. Thu Phi Phi tự mình bưng bữa ăn tới tới đây, Tiểu Anh nhận lấy thức ăn để cho bà đi vào, "Dì tự mình đưa cơm lên cho con, con ngại quá."

"Khách khí cái gì! Nhanh ăn một chút đi!" Thu Phi Phi ngồi vào bên cạnh bàn, cười tủm tỉm nhìn Tiểu Anh ăn, nụ cười bên môi từ lúc vào cửa liền chưa tiêu mất qua.

"Tiểu Anh, hãy thành thật nói cho dì biết, đối với Nhiên là thật tâm thích hay là nhất thời mê luyến."

"Khụ! Khụ!" Tiểu Anh ăn bị sặc, Thu Phi Phi vỗ lưng của cô nói: "Con cũng biết, đứa bé Nhiên cá tính đàn độn, đối với con luôn là bộ dạng ôn hoà xa cách, sẽ không quan tâm con, không hiểu con đau lòng, ta sợ một lúc nào đó, con sẽ chịu không nổi, chê nó quá lạnh yên. Trên thực tế, có rất nhiều cô gái lúc mới bắt đầu cũng bị bề ngoài cùng gia thế của nó hấp dẫn, nhưng sau lại. Haizz!" Thu Phi Phi than thở: "Còn xem, thẳng ngốc kia, cho đến bây giờ vẫn còn độc thân."

"Con biết rõ anh ấy là hạng người gì, con thích người đàn ông trầm muộn như vậy, bởi vì con có thể nói, anh ấy cũng nói thì có vẻ quá ồn rồi, cá tính hai bọn con vừa đúng bổ sung cho nhau, người đàn ông làm nhiều nói ít thì tốt hơn. Ha ha!" Tiểu Anh cười híp mắt nói, quần bách lúc trước hoàn toàn không cách nhìn thấy, thích một người không có gì là quần bách hay xấu hổ.

"Nếu đã như vậy, dì sẽ đứng về phía con, trợ giúp con sớm ngày đi vào tim của nó." Thu Phi Phi nắm quyền quyết định.

"Thật à!" Tiểu Anh ôm cổ của bà, "Dì Thu, dì thật tốt."

Ngoài cửa, Thạch Nam không nói mà dùng máy nghe lén nghe trộm nội dung nói chuyện của hai người.

"Cậu ở đây làm cái gì?" Thành linh vang lên âm thanh dọa Thạch Nam giật mình, cất xong máy nghe lén xoay người lại, nặn ra nụ cười, "Không có gì, hắc hắc!"

Lòng biết rõ Hạ Thiệu Nhiên không hỏi nhiều, lướt qua anh giao phó một câu: "Đem hình cho tôi."

"Thật tính toán làm như vậy sao?"

"."

Đã thành thói quen không nhìn Thạch Nam, rũ hai vai xuống, lắc đầu về phòng của mình. Thạch Nam không có cảm hình, mà đánh điện thoại, "Này, Khuynh Tâm, xảy ra chuyện lớn, cô phải trở lại một chuyến!"

Em thích anh! Em thích anh, Hạ Thiệu Nhiên!

Câu nói kia giống như bùa chú không ngừng vang lên trong đầu Hạ Thiệu Nhiên. Có bao nhiêu cô gái lấy lòng anh rồi, một câu mỗi loại phương thức cũng không có rung động, coi như Diệp Nhu cũng chưa từng như thế. Tại sao?

Bởi vì cô giống như đóa hoa anh đào mềm mại làm người ta thương yêu, hay cô thông minh dũng cảm độc lập kiên cường.

Hạ Thiệu Nhiên vui trong ghế duỗi cánh tay dài nhặt một nhánh hoa anh đào, loay hoay trong lòng bàn tay.

Tại sao, tại sao trên lưng cô sẽ có vân hoa anh đào.

Thạch Nam gõ cửa đưa tới hình gấp mặt cuối cùng của Kim Cách Tư cùng Đại Vương ma túy, Hạ Thiệu Nhiên trực tiếp xé nát nó.

"Hắc! Đây là làm gì? Đem hình phá hủy, cũng không ngăn cản được bí. . . ." Thạch Nam ý thức được mình nói sai, mau chóng im tiếng, sờ mũi một cái nói: "Cũng không ngăn cản được Kim Cách Tư đuổi giết Tiểu Anh."

Chột dạ, làm việc gì sai, nói bậy, ả núp bí mật gì, luôn không tự chủ sờ mũi một cái. Có thể bản thân Thạch Nam cũng không ý thức được mình có bệnh này.

Hạ Thiệu Nhiên từ trên ghế ngồi đứng dậy, từ trong tủ treo quần áo lấy áo khoác ra, nói: "Tôi tự có biện pháp giải quyết chuyện này."

Hình bị lộ ra, Tiểu Anh cũng sẽ ra ánh sáng, quá nhiều chú ý đối với người nào đều không tốt

Ở trước cửa phòng Tiểu Anh, Hạ Thiệu Nhiên dừng bước, do dự một hồi mới gõ tay lên gỗ cửa, Tiểu Anh mở cửa, thấy anh, môi nhếch lên nhin được không cười.

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến."

"Ồ!" Tiểu Anh cười, "Phải cẩn thận."

Nhìn bóng lưng của anh biến mất ở cuối hành lang, Tiểu Anh nghĩ, cô gái có lúc phát có tính khí một chút mới có tác dụng. Xem đi, Hạ Thiệu Nhiên bắt đầu coi trọng cô rồi.

Dưới màn đêm, Lạc Thành ngập trong vàng son, phồn hoa rơi xuống.

Bên trong biệt thự hạng thượng đẳng, thượng giới tham nghị viên - Kolle nằm ở trong bồn tắm, nhắm mắt, hưởng thụ thời gian.

"Reng." Chuông điện thoại đột ngột thức tỉnh nghị viên đại nhân, duỗi dài cánh tay lấy điện thoại qua, thả vào bên tai.

"Nghị viên đại nhân, buổi tối tốt." Âm thanh quý dị khàn khàn từ ống nghe truyền ra, Kolle bỗng chốc mở mắt, nghiêm túc hỏi: "Anh là ai?"

"Người có thể bảo đảm ngài có thể tiếp tục được làm chọn hạ giới tham nghị viên."

Nghe xong lời này, Kolle chợt ngồi thẳng người, nước nóng tràn ra bồn tắm.

Khi Hạ Thiệu Nhiên trở về đã là xế chiều ngày hôm sau, lần này anh đi cửa chính, lên lầu, chưa đi đến gian phòng của mình mà đã gõ cửa phòng Tiểu Anh.

Ngô tâu nhìn thấy nói: "Nhiên thiếu gia, Tiểu Anh tiêu thư cùng phu nhân ở phòng bếp cùng nhau làm hoành thánh!"

Thu Phi Phi nói muốn chinh phục trái tim của người đàn ông, trước phải chinh phục dạ dày anh. Thu Phi Phi nói Hạ Thiệu Nhiên thích ăn bánh sủi cảo 3 nhân, Tiểu Anh đi học làm hoành thánh.

Từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, sau khi trưởng thành tự mình sống, không xoi mói đối với đồ ăn, đối với thủ nghệ của mình cũng muốn cầu xin không cao, thực tài có thể nấu chín là được. Nhưng nói đến làm hoành thánh, Tiểu Anh có chút sàu sảo.

Từ nhào bột mì đến vê sủi cảo trên bàn, học từng trình tự làm việc kia, một vòng cũng không được qua loa. Vò sủi cảo thật mỏng đặt ở trong bàn tay nhỏ trắng nõn, chiếc đũa tạo lỗ tròn ở giữa, ngón trở cùng ngón cái nặn ra nếp uốn.

Thu Phi Phi thấy sủi cảo trong tay cô tựa như dạ dày, nói: "Không được cho quá nhiều nhân, bóp nhẹ chút không nấu dễ dàng nứt ra."

"Ồ!" Tiểu Anh lộ ra một chút nhân, dậm dọc theo. Cô nghiêng đầu, hai ngón tay vừa xoa bóp hai bên, con ngươi không chớp, bộ dáng nghiêm túc. Một viên sủi cảo nhỏ nhỏ thành hình trong tay, nhưng hình dáng cũng không mỹ quan. Nhìn như con chi chi, phờ phạc rã rượi, giống như bị quần đầu vậy.

Sư phụ Thu Phi Phi nghiêm khắc không khách khí nói: "Con làm hoành thánh kỹ thuật cũng phải so với lúc chụp hình, bao thành ra như vậy, nhìn cũng không muốn ăn."

"Như vậy thật không tốt sao?" Tiểu Anh nâng sủi cảo quệt mồm.

Thu Phi Phi lắc đầu, Tiểu Anh không nổi giận, cầm vỏ sủi cảo lên nói: "Lần đầu tiên con chụp hình, chụp cũng rất khó coi, thời gian dài tự nhận mà làm tốt, chuyện gì hợp thành một, chỉ cần chịu luyện tập nhiều hơn nhất định có thể thành công." Cô tin tưởng vào tình yêu cũng như thế, chỉ cần bước chân kiên trì không ngừng nghỉ, sớm muộn gì cũng sẽ đi vào trong trái tim anh.

Hạ Thiệu Nhiên, anh cứ ở tại chỗ chờ xem! Em tới đây!

Thu Phi Phi thích loại dừng cảm tiến tới không lùi bước, kiên cường nhiệt tình của cô!

Ngô tẩu cúi đầu đi tới phòng bếp, vừa nhìn bóng dáng vững vàng bên cửa, vừa muốn kêu một tiếng, Hạ Thiệu Nhiên đặt ngón trỏ ở bên môi, tay làm hư thanh. Ngô tẩu mỉm cười gạt đầu vòng qua anh.

Ngô tẩu rửa tay tới giúp một tay, mặt mày tươi cười không ngừng nhìn Tiểu Anh, làm hại Tiểu Anh cho rằng trên mặt mình có cái gì, giơ tay lên sờ sờ mặt hỏi, "Trên mặt con có cái gì sao?" Vốn không có gì, bị cô sờ như vậy, bột mì dính lên.

Ngô tẩu thấy mặt Tiểu Anh lấm tẩm bột cười tươi hơn, bà nói dối, "Không có, thật đẹp mắt. Ha ha!"

Bao hết sủi cảo, Tiểu Anh rửa tay, từ phòng bếp chạy ra, chỉ thấy Hạ Thiệu Nhiên trên ghế sa lon. Cô dè dặt bước chân đến gần ghế sa lon, đầu nhỏ gối lên ghế sa lon, dùng giọng nói mềm nhẹ nhất: "Này!"

Hạ Thiệu Nhiên nghiêng đầu, chống lại gương mặt dính bột mì, cong môi cười yếu ớt.

"Ha ha!" Tiểu Anh cười khúc khích, nói: "Anh cười lên rất đẹp trai! Không cười lại khá hay, chính là lúc sưng mặt lên thật hù dọa người."

"Thật sao?" Hạ Thiệu Nhiên hỏi.

"Ừ." Tiểu Anh đi vòng qua trước sofa, ngồi vào bên cạnh anh, nâng lên cằm nhỏ hỏi: "Chứng nào thì anh trở về?"

"Mới vừa."

"Ồ!" Tiểu Anh nói tiếp: "Em mới vừa cùng đi thu học làm hoành thánh, thù nghề không được, bao khó coi."

"Đã nhìn ra." Hạ Thiệu Nhiên giơ tay lên, ngón cái lau bột mì trên khuôn mặt nhỏ bé, cho cô nhìn. Bị ngón cái cọ qua mặt liền nóng một chút, Tiểu Anh lau mặt một cái, nhìn bột dính trên ngón tay, chu môi nói: "Ngô tẩu thật là xấu! Ha ha!"

Cuối cùng đã tới lúc ăn cơm tối, một khay sủi cảo bày bưng lên cái bàn, sủi cảo hình dáng khó coi xen lẫn trong sủi cảo châu tròn ngọc sáng. Chủ nhân Lý Niệm bị người bạn già phương xa mời đi giải sầu, ông không ở nhà, quy củ cũng ít đi. Thạch Nam gấp một viên sủi cảo lên, cắn nhai: "Ai bao sủi cảo này vậy, xấu như vậy sao ăn?"

Tiểu Anh cúi đầu nhỏ hân không thể thấp vào trong bát, vẻ mặt Hạ Thiệu Nhiên đậm, gấp một viên xấu nhất trong mâm thả vào trong miệng. Thu Phi Phi quát lớn Thạch Nam, "Sư huynh con cũng ăn, con không ăn xuống ngay."

Tiểu Anh nghiêng đầu nhỏ nhìn Hạ Thiệu Nhiên lại đem một viên bánh sủi cảo xấu nhất bỏ vào trong miệng, tỉ mỉ thưởng thức.

"Ăn ngon không? Nhiên." Thu Phi Phi hỏi.

"Ăn ngon." Hạ Thiệu Nhiên nói.

Tiểu Anh cũng tăng thêm một viên thả vào trong miệng, tinh tế nhóp nhép (nhai), bánh sủi cảo ba nhân ăn ra vị ngọt.

"Chà chà!" Thạch Nam lắc đầu, cũng gấp viên xấu xí.

.....

Tiểu Anh cảm thấy cảm tình của Hạ Thiệu Nhiên đối với bản thân có biến hóa, sau bữa ăn tối, chủ động gõ ra cửa phòng anh. Hạ Thiệu Nhiên mở cửa liền nhìn thấy cô, rất là ngoài ý muốn.

"Anh không mời em đi vào sao?" Tiểu Anh cồng tay nhỏ bé hỏi.

Hạ Thiệu Nhiên lui về phía sau một bước, để cho cô đi vào. Tiểu Anh như ý nguyện vui thích đạp bước đi vào thế giới của anh, gian phòng đen nhánh cường tráng tràn đầy hơi thở phái nam.

Nếu không phải là đèn sáng, gian phòng này chính là một thế giới tối tăm. Tiểu Anh chấp tay sau lưng, quét nhìn gian phòng một vòng, mở miệng nói: "Biết gian phòng anh như cái gì không? Giống như động dơi."

"Ha ha!" Hạ Thiệu Nhiên cười ra tiếng, trong hộp thuốc lá lấy ra một điếu thuốc, đốt thuốc, đứng ở bên bàn đọc sách hút.

Tiểu Anh tới gần phía trước, khuôn mặt nhỏ ngược nhìn anh, "Em có nói chưa, tư thế anh hút thuốc lá rất mê người, thời điểm ở Phi Thuyền Nguyệt Thần em liền bị tư thế hút thuốc lá của anh mê hoặc."

Hạ Thiệu Nhiên hít sâu một cái, khói mù phun ở trên mặt cô. Tiểu Anh xua khói mù, ngượng ngùng nói: "Thật là xấu!"

Cô gái nói người đàn ông hư, không phải si mê anh chính là yêu anh.

Hạ Thiệu Nhiên nghe được trong lòng vui mừng, lại đem một lần khói phun lên trên mặt cô, lúc này Tiểu Anh không nói gì, đứng ở bên cạnh anh, nghẹo cổ nhìn anh.

Hạ Thiệu Nhiên ngồi xuống ghế dựa, hút thuốc, nhìn cô.

Tiểu Anh nghiêng đầu, nhìn thấy khăn vuông quấn vào bình thủy tinh có một cành hoa anh đào bên máy tính, khóe miệng cong lên. Đó là khăn vuông của cô, khăn vuông ở Thanh Mai cầm máu cho anh bị ném đi.

Cô không có phát ra kinh ngạc khiển trách, mà làm bộ như bình tĩnh xoay mặt, cúi đầu, không nhìn được mím môi cười khúc khích. Hạ Thiệu Nhiên hút xong một điếu thuốc, tàn thuốc để lại trong cái gạt tàn thuốc, từ trên bình hoa anh đào cời khăn vuông xuống, đứng ở trước mặt cô.

Ở ánh mắt nhìn soi mói, em ái thay cô vẫy lên, thành nơ con bướm xinh xắn.

Hình như không khí chung quanh cũng biến thành màu hồng, đáy lòng Tiểu Anh ngọt ngào, nụ cười cũng ngọt ngào, dịu dàng nói: "Cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lạc Huyền và Phượng Hoàng

Giả thiết nói, bên cạnh anh có người thân thiết vì trợ giúp người không liên quan sắp mà gặp phải nguy hiểm trí mạng, có phải anh nên động thân ngăn cản hay không! Dù sao Thạch Nam mất hết mặt mũi ngăn cản Hạ Thiệu Nhiên bảo vệ Tiểu Anh, như vậy Lý Khuynh Tâm tuyệt đối là thí sinh tốt nhất diễn vai xấu xa.

Lý Khuynh Tâm không mang bất kỳ hành lý long đong một mồi từ T thị chạy vào cửa liền nước miếng cũng không uống trực tiếp thẳng hướng lầu ba phòng của Tiểu Anh. Tiểu Anh đang loay hoay máy chụp hình nhìn thấy cô sững sốt nửa ngày, khi phản ứng lại, tâm tình trong nháy mắt nhiều mây.

Cô không thích Lý Khuynh Tâm, tựa như Lý Khuynh Tâm không thích cô vậy. Hơn nữa ở nơi này tùy thời cũng sẽ rơi đầu, muốn nhờ Lý gia che chở, Hạ Thiệu Nhiên bảo vệ, tá túc ở chỗ này, ở điểm này Tiểu Anh tự nhận thấp hơn một đoạn so với Lý Khuynh Tâm.

Tiểu Anh để máy chụp hình xuống, dịu dàng chào hỏi: "Hi, cô trở lại."

Lý Khuynh Tâm mặt kéo căng, ra lệnh: "Lập tức mang theo đồ của cô đi theo tôi."

"Đi đâu?" Tiểu Anh mơ hồ có loại cảm giác xấu.

"Đưa cô đến nơi an toàn."

"Nhiên nói, nơi này an toàn nhất."

"Nhiên?" Lý Khuynh Tâm bĩu môi, "Xem ra tôi không có ở đây mấy ngày, quan hệ của hai người lại thân mật không ít."

"Thế nào, cô ghen tỵ?" Tiểu Anh cho là Lý Khuynh Tâm thích Hạ Thiệu Nhiên nên mới có thể có thái độ như vậy đối với cô.

Lý Khuynh Tâm đưa mắt trừng người, cô lại gần Tiểu Anh, quan sát cô, ánh mắt dễ dàng làm cho người ta mê hoặc, nhìn Tiểu Anh không dám động, không dám hé răng.

Lý Khuynh Tâm nắm cảm nhỏ của cô nói: "Cô biết cô đắc tội đến tội cùng là người nào không? Đồng nghị viên Kim Cách Tư cùng với tập đoàn Xã Hội Đen sau lưng hắn. Cái tập đoàn đó một mực tìm nhược điểm của sư huynh, muốn uy hiếp anh ấy đi làm chuyện anh ấy không muốn làm, cô ở lại bên cạnh anh ấy chỉ biết trở thành gánh nặng của anh ấy, trở thành cứng ngạnh tổn thương anh ấy, tôi không thể để giả thiết này trở thành có thể. Cho nên tôi muốn đưa cô đi, lúc này rời đi, chờ tình thế trở lại bình thường thì sẽ để cô trở về nước."

Lý Khuynh Tâm buông cô ra, Tiểu Anh xoa xoa cảm nói: "Có thể trở thành là một người cứng ngạnh tổn thương, nhất định là người anh ấy để ý nhất, mặc dù tôi rất thích anh ấy, cũng hi vọng anh ấy yêu thích tôi, nhưng tôi thế nào cũng cảm giác chính tôi ở trong lòng anh ấy không có quan trọng như cô nghĩ. Cô nói tập đoàn đó một mực tìm nhược điểm của anh ấy, lần này cô đưa tôi đi, lần sau thì sao, còn sẽ có cô gái giống nhau tôi xuất hiện bên cạnh anh ấy, chẳng lẽ mỗi lần gặp nguy hiểm hoặc là gặp phải khảo nghiệm gì đều độc ác như vậy mà đem người triệt phá sao? Cô muốn nhìn sư huynh cô cả đời đều cô đơn một mình sao? Lý Khuynh Tâm, loại giải thích này, còn không bằng thoải mái thừa nhận cô thích Hạ Thiệu Nhiên, tôi còn có thể hiểu được."

"Nha đầu thôi, cô nói mò gì?" Lý Khuynh Tâm nổi giận, đi lên kéo cô, "Nhanh thu dọn đồ đạc đi theo tôi."

Tiểu Anh phản kháng, chỉ là một giây kế tiếp liền không dám hành động thiếu suy nghĩ, lưỡi dao đặt ở động mạch cổ. Lý Khuynh Tâm mang cô từ cửa sau đi ra ngoài, lên một chiếc xe hơi màu đen.

Tiểu Anh nói: "Lý Khuynh Tâm, tôi không có chút nào thích cô." Khuôn mặt quật cường thay đổi, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, bộ dáng nghiêm mặt tức giận.

Lý Khuynh Tâm nhìn chăm chú vào đường sá, liếc cô một cái, lạnh lạnh châm chọc một câu: "Vậy cũng thật là hồng бет, tôi thích cô, làm sao bây giờ!"

Tiểu Anh nhìn cô, hai cô gái liếc mắt nhìn nhau.

Xe chạy ra khỏi một khoảng cách, Lý Khuynh Tâm lấy từ trong ngực ra mặt nạ đeo lên. Mặt nạ burom bướm màu vàng kim khéo léo ửng sáng cảm ở sóng mũi cao đặc biệt dễ nhìn, phong cách đặc hữu thần bí, tuy ghét cô nhưng Tiểu Anh cũng không nhịn được len lén nhìn lâu mấy lần.

Xe dừng lại ở ngã ba trong rừng rậm, một chiếc xe màu đen đã sớm chờ ở chỗ này một người đàn ông nhảy xuống, người đàn ông đeo kính mát, mặc màu đen bó sát người, che lưng, ngực trang quân trang, giày Martin, anh tuấn, bắp thịt cuộn cuộn, vóc người cường tráng giống như tay quyền anh.

Lý Khuynh Tâm ra lệnh Tiểu Anh: "Xuống xe."

Tiểu Anh vô cùng không tình nguyện xuống xe, bất mãn đem cửa xe bỏ sập vào cực kỳ vang, đưa tới ánh mắt dò xét của người đàn ông. "Chính là cô ấy sao?" Người đàn ông hỏi.

"Đúng." Lý Khuynh Tâm móc ra chi phiếu từ trong túi áo, người đàn ông đưa tay nhận, Lý Khuynh Tâm thu tay lại, nói: "Ngân vạn đừng hư chiều bài tập đoàn K."

Người đàn ông cầm lấy chi phiếu, nhếch miệng lên, "Yên tâm. Burom bướm tiểu thư ủy thác trách nhiệm nặng nề, tập đoàn K nhất định tận chức tận trách cục cung tận tụy, đến chết mới thôi."

Burom bướm tiểu thư?

Tiểu Anh nghi ngờ nhìn Lý Khuynh Tâm một chút, phát hiện ánh mắt của cô, Lý Khuynh Tâm nhìn về phía cô, vừa trợn mắt lẫn nhau sau lảng tránh ánh mắt.

Người đàn ông buồn cười nhìn hai người. Lý Khuynh Tâm đến gần Tiểu Anh cảnh cáo nói: "Nhớ, không nên nói đừng nói."

Lý Khuynh Tâm đi, Tiểu Anh không có lựa chọn sau khi lên xe mới phát hiện chỗ ngồi kế tài xế còn cô gái nằm, cô gái tram điểm đậm rực rỡ, môi đỏ hồng, móng tay sơn đang đưa kẹo que vào trong miệng.

"Hi!" Cô gái khoát tay, hỏi: "Ăn kẹo không?"

Tiểu Anh lắc đầu, thật sự rất khó tin tưởng bọn họ là người rất tốt.

Xe hàng màu đen chạy nhanh trên đường xa lạ, Tiểu Anh cắn chặt môi dưới, cổ nén nước mắt, trong lòng đặc biệt khó chịu, không biết mình đời trước rốt cuộc đã làm chuyện xấu gì, đời này gặp báo ứng, không có cha mẹ, không có ai yêu.

Lạc Huyền giương mắt nhìn kính chiếu hậu cô gái lả chã ướt át, nói: "Mỹ nữ, cô có quan hệ thế nào với burom bướm."

Tiểu Anh ngậm kín miệng, sẽ không nói cho anh ta biết thân phận thật của burom bướm, vậy sẽ làm hại Hạ Thiệu Nhiên bại lộ.

"Tình địch?" Lạc Huyền hỏi.

Tiểu Anh quay mặt qua chỗ khác, mặc kệ anh.

"Chớ không nói lời nào?"

Tiểu Anh quay đầu trở lại, hỏi: "Vậy anh cùng cô ấy là quan hệ như thế nào?"

"Khách hàng, cô không nhìn thấy cô ấy giao một tờ chi phiếu cho tôi à, kêu tôi bảo vệ tốt cho cô?" Lạc Huyền nói: "Có thể kêu bướm bướm bảo vệ, khẳng định quan hệ không tầm thường."

Tiểu Anh không có nói.

Xe đi tới trong một rừng cây, Lạc Huyền biến sắc, bên khóe miệng dâng lên cười nhạt, không biến sắc tiếp tục lái xe. Đột nhiên, hai bên rừng cây tuôn ra mấy tên sát thủ áo đen mang súng, "Kít!" Tiếng thắng xe dài nhọn chói tai, lạc Huyền dừng xe. "Làm sao anh dừng xe?" Tiểu Anh kinh hãi, vỗ chỗ ngồi trước hỏi.

"Không nhìn trong tay bọn họ cầm vũ khí sao!" Lạc Huyền nói xong, còi dây nịt an toàn ra. Phụng Hoàng bình tĩnh theo cửa sổ xe, ngậm kẹo que.

Bọn sát thủ dùng súng đập vào cửa xe, la to: "Xuống xe!"

Lạc Huyền cùng Phụng Hoàng trước sau xuống xe.

Lúc này thật chạy không thoát! Tay Tiểu Anh run run, thấp thỏm mở cửa xe, chân vừa xuống đất, liền bị ba người áo đen một thanh nữu lấy. Tiểu Anh nhìn chăm chăm Lạc Huyền, tức giận nói: "Anh cứ như vậy bảo vệ." Nghĩ đến bọn sát thủ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tất cả, biết Kim Cách Tư cùng trùm buôn thuốc phiện có giao tập, lời đến khóe miệng cứng rắn nuốt trở về. Trong lòng thật sự căm tức loại hành động mềm yếu không đánh mà hàng như Lạc Huyền, châm chọc nói: "Bắp thịt cả người đều là kẹo đường sao? Trông khá mà không dùng được!"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Trộm người

Tiểu Anh thật sự căm tức loại hành động mềm yếu không đánh mà hàng như Lạc Huyền, châm chọc nói: "Bắp thịt cả người đều là kẹo đường sao? Trông khá mà không dùng được!"

"Nói lời vô dụng làm gì, đi mau!" Người áo đen thúc giục Tiểu Anh.

Tiểu Anh hung hăng nhìn chăm chăm Lạc Huyền, Lạc Huyền cắn răng, quả đấm nắm chặt, một bộ hung tướng tùy thời có thể phát tác.

Tiểu Anh bị cưỡng ép vào trong ghế núp ở rừng cây, nước mắt không ngừng rơi xuống, cảm giác mình có thể sống không lâu rồi.

Thật là tiếc nuối! Còn có thật nhiều chuyện không có hoàn thành!

Trong rừng cây. "Ha ha!" Phụng Hoàng cười, dựa cửa xe, trên miệng ngậm kẹo que lặp lại câu nói mới vừa rồi của Tiểu Anh: "Bắp thịt cả người đều là kẹo đường sao! Ha ha ha a!"

"Àm"

Lạc Huyền nhất quyền đập lên cửa sổ xe rầm, hơi sức lớn muốn chết, thủy tinh trong nháy mắt vỡ tan, mảnh vụn văng tung tóe, một mảnh thật nhỏ xẹt qua gò má thoa đầy cộm son phấn của Phụng Hoàng. Lạc Huyền căm tức, trợn mắt cắn răng, hung dữ mà nhìn tới cô. Phụng Hoàng không biến sắc, mút kẹo que từng miếng từng miếng, vết thương trên gương mặt có tia máu rỉ ra.

.

Có người nhớ kỹ cô.

Thạch Nam nói: "Trong nhà có tiểu mỹ nữ đang đợi anh trở về!"

Hạ Thiệu Nhiên nhớ. Anh nhảy cửa sổ vào sau đó trực tiếp đi gõ cửa phòng Tiểu Anh.

"Đừng gõ nữa, người bị em đưa đi rồi." Âm thanh với nội dung đột ngột, khiến Hạ Thiệu Nhiên sững mặt lên, xoay người, hỏi: "Người ở đâu?"

Lý Khuynh Tâm không chút để ý sửa sang lại tóc cắt ngang trên trán một cái, nói: "Đưa đến một chỗ an toàn."

"Anh hỏi người ở đâu?" Không vui đã tạo thành ở trong mắt Hạ Thiệu Nhiên.

Lý Khuynh Tâm cũng không e ngại anh, "Em nói, người bị em đưa đến một chỗ an toàn."

"Em không biết tình cảnh của cô ấy rất nguy hiểm, những sát thủ kia tùy thời sẽ muốn mạng của cô ấy." Hạ Thiệu Nhiên nhẫn nhịn hòa khí, lại một lần nữa chất vấn: "Cô ấy ở đâu?"

Thạch Nam lên lầu, ngăn cản hai người giương cung bạt kiếm, "Này! Này! Này! Có chuyện gì không thể bình tĩnh giải quyết ư."

Hạ Thiệu Nhiên liếc anh một cái, đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được là anh báo tin, Thạch Nam sờ mũi một cái trốn đến bên tường.

Lý Khuynh Tâm nói: "Anh phải tìm cô ấy về sao? Sư huynh, chúng ta chỉ là ăn trộm, không phải tổ chức sát thủ cũng không phải là cảnh sát, không có năng lực cũng không cách nào chống lại phía bất kỳ chính phủ chính đảng hay đối lập tổ chức Hắc Ám, anh cứ khư khư cố chấp che chở cô ấy như vậy, chỉ làm cho chúng ta mang đến phiền toái lớn hơn nữa."

Hạ Thiệu Nhiên nhìn cô, lại nhìn Thạch Nam, ánh mắt lóe ra lạnh lùng gần như tuyệt tình, anh gần từng chữ từng câu nói: "Có chuyện gì, một mình anh gánh, sẽ không liên lụy đến bất luận kẻ nào."

"Sư huynh, anh nói gì vậy." Thạch Nam lại gần. Lý Khuynh Tâm lại cười lên, "Sư huynh, em khẳng định anh thích cô ấy. Yên tâm, cô ấy không có việc gì, ở trong tay tập đoàn K, cô ấy sẽ rất an toàn."

"Cái gì?" Thạch Nam kinh hãi! Gãi đầu, chuyển tới oán trách, "Vốn là đủ loạn rồi, hiện tại tập đoàn K cũng tiến vào, sớm biết, không để cho cô trở lại, càng giúp càng rối, thật là."

Thạch Nam nói thảm hết phản ứng kịp, Hạ Thiệu Nhiên mặt đen lại theo dõi anh.

"Coong coong coong coong"

Thứ duy nhất không rời khỏi người Lý Khuynh Tâm là điện thoại chấn động trong túi, cô lấy điện thoại ra thả vào bên tai: "Này, cái gì?" Lý Khuynh Tâm liếc mắt nhìn Hạ Thiệu Nhiên, sau đó nhỏ giọng nói với bên đầu kia điện thoại: "Khốn kiếp, anh lại đem người cho." Dưới ánh mắt kinh người của Hạ Thiệu Nhiên, nửa đoạn lời nói cứng rắn nuốt vào trong bụng.

"Thế nào." Thạch Nam hỏi.

Lý Khuynh Tâm bắt đầu, nói: "Cô ấy bị người cướp đi."

Hạ Thiệu Nhiên trừng mắt nhìn cô, bước nhanh xuống lầu dưới.

"Người là em vứt đi, em nhất định sẽ tìm cô ấy trở về." Lý Khuynh Tâm chạy đến chỗ cầu thang, trực tiếp nhảy đến lầu hai, về phòng của mình lấy trang bị. Thạch Nam cũng hành động theo. "Chính tôi sắp xếp thiết bị truy tìm trong giày của cô ấy." Hai người hùng hùng hổ hổ xuống cầu thang đi ra ngoài, Thu Phi Phi chào hỏi: "Hai người các con lại muốn đi chỗ nào?"

"Xem mắt!" Thạch Nam bỏ lại một câu.

Thạch Nam lái xe việt dã màu xanh đậm ra khỏi Lý trạch, một chiếc Motorcycle so với việt dã còn nhanh hơn lướt vèo qua bọn họ, chạy đến phía trước xe việt dã, Lý Khuynh Tâm điều khiển mặc quần áo màu đen bó sát công túi đeo lưng màu đen. Cấp tốc chạy xe Motorcycle lắc trái lắc phải, kéo lê đường vòng cung làm người ta kinh sợ.

"Khuynh Tâm, người bị đưa đến nhà xưởng Nữ Cách Lan bỏ hoang." Trong tai nghe truyền đến tiếng nhắc nhở của Thạch Nam. Lý Khuynh Tâm nhấn ga, hướng giao nhà xưởng bỏ hoang đi tới, tiếng động cơ Motorcycle phách lỏi đinh tai nhức óc.

Trên thế giới tốc độ nhanh nhất, dòng sản phẩm chất lượng chuẩn, dung hợp công nghệ cao ở một siêu cấp Motorcycle là nữ thần trộm bướm bướm tiểu thư cười, chuẩn chữ Motorcycle màu đỏ, mặt nạ bướm bướm màu vàng kim, nữ thần trộm đẹp trai lãnh khốc, nhân vật truyện kỳ trong giới trộm.

Nhà xưởng bỏ hoang ẩn núp trong rừng cây, Lạc Huyền cùng Phượng Hoàng đem người đánh mất không lo lắng tựa bên cửa xe, Lý Khuynh Tâm dừng Motorcycle phong cách tốt xuống, sải bước hướng Lạc Huyền đi tới, gần tới, chợt gia tốc, một chân thẳng tắp đạp cho Lạc Huyền. Lạc Huyền né tránh, ủng da màu đen đem xe đâm lồm xuống một khối, thủy tinh bị đánh nát rơi xuống.

Phượng Hoàng bên cạnh vẫn không nhúc nhích, hỏi: "Ăn kẹo không?"

Lý Khuynh Tâm không để ý cô, trực tiếp hỏi Lạc Huyền: "Người xuất hiện như thế nào?"

Lạc Huyền buông tay, bày tỏ không biết, Lý Khuynh Tâm tròn mắt: "Đợi chút nữa tính sổ với anh."

Xe việt dã từ trên đường lớn xuống, bánh xe cườn hần chạy qua cái hố cây giải đất thấp trực tiếp dừng lại bên ống quần Lạc Huyền, đó là Thạch Nam khi dễ đối với tập đoàn nhân sĩ K vô năng. Bởi vì thân phận đặc biệt, Thạch Nam cùng Hạ Thiệu Nhiên đều mang mặt nạ, Hạ Thiệu Nhiên mang theo mặt nạ màu bạc một thân trang phục cùng Thạch Nam mặt nạ màu đen từ trên xe bước xuống.

Lạc Huyền huyết sáo, "Thì ra là đạo thánh BLACK cùng Quý Ảnh, xem ra cô nương kia thật đúng là không phải người bình thường!"

Phượng Hoàng thấy Hạ Thiệu Nhiên mặt nạ màu bạc ở dưới con mắt màu bạc tinh thần tỉnh táo, "Trai đẹp, ăn kẹo không?" Thân thể Phượng Hoàng tiến

tới, cúi chỏ vừa nhắc vừa muốn khoác trên bả vai Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên dùng tay tách hai người ra một khoảng cách, lạnh lùng khạc ra một chữ: "Cút."

Ai cũng biết đạo thánh BLACK tính tình không tốt, Phượng Hoàng lơ đãng nhún vai một cái.

Hạ Thiệu Nhiên nói với Thạch Namr: "Các cậu ở đây chờ, tự tôi đi vào, thông báo cảnh sát tới đây thanh trừng."

Lý Khuynh Tâm mang mặt nạ bướm bướm nói: "BLACK, anh phải xông vào sao? Chúng ta là trộm, không phải sát thủ cũng không phải lính đặc biệt."

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Em nói đúng, chúng ta không phải lính đặc biệt không phải sát thủ mà là trộm, vậy chỉ dùng phương thức trộm. Trộm người ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: BLACK trộm người

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Chúng ta không phải lính đặc biệt cũng không phải sát thủ mà là trộm, vậy chỉ dùng phương thức của trộm. Trộm người ra ngoài!"

"Từ bót cảnh sát gần đây đến nơi này ít nhất năm phút đồng hồ, năm phút đồng hồ anh có thể cứu người ra được không?" Khi Lạc Huyền nói chuyện, Hạ Thiệu Nhiên đã dán người vào bên tường xường, ghé đầu nhảy vào trong cửa sổ.

Lạc Huyền sờ sờ cằm, hướng Lý Khuynh Tâm cười vô si, "Đột nhiên cảm thấy làm ăn này cũng rất thú vị."

"Hứng thú sao?" Lý Khuynh Tâm để lại cho anh ta một nụ cười lạnh ý vị sâu xa, bóng dáng di động hướng nhà xường. Lạc Huyền vô vị nhún nhún vai, câu đặt trên bả vai Thạch Nam, một bộ dáng anh trai, không biết xấu hổ mở miệng: "Anh em, đừng thiết bị tiền tiến của cậu cho điểm nhắc nhở."

"Thôi, tự mình chơi của mình đi!" Thạch Nam tức giận bả vai đụng anh, chui vào bên trong xe, chuyện thứ nhất, chính là báo cảnh sát. Cơ hội lập công tốt như vậy, tự nhiên thưởng cho bọn cảnh sát cục cung tận tụy truy xét đạo tặc BLACK.

Tiểu Anh bị đưa đến tầng hầm ngầm trong xường, bị súng chống đỡ sau lưng một đường đi thăm công trường chế độc của nghị viện đại nhân, người áo đen đem cô nhốt vào phòng nhỏ trong bóng tối. Bên trong căn phòng nhỏ ươn ướt mùi nấm mốc, Tiểu Anh ôm chân ngồi dưới đất, cảm giác mình lần này thật phải đi gặp Thượng Đế rồi, đầu nhỏ nằm ở giữa đầu gối, không nhúc nhích.

Hạ Thiệu Nhiên, cứu cứu em...em không muốn chết.

"Két"

Cửa mở ra, có ánh sáng chiếu vào, Tiểu Anh ngẩng đầu, nửa hí mắt thấy sát thủ lính cầu đến mang theo một người đàn ông lùn đi tới, vóc người thấp lùn làm cho người ta nhìn một cái cũng biết anh là Kim Cách Tư.

Kim Cách Tư đến gần cô, xì mũi coi thường nói: "Cô không biết, mấy ngày nay tôi bị tấm hình kia của cô làm cho kiệt sức, tóc cũng sắp rụng hết, thiếu chút nữa liền bị tiểu nha đầu cô phá hư chuyện tốt của tôi." Anh cười cười, gương mặt bấp thập rung động, nói với lính cầu: "Cũng may tốc độ của 7 người tập đoàn cứu hòa khá nhanh, hiện tại thể cục đã bị chúng ta khống chế hoàn toàn rồi." Anh lại đem ánh mắt chuyển sang Tiểu Anh: "Về phần cô, tiểu thư, đi theo những hình kia cùng nhau đi gặp Thượng Đế đi! Hắc hắc he he!"

Kim Cách Tư phát ra tiếng cười hài lòng lại cuồng vọng, lính cầu cúi đầu, mắt giống như rắn độc nhìn Tiểu Anh, từ trong túi áo móc ra bình xịt thuốc khoang miệng, hướng về phía miệng phun hai cái, sau đó động tác chậm rãi đem bàn tay vào trong túi áo.

Tiểu Anh bị động tác chậm rãi này hành hạ sắp điên mất rồi, mỗi cái thần kinh cũng căng cứng, mắt to nhìn chăm chăm lính cầu, dính vẻ hoảng sợ, hai tay chống trên mặt đất lạnh lẽo lui về phía sau.

Nòng súng của lính cầu nhắm ngay cái trán của cô, cảm giác sợ hãi làm cho trái tim tê dại ngừng lại, Tiểu Anh muốn gọi cũng gọi không ra được, ngón tay sát thủ vô tình từ từ động cò súng.

"Chờ một chút."

Trong lúc bối rối Tiểu Anh nghe được âm điệu run rẩy của mình, Kim Cách Tư nghiêng đầu liếc cô một cái, Tiểu Anh há miệng to hấp khí, hít sâu, nắm chặt thành nắm đấm, liều mạng khiến mình tỉnh táo một chút. Cái đầu nhỏ liều mạng nghĩ tới giúp mình chiến lược thoát hiểm.

Kim Cách Tư hỏi: "Di ngôn của cô là gì? Làm một tên người vô tội mỹ lệ, tôi sẽ hết sức thỏa mãn nhu cầu trước khi chết của cô."

Tiểu Anh ổn định tâm tình lo lắng nói: "Tôi muốn nói khoản giao dịch cùng ngài."

"Giao dịch?" Kim Cách Tư cùng linh cầu liếc nhau một cái.

Tiểu Anh lần nữa hít sâu, quả đấm nắm chặt, đầu ngón tay lồm vào trong thịt, ra lệnh cho mình tỉnh táo. Cô nói: "Nghị viên tiên sinh, ngài cho rằng giết chết tôi rồi, sẽ không người nào biết chuyện ngài cầu kết cùng trùm buôn thuốc phiện sao? Nói thật cho ngài biết, tấm hình kia tôi còn có chuẩn bị phần, hơn nữa không chỉ một phần, nếu như mà trong vòng hai ngày tôi mất tích, phần hình này sẽ cũng trong lúc đó gửi qua bưu điện đến bót cảnh sát, radio, tin thời sự tổng hợp, toàn thể giới vào các tờ báo tuần san lớn, mỗi gia đình đều nhận được. Nghị viên tiên sinh, ngài mới có thực lực giao thiệp cũng không thể trong nháy mắt tiêu hủy tất cả chứng cứ."

Mặt Kim Cách Tư lộ ra hung ác, đoạt lấy súng của linh cầu chống đỡ trên trán Tiểu Anh, Tiểu Anh bị buộc ngừng đầu lên, trong lòng “đùng” như trống đánh, cổ giả bộ trấn định dùng ngón tay gạt súng lục trên trán. "Nghị viên tiên sinh, súng cầm chắc, không cần thận cướp cò, sẽ xong đời không chỉ là tôi, còn ngài nữa đấy."

Kim Cách Tư hận đến cắn răng nghiêng lợi, sát thủ nói: "Nói lời vô dụng làm gì, giết chết cô ta."

Tiểu Anh nhìn về phía Kim Cách Tư: "Nghị viên tiên sinh tội gì bởi vì nhân vật nhỏ bé như tôi mà phá hủy tiền đồ của mình, tấm hình kia là năm ngoài tôi vô ý chụp được, tôi nghĩ thậm chí cầm hình làm văn sẽ không ngu đến mức phát trên tạp chí, nếu như ngài có thể tha tôi, tôi bảo đảm sẽ không để cho nó xuất hiện lần nữa trước mắt ngài." Tiểu Anh nhìn ra Kim Cách Tư đang dao động, nói tiếp: "Tôi chỉ là một nhiếp ảnh gia nho nhỏ, nghị viên tiên sinh muốn mạng của tôi, đơn giản như nghiền chết một con kiến."

"Giết chết cô ta, đừng nghe cô ta nói bậy, cô ta đang gạt ngài." Linh cầu đoạt lấy súng nhắm ngay Tiểu Anh, "Pằng" bắn một phát.

Tiếng súng đoạt mệnh, Hạ Thiệu Nhiên bị sợ đến trái tim hơi chậm lại, tăng nhanh bước chân chạy tới hướng nơi súng vang lên.

Tiểu Anh chưa tỉnh hồn che ngực, một hơi cảm ở cổ họng, cô giơ tay lên sờ sờ đầu, đề ở trên cổ của mình còn bình yên vô sự, nhìn hai người đàn ông với nhau đang tranh chấp, từ từ di động hướng cạnh cửa.

Mới vừa rồi là Kim Cách Tư ở trước lúc súng vang lên đẩy linh cầu ra, Kim Cách Tư dùng đầu súng tròn vo chia vào bụng linh cầu, kích động nói: "Tôi không thể lấy tiền đồ của tôi để nghiệm chứng lời của cô ta là thật hay giả, cô ta chết tôi lại lên đài, các người lập tức xem xét con rối thay các người bán mạng, tập đoàn 7 không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, mà tôi không kham nổi nguy hiểm này, hiện tại không thể giết cô ta, ít nhất hiện tại không được."

Linh cầu trợn mắt, thân thể dụng anh: "Không phải anh sợ người của Kolle tìm được cô ta sao?"

"Chúng ta có thể bắt giữ cô ta, uy hiếp cô ta." Trong giây lát Kim Cách Tư nghiêng đầu, Tiểu Anh sắp đến gần cạnh cửa sợ hãi, liền lần một vòng chạy ra ngoài. Linh cầu mắng một câu, giơ tay lên bắn một phát.

"Pằng ——"

Đạn nhanh chóng theo bắp chân mà qua, vết máu lập tức hiện lên, Tiểu Anh nhin đau, liều mạng chạy về phía trước, từ một phòng chạy trốn tới một gian phòng khác. Cô cúi đầu, hai cái cánh tay ôm lấy đầu, đồng chạy tây đưng, một cái đưng vào tường thịt, bị sức lực bắn trở về, ngừng đầu nhìn lên, người đàn ông có một đôi con ngươi mang theo mặt nạ màu bạc.

Ngực người đàn ông phập phồng, có thể nhận thấy anh hốt hoảng tiếng thở dốc dồn dập, cặp mắt không hề có nhiệt độ, phiếm ánh sáng lạnh lạnh, chỉ là nhìn cũng làm đáy lòng người ta lạnh. Tiểu Anh hoảng sợ lui về phía sau, từ sau lưng truyền đến tiếng đùng tiếp đó là tiếng bước chân cùng tiếng kêu gào.

Tiến cũng không được, lùi cũng không xong, cô gấp đến sắp khóc.

"Là tôi." Hạ Thiệu Nhiên nói.

Tiểu Anh lắc đầu, không thể tin được, sau khi xác nhận người đàn ông trước mắt đeo mặt nạ màu bạc là Hạ Thiệu Nhiên, cảm xúc vẫn căng thẳng trong nháy mắt tìm được đột phá ra ngoài, cô nức nở đưng vào trong ngực Hạ Thiệu Nhiên, nức nở nói: "Mới vừa rồi em, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa sẽ chết, huhu huhu."

Linh cầu đuổi theo, hòng súng nhắm ngay hai người, Hạ Thiệu Nhiên không chút dè dặt đem Tiểu Anh đang nức nở nện ngào khóc thảm đẩy tới, Tiểu Anh đưng vào trên tường, không đợi phản ứng kịp, cánh tay bị sức lực lớn bắt được, mạnh mẽ kéo qua.

Hạ Thiệu Nhiên nhắc chân lên đá súng lục của linh cầu, "Pằng" một âm thanh vang lên, đạn bắn vào trần nhà. Linh cầu để súng xuống, Hạ Thiệu Nhiên thuận tay lấy nòng súng màu đen, mấy viên đạn rơi vào lòng bàn tay, hất tay hướng đuổi theo tới thấp lùn, ánh mắt linh cầu kinh ngạc, ba viên đạn từ lòng bàn tay đạo thánh bay về phía Kim Cách Tư đang chạy.

Kim Cách Tư trúng chiêu, bị đánh đến nhe răng trợn mắt, linh cầu dậm ở đó, xem xem súng bản thân, xem một chút đạn tán lạc trên đất.

Lý Khuynh Tâm kéo Tiểu Anh chạy, nhìn bộ mặt nước mắt, ném ra một câu, "Hình dạng kinh hãi!" Tiểu Anh giơ cánh tay lên, tay áo lau khô nước mắt.

Cô ta chính là chưa từng thấy qua cái gì quen mặt, cô nương bình thường không có trải qua gì mà mưa bom bão đạn, thì sẽ khóc, rất mất mặt sao?

Trong tai nghe truyền đến cảnh cáo của Thạch Nam, "Có hai người cầm vũ khí trong tay hướng cô đi tới." Lý Khuynh Tâm lôi kéo Tiểu Anh dán chặt vào vách tường, hai người ngừng thở, vểnh tai nghe tiếng bước chân tới gần, nhắm ngay thời cơ đột nhiên hiện thân, tay một phát đập trúng lưng người đàn ông, vũ khí rơi xuống, một bay vòng xinh đẹp đã trúng mặt một người đàn ông khác, người đàn ông ngã nhào trên đất. Mu bàn tay ứa máu giấy giữa muốn đi nhất súng, giày cao gót phần đỏ xuất hiện trong tầm mắt, khẩu súng bị đá thật xa. Lý Khuynh Tâm quay đầu lại nhìn Tiểu Anh, khích lệ nói: "Còn rất thông minh!"

Trong máy bộ đàm lại truyền tới tiếng cảnh cáo của Thạch Nam, "Các anh chị em, cảnh sát sắp chạy tới, tôi hình như nghe được tiếng còi cảnh sát rồi!"

Lý Khuynh Tâm lôi kéo Tiểu Anh đi tới ngưỡng cửa, tiếng súng khu chế độ nổi lên bốn phía, hỗn loạn tung bùng. Lạc Huyền đeo kính mát tay cầm súng tự động một hồi bắn càn quét, Phụng Hoàng từ trong phòng thí nghiệm bắt được người đàn ông trung niên. Mặt người đàn ông trung niên bị phóng đại trên màn ảnh máy vi tính, sau khi đối chiếu với cơ sở dữ liệu, Thạch Nam nói: "Khuynh Tâm, cô bị Lạc Huyền cháu con rùa đùa bốn, mục đích anh ta tới đây chính là tìm bác sĩ D, Tiểu Anh nhất định là bị anh ta cố ý giao cho bí 7, tìm hiểu nguồn gốc tốt liền tìm được ở."

Lý Khuynh Tâm mang theo Tiểu Anh nhanh như mèo đi qua từng dãy bàn, đạn điên cuồng bắn càn quét, cốc chịu nóng trắng đánh khắp nơi, cô nghe Thạch Nam nói như vậy, hận không thể xông ra cho Lạc Huyền hai quyền, vừa nhìn thời gian không nhiều lắm, lôi kéo Tiểu Anh trốn đi.

"BLACK còn chưa có đi ra." Tiểu Anh quay đầu lại nhìn.

"Không cần lo lắng cho anh ấy." Lý Khuynh Tâm mang theo Tiểu Anh một đường chạy như điên ở rừng cây, thật xa liền nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, lúc chạy đến trước xe việt dã thì Tiểu Anh đã mệt mỏi ngồi dưới đất không đứng dậy nổi.

Thạch Nam kích nút Enter, máy cái trong màn hình máy theo dõi trong nháy mắt chuyển thành đen, cửa sắt chạy bằng điện gắt gao bị khóa lại.

Lý Khuynh Tâm nhìn quanh nhà xưởng, Tiểu Anh thở hồng hộc nói: "Tại sao BLACK chưa trở lại." Lý Khuynh Tâm quay đầu nhìn lại, trên bắp chân trắng nõn của cô bị đạn bắn thương, vết thương không ngừng chảy ra máu ở bắp chân, trên giày.

Lý Khuynh Tâm kéo cô, "Lên xe trước."

Hai người ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe việt dã, Lý Khuynh Tâm ngồi vào ghế móc băng gạc trong túi áo ra, nâng Tiểu Anh thả vào trên chân mình.

"Cô làm gì đấy!" Tiểu Anh kêu lên.

"Cô bị thương." Lý Khuynh Tâm lạnh lùng nói.

Lý Khuynh Tâm thuận thực quấn băng gạc lên trên vết thương để cầm máu, Tiểu Anh nhìn cô không lên tiếng. Cô vốn là rất ghét cô ta, nhưng mới vừa ở dưới tầng hầm nhìn bản lĩnh dũng mãnh của cô ta, Tiểu Anh ghét biến thành ngưỡng mộ. Cô hâm mộ cô ta là đại tiểu thư được người tôn kính, hâm mộ bản lĩnh của cô ta.

Sống chết trước mắt, lâm nguy không hãi sợ, cực giới đó, hi vọng mình cũng có thể giống như cô ta, Tiểu Anh nghĩ thế.

Lý Khuynh Tâm buộc lại băng gạc, kính chiếu hậu nhìn thấy Lạc Huyền khiêng người đàn ông trung niên cùng Phụng Hoàng xuất hiện trong rừng cây, động tác cũng không dịu dàng đẩy chân Tiểu Anh ra, mở cửa xuống xe.

Tiểu Anh đau đến hấp khí. Thạch Nam quay đầu lại đưa cho cô một chai cola, giải thích nói: "Cô ấy là người hay cáu kỉnh như thế."

"Cám ơn." Tiểu Anh nhận lấy cola.

Lý Khuynh Tâm chặn đường đi của Lạc Huyền cùng Phụng Hoàng, liếc mắt nói: "Họ Lạc kia, ngay cả tôi cũng dám phản động."

Lạc Huyền nhún vai, "Hết cách rồi, ông chủ có lệnh, tôi cũng là bị bắt đắc dĩ."

"Anh nhớ kỹ cho tôi." Lý Khuynh Tâm đẩy Lạc Huyền cùng Phụng Hoàng ra từ giữa hai người đi tới, sai bước tới Motorcycle, đội mũ lên, tự nhiên rời đi.

Cảnh sát bao vây xưởng, trinh thám Tiểu Ngũ lang móc súng lục ra mang theo trợ thủ cùng một nhóm người tiến vào xưởng, công xưởng trống trải cảnh sát cầm vũ khí trong tay, cẩn thận lục soát kho. "Oanh" một tiếng vang thật lớn, trong vách tường bốc lên khói đen, leo ra một người.

"Cảnh sát, không được nhúc nhích." Mấy chục khẩu súng rồi rít nhắm ngay cửa bốc khói. "Cuối cùng bắt được cậu, BLACK." Không kịp chờ đợi Tiểu Ngũ lang không đợi khói mù tan đi vội vàng vọt tới, còng tay mục tiêu lại, rõ ràng cảm giác chiều cao của đạo tặc BLACK rút ngắn, vóc người phát triển hướng ngang.

Khói mù tan đi, xuất hiện ở trước mắt Tiểu Ngũ lang hẳn là nhân vật tham nghị viên đứng đầu đương tuyến, Kim Cách Tư.

Trên nóc nhà, Hạ Thiệu Nhiên bấm điện thoại, "Kolle tiên sinh, ông lập tức nghe được một tin tức tốt, cực kỳ có hy vọng, đương tuyến hạ giới nghị viên Kim Cách Tư cấu kết với tổ chức Xã Hội Đen ở nhà xưởng bỏ hoang Nữ Cách Lan mở xưởng gia công ma túy dưới đất, bị cảnh sát bắt tại chỗ. Chuyện tôi có thể làm vì ngài đã làm xong rồi, như vậy ngài cũng phải vì tôi làm một chuyện."

Điện thoại di động vút trên mặt đất, đạo tặc BLACK tung người nhảy xuống phòng.

Xe quẹo vào đại lộ, Thạch Nam đẩy tay lái phụ cả cửa xe ra, Hạ Thiệu Nhiên cấp tốc chạy tung người nhảy vào trong xe. Kính chiếu hậu nhìn Tiểu Anh một cái, Tiểu Anh nhìn mất anh đỏ lên, Hạ Thiệu Nhiên bận rộn lo lắng quay mặt qua chỗ khác, lấy mặt nạ màu bạc xuống.

Anh thật đúng là sợ cô khóc!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hắc ám, tập đoàn bí 7

Sau khi sát thủ linh cẩu chạy ra khỏi xưởng, trực tiếp trở lại tập đoàn bí 7, tổng bộ thiết lập tại Lạc Thành. Trong phòng u ám, linh cẩu kính cẩn lễ phép hướng đại BOSS hỏi báo tình hình. "Người của tập đoàn K cố xông vào cứu bác sĩ D, D-15 cách điều chế rơi vào trong tay bọn họ, Kim Cách Tư cùng những thứ hàng kia bị cảnh sát bắt được tại chỗ, người nhiếp ảnh gia kia cũng bị. Bị trộm thánh BLACK cứu đi."

Đại BOSS tập đoàn Bí 7 – Mai Tát Nhĩ lộ ra vẻ mặt không ngờ, quay đầu lại liếc mắt nhìn cô gái trong góc. Bóng râm che kín khuôn mặt đẹp đẽ của cô gái, môi xinh đẹp đỏ tươi về ra đường cong giễu cợt.

Mai Tát Nhĩ quay đầu trở lại, tay phải loay hoay chiếc nhẫn vô danh trên ngón, hỏi linh cẩu: "Cô gái kia có quan hệ như thế nào với BLACK, tại sao BLACK phải cứu cô ta."

"Tôi sẽ đi thăm dò, ông chủ." Linh cẩu lui ra ngoài.

Mai Tát Nhĩ từ trên ghế ngồi, đi tới trong góc ánh sáng ảm đạm, ngón trở khoi cảm lạnh lạnh của cô gái lên, nói: "BLACK vì cô gái khác mà vào sinh ra tử, cảm giác như thế nào? Tiểu mỹ nhân."

Hai ngón tay thon dài của mỹ nữ vẩy động tóc dài bên má, môi đỏ mọng lộ ra nòng đậm ý cười trào phúng, hai ngón tay thoa bôi son móng tay đưa vào trong ly rượu khuấy rượu, lấy ra, đưa lưỡi ra, liếm láp vòng lên, bộ dáng câu người, làm cho người ta cảm giữ không được.

Xe việt dã một đường lái về trang viên Lý thị, từ cửa sau đi vào nhà để xe dưới lòng đất.

Lý Khuynh Tâm đã sớm trở về dựa vào Motorcycle phong cách màu đen, ngón trở điểm di động. Thạch Nam từ cửa sổ xe nhô đầu ra nói: "Cháu trai tập đoàn K kia còn âm hơn, sau này cũng không cần giao thiệp với bọn họ, bị người bán cũng không biết."

Lý Khuynh Tâm mỉm môi cười, trong ngực móc ra ba cái kẹo que ném cho anh, "Muốn phản tôi, không dễ dàng như vậy đâu."

Thạch Nam bấu môi, rúc đầu về lột kẹo que ra.

Tiểu Anh mở một bên cửa xe ra, chân sau nhảy xuống. "Chậm một chút, chân cô còn bị thương !" Thạch Nam quay đầu lại nhắc nhở.

Hạ Thiệu Nhiên vừa nghe, trông mắt màu bạc thoáng qua một vẻ khản trương, đẩy cửa xuống xe, vòng qua đầu xe nhìn bấp chân Tiểu Anh quán băng gạc.

"Khi chạy bị đạn sát thương, không có việc gì." Tiểu Anh nâng bấp chân, chân không dám chạm đất.

Máu đỏ nhiễm ra vải màu trắng, đặc biệt chói mắt, Hạ Thiệu Nhiên phân phó Thạch Nam: "Lấy thân phận treo giải thưởng gửi một đơn buôn bán cho đạo tặc BLACK, thời gian liền viết sau khi tập đoàn K đem người đánh mất."

"OK, tôi biết rõ nên làm như thế nào." Thạch Nam không có xuống xe trực tiếp thao tác ghi chép. Lúc này người của bí 7 khẳng định đã tra quan hệ giữa đạo tặc BLACK cùng nữ nhiếp ảnh gia, BLACK cần một phương pháp có thể vạch rõ giới hạn cùng Lạc Tiểu Anh, nhận đơn làm nhiệm vụ, thu tiền trộm người là nguy trạng hợp lý nhất.

Thạch Nam làm vô cùng hoàn mỹ, ngay cả tiền thuê đạo tặc BLACK cũng ghi chép cũng làm rõ ràng có căn cứ có thể tìm ra.

Bị thương ở chân vừa chạm đất liền đau, Tiểu Anh nhảy một chân hướng bên trong nhà, không có mấy bước, bỗng chốc cả thân thể rời khỏi mặt đất, người không thăng bằng ngã xuống, thời điểm phản ứng kịp người đã ở trong ngực Hạ Thiệu Nhiên rồi, thật sự rõ ràng là công chúa được ôm.

"Tự em có thể đi." Tiểu Anh ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng đang len lén cười, ngọt ngào không thôi, tựa như có lẽ đã quên mất chuyện chế độ trong xưởng dưới đất rung động lòng người.

Hạ Thiệu Nhiên không nghe lời của cô, ôm cô, mắt nhìn phía trước, xuyên qua đại sảnh, hai chân có lực đạp lên cầu thang.

Trong phòng, Hạ Thiệu Nhiên đặt cô ở trên ghế sofa, cầm lấy hòm thuốc, để cho chân cô gác lên trên đầu gối mình, cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí tháo băng gạc. Máu cùng băng gạc dính liền, Tiểu Anh đau đến cau mày hấp khí, thân thể né tránh. Hạ Thiệu Nhiên liếc nhìn cô một cái, nói: "Nói cho tôi là em làm thế nào để thoát khỏi linh cầu cùng Kim Cách Tư."

"Em lừa anh ta nói trên tay em còn có rất nhiều hình, chỉ cần em chết, những hình kia sẽ lập tức đến bót cảnh sát, tin thời sự, cùng cục tình báo, anh ta sợ, bắt đầu do dự, nhưng tên sát thủ kia cũng không tin tưởng em, cầm súng lục hướng về phía em, anh ta nổ súng."

Hạ Thiệu Nhiên dừng lại động tác, trở về chỗ mình nghe được tiếng súng vang lên... cảm giác khó thở.

"Không có bị đạn bắn chết cũng dọa chết, nếu Kim Cách Tư không xảy ra tranh chấp cùng anh ta, em liền chết thật rồi."

"Em rất thông minh." Hạ Thiệu Nhiên phân tán lực chú ý của cô, đem băng gạc hoàn toàn vạch ra, vứt xuống một bên.

Tiểu Anh nhìn anh, mắt lóe sáng: "Lúc em làm sợ muốn chết, trừ tự cứu trì hoãn thời gian, kỳ vọng duy nhất chính là hi vọng anh có thể nhanh lên chạy tới cứu em."

"Kỳ vọng người khác cứu, không bằng tự mình cứu mình." Hạ Thiệu Nhiên nói xong, nước sát trùng kê cận bôi ở trên vết thương.

"A!" Trên đùi y hệt chày đau làm Tiểu Anh hét lên: "Thật là đau!"

Thuốc khử trùng xót, Hạ Thiệu Nhiên cảm bông băng, hướng vết thương thổi, gió lạnh thổi tới vết thương lập tức không có đau như vậy nữa rồi.

Thật thần kỳ.

Tiểu Anh nhìn từng cử động của Hạ Thiệu Nhiên, trong lòng ám áp. Người đàn ông trầm mặc ít nói đều có một trái tim tinh tế. "Hạ Thiệu Nhiên, nếu như mà em chết anh đau lòng vì em hay không!"

Hạ Thiệu Nhiên dừng lại động tác, con mắt màu bạc lóe ánh lạnh nhìn cô, nhìn đôi tròng mắt này, Tiểu Anh không thể nói, hai người nhìn nhau, một hồi lâu, Hạ Thiệu Nhiên mới nói: "Sẽ không chết."

Bôi thuốc, quấn tốt băng gạc, động tác êm ái buông chân cô xuống, Hạ Thiệu Nhiên dọn dẹp đồ trong hòm thuốc. Tiểu Anh hít sâu, lấy hết dũng khí muốn làm một chuyện. Cái đầu nhỏ lại gần anh, môi hồng tại đường cong gò má nguội lạnh nhanh chóng một mỗ, che mặt nóng lên một chân nhảy ra, thoát khỏi hiện trường, núp ở phía sau cửa giống như mèo trộm thịt, lộ ra nụ cười xấu hổ lại hài lòng thỏa mãn.

Hạ Thiệu Nhiên không nhúc nhích ngăn người tại đó, chỉ cảm thấy má trái bị hôn khẽ nóng lên, nhiệt lượng hình như xuyên thấu qua da thấm vào trong máu, theo mạch máu lưu động đến một vị trí nào đó trong lồng ngực.

Đây là cảm giác gì, làm cho người ta hưng phấn lại để cho người ta khê đau đớn!

.....

Sắp đến tổng bộ tập đoàn K thì Lạc Huyền cùng Phượng Hoàng mới phát hiện ra mình mất đồ.

Phượng Hoàng vứt xuống kẹo que bị mút chỉ còn dư que, đưa tay sờ túi áo, biến sắc, "Đường không rồi."

Lạc Huyền phát hiện không đúng, một tay khống chế xe, một tay vuốt túi áo của mình, đột nhiên một cước thắng xe. "Bị bướm bướm trộm." Anh hỏi Phượng Hoàng: "Trong thẻ có bao nhiêu tiền."

"50 vạn, hai trăm vạn, còn có tôi cũng không biết." Phượng Hoàng lấy điện thoại di động ra, "Tôi phải tra một chút." Giọng nói nhắc nhở, gương mặt phản nản nói: "Thật ác độc, ngay cả tiền mua kẹo que cũng không để lại cho! A a a! Tôi muốn ăn kẹo!"

"Haizz!" Lạc Huyền bỏ điện thoại di động qua, lông mày cau lên, "Một xu cũng không lưu."

Phượng Hoàng hỏi: "Làm thế nào?"

Lạc Huyền tức giận: "Làm thế nào? Đừng hỏi tôi, hỏi lão đại đi!"

"Lão đại sẽ không quản chuyện này, còn có thể chửi chúng ta ngu xuẩn."

"Vậy thì đi tìm Ảnh đại nhân!"

"Được, tìm anh ta."

Ảnh tập đoàn K là người dây dưa không rõ cùng nữ thần trộm bướm bướm!

Mỗi tổ chức cũng quan hệ đường phối hợp dây lấy được tin tức, Thạch Nam hỏi thăm được người của bí 7 đang truy tìm quan hệ giữa đạo tặc BLACK cùng nhiếp ảnh gia tự do Lạc Tiểu Anh. Chuyện khiến người đầu đầu nhất rốt cuộc xảy ra, mơ hồ có loại dự cảm xấu, Thạch Nam cùng Lý Khuynh Tâm trước tiên nói về chuyện này. "Cô cảm thấy sự huyền diệu sẽ làm sao?"

"Tôi nào biết!" Lý Khuynh Tâm loay hoay máy thăm dò kim loại anh mới nghiên chế. "Tôi cũng không phải là giun đũa trong bụng anh ấy."

"Cô có thể đừng nói ác tâm như vậy được không." Thạch Nam liếc cô: "Tôi không nên nói cho cô biết, chỉ cây mạ thông minh có thể nghĩ ra phương pháp tốt gì. Đáng đời bị người của tập đoàn K đùa bỡn."

"Stop!" Lý Khuynh Tâm đưa di động vút qua một bên, "Muốn chơi tôi, dễ dàng như thế sao! Lần này sờ ví tiền, lần sau, không phải là âm thầm vào tập đoàn K vui đùa một chút."

"Ồi chào!" Thạch Nam xoay động mất, sáng loáng thoáng hiện, "Tôi đột nhiên nghĩ đến một ý kiến hay."

"Cái gì?"

Thạch Nam ghé vào bên tai Lý Khuynh Tâm nhỏ giọng rỉ tai, Lý Khuynh Tâm nghe xong mang nghi ngờ hỏi: "Được không?"

"Đừng hỏi có được hay không, nói thẳng cô dám hay không dám."

Lý Khuynh Tâm giương cằm, "Tôi có cái gì không dám, âm thầm vào tập đoàn K, chỉ là suy nghĩ một chút cũng làm cho người ta hưng phấn, thuận tiện tra một chút kho số liệu của bọn họ xem Diệp Nhu chính là thân phận gì."

Thạch Nam đứng lên, "OK, cứ như vậy, cô lập tức bắt tay vào chuẩn bị, hiện tại tôi thông báo sư huynh chuyển tình bí 7."

Nên tới luôn muốn tới, muốn tránh cũng không tránh thoát. Cô gái dính dáng đến đạo tặc BLACK đều sẽ bị tập đoàn bí 7 truy xét, nín lấy nhược điểm của BLACK, uy hiếp anh thay bí 7 bán mạng. Đã sớm dự liệu được kết quả này, Hạ Thiệu Nhiên vẫn có chút không bỏ, nhưng hơn không bỏ được là khiến Tiểu Anh gặp nguy hiểm.

Trên TV, tin tức Kim Cách Tư chế ma túy độc bị báo đưa tin, dân chúng mãnh liệt phản hưởng, tất cả bỏ phiếu cho nghị viên đều đề cử cho một vị khác là Kolle. Kolle là người rất coi trọng chữ tín, sự kiện Kim Cách Tư không có nhắc tới một chút về Lạc Tiểu Anh, xem qua tin thời sự, Lạc Tiểu Anh cũng hoài nghi sự kiện lần này không hề có một chút quan hệ cùng bản thân.

Chuyện kết thúc hoàn mỹ, có phải có nghĩa là cô lại phải rời khỏi thế giới có Hạ Thiệu Nhiên rồi sao! Tiểu Anh không muốn rời khỏi Lý Trạch vừa không có lý do thích hợp dựa vào người ta không đi. Một đêm trước khi đi, cô gõ cửa phòng Hạ Thiệu Nhiên.

"Có chuyện gì sao?" Thái độ của Hạ Thiệu Nhiên có chút lạnh, rất bất đồng lúc trước.

Trong lòng Tiểu Anh không thoải mái, cô nói: "Không có chuyện gì thì không thể tới tìm anh sao?"

Hạ Thiệu Nhiên nghiêng người để cho cô đi vào, Tiểu Anh cúi đầu đứng giữa, buồn buồn không vui nói: "Ngày mai em sẽ phải đi rồi."

"Thuận buồm xuôi gió."

"." Tiểu Anh tức giận quay đầu, "Anh thật đúng là khối cộc gỗ, người ta nói phải đi, anh lại nói thuận buồm xuôi gió."

Hạ Thiệu Nhiên hỏi: "Vậy muốn tôi nói gì, lưu lại chớ đi sao?"

"Ừ!" Tiểu Anh gật đầu như bằm tỏi.

"Nhưng nơi này không phải là nhà của tôi, tôi không làm chủ được."

Tiểu Anh ịu xịu xuống, yếu ớt hỏi: "Chuyện tình cảm có thể làm chủ chứ?"

"." Hạ Thiệu Nhiên không nói, chỉ nhìn cô.

Tiểu Anh hất cằm lên nói: "Em thích anh." Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô biểu lộ tâm tư, cho nên da mặt dày rồi, đã không biết cái gì gọi là xấu hổ.

"Sống chết trước mắt sinh ra tình yêu không chân thật nhất, em xác định cảm tình của mình đối với tôi sao? Thích cùng yêu là hai chuyện khác nhau."

Tiểu Anh nhìn bóng lưng cao lớn, mím môi không nói lời nào. Trong lòng tự hỏi, cảm tình cô đối với anh xác thực có mãnh liệt đến yêu hoặc là yêu nông nổi, nhưng có ai quy định hai người không yêu không thể ở chung một chỗ!

Nhìn thẳng cặp mắt thâm thúy kia, Tiểu Anh nói: "Nếu như anh không chịu cho em cơ hội, làm sao em có thể khảo nghiệm tình cảm của mình đối với anh đến tận cùng là thích hay là yêu!"

"Tôi không có thời gian cũng không có tinh lực theo người nào chơi trò chơi tình cảm, yên tĩnh một chút."

Tiểu Anh méo mào, "Nhưng chúng ta sắp phải tách ra, sau khi em xác định tâm ý của mình xong, đi nơi nào tìm anh, anh có thể tìm được em sao? Em không biết anh vì cái gì mà cự tuyệt em. Hạ Thiệu Nhiên, anh thật kỳ quái, một lát đối tốt với người, một lát lại đem người ta cách ngoài ngàn dặm."

"....."

Hạ Thiệu Nhiên không tỏ thái độ, cho là hai người vẫn nên tách ra một đoạn thời gian, một là cho nhau thời gian xác định tâm ý, hai là né tránh người bí 7 truy xét.

Khoảng cách cùng nhớ nhưng là phương pháp tốt nhất nghiệm chứng tình cảm một người đối với một người khác.

Trước khi Tiểu Anh đi một ngày, Hạ Thiệu Nhiên lại đi Nhật Bản, vẫn là Thạch Nam đưa cô, 1 lần đưa đến phi trường. Kết thúc quan hệ cùng tòa soạn, hình như không có cần thiết ở lại Lạc Thành rồi, vì vậy lựa chọn trở về C thị. Trên máy bay, một cô gái tóc ngắn đeo kính đen đặt mông ngồi vào bên cạnh Tiểu Anh. Ánh mắt Tiểu Anh nhìn lướt qua, không cần thiết một giây, cô ngất qua, kính ngác lên tiếng: "Lý Khuyneh Tâm."

Lý Khuyneh Tâm kéo kính đeo mắt xuống liếc nhìn cô một cái, lại đẩy kính đeo mắt về. Tiểu Anh hỏi: "Cô cũng muốn đi C thị?"

"Về nhà." Lý Khuyneh Tâm có lúc nói chuyện giống như Hạ Thiệu Nhiên, ngắn gọn.

"Ồ!" Tiểu Anh nhìn cô một bộ xa cách, liền không nói gì thêm nữa, một lát sau, cuối cùng nhin không được, hỏi một câu: "Nếu sư huynh cô có lòng tìm một người, cũng không phí sức lực!" Cô đem chuyện nghĩ về mặt tốt, chia lìa chỉ là cho nhau thời gian xác định tâm ý.

Ánh mắt Lý Khuyneh Tâm dưới kính đeo mắt khó coi, xoay người lại giả bộ ngủ, Tiểu Anh thất vọng tựa lưng vào ghế ngồi, cách cửa sổ mạn tàu chạm tới màu ngoài cửa sổ.

"Nếu như BLACK có lòng tìm một người, coi như cô trốn đến Sao Hỏa hay chui vào hang chuột, anh ấy cũng sẽ nghĩ biện pháp tóm cô ra ngoài." Giọng nói của Lý Khuyneh Tâm sâu kín truyền đến.

Tiểu Anh cong khóe môi lên, trong lòng nói: Hạ Thiệu Nhiên em chờ anh tới tìm em, nếu như anh không tới tìm em, em liền đi tìm anh!

Hi hi, cuộc sống vẫn rất tốt đẹp, C thị tôi trở lại đây!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Mật thất dưới đất

Tokyo, rạng sáng.

Trên lỗ tai đeo tai nghe, đạo tặc BLACK tiếp tục tránh khỏi đông đảo an ninh cùng bọn cận vệ tuần tra nhà Đảng Nguyên tiến vào trong trang viên. Bên ngoài sân, ghé trong một chiếc xe màu đen, giọng nói Thạch Nam thông qua tai nghe truyền vào trong tai BLACK thấy rõ bộ cục Đảng Nguyên, vị trí phân bố an ninh.

BLACK đi qua tiền viện biệt thự, xuyên qua vườn hoa lớn, âm thầm vào tầng hai biệt thự Đảng Nguyên Nhất, cũng chính là chỗ ở của đại tộc trưởng nhà Đảng Nguyên.

Phòng dưới đất, máu theo dõi trên cửa thủy tinh công nghiệp ghé đầu nhắm ngay hành lang, máy theo dõi hồng ngoại cứ cách năm giây liền biến đổi phương hướng chiếu sáng. Dụng cụ nhiệt dò xét khắp nơi.

Thạch Nam từ xa không chế máy theo dõi, BLACK nghênh ngang đi vào khu nguy hiểm, bản lĩnh nhanh nhẹn lật người, cú sốc, lướt nhanh, lướt qua tuyến hồng ngoại biến đổi không ngừng. Thân thể dán bên tường, đến gần máy cảm ứng nhiệt, nói với Thạch Nam: "Trong hoàn cảnh ẩm ướt, máy cảm ứng nhiệt chưa bao giờ phát huy tác dụng."

Thạch Nam đánh tiếng huyết sáo, ôm lấy tay nói: "Trang bị đến lúc đó cho vào trước, không biết bên trong cất giấu bảo bối gì!"

BLACK dùng bàn tay đẩy cửa thủy tinh công nghiệp đẩy cộm nặng nề, Thạch Nam nói: "Công ty PTY sản xuất năm 2006, nặng đến 12 tấn, liên tục chống lại 12 giờ khoan. Mật mã khóa tổ hợp hai trăm vạn phương thức, bàn gõ RGB đưa vào màu sắc chính xác mới có thể mở cửa chính."

"Đừng nói nhảm." Hạ Thiệu Nhiên không nể mặt nói.

"OK, bắt đầu công việc." Thạch Nam vắn lưng mỗi, điều tra Đảng Nguyên Nhất trước đi vào mật thất dưới lòng đất, hình ảnh phóng đại, thấy rõ tổ hợp mật mã.

Chính xác đưa vào bàn gõ màu sắc RGB, tay BLACK siết chặt cửa thủy tinh công nghiệp, hai chân đạp cánh cửa thủy tinh công nghiệp tiến vào mật thất, thân thể nhảy lên, ôm lấy ống sắt trên trần nhà.

Sàn nhà là nền gạch cảm ứng áp lực, đừng nói một cước, chỉ cần đặt nửa chân lên cũng sẽ làm báo động kêu lên. BLACK tắt áp lực cảm ứng nền gạch xong, hai chân rơi xuống đất, lần lượt mở ra từng hòm giữ đồ. Vàng thỏi, tranh chữ, đồ cổ, châu báu.

BLACK lục soát xong cái rương cuối cùng, nói: "Trừ đồ bỏ đi, chính là đồ bỏ đi."

Giá trị của Đạo tặc BLACK không giống như người thường, người khác yêu vàng bạc châu báu rất đáng tiền, trong mắt anh là đồ bỏ đi, vật nhỏ người khác không quan tâm nhất lại bị anh coi thành bảo bối mà đổi đãi, nói thí dụ như cành hoa anh đào mềm mại, khăn lụa giá rẻ trên sạp hàng.

Khi sau BLACK từ tầng hai biệt thự ra ngoài, lên vào thư phòng đại tiểu thư Đặng Nguyên. Trong phòng tắm truyền đến tiếng vang ào ào, BLACK đề thấp bước chân hướng phòng tắm đến gần. Mang theo bao tay màu đen mở cửa, cửa phòng tắm mở một khe nhỏ. Cô gái trần truồng đưa lưng về phía cửa tắm.

Trong màn hình cô gái vóc người uyển chuyển, hình ảnh trên vai trần của cô gái có xăm hoa anh đào, Thạch Nam nắm tai nghe cười tủm tỉm nói: "Rình coi người ta có thể đau mắt hột hay không!"

BLACK đóng cửa phòng tắm, thối lui khỏi gian phòng.

Sân lớn nhà Đặng Nguyên, biệt thự rất nhiều gian phòng, hướng về phía bên trong xa lạ cảm thấy rất dễ dàng đi lạc, BLACK bước nhanh vào trong vườn hoa, bị cây hoa anh đào ở dưới một cái bóng người hấp dẫn ánh mắt, anh dừng bước lại, tròng mắt nửa hí nhìn kỹ cô gái nhìn lên cây hoa anh đào.

Cô gái hướng về phía cây hoa anh đào cao lớn âm thầm làm tổn hại, Thạch Nam dùng máy vi tính đã phân biệt cô gái là người nào, nữ chủ nhân nhà Đặng Nguyên——Đặng Nguyên Mỹ Tuyết.

Thạch Nam lẩm bẩm: "Người nhà Đặng Nguyên không có một người nào không kỳ quái."

BLACK thu hồi ánh mắt, trở về đường cũ.

Ánh trắng lành lạnh trên cây hoa anh đào, tinh thần Đặng Nguyên Mỹ Tuyết chán nản, một cái áo khoác ngoài khoác lên trên vai cô, Đặng Nguyên Mỹ Tuyết nghiêng đầu chống lại con mắt chồng Đặng Nguyên Quân.

"Lại gặp ác mộng rồi hả?" Đặng Nguyên Quân nhẹ nhàng hỏi.

"Ừm!" Đặng Nguyên Mỹ Tuyết tựa đầu trên bả vai rộng rãi của chồng.

Sau khi Hạ Thiệu Nhiên ngồi lên xe, cầm lấy máy vi tính trên đầu gối Thạch Nam, cẩn thận nhìn đồ trên vai trần đại tiểu thư Đặng Nguyên.

Thạch Nam nói: "Tôi thật sự không nhìn ra vết xăm này giấu giếm huyền cơ gì, có lẽ truyền thuyết kia là giả."

"Còn có hai nơi quan trọng không tìm, Đặng Nguyên Nhất sẽ không đem đồ vật quan trọng giấu ở trong tủ bảo hiểm."

Thạch Nam đề nghị: "Có thể lên vào nhà Đặng Nguyên thử máy tìm kiếm."

"Không có thời gian." Hạ Thiệu Nhiên nhìn về phía Thạch Nam, Thạch Nam tránh né, "Anh cũng đừng cưa tôi, tôi còn có rất nhiều chuyện bận rộn."

Hạ Thiệu Nhiên kín đáo đem máy vi tính đưa cho anh nói: "Cẩn thận tra ghi chép hai mươi hai năm trước lúc Đặng Nguyên Mỹ Tuyết nhập cảnh."

"Hai mươi hai năm trước!" Thạch Nam cau mày nói: "Lâu như vậy, đi nơi nào tra!" Anh rất bận, đã đồng ý Lý Khuynh Tâm là phải lên vào tập đoàn K.

"Đó là chuyện của cậu." Hạ Thiệu Nhiên dựa vào thành ghế nhắm mắt giả vờ ngủ say, trong đầu cắt đi tất cả đều là kinh ngạc lần đó ở khách sạn thấy hình xăm hoa anh đào trên lưng Lạc Tiểu Anh.

Nhìn rất nhiều thứ như đơn giản bình thường nhưng sau lưng cũng cất dấu bí mật khổng lồ, Thạch Nam đang tra xét 22 năm trước Đặng Nguyên Mỹ Tuyết xuất nhập cảnh lại phát hiện bí mật kinh người. Đặng Nguyên Mỹ Tuyết lại là người Trung Quốc, chính là người C thị. Có thể đem những thứ thóc mỳ năm xưa này moi ra, Thạch Nam cũng cảm giác mình là thiên tài, anh cầm sách vở đến phòng của Hạ Thiệu Nhiên, màn ảnh tiến tới trước mắt anh, giọng điệu rất là há hê nói: "Xem một chút, thì ra anh cùng phu nhân Đặng Nguyên mỹ lệ dịu dàng là đồng hương."

Hạ Thiệu Nhiên nhìn màn ảnh chữ Trung nhỏ rậm rạp chẳng chịt, sắc mặt không lộ ra nửa điểm kinh ngạc, cái này khiến Thạch Nam rất thất vọng. "Này, này, phát biểu ngôn luận đi!"

"Buổi chiều tôi trở về C thị." Hạ Thiệu Nhiên nói.

Thạch Nam khép sách vở lại, ngón tay sờ sờ chóp mũi nói: "Di vớ vẩn như vậy, trên tay tôi còn có cái Case chưa xử lý xong!"

"Cậu không cản trở về cùng tôi."

Thạch Nam cười, đang chờ câu này.

Hạ Thiệu Nhiên chân trước rời đi, Thạch Nam chân sau dọn dẹp trang bị, liên lạc Lý Khuynh Tâm, nửa giờ sau hai người gặp mặt, lái xe chạy tới mục

đích. Thạch Nam cầm tay lái liếc Lý Khuynh Tâm một cái, "Cô nói anh ấy để yên ư, cô bay lên không trung, gót chân không dọi đứng vững lại bay về, phải nói Cảnh Triệt cũng thật là nuông chiều cô."

Lý Khuynh Tâm đeo tai nghe lên mở nhạc to hết cỡ, Thạch Nam không được để ý tới lắc đầu một cái chuyển tâm lái xe.

Tập đoàn K tổng bộ ở Lạc Thành trang bị bí mật giữa rừng núi, nhìn từ xa là một tòa biệt thự bình thường, trên thực tế đó là một tòa thành vô cùng kiên cố, không chỉ có người gác cổng nguy trang, còn hệ thống an ninh bảo vệ căn cứ quân sự, cả tòa thành đề phòng nghiêm ngặt, mật không có khe hở, ngay cả con ruồi cũng đừng nghĩ dễ dàng bay qua.

Lý Khuynh Tâm nằm trên mặt đất dùng ống nhòm quan sát hệ thống phòng ngự chắc chắn của tòa thành, hỏi Thạch Nam: "Chúng ta làm thế nào giải quyết hệ thống giám thị?"

Thạch Nam buông tay, "Dùng hệ thống an ninh để bảo vệ căn cứ quân sự nhưng đèn không vào được."

Lý Khuynh Tâm để ống dòm xuống, liếc anh một cái, "Cũng không thể quang minh chính đại tới gõ cửa nhà người ta chứ."

"Chúng ta có thể suy nghĩ biện pháp khác xâm nhập vào một chút." Thạch Nam xoa cằm nói.

"Biện pháp gì?" Lý Khuynh Tâm đem ống nhòm nhắm ngay cửa chính tòa thành, một chiếc xe màu đen lái ra khỏi cửa lớn. "Hắc, có người đi ra."

"Tôi xem một chút." Thạch Nam đoạt lấy ống nhòm, "Là Lạc Huyền cháu con rùa cùng cô gái bình phong Phụng Hoàng."

Lý Khuynh Tâm lộ ra nụ cười thần bí, búng tay, "Có biện pháp rồi."

"Cái gì?"

"Để cho bọn họ mời chúng ta đi vào."

.....

C thị.

Mùa hè nắng nóng đã bị mùa thu mát mẻ thay thế.

Lạc Tiểu Anh về tới đây đã một thời gian, ăn cơm ngủ lên mạng làm việc nhà, những ngày qua bình tĩnh lại an bình, không khỏi làm người ta hoài nghi thương lâm đạn vũ vài ngày trước đó là năm mộng mà cũng không phải thật xảy ra qua.

Lúc này, Tiểu Anh đang ngồi ở trước máy vi tính, hết sức chuyên chú nhìn xem video kênh dạy thức ăn ngon làm hoành thánh. Điện thoại bên cạnh bàn vang lên, Tiểu Anh tạm ngừng video nghe, "Chào cô!"

Là người tiệm chụp hình gọi điện thoại tới, "Xin chào, Lạc tiểu thư, hình của cô đã rửa xong, làm phiền cô tới đây một chuyến."

"Tốt, tôi lập tức tới ngay."

Thay xong quần áo, Tiểu Anh giờ túi nhỏ lên, tâm tình vui vẻ rời cửa. Hạ Thiệu Nhiên tịch thu hình, cũng may cô vẫn dành trước.

Mắt lãnh khốc bị rửa thành áp-phích siêu cấp lớn, dùng mây tia sáng chói ban đêm làm bối cảnh, rằng mây giăng đầy bầu trời xuất hiện một đôi mắt như vậy, lạnh lùng mang theo lạnh lẽo, có vẻ đặc biệt khốc. Nhân viên phục vụ trong tiệm chụp hình khen ngợi ánh mắt của người đàn ông trong hình đặc biệt khốc thì Tiểu Anh vui mừng không ngấm miệng được, bởi vì hình là mình cô thiết kế. Ra khỏi tiệm chụp hình, Tiểu Anh vừa nhìn thời gian vẫn còn sớm, quyết định đi cô nhi viện một chuyến.

Cô nhi viện C thị nằm bên cạnh ngoại ô Bình Sơn, vị trí đất tốt, trước núi, non sông tươi đẹp, cỏ xanh xanh, phong cảnh tươi đẹp, thường thường có du khách đến nơi này du lịch, trong năm tháng mười bảy năm trước Tiểu Anh vượt qua ở nơi này.

Tiểu Anh giờ hai gói đồ ăn bọc kỹ lên, dưới nách kẹp áp-phích, xuống xe buýt, dọc theo đường cái đi bộ hướng cô nhi viện. Gió thu thoải mái, gió nhẹ thổi chéo quần, thổi sợi tóc rối loạn. Tiểu Anh để túi lớn cùng áp-phích xuống, cúi đầu sửa sang lại sợi tóc, một chiếc xe hơi cao cấp màu đen từ bên người cô chạy qua.

Trong sân cô nhi viện rộng rãi, bọn nhỏ đang chơi trò chơi, vừa nhìn cô tới, tranh nhau chạy tới, vừa chạy vừa kêu: "Chị Tiểu Anh! Chị Tiểu Anh tới."

"A!" Tiểu Anh giang hai cánh tay, ôm lấy cô bé chạy tới, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ chạy tới, hỏi: "Có nhớ chị hay không?"

"Nhớ ạ." Giọng nói non nớt của bé.

"Nhớ chỗ nào nữa?" Tiểu Anh cười đùa bầm bầm khuôn mặt nhỏ của bé. Cô bé sờ sờ tim nói: "Dạ dày nhóc!"

"Là muốn ăn ngon hả!" Tiểu Anh đem hai túi thức ăn giao cho đứa bé lớn: "Phân cho các em ăn đi!"

"Oh oh!" Bọn nhỏ giờ món ăn ngon lên, như ong vỡ tổ chạy đến phân phát nhau ăn.

Tô Tinh hiện đảm nhiệm chức vụ viện trưởng cô nhi viện đi tới, "Chà, Tiểu Anh."

Tô Tinh là con gái út của lão Viện Trưởng đã qua đời, vóc người cao gầy, ngũ quan dịu dàng, đáng người cao khuôn mặt xinh đẹp cô nguyên bản có thể tìm được một công việc tốt hơn, có phát triển tốt hơn, nhưng lại dứt khoát lựa chọn ở lại cô nhi viện, làm một viện trưởng.

"Oa!" Tiểu Anh ôm lấy Tô Tinh, "Mới một tháng không thấy, cô lại trở nên đẹp hơn."

"Có sao?" Tô Tinh cúi đầu nhìn mình một chút, "Tạm tạm!" Cô gái trẻ tuổi cũng thích người khác khích lệ, Tô Tinh cũng không ngoại lệ.

Hai người tán gẫu, nói qua chuyện cô nhi viện. Người bạn nhỏ chia xong thức ăn nổi lên lòng hiếu kỳ đối với áp-phích Tiểu Anh cảm, chạy tới hỏi: "Chị Tiểu Anh, trong tay chị cầm là cái gì thế!"

Tiểu Anh sờ sờ đầu đứa bé nói: "Một tấm hình đó!"

"Chị lại đi nơi nào mạo hiểm thế, nói cho chúng em một chút đi!" Người bạn nhỏ lập tức vây tụ tới.

Mỗi lần Tiểu Anh chụp ảnh xong sau khi trở lại cũng sẽ đem những chuyện ở bên ngoài của mình kể cho người bạn nhỏ nghe, người bạn nhỏ cô nhi viện thích nghe cô kể chuyện xưa nhất, sinh động thú vị giống như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Mọi người vây Tiểu Anh vào giữa, Tô Tinh vuốt đầu một đứa bé trai cùng mấy đứa chờ nghe chuyện xưa. Tiểu Anh hạ hê lấy tác phẩm của mình ra, bầu trời cảnh đêm thành thị xuất hiện trong mắt người đàn ông lãnh khốc, khiến người bạn nhỏ hét lên kinh ngạc.

"Oa!"

"Chị ơi, đây là nơi nào? Là nhà của ai ạ?"

"Là" Tiểu Anh chuyển con người nghĩ, "Dạ, Robin Hood!"

"Robin Hood là ai vậy?"

"Em biết rõ, Robin Hood là một hiệp trộm." Cậu bé lớn nói.

Một người là cô bé cắt tóc ngắn giả con trai gái đầu nói: "Tại sao em cảm giác giống như người ngoài hành tinh, giống như Godzilla muốn tập kích Địa Cầu."

Hình áp-phích lớn xác thực có chút cảm giác mỹ thực, nhưng nơi nào giống như Godzilla. Tiểu Anh nản, Tô Tinh che miệng cười.

Cách đó không xa, Hạ Thiệu Nhiên hai tay khoanh trước ngực dựa người vào cây anh đào quay đầu đi, không nhận được cười lên.

Anh rõ ràng đã lái xe rời khỏi từ cô nhi viện, không ngờ gặp phải cô.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cây anh đào mẹ

Anh rõ ràng đã lái xe từ cô nhi viện rời đi, không ngờ sẽ gặp phải cô.

Người có duyên phận đi tới chỗ nào cũng sẽ gặp nhau, cho dù là mình không đi tìm người, người cũng không tới tìm mình.

Bọn trẻ trong cô nhi viện tranh chấp, "Anh là Robin Hood, Đại Anh Hùng."

"Mới không phải, cậu nhìn ánh mắt dọa người kia đi, chính là Godzilla, người xấu, người ngoài hành tinh đến tập kích trái đất."

"Robin Hood, Đại Anh Hùng!"

"Godzilla, Ngoại Tinh Nhân!"

"Robin Hood, Đại Anh Hùng!"

"Godzilla, người ngoài hành tinh!"

"Được rồi, được rồi, chớ quấy rầy, không muốn nghe chị Tiểu Anh kể chuyện xưa sao?" Tô Tinh tách người bạn nhỏ xảy ra tranh chấp ra, các bạn nhỏ lập tức biến thành ngoan ngoãn dưng lỗ tai lên chờ đợi. "Khụ khụ" Tiểu Anh thanh cổ họng, cố làm thần bí, chuẩn bị nói về chuyện xưa tới: "Ngày trước."

Phi Thuyền Nguyệt Thần gặp nạn, trộm bảo vật ở Thanh Mai, sự kiện Kim Cách Tư, cũng bị cô cải tổ thành câu chuyện truyền kỳ. Trong chuyện xưa cô vĩnh viễn đều là công chúa, trong chuyện xưa anh vĩnh viễn đều là kỵ sĩ bảo vệ công chúa.

Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng tươi sáng, gió thu mát mẻ thổi qua, váy vải bông màu trắng bị thổi chéo, sợi tóc màu đen tung bay, cô gái vạch sợi tóc che khuất tầm mắt, bên môi tách ra nụ cười so với ánh nắng còn âm áp đẹp mắt hơn, tiếng cười thanh thúy theo gió thổi qua.

Lá cây anh đào trên đỉnh đầu bị gió thổi phát ra tiếng soạt soạt, Hạ Thiệu Nhiên ngẩng đầu, ngược nhìn ánh nắng xuyên thấu qua cành lá rậm rạp.

Cô chính là đứa bé được lão viện trưởng phát hiện dưới gốc cây, khi đó chính là mùa hoa anh đào rực rỡ, cánh hoa nhỏ mềm mại rơi vào trên người cô, viện trưởng thấy cô mềm mại đáng yêu, liền đặt tên cho cô là Lạc Tiểu Anh.

Nghe xong chuyện xưa, tất cả các bé gái đều tưởng tượng mình là tiểu công chúa, tất cả bé trai đều đem chính mình tưởng tượng thành hiệp trộm dũng cảm. Bé trai muốn làm hiệp trộm cũng không phải chỉ vì bảo vệ công chúa, bọn họ càng hy vọng trở thành một khi một đại anh hùng trừng phạt cái ác.

Tô Tinh mang theo bọn nhỏ trở về phòng học, Lạc Tiểu Anh thu hồi áp-phích, ánh mắt nhìn về cây anh đào.

Hạ Thiệu Nhiên nghiêng thân thể, khiến cây khô trắng kiện che lấp mình, nhìn Tiểu Anh đi tới phía này, duỗi cánh tay dài nhanh nhẹn leo lên cây khô, núp ở sau cành lá sum xuê.

Tiểu Anh mang theo nụ cười ngọt ngào đi tới, cánh tay tựa vào thân cây, nói: "Chào! Mẹ."

Cô đem gốc cây anh đào này làm thành mẹ của mình sao?

Hạ Thiệu Nhiên núp ở trên cây trong lòng chợt ê ẩm, nơi cổ họng khô khốc. Chỉ có những người thiếu hụt tình yêu thương của cha mẹ lớn lên mới có thể cảm nhận được loại tình cảm này.

Tiểu Anh buông tay ra, lùi một bước, nhìn vỏ cây loang lổ, đỏ mặt, nhăn nhó nói: "Mẹ, con thích một người. Ha ha, không cho phép mẹ cười nhạo con!" Cô xoay người dựa vào cây khô, mở tấm áp-phích ra, nói: "Chính là anh, khốc đi! Hi hi! Con len lén nói cho mẹ biết nha." Tiểu Anh để tay bên môi khẽ thấp giọng nói: "Anh chính là đạo tặc BLACK tiếng tăm lừng lẫy. Như thế nào, lợi hại không! Con gái mẹ rất tinh mắt đi! Ha ha!" Sau khi cười xong, quay đầu nói tiếp: "Anh ấy ý à, mặc dù nhìn lạnh lùng hà khắc làm cho không người nào có thể thân cận, nhưng thật ra thì tâm tư đặc biệt thiện lương. Con rất thích anh ấy, con cảm thấy được anh ấy cũng yêu thích con, không phải con tự cho mình là đúng tự mình đa tình, con có thể cảm thấy anh ấy yêu thích con. Cô gái có giác quan thứ sáu rất chuẩn, nhưng." Tiểu Anh nhú mi lại, nói: "Nhưng anh ấy rất kỳ quái, rõ ràng yêu thích con, còn muốn đem con đẩy cách xa anh ấy."

Trên đỉnh cây, Hạ Thiệu Nhiên nằm lên thân cành, mu bàn tay đem lên đầu, chống một chân lên. Tất cả lời của cô đều chui vào trong lỗ tai anh.

Cô là cô gái thông minh, đặc biệt thông minh!

"A đúng rồi, quên nói cho mẹ biết, anh ấy thích ăn sủi cào, nhưng con bao không được, nhưng mà con có học."

Lại một trận gió mát nhẹ nhàng, lá cây vang sào sạt, Hạ Thiệu Nhiên nhắm mắt lại, lắng nghe tâm sự của cô gái nhỏ.

"Nếu như anh ấy vẫn không trả lời thì con nên làm thế nào? Con phải buông tha sao?"

Hạ Thiệu Nhiên bỗng dưng mở mắt.

Tiểu Anh nói xong lời trong lòng cùng cây anh đào mẹ thì mặt trời đã sắp xuống núi, tạm biệt người bạn nhỏ cùng Tô Tinh đi dọc theo đường cái hướng trạm xe bus đi tới. Không có bất kỳ ai bên cạnh trạm xe bus, chỉ có một cỗ xe Bentley châu Âu màu xanh đột ngột dừng sát ven đường.

Xe buýt tới, Tiểu Anh đi lên, tài xế trên nói: "Nhé! Bentley châu Âu màu xanh, địa phương cửt chìm cũng khó có thể nhìn thấy xe sang trọng!"

Tiểu Anh nghiêng đầu nhìn nhiều xe một cái.

Bentley châu Âu màu xanh, cô nhớ.

Xe dừng lại siêu thị dưới nhà trọ, Tiểu Anh mua xong nguyên liệu dùng làm hoành thánh là rau hẹ tôm tươi bánh nhân thịt cùng bột mì các loại mới về nhà, phương pháp học theo trên web, chuẩn bị thịt heo băm tôm tươi băm, rau hẹ nắm hương cất nát, bột nhào chà xát mặt, làm nước nấu hoành thánh.

Một bàn sủi cào lớn ra nôi, Tiểu Anh không kịp chờ đợi gấp lên ăn, đầu lưỡi thiếu chút nữa bị nóng, mùi vị cũng không tệ lắm, cô cảm giác mình tốt liếm liếm đôi môi, ăn hơn phân nửa bàn, còn dư lại nửa bàn dùng ni-lon bọc thức ăn gói kỹ bỏ vào trong tủ lạnh.

.

Lạc Thành cách xa thành phố C nghìn đống đêm muộn không yên tĩnh.

Ba giờ sáng.

Trong nhà bác sĩ D bị Lạc Huyền cứu ra từ nhà xưởng dưới đất Nữ Cách Lan chế độc đã xảy ra sự kiện bạo lực. Hai người đàn ông âm thầm vào nhà dân ý đồ bắt cóc con tin bị Lạc Huyền cùng Phụng Hoàng đeo kính mắt đánh ngã. Thấy một nam một nữ đột nhiên xông vào trong nhà, cùng với người hôn mê trên đất, con gái mười bảy tuổi của bác sĩ D kinh hoàng kêu to, đưa tới anh trai căn phòng cách vách. Anh trai tới bên cạnh em gái để bảo vệ cô, về mặt hốt hoảng chất vấn: "Các người là ai? Tại sao xông vào nhà tôi?"

Phụng Hoàng bỏ kẹo que nói: "Ăn kẹo sao?"

Lạc Huyền trừng mắt nhìn cô, nói với hai anh em họ: "Đừng sợ, chúng tôi là bạn của bác sĩ D, hiện tại mang hai người đi gặp."

"Ba?" Cô gái không thể tin được lời của anh. Anh trai hỏi: "Các người biết ba tôi ở nơi nào sao?"

Lạc Huyền có chút không kiên nhẫn, "Lấy ở đâu nói nhảm nhiều như vậy, muốn gặp ba thì lập tức đi theo tôi."

Cuối cùng hai anh em vẫn lên xe người đàn ông hung hãn cùng cô gái tựa như Yêu Tinh. Phòng xe chở hai người mới vừa lái ra thành thị, Phụng Hoàng liền lấy ra hai cái vải che màu đen bịt mắt hai anh em họ. Giao đường núi bảy lần quặt tám lần rẽ, xe tiến vào tòa thành để phòng nghiêm ngặt.

Miếng vải đen mỏng bị tháo bỏ, khôi phục ánh sáng hai anh em không thích ứng từ từ mở mắt ra, đôi mắt tò mò không ngừng quan sát phía trong tòa thành xa hoa, hơn nữa chú ý nơi kín đáo ghé đầu.

Phụng Hoàng ngậm kẹo que chế cười hai anh em một bộ chưa thấy qua các mặt lớn của xã hội, mang theo bọn họ ngồi thang máy đến mặt đất dưới đất.

Ánh đèn mờ mờ trong hành lang gian phòng cuối cùng, hai người mặc đồng phục an ninh giống nhau gật đầu với Phụng Hoàng, mở cửa ra, Phụng Hoàng mang theo hai anh em đi vào.

"Ba!" Cô gái thấy cha đã lâu không gặp mặt, kích động nhào qua, "Cha. . . ." Anh trai cũng có chút không khống chế được tâm tình của mình, đôi mắt ửng hồng.

"Các con của cha." Chia lìa quá lâu, người cha không kiềm được tâm tình nước mắt chảy xuống, một tay ôm lấy con.

Phụng Hoàng thật sự không muốn quấy rầy người một nhà đoàn tụ, bằng lòng lúc không có người, cô rút kẹo que từ trong miệng ra, ho nhẹ một tiếng: "Ừ, bác sĩ, chúng tôi đem con ông đến nơi an toàn, bây giờ không phải lúc ông nên thực hiện cam kết rồi ư."

Bác sĩ D buông hai đứa bé ra, lấy mắt kính xuống lau nước mắt đi, ổn định lại cảm xúc sau lại đeo mắt kính, nói: "Được, cho tôi thêm hai phút, tôi giao phó mấy câu với bọn nhỏ."

"Tốt!" Phụng Hoàng ngậm kẹo que đi ra ngoài. Em gái bộ mặt nước mắt hỏi cha, "Ba, ba phải giúp bọn họ làm cái gì?"

"Không có gì đâu con, đừng lo lắng, ba chỉ giúp bọn họ nghiên cứu chế tạo một loại thuốc."

"Thuốc gì?" Cô gái nồng đậm giọng mũi hỏi.

Bác sĩ D nói: "Đứa bé đừng hỏi nhiều như vậy, con và anh trai an tâm đợi ở đây, đợi cha hết bận liền mang bọn con trở về."

"Ồ!" Cô gái không cam lòng gật đầu. Bác sĩ D lại giao phó mấy câu với con trai, liền ra cửa.

Cửa chính khép lại, một khắc kia, hai anh em 1 giây trước còn là về mặt đưa đám trong nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh, em gái nâng tay phải lên, ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp cuốn sổ nhỏ, trên tay trái anh trai đột nhiên nhiều hơn một máy tính cầm tay tinh xảo.

Em gái nghiêng đầu trước cửa, nháy mắt với anh trai, anh trai mở cửa, nóng nảy hốt hoảng nói: "Em gái tôi đột nhiên té xỉu." Hai thủ vệ theo vào cửa. Một lát sau, hai người một cao một thấp ăn mặc đồng phục cúi đầu từ trong phòng đi ra, chạy thẳng tới thang máy.

Hai người ra khỏi thang máy, tránh máy giám sát ra ra vào vào trong thành, chạy thẳng tới chỗ phụ trách cung cấp điện cả tòa biệt thự. Từ trong túi áo anh trai móc ra một cái mắt, há mồm khúc khích phun hai cái, bày ra mấy chột mờ không chế điện, anh nói: "Chúng ta chỉ có 2 phút chạy ra khỏi nơi này, anh đếm tới ba bỏ chạy, OK?"

"OK." Em gái thay đổi diện mạo mảnh mai, bộ dáng tinh táo thay đổi hoàn toàn.

"Một, hai, ba." Theo công tắc nguồn điện kéo xuống hai người nhanh chân mà bỏ chạy.

Phòng điều khiển chính cho nên các đồng hồ đo trong nháy mắt Hack mất, các nhân viên an ninh sợ, về mặt đội trưởng phụ trách an toàn biệt thự tỉnh táo, cầm ống nói điện thoại kêu gọi chỉ huy, phái người kiểm tra đường dây, làm xong phòng thủ, chú ý người xa lạ.

Một đôi anh em chạy qua hành lang dài, bước chân nhẹ vô cùng, cũng không tạo thành động tĩnh quá lớn. Em gái mở cửa sổ, tay chống bệ cửa sổ nhảy

ra bên ngoài biệt thự, anh trai theo sát phía sau, hướng cự ly gần đây tường rào chạy tới.

"Này!" Trong sân an ninh cảm súng lục chặn lại nói: "Hai người các người là ai? Dừng lại, mau dừng lại."

Chân hai người như sing gió không nhìn gã gào thét, không ngừng chạy về phía trước.

"Pằng ——"

Sau lưng vang lên tiếng nổ súng cảnh cáo, chạm mặt tới là ba người ngăn chặn, em gái đá văng vũ khí trong tay đối phương, người cầm đao đem người chém ngã. Anh trai lưu loát đánh hai người, đứng ở chân tường, bước chân chuyển hướng, hai tay đệm cùng nhau, em gái xoải bước lớn, giấy đập lên tay của anh mượn lực leo lên đầu tường thật cao, anh trai giẫm đạp vách tường được em gái kéo lên.

"Rầm rầm rầm" Viên đạn bắn trúng vách tường, hai anh em từ trên tường cao nhảy xuống.

Hệ thống cung cấp điện trong biệt thự được khôi phục.

Có điện bên ngoài tường rào, hai người thở dài, tay phải anh trai đưa đến chỗ giao cầm cùng cổ xé nguy trang ra, từ trong túi móc ra máy, phun. Em gái cũng đưa tay bỏ dụng cụ trên mặt mình, tháo tóc dài xuống, hai ngón tay tay trái đùa bỡn sợi tóc bên tai. Hai người không có chú ý tới, trên cây to phía trước cách bọn họ ba mét có cài đặt máy theo dõi.

Máy theo dõi rõ ràng ghi chép mặt mũi hai người.

Tập đoàn Bí 7, sát thủ lĩnh cầu cùng Diệp Nhu mất tích đã lâu.

Tập đoàn K, tầng dưới đất trong phòng của bác sĩ D, hai bảo vệ bị trói gô, thân thể chỉ mặc quần lót, bị một áo ngủ kiểu nam cùng một váy nữ che đậy.

Lạc Huyền bỏ qua quần ngủ thuần trắng, vừa muốn chạm tay tới, bỗng chốc bị người giữ chặt. Lạc Huyền giương mắt nhìn, liền giật mình.

Một người đàn ông mang theo mặt nạ màu vàng kim chỉ lộ môi cùng cằm, không khách khí hất tay Lạc Huyền ra, nhặt quần ngủ thuần trắng lên.

Người đàn ông khí thế cường thế, lại lãnh lại tà, một đôi mắt dưới mặt nạ, đen như mực như đầm sâu hấp dẫn người.

Lạc Huyền lui về phía sau, cung kính nói: "Ảnh đại nhân."

Người đứng đầu tình báo tập đoàn K, Ảnh, không lên tiếng, cầm váy ngủ cô gái ném ra.

.

Thành phố C.

Rèm cửa sổ không giấu được mặt trời chiếu cao, Tiểu Anh vận eo bẻ cổ ở trên giường lăn lộn, người nghề nghiệp tự do tốt đẹp nhất là không cần bị hạn chế thời gian, có thể ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại.

Ngáp, vào phòng tắm, tắm, đánh răng, làm sạch mình, chuẩn bị bái tế ngũ tạng, ai ngờ, vừa mở tủ lạnh nhìn, Tiểu Anh sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nguy hiểm

Nửa bàn sủi cảo bị ni-lon bọc kín không cánh mà bay, tình huống thế nào? Chẳng lẽ mình nửa đêm mộng du đem sủi cảo ăn, coi như mộng du ăn sủi cảo cũng không thể đem ăn cái mầm!

Tiểu Anh hết sức xác định sủi cảo mất. Nấu nước nấu gói mì ăn liền, vừa ăn sợi mì vừa bấm điện thoại di động, hộp thư vẫn trống trơn như cũ.

Kể từ khi trở lại Thành phố C, mỗi ngày đều sẽ gửi một tin nhắn cho Hạ Thiệu Nhiên, phần lớn đều là không có gì đặc biệt có thể nói cũng nói.

—— Bình an đến, không khí Thành phố C rất tốt.

—— Em biết rõ anh có thể không thấy được những thứ này, nhưng vẫn nhịn không được chia sẻ với anh.

—— Trong nhà thật bẩn, dọn dẹp một ngày, mệt quá.

—— Một mình ăn cơm, thật nhàm chán.

—— Em nhớ anh, làm thế nào đây?

—— Anh nhớ em sao?

Nửa bàn sủi cảo bị trộm, Tiểu Anh mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy không đúng lắm, tra xét số điện thoại, phát hiện rõ ràng cái số này thế nhưng thuộc về bản địa.

Hạ Thiệu Nhiên là người Thành phố C, trời ơi, làm cho người ta rất kinh ngạc!

Tiểu Anh hưng phấn từ trên ghế nhảy dựng lên không ngừng nhảy về phía trước, ha ha cười, chạy khắp phòng, tựa như đứa ngốc. Chạy đã mệt rồi, dừng lại, hỏn hên mang thờ gấp mà từ trên bàn ăn cầm điện thoại đi động lên biên soạn một tin nhắn gửi đi.

—— Nếu không phải là sủi cảo trong tủ lạnh không cánh mà bay, em có thể vĩnh viễn đều sẽ không phát hiện, em thậm chí có thói quen mộng du. Tối nay còn phải bao lại một bàn, không biết mình có thể vào nửa đêm bỏ dậy ăn hết toàn bộ hay không.

Sủi cảo ba nhân vừa bao vừa nấu vừa ăn, mùi vị không tệ. Biết rằng sủi cảo rau họ sẽ giảm nhiệt xuống, Tiểu Anh đem sủi cảo nấu chín, đợi nguội, bỏ vào trong tủ lạnh.

Đêm tối đúng hạn lại tới, Tiểu Anh sớm một chút tắt đèn lên giường kích động không khép được mắt, vênh tai lắng nghe.

Đêm khuya, trong phòng cực kỳ an tĩnh, có thể nghe được chỉ có tiếng hô hấp của mình cùng tiếng kim đồng hồ tích tích bên ngoài.

Nửa đêm, Bentley châu Âu màu đen dừng lại trong bóng đêm, Hạ Thiệu Nhiên mặc áo khoác màu đen đi vào tòa nhà cũ kỹ, tiến vào thang máy.

"Ding" cửa thang máy từ từ đóng lại.

Đột nhiên, một bàn tay ngăm đen có lực chặn lại hai phiến cửa thang máy đang hợp lại, một người đàn ông mặc áo khoác đen mở cửa ra, sau khi thấy Hạ Thiệu Nhiên, vẻ mặt rõ ràng sùng sốt. Người đàn ông đó vừa kính vừa sợ lại có nét mặt bị túm được, khiến Hạ Thiệu Nhiên sinh lòng nghi ngờ.

Người đàn ông do dự mấy giây mới đi vào thang máy, nhìn con số sáu đã bị phát sáng, ngón tay chủ ý muốn ấn phím chuyển qua phím số tám.

Cửa thang máy đóng, không gian phong bế chỉ có hai người, Hạ Thiệu Nhiên nhìn chăm chăm bóng lưng người đàn ông, cảm giác đứng ngồi không yên, ép người đàn ông tâm tình khẩn trương, thỉnh thoảng lại dùng khước mắt liếc trộm Hạ Thiệu Nhiên.

Thang máy thẳng tắp lên cao, không khí quý dị, Hạ Thiệu Nhiên đột nhiên duỗi tay vào trong ngực, tay của đàn ông mò về bên hông, chợt xoay người, vẻ mặt kinh ngạc lại lúng túng nhìn Hạ Thiệu Nhiên lấy thuốc lá từ trong ngực ra, ngậm ở trong miệng.

"Đình" đến tầng bảy, đôi tay Hạ Thiệu Nhiên đặt ở trong túi, trên miệng ngậm thuốc lá cùng người đàn ông tinh thần cực độ khẩn trương lướt qua nhau.

Cửa thang máy khép lại, Hạ Thiệu Nhiên vượt khỏi kim khí cứng rắn trong lòng bàn tay, nghĩ thầm, địa bàn của mình lúc nào thì bị bí 7 xâm nhập vào.

Thang máy dừng lại ở tầng tám, người đàn ông nhanh chóng từ trong thang máy vọt ra, chạy hướng cầu thang, tới tầng bảy thì cửa một gian phòng ốc mới vừa khép lại. Người đàn ông nhớ biển số nhà, theo cầu thang đi xuống.

Góc tối sáng lên một chút ánh hồng, Hạ Thiệu Nhiên dập tắt thuốc lá, lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại báo cảnh sát.

Người đàn ông lén lút đi tới tầng năm thả chậm bước, do dự mấy giây, nhanh chóng xuống lầu. Đi tới cửa thì gặp phải hai người cảnh sát.

Cửa cầu thang tầng năm, Hạ Thiệu Nhiên dựa tay vịn cầu thang, thuốc lá đốt trong miệng, hít một hơi thật sâu.

Khói mù hít vào trong phổi, cay đắng ở lại trong lòng.

Anh đứng ở nơi đó, ánh đèn mờ tới cửa cầu thang, rút rất nhiều điếu thuốc, cuối cùng không có đi vào gian phòng trọ nhỏ của cô.

Hồi tình yêu là cái gì? Anh không nói ra. Nhưng anh biết, tình yêu không phải là ích kỷ, không nên để cho người trong lòng mình lâm vào trong nguy hiểm.

Tiểu Anh nằm ở trên giường nhỏ thất vọng nhìn một phòng rải đầy ánh trăng, có lẽ cô vĩnh viễn đều sẽ không biết, chiều nay, mình cùng nguy hiểm lướt qua nhau.

.

Ban đêm cuối mùa thu, trăng sáng, sao sáng, gió rét.

Trên tuyến đường chính trong thành phố, từng chiếc xe cải trang cuốn hút cùng bánh bao chạy chậm dọc theo quốc lộ lái về phía Bình Sơn.

Cách xa nội thành, gần tới cô nhi viện Bình Sơn, trong tòa thành này là Thánh Địa lý tưởng thích hợp đua xe nhất. Con đường này, quanh co cao chót vót, độ dốc lớn, quẹo cua nhiều, góc nhọn góc vuông đường rẽ đêm không xuể, trong đó lấy độ dốc cong nhiều cùng đường rẽ tia chớp sống chết S nổi danh nhất.

Tối nay, đường núi sắp có một trận chiến đấu cấp trọng lượng, là Vương Dạ Sâm chiến đấu cùng chủ nhân Reventon Tiểu Trạch.

Trong trận chơi xe Thành phố C có đôi lời, có thể sẽ không đua xe, nhưng không ai không biết Dạ Sâm cùng Tiểu Trạch.

Dạ Sâm ba mươi tuổi, mười tám tuổi ở Los Angeles bảo tố thành danh, là người kiến tạo đường núi Bình Sơn, là thần thoại tòa thành thị này. Tài lái xe tinh xảo, tùy tính tự nhiên, người đàn ông mê xe bị coi như thần, vương DK.

Tiểu Trạch, mỗi lần nhắc tới vị anh tuấn tiêu sái này, người đàn ông tính bướng bỉnh thiện lương, sẽ khiến người khác nhớ tới một chiếc xe, cùng một cô gái.

Reventon, sản lượng có hạn chừng 21 cỗ xe thể thao giá lớn toàn cầu, là xe anh yêu thích.

Nhan Hoan, chuyên gia cải trang xe thể thao xinh đẹp đã từng nổi tiếng bảo tố thắng nổi Chiến thần đêm Dạ Sâm, là cô gái của anh.

Bất luận là xe Tiểu Trạch, hay cô gái của Tiểu Trạch, đều là chủ đề khiến cho bọn họ nói chuyện say sưa.

Đỉnh Bình Sơn, đã tụ tập vô số mỹ nhân trang phục hấp dẫn cùng vô số đàn ông với các loại xe thể thao cải trang, đám người hưng phấn, không khí nhiệt liệt.

Hạ Thiệu Nhiên thân là bạn tốt nhất của Tiểu Trạch, mở chiếc Bentley châu Âu của mình lên núi, đem xe dừng ở chỗ ánh đèn mờ tối.

Nhân vật chính còn chưa có gạt hái, không khí đã hai không thôi, nam nam nữ nữ giãy dụa thân thể theo cốp sau xe cải trang truyền ra âm nhạc vũ động.

Chờ đợi tay đua lên núi là một quá trình khá dài, Hạ Thiệu Nhiên chán đến chết dựa vào ghế ngồi, loay hoay điện thoại di động.

—— Bình an đến, không khí Thành phố C rất tốt.

—— Em biết rõ anh có thể không thấy được những thứ này, nhưng vẫn nhìn không được chia sẻ với anh.

—— Trong nhà thật bẩn, dọn dẹp một ngày, mệt quá.

—— Một mình ăn cơm, thật nhàm chán.

—— Em nhớ anh, làm thế nào đây?

—— Anh nhớ em sao?

—— Nếu không phải là sủi cảo trong tủ lạnh không cánh mà bay, em có thể vĩnh viễn đều sẽ không phát hiện, em thậm chí có thói quen mộng du. Tối nay còn phải bao lại một bàn, không biết mình có thể vào nửa đêm bỏ dậy ăn hết toàn bộ hay không.

—— Ha ha! Tối nay không có mộng du, ồ! Sủi cảo vẫn còn, anh muốn ăn sao?

Hạ Thiệu Nhiên mím môi cười, hình như có thể tưởng tượng ra nét mặt của cô khi gửi tin này.

Dáng vẻ thất vọng, ủ rũ cúi đầu, phờ phạc rã rượi.

"Đỉnh ninh"

Lại một tin nhắn nữa. Hạ Thiệu Nhiên tiện tay mở ra.

—— Mới vừa nhận được một nhiệm vụ chụp hình ảnh đua xe, em phải đi Bình Sơn!

Hạ Thiệu Nhiên ngửa đầu nhìn về phía nửa vầng trăng cong mới vừa thò đầu ra soi sáng, theo bản năng nắm chặt điện thoại di động.

Liều mạng đẩy cô cách mình, đẩy tới vị trí an toàn, nhưng số mạng lại một lần lại một lần đem anh cùng với cô quán lấy.

Nếu như tất cả đã được quyết định từ lâu, như vậy, anh tránh né như thế nào đi nữa cũng tránh không khỏi chạm mặt ôm ấp yêu thương cô.

Hạ Thiệu Nhiên đưa điện thoại di động để qua một bên, mở Laptop mang theo người ra, phụ trách tiếp sóng đua xe trên internet, nhìn các loại xe chạy nhanh lên đỉnh núi.

Nhận nhiệm vụ một tòa soạn quay chụp xe cải trang, Tiểu Anh đạp lên Bình Sơn. Người lần đầu tiên lên Bình Sơn đều sẽ không ức chế được tâm tình

kích động. Vương Dạ Sâm nện xuống hàng loạt ở trên con đường này, cả đường xây dựng quanh co vụn vẹo, đường núi mười tám chỗ ngoặt, ghé đầu dày đặc đến làm cho người ta chắc lưỡi hít hà, dụng cụ quang học cao cấp cách mười giây đồng hồ đồng đưa một lần, 180° chiều cả mặt đường.

Dụng cụ quang học thông qua internet, liên tiếp ở đầu cuối trong máy vi tính là có thể quan sát rõ ràng hình ảnh tay đua xe điên cuồng đua xe. Tiểu Anh lẫn trong đám người nâng máy chụp hình hướng về phía các loại xe cải trang chụp. Mỹ nữ quần áo ngắn nắp xinh đẹp ở trước cửa xe ông ọ làm đáng lúc ẩn lúc hiện, đối với họ mà nói, mục đích đến nơi này không phải nhìn đua xe mà là điều đàn ông.

"Hắc! Mau nhìn, đó là xe Môn chủ Hạ gia!"

"È hèm! Tiểu Trạch tranh tài, Hạ Thiệu Nhiên có thể không đến ư! Quan hệ của bọn họ vô cùng thân thiết."

"Tôi đều hoài nghi anh ấy đến từ băng hà, lạnh không giống nhân loại."

Các cô gái thì thăm nghị luận chui vào trong lỗ tai Tiểu Anh, nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt cô gái, một chiếc Bentley châu Âu màu đen dừng lại an tĩnh trong góc. Xe này cô từng thấy, ở bên ngoài trạm xe buýt gần cô nhi viện, đây là xe Hạ Thiệu Nhiên sao?

Là Hạ Thiệu Nhiên?

Tâm tình kích động Tiểu Anh nhanh như mèo đi lại ở trong đám người, không biết máy camera phân bộ dày đặc đã sớm phát hiện bóng người nhỏ bé của cô. Tiểu Anh vòng đến bên cạnh Bentley màu đen, chột nhảy ra, ống kính nhắm ngay Hạ Thiệu Nhiên trên vị trí ghế lái chụp tới.

"Rắc rắc, rắc rắc." Đèn flash mãnh liệt nhanh chóng.

Hạ Thiệu Nhiên giả bộ không vui, giương mắt trừng người, khép laptop lại. Tiểu Anh xem thường, khuôn mặt tươi cười chào đón, nhanh chóng đề xuống cửa chớp, được như ý, phòng má lắc đầu giận anh. Hạ Thiệu Nhiên làm bộ đẩy cửa xuống xe, Tiểu Anh như một làn khói chạy trốn tới vị trí an toàn hướng anh le lưỡi làm ngoáo ộp.

Anh cho cô hi vọng, lại để cho cô thất vọng, một lần lại một lần. Cô không có tức giận, cũng không buông tha, cô vẫn ưa thích anh. Hạ Thiệu Nhiên quay mặt, khóe môi cong lên nụ cười không thể phát giác.

Tiểu Anh thành công chụp hình hả hê gật gù, đang cầm máy chụp hình nhảy tung tung, mở cửa lên xe, xoa xoa bàn tay nhỏ bé lạnh cóng đến buốt cười với Hạ Thiệu Nhiên. "Bên trong xe vẫn ấm áp."

"Lạnh không?" Hạ Thiệu Nhiên hỏi.

"Bình thường" Tiểu Anh cười nói.

Khi nói chuyện, tối nay đã gặt hái nhân vật chính, một chiếc Reventon màu xám tro có hạn dừng ở điểm xuất phát. Nanh y hết trước mặt, bén nhọn, lẳng giác rõ ràng đường cong mặt bên sườn xe, kính chiếu hậu dài nhỏ, tựa như lưỡi hái trực bánh xe, từ bên ngoài nhìn y hết rung động.

Reventon mở cửa, chủ nhân Tiểu Trạch đẹp trai xoải bước xuống xe, da màu đen cường tráng, khí khái anh hùng hùng hực, khí vũ hiên ngang, đặc biệt có khí khái đàn ông. Thêm một chiếc Nissan GTR vừa dừng, trên đường đua Chiến thần, ngoại hình tràn đầy mỹ học bạo lực xe thể thao Nhật khí dương cương cường thịnh, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào. Trên xe xuống một vị mỹ nữ tóc dài mặc áo da bó sát người, đó là Nhan Hoan, chuyên gia cải trang xe thể thao tốt nhất Thành phố C.

Tiểu Trạch anh tuấn hôn Nhan Hoan tóc dài, môi từ từ chuyển qua trên môi, đám người chung quanh hét rầm lên. Khóc nam cùng mỹ nữ hôn, hình ảnh cảm giác cực tốt, tay Tiểu Anh hơi ngửa chút, đẩy cửa xuống xe đi chụp hình.

"Rắc rắc rắc rắc!" Tiểu Anh càng không ngừng ấn chụp hình ảnh mỹ diệu, nụ hôn nóng bỏng cách thức tiêu chuẩn thật làm cho người ta kích động. Hạ Thiệu Nhiên dừng xe ở bên người cô, ra lệnh: "Lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đua xe

Tiểu Anh càng không ngừng ấn nhanh để thu lại hình ảnh mỹ diệu, nụ hôn nóng bỏng cách thức tiêu chuẩn thật làm cho người ta kích động. Hạ Thiệu Nhiên dừng xe ở bên người cô, ra lệnh: "Lên xe."

"Ừ." Tiểu Anh thụ sủng nhược kinh, phản ứng kịp vội vàng từ trước đầu xe đi vòng qua chỗ ngồi kế bên tài xế, mở cửa ngồi lên, chỉ sợ anh thay đổi. Hạ Thiệu Nhiên mang theo cô chạy tới quan sát đua xe lúc tiến vào khúc ngoặt xông lên đường thẳng đến đài quan sát tốt nhất.

Nơi đó sớm bị Dạ Sâm mê xe cùng người có thân phận bối cảnh chiếm cứ, chặn rậm rạp chẳng chừa. Thấy Hạ Thiệu Nhiên tới, mọi người chủ động tản ra nhường vị trí tốt nhất cũng giữ một khoảng cách. Ánh mắt kính sợ, vẻ mặt sợ hãi, Tiểu Anh đã cảm giác được thực lực của Hạ Thiệu Nhiên ở Thành phố C, cô nâng mũi chân gần sát lỗ tai của anh nói: "Ánh mắt bọn họ nhìn anh giống như đang nhìn đại ca xã hội đen."

Hạ Thiệu Nhiên mỉm cười.

Tiểu Anh chế nhạo anh, "Đúng rồi! Nên cười nhiều hơn, cười lên mới thân thiện, hiện tại à, mặc kệ là lẩn vào đen hay lẩn vào trắng hoặc đỏ cam hồng xanh lam, cũng phải dạy khai thông nghệ thuật. Khai thông, thân thiện, có cơ sở quần chúng, mới có thể hòa đồng."

"Nói thật nhiều."

"Vây em cảm miệng." Tiểu Anh giương cằm chu cái miệng nhỏ, mắt tròn sáng trong nháy một cái nhìn anh, một bộ chủ động đáng nộ hôn trước đám người, Hạ Thiệu Nhiên nhìn nhập thần, có kích động.

"A! Bắt đầu." Tiểu Anh nhìn thấy máy tính bảng trong tay Hạ Thiệu Nhiên đồng thời từ chỗ khởi điểm lao ra hai chiếc xe con, kích động kêu, tay nâng máy chụp hình nhắm ngay đường rẽ, trong nháy mắt phản kích chuẩn bị chụp xuống chiếc xe qua khúc cua.

Đưa xe trên núi tốc độ xe cực nhanh, xe từ khởi điểm chạy đến nơi đây cũng tính bằng giây phút nói chuyện. Tiếng động cơ như dã thú gào thét vang dội thâm cốc, giống như con rồng đơn độc càng lúc càng gần, Tiểu Anh căng thần kinh, tùy thời chuẩn bị nhấn play. Chụp hình ảnh đưa xe cũng không phải là chụp tốt như vậy, tốc độ xe qua khúc cua cực nhanh, thời gian nắm giữ không tốt, hình ảnh không đẹp.

"Vèo!"

"Vèo!"

Dưới màn đêm, hai chiếc xe cấp tốc chạy gần sát đường rẽ, xe Dạ Sâm sau khi bị hung bạo đổi thành NSX hàng đầu. Reventon của Tiểu Trạch theo sát phía sau, nhắm ngay điểm vào, đuôi xe vẩy đuôi trên diện rộng, trời đi tiến vào khúc ngoặt, bánh xe ma sát với mặt đất tạo thành âm thanh chói tai, ống bô xe phun ra khói dày đặc lúc này tốc độ xe thật là nhanh. Xe của Dạ Sâm lúc ngoảnh đường thẳng thì sườn xe đung đưa, suýt nữa đụng vào vách núi, làm hại trái tim nhỏ của Tiểu Anh khản trương theo.

Hai chiếc xe bay khỏi tầm mắt, lại một chiếc xe đuôi theo từ phía sau, ấy là cỗ xe GTR. Xe của Nhan Hoan.

Hạ Thiệu Nhiên nhăn đầu lông mày.

Lần đầu tiên nhìn cuộc so tài đua xe Tiểu Anh tâm tình kích động, để máy chụp hình xuống, khoác cánh tay Hạ Thiệu Nhiên, hưng phấn nói: "Thật là lợi hại, rất kích thích, anh nói xem ai sẽ thắng?"

Một Dạ Sâm mê xe giành lời nói: "Đương nhiên là DK sẽ thắng, Tiểu Trạch chỉ biết chạy theo phía sau cái bóng người ta thôi!"

Đám sau lưng cười ầm, Tiểu Anh cùng Hạ Thiệu Nhiên đồng thời quay đầu lại nhìn, Hạ Thiệu Nhiên nhướn lông mày lên, người cuồng ngôn mê xe trong nháy mắt im lặng, không dám thở mạnh. Tiểu Anh xoay đầu, hỏi: "Người mở màu xe xám tro là bạn của anh?"

"Ừ."

"Mỹ nữ tóc dài đỏ là bạn gái anh ta?"

"Ừ."

"Hai người bọn họ thật xứng đôi!"

"Ừ."

"Anh không thể nhiều lời hơn mấy chữ?" Tiểu Anh giờ cầm nhỏ lên hỏi.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn chằm chằm màn ảnh nhỏ, hoàn toàn bị trận thi đấu dắt suy nghĩ, không có nghe cô nói cái gì. Tiểu Trạch lái Reventon xao động không yên, tùy thời cũng sẽ trượt băng lái, nhiều lần thiếu chút nữa dán lên vách núi. Gần tới điểm cuối thì đường núi vốn là trơn nhẵn chẳng biết lúc nào bị vãi vãi hòn đá nhỏ, Reventon như ngựa hoang mất cương cán bản không có trong phạm vi khống chế, đuôi xe sát qua đá vụn thân núi, đèn đuôi xe hình xương cá nứt vỡ vụn ra. Tiểu Trạch bất chấp nguy hiểm đem xe vọt tới chạm chiếc xe NSX kiên cố chạm đất của Dạ Sâm.

"Àm——"

Chiếc xe chạm vào nhau, Reventon của Tiểu Trạch dừng ở giữa đường, đầu Tiểu Trạch đè ở trên tay lái.

Về mặt Hạ Thiệu Nhiên khản trương, đem máy tính bảng hướng trong tay Tiểu Anh đã hoảng sợ ngăn ra, đẩy mọi người ra ngồi lên xe, chạy xuống núi.

Tiểu Anh từ trong màn hình cứng nhắc nhìn Tiểu Trạch bể đầu chảy máu rút mảnh kính vỡ từ trên cánh tay ra, gượng chống mà lái xe đến điểm cuối, GTR đi theo phía sau anh dừng lại, bạn gái Nhan Hoan của anh lao ra, quả dấm hương trên người anh vung mạnh, Tiểu Anh thấy cũng đau rồi.

Đây là thế nào, Tiểu Anh không nghĩ ra.

Sau lưng là Dạ Sâm mê xe khê phát ra nguyên rủa oán trách còn có tiếng khóc yếu ớt, lần này Dạ Sâm bại bởi Tiểu Trạch không chỉ là tài lái xe, còn có quyền cư trú ở Thành phố C. Bại bởi Tiểu Trạch, anh nhất định phải cuốn chân nệm từ Thành phố C cút ra ngoài.

Tiểu Anh đi theo mê xe xuống núi, đoàn người đều đang nghị luận tối nay kẻ điên Tiểu Trạch cùng xe Reventon bảo bối anh yêu thích, Tiểu Anh biên tập một tin nhắn, biết rõ Hạ Thiệu Nhiên sẽ không về, vẫn gửi đi.

—— Bạn của anh còn tốt đó chứ?

"Reng"

Điện thoại di động rất nhanh có hồi âm. Là tin nhắn của Hạ Thiệu Nhiên.

"A!" Tiểu Anh vui mừng kêu lên, người chung quanh dùng ánh mắt nhìn đũa ngọc nhìn cô.

—— Cũng may, em về sớm một chút.

Tiểu Anh lập tức trở về một cái.

—— ừ, đang đi về nhà! Anh cũng về nhà sớm.

Tiểu Anh ước lượng điện thoại di động tốt, lập tức lại móc ra, bổ sung một câu.

—— Hạ Thiệu Nhiên, ở Thành phố C nhìn thấy anh, thật vui vẻ. Em muốn hỏi, anh xác định tâm ý của mình rồi sao? Không đáp lại mà nói, em liền coi là anh xác định.

Hạ Thiệu Nhiên thật cũng không có đáp lại tin nhắn.

Những xe cải trang ngoại hình khác nhau màu sắc rực rỡ rất đẹp, chủ nhân Reventon cùng bạn gái hôn tiếp, hình càng đẹp mắt. Thích những hình yêu nhau tốt đẹp, thích hơn những thứ kia người tương thân tương ái kia. Tiểu Anh không ngờ mình rất nhanh lại gặp được mỹ nhân băng tóc dài trong hình.

Ảnh xe cải trang giao cho tòa soạn lấy được thù lao xong, Tiểu Anh lại nhận được nhiệm vụ hội tụ ở quầy rượu đặc sắc.

T98, tòa thành thị này đứng nhất, hội viên chế rượu một trong những nơi xa hoa nhất, Tiểu Anh mất nửa ngày mới lười cùng an ninh quầy rượu cũng được đi vào. Mang theo máy chụp hình chui vào hẻm sau quầy rượu, một đôi mắt to gian xảo quan sát bốn phía, trong túi áo móc ra một kim gài, thân thẳng, đưa vào trong lỗ khóa, động hai ba cái, chỉ nghe "Rắc rắc" một tiếng, mở được cửa rồi.

Đây là học được từ Thạch Nam ở Lạc Thành, không ngờ cũng có chút công dụng.

Chân mày Tiểu Anh cong lên, cắt kim gài xong, cẩn thận mở cửa ra, lén mình đi vào, mới vừa đóng kín cửa, sau lưng vang lên tiếng nói mãnh liệt.

"Này, làm gì đấy?"

Tiểu Anh cả kinh, bước chân lao đảo, lao đảo xoay người lại, liếc mắt suy nghĩ, mồm miệng cả lăm nói: "Tôi muốn đi, đi toilet, toilet thế nào không có, bị người ngoài hành tinh mang đi rồi sao? Chạy đi đâu? Ai da! Thật gấp đấy!"

An ninh quầy rượu vừa nhìn là một nữ quý say, cầm gương lên, nói: "Toilet ở bên kia, đây là cửa sau."

"Ồ! Cửa sau, không phải toilet sao!" Tiểu Anh lao đảo bước chân đi vào trong, lúc đi ngang qua an ninh không quên vỗ vỗ bờ vai của anh ta, dùng giọng nữ quý say nói: "Người anh em, cảm ơn nhé!"

Hàaaa...!

Nhẹ nhõm xâm nhập vào T98.

Tiểu Anh thấy bên trong quầy rượu cùng chung quanh trang hoàng vô cùng cầu kỳ cá tính, nâng máy chụp hình nhắm ngay cảnh vật mình thích. Quầy rượu vĩnh viễn đều là nơi náo nhiệt nhất hấp dẫn người nhất, người pha rượu khoe khoang tài nghệ pha rượu cao siêu, rượu mạnh cùng các loại thức uống hỗn hợp sắc thái đều được nhân viên phục vụ bung cho một vị lại một vị khách tới đây giải trí.

Người trẻ tuổi pha rượu lấy một ly bỏ cả phê vào rượu, rượu con voi, rượu Rum, bật lửa đốt tăng rượu Rum cao nhất, trong nháy mắt, ngọn lửa màu lam từ giữa miệng ly hình vuông thoát ra.

Cà phê, sữa trắng, vàng óng ánh, màu lam, bốn loại màu sắc giao hội chung với nhau làm màu sắc đặc biệt đẹp, Tiểu Anh phát ra than thở đồng thời ổng kính nhắm ngay hướng ly, đề xuống chót.

"Tiểu thư, nơi này của chúng tôi không cho chụp hình." Quản lý quầy rượu Đại Bản Tử ra tay ngăn cản cô.

"Tôi chỉ chụp rượu lại không chụp người, cái này cũng không được ư!" Tiểu Anh bảo vệ máy chụp hình trước ngực.

"Vị tiểu thư này, làm phiền cô hợp tác một chút, cho tôi xem máy chụp, nếu như bên trong thật không có hình khách, tôi sẽ trả lại cho cô." Thái độ quản lý quầy rượu Đại Bản Từ ôn hòa.

Không được, trong máy ảnh có hình Hạ Thiệu Nhiên, không thể tùy tiện cho người khác nhìn.

"Tôi nói không có hình, thật sự không có, thôi, tôi đi còn không được sao!" Tiểu Anh từ trên ghế nhảy xuống, quyết miệng, gương mặt mắt húng.

Quản lý Đại Bản Từ ngăn người lại, "Cô không thể đi."

"Anh còn muốn lưu tôi lại hay sao!"

Đại Bản Từ không có nói nhảm, đưa tay cầm máy chụp hình. Tiểu Anh tròn mắt, ủng thô hung hăng giẫm lên giày da Đại Bản Từ, ôm máy chụp hình liền chạy hướng cửa, hai bảo vệ bị Đại Bản Từ kêu tới cản người. Tiểu Anh bịch bịch chạy lên cầu thang, một hơi chạy đến tận cùng bên trong hành lang lâu hai, không chút suy nghĩ, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đụng vỡ cổng chạm trở xông vào, cúi lưng xuống trốn đằng sau quầy bar, bên chân một người đàn ông.

Người trong phòng bao lớn hiển nhiên bị cô gái đột nhiên xông vào làm cho sững sờ, Bạch Diệc Phong cũng buông cô gái trong ngực ra.

Hạ Thiệu Nhiên cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đứng ở bên chân mình, Tiểu Anh chấp tay trước ngực van xin người đàn ông, ngẩng đầu nhìn lên là Hạ Thiệu Nhiên, kích động phịch một cái đứng lên, không đợi nói gì, thấy bóng người xuất hiện ở cửa, lập tức cầm miệng ngồi xổm xuống.

Đại Bản Từ chạy đến cạnh cửa, ngừng chân bước, sửa sang lại dáng vẻ, , ổn định hơi thở, gõ gõ cửa, đi vào nói: "Bạch gia, mới vừa rồi có một cô gái mang theo máy chụp hình xông tới hay không."

Bạch Diệc Phong nhướng mày, đem vấn đề ném cho Hạ Thiệu Nhiên: "Nhiên, mới vừa rồi cậu có thấy một cô gái mang theo máy chụp hình chạy vào sao?"

Tiểu Anh khép chặt miệng lác đầu không để cho Hạ Thiệu Nhiên nói, đáng tiếc Hạ Thiệu Nhiên cũng không phối hợp với cô. "Em làm sao vậy?" Âm thanh không có nhiệt độ vang vọng bên trong phòng lớn, tất cả mọi người nghe rất rõ ràng, Bạch Diệc Phong tựa lưng vào sofa, bụng lý rượu nhấp một hớp, có nhiều hứng thú nhìn Hạ Thiệu Nhiên.

Anh dám đánh cược, Hạ Thiệu Nhiên sẽ giúp cô gái này.

Đại Bản Từ ở cửa vừa nghe, vừa muốn tiến lên bắt, ánh mắt lăm lăm của Hạ Thiệu Nhiên quét qua, Đại Bản Từ lập tức không dám động một cái, cổ phía sau lạnh.

Tiểu Anh rũ hai vai xuống, đứng lên, mím miệng nhỏ nói: "Em chụp hình ly rượu, bọn họ cho là em đang chụp trộm khách, cho nên liền."

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Để cho bọn họ kiểm tra."

"Không được." Tiểu Anh bảo vệ máy chụp hình, dưới ánh mắt sắc bén của Hạ Thiệu Nhiên, yếu ớt nói: "Bên trong có hình của anh."

Bạch Diệc Phong trên ghế sa lon nghe xong tròn mắt, anh hiểu rất rõ Hạ Thiệu Nhiên, biết anh không tới cho phép người khác chụp hình.

Quản lý quầy rượu Đại Bản Từ hiểu ý, cười lạnh nói: "Thì ra là bạn của Nhiên thiếu, hiểu lầm thôi, hiểu lầm." Dứt lời, lui ra ngoài.

Cửa đóng lại, Đại Bản Từ lau mồ hôi.

"Báo động giải trừ! Vạn tuế!" Tiểu Anh nhào tới trong ngực Hạ Thiệu Nhiên, giương cằm, môi dán lên cằm kiên nghị, cười ha ha khúc khích.

Lại chủ động, dâng nụ hôn.

Hạ Thiệu Nhiên giống như rất hưởng thụ, không có nửa điểm muốn đẩy cô ra.

Bạch Diệc Phong nhìn hai người thân mật, bị sắc rượu, vỗ ngực ho kịch liệt, bạn gái anh giúp anh vỗ lưng.

Tiểu Anh nhảy ra từ trong ngực Hạ Thiệu Nhiên, ngượng ngùng nhìn hướng Bạch Diệc Phong, đưa móng vuốt nhỏ ra chào hỏi, "Hi!"

Bạch Diệc Phong thờ gáp xong mới đáp lại nói: "Hi!"

"Không cần đề ý cậu ấy." Hạ Thiệu Nhiên nói.

"À." Tiểu Anh thu hồi móng vuốt nhỏ ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh anh.

Bạch Diệc Phong ném ra một câu: "Có người khác phái thì không nhân tính."

Hạ Thiệu Nhiên lơ đãng, chuyển động ghế, cầm lấy máy chụp hình trên cổ Tiểu Anh, lật xem hình bên trong. Tiểu Anh giống như hiến vật quý nói: "Em mới vừa chụp, nhìn được không?"

"Châu Phi vang lừng." Hạ Thiệu Nhiên nói.

"Hà?"

"Ly rượu này tên là Châu Phi vang lừng."

"Ồ!" Tiểu Anh gật đầu, "Hình như uống rất ngon."

Không đợi Hạ Thiệu Nhiên nói gì, Bạch Diệc Phong lại gần, "Tiểu mỹ nhân, không bằng tôi mời cô uống rượu nhé!"

"Không cần để ý cậu ấy." Hạ Thiệu Nhiên nhắc lại một lần nữa.

Tiểu Anh đến gần Hạ Thiệu Nhiên, đề thấp giọng nói hỏi: "Rất nguy hiểm sao?"

"Đúng, vô cùng nguy hiểm." Bạch Diệc Phong thay Hạ Thiệu Nhiên trả lời: "Liếc mắt nhìn cũng sẽ mang thai."

"Phốc! Lợi hại như vậy, không cần thụ tinh nhân tạo sao?" Tiểu Anh mặt mày hớn hờ, cười nằm ở trên quầy bar.

Lúc này Bạch Diệc Phong không phản bác được, Hạ Thiệu Nhiên cong khóe miệng lên.

Tiểu Anh nói với Hạ Thiệu Nhiên: "Yên tâm, em sẽ không bị anh ta hấp dẫn, em chỉ thích anh."

"Hắc!" Bạch Diệc Phong không phục, lại đi trước đưng đưng, nói: "Cô em nhỏ, anh dịu dàng hơn nhiều so với khối cục gỗ này."

"Tôi lại thích cục gỗ, nhưng không ghét kết giao với một vị anh tuấn đẹp trai hài hước khôi hài giống như anh. Xin chào, tôi là Lạc Tiểu Anh." Tiểu Anh hào phóng vươn tay, Bạch Diệc Phong nắm lấy tay nhỏ bé của cô. "Bạch Diệc Phong, bạn của Nhiên."

Bạch Diệc Phong cho là cô gái có thể đã động trái tim khối băng Bắc Cực nhất định là vóc người uyển chuyển đẹp như thần tiên, làm cho người ta nhìn một cái cũng có thể bị câu hồn phách đại mỹ nhân tuyệt thế siêu cấp, không ngờ bắt được tâm Hạ Thiệu Nhiên chỉ là người tướng mạo ngọt ngào đáng yêu khéo léo, cười lên mắt chớp chớp giống như trăng, bên quai hàm nở rộ lúm đồng tiền nhỏ.

Cô gái nhỏ dung mạo bình thường, nhưng toàn thân lại nhiệt tình đáng yêu. Bạch Diệc Phong bỏ lại bạn gái chuyện trò cùng Tiểu Anh.

Có người ghen!

Hạ Thiệu Nhiên "Bụp" một tiếng, khép laptop lại, cắt đứt hai người trò chuyện thật vui: "Tôi đưa em trở về."

"Thời gian vẫn còn rất sớm." Không tha ánh mắt kháng cự nhìn soi mói, Tiểu Anh nói: "Được rồi! Em với anh trở về."

Ra khỏi T98, Tiểu Anh ngồi ở trong Bentley Châu âu, ngón tay hướng về phía nói: "Sớm như vậy đã trở về thật là không có ý tứ."

Hạ Thiệu Nhiên liếc nhìn cô.

"Không bằng đi đến nhà của anh đi." Quá chủ động đi! Tiểu Anh cắn môi dưới, mắt to ngấm thẳng Hạ Thiệu Nhiên.

"."

"Chớ nhỏ mọn như vậy mà!"

"Lúc này, hướng khác phái nói yêu cầu như thế thích hợp sao?" Hạ Thiệu Nhiên hỏi.

"Không có gì không thích hợp cả!" Tiểu Anh không biết thẹn thùng hỏi: "Chẳng lẽ đi đến nhà của anh sẽ mang thai?"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Người khủng bố khát máu

Tiểu Anh giờ cảm nhỏ lên, không biết thẹn thùng hỏi: "Chẳng lẽ đi đến nhà anh sẽ mang thai?" Nói xong mình cũng cảm thấy buồn cười, che môi cười khanh khách.

Hạ Thiệu Nhiên tối mặt, cắn răng cầm tay lái, xe hướng vùng ngoại ô khu trang vườn nhà họ Hạ đi tới. Xe càng đi ra vùng ngoại ô, đèn đường càng ít, sắc trời càng tối. Tiểu Anh dựa cửa sổ xe ngắm nhìn cảnh đêm đen nhánh, tin tức thời tiết nói tối nay có tuyết, ai biết sẽ không.

Người cuối cùng đi ngang qua trạm xe bus thì xe Hạ Thiệu Nhiên cùng một cỗ xe 16 chỗ màu trắng lướt qua nhau. Trong xe đối phương có người đang hành hung, Tiểu Anh từ trên ghế ngồi đứng lên rướn cổ ngắm nhìn, có thể thấy được mơ hồ một người đàn ông cao lớn hung thần ác sát bạo lực một cô gái tóc dài, mặt của cô gái bị kim ở trên cửa sổ thủy tinh đè ép đến biến hình.

Tiểu Anh kêu lên: "Này, mau dừng xe. Trong chiếc xe phía sau có một cô gái đang bị người đánh!" Cảm giác xe trong giây lát tăng tốc độ, Tiểu Anh ngồi trở lại trừng trừng mắt nói: "Có người cần giúp đỡ!"

"."

"Mau dừng lại, giúp cô ấy một chút!"

"."

"Anh không cần máu lạnh như vậy có được hay không."

"." Hạ Thiệu Nhiên ở vị trí tài xế đối với lời cô nói chỉ mắt diếc tai ngơ.

Cõi đời này mỗi thời mỗi khắc đều có vô số chuyện bạo lực xảy ra, anh không phải chúa cứu thế, không có tính lực ai cũng trông nom.

"Hạ Thiệu Nhiên!" Tiểu Anh nóng nảy, rống anh, "Nếu như cô gái kia bị người xấu khi dễ thì làm thế nào?"

Không biết là thái độ của cô kích thích anh, hay lời cô nói kích thích anh, Hạ Thiệu Nhiên khuôn mặt băng bó, tay lái chột chuyển xe, quay trở về, trước biệt thự bỏ hoang hoang tàn vắng vẻ tìm được bóng dáng.

Trong biệt thự bỏ hoang đèn sáng choang, chắc hẳn tên côn đồ đã đem cô gái vào bên trong. Hạ Thiệu Nhiên ra lệnh Tiểu Anh: "Ồ yên, chớ xuồng."

"Vâng anh cẩn thận."

Trong biệt thự, trên sân nhà bản thiêu, cô gái bị người đàn ông cao lớn thô kệch dã man xé rách y phục, ra sức chống cự hậu quả chịu quyền cước. Một người đàn ông Phòng còn đứng trong đó, anh ta nâng DV video recorder trong tay, ghi chép bạo hành làm người ta giận sôi.

Lúc người đàn ông côn đồ cởi hết quần nhào vào trên người cô gái thì lại phát ra tiếng kêu khổ sở, máu theo trong tai hắt nhỏ giọt xuống, người đàn ông cầm DV trong tay thấy đồng bọn bị tập kích đầu tiên là sửng sốt, đợi nhìn đến Hạ Thiệu Nhiên trống rỗng xuất hiện không chút coi vào đầu, hấn đứng đưa thân thể to lớn hung hãn xông tới, mắng: "!.@#%\$#@, CMN tìm chết hả."

Hạ Thiệu Nhiên liếc cô gái chỉ một thân áo lót một cái, tàn ác trong đáy mắt càng đậm, quạ đầm nắm rắc rắc vang lên, may mắn mình nghe lời Tiểu Anh.

Cô gái bị khi dễ không phải là người khác mà chính là bạn gái Nhan Hoan của bạn tốt nhất Tiểu Trạch.

Nhan Hoan tâm tình kích động đứng lên, y phục rách rưới rơi xuống đất, ánh mắt đăm đăm mang theo khát máu âm chí cô nhặt cái ghế ba chân tròn bên cạnh lên nỏ điên nện ở trên thân người đàn ông, một cái lại một cái, người đàn ông đau không ngừng gào lên.

Hạ Thiệu Nhiên kéo cô gái nỏ điên, kéo từng ngón tay nắm chặt cái ghế của cô, nói: "Chớ làm bẩn tay cô."

Hốc mắt Nhan Hoan lúc ấy liên đỏ. Hạ Thiệu Nhiên quét mắt lạnh qua những vết thương nhìn thấy mà hoảng hốt, đáy mắt dâng lên bão tố đáng sợ, anh cởi áo khoác xuống bao lấy cô, ôm chặt cô bởi vì khúat nhục, bởi vì sợ, bởi vì căm hận, mà thân thể không ngừng run rẩy, trấn an nói: "Đừng sợ, không sao!"

Vành mắt Nhan Hoan đỏ lên, gật đầu một cái, may mắn vận may của mình, thời điểm tuyệt vọng cực độ được người cứu giúp.

Hai người đàn ông kia lúc này đã bỏ dậy, lấy chùy thủ ra, vừa mắng vừa xông lại hướng Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên nhìn chằm chằm hai người đi về phía mình, trong ánh mắt nhảy ra một tia khát máu, một con dao nhỏ từ ống tay áo rơi vào trong lòng bàn tay, lưỡi dao phát ra ánh sáng sáng bóng. Nhan Hoan thấy tâm cũng phát rét, bình thường người đàn ông này trầm mặc ít nói trong nháy mắt hóa thân ác ma khát máu.

"A!"

Tiếng kêu bén nhọn vang dội, người đàn ông che chỗ không ngừng chảy máu, về mặt khổ sở, Hạ Thiệu Nhiên cầm dao trong tay dính màu đỏ sẫm. Nhưng mà chỉ một giây, lưỡi dao dính máu lần nữa đâm vào cặp mắt người đàn ông gào lên lại tước mất miệng người đàn ông.

Cặp mắt đã thành công lỗ máu, môi rách nhuộm lên lợi trắng sáng, đáng vẻ âm trầm kinh khủng. Không phải ai đều có năng lực tâm lý siêu cường chịu đựng để có thể nhìn xuống cảnh máu tanh kinh khủng như vậy.

Nhan Hoan co rúm lại ở trong góc cả người cũng choáng váng, ánh mắt đăm đăm nhìn tay cầm lưỡi dao nhuộm máu của Hạ Thiệu Nhiên.

Tiếng khóc rống nức nở không ngừng, người đàn ông máu me đầy người co rúc ở trên đất. Một tên khác thấy máu tanh cùng ánh mắt âm chí khát máu của Hạ Thiệu Nhiên, run chân lui về phía sau, chúi thủ trong tay rơi trên mặt đất, bị sợ đến xin tha. "Đại ca, tôi sai rồi, cầu xin anh bỏ qua cho tôi."

Hạ Thiệu Nhiên bình sinh thống hận nhất thứ người mảnh vụn như thế. Anh không nói, nắm lưỡi dao nhuồn máu như từ thần từng bước từng bước tiến tới gần. Người đàn ông hú dọa thảm, khuôn mặt vụn vỡ nắm chặt quả đấm chuẩn bị phóng tay, Hạ Thiệu Nhiên dễ dàng chế phục hắn, người đàn ông phát ra tiếng gào khổ sở.

Bên ngoài biệt thự, Tiểu Anh bị một tiếng kêu thảm thiết này cả kinh đến quả tim phát run, không để ý Hạ Thiệu Nhiên cảnh cáo liền xuống xe, thất thiểu chạy hướng bên trong biệt thự. Trơ mắt nhìn con dao sắc của Hạ Thiệu Nhiên ghim vào trong mắt của người đàn ông, máu văng khắp nơi.

Cùng anh vào sinh ra từ mấy lần, cư xử với kẻ địch chưa bao giờ từng thấy anh xuống ngoan thủ, người đàn ông trước mắt đã hóa thân thành sát thủ tới từ địa ngục, tay của anh tạo ra thương thế không biết tàn bạo gấp mấy lần so với đạn giết người, mắt thấy lưỡi dao trượt hướng đôi môi người đàn ông.

"Đừng!" Tiểu Anh ngăn lại.

Tay cầm dao của Hạ Thiệu Nhiên cứng đờ, con ngươi âm chí nhìn về phía về mặt hoảng sợ của Tiểu Anh, aao sắc bén đâm vào trong màn hình DV, chân phải nhấc tới, máy chụp hình đã rơi vào trong tay anh.

Tiểu Anh ngăn cả người, nửa ngày mới tỉnh hồn lại, cô chạy đến bên cạnh cô gái bị thương, sưng sờ, nhận ra cô là bạn gái Tiểu Trạch.

"Cô, còn tốt đó chứ?" Tiểu Anh vừa nói ra khỏi miệng mới phát giác âm thanh của mình đều run rẩy, cô bị Hạ Thiệu Nhiên khát máu hù sợ.

Không chỉ có cô bị giật mình, ngay cả côn đồ tổn thương Nhan Hoan cũng bị hù sợ, ánh mắt nhìn Hạ Thiệu Nhiên hướng mình đi tới.

Trên ghế sau xe hơi, Nhan Hoan siết chặt áo khoác kiểu nam trên người, cái trán khóe miệng còn trên đùi lộ bên ngoài tràn đầy máu ứ đọng, cô nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, không nào không làm khó, đáng về an tĩnh làm cho người ta sợ.

Tiểu Anh dùng áo khoác đắp lên chân cô, "Không sao, không ai có thể tổn thương đến cô."

Nhan Hoan không nói, trong lồng ngực tràn đầy bị khuất nhục cùng hận ý.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn kính chiếu hậu một cái, trên mặt lo lắng chưa giảm một phần.

Xe lái vào trang viên của Hạ Thiệu Nhiên tại vùng ngoại ô, Tiểu Anh vốn định đỡ Nhan Hoan xuống xe, Nhan Hoan bị thương tổn có chút kinh hoảng, không muốn bị bất luận kẻ nào đụng vào.

Hạ Thiệu Nhiên tìm áo sơ mi mới, một cái mền cùng hòm thuốc giao vào trong tay Tiểu Anh nói: "Giúp tôi chăm sóc cô ấy." "Ừ" Tiểu Anh cầm đồ xuống lầu, Hạ Thiệu Nhiên đem điện thoại gọi cho Tiểu Trạch.

Cho dù vết thương trên người ứa máu nhỏ, cho dù đầu tóc rối bời hình tượng cực độ không xong, Nhan Hoan cũng không nguyện ý lại bị bắt kỳ người xa lạ đụng chạm, coi như cô gái cũng không được.

Tay Tiểu Anh dừng ở giữa không trung rụt trở về, bông băng thả lại hòm thuốc, từ trên ghế salon đứng lên, một lát sau bưng một ly nước nóng trở lại, đưa về phía Nhan Hoan. "Uống nước thôi."

Nhan Hoan không có nhận, nhìn chăm chăm chén nước hốc mắt dần dần đỏ lên, hết sức ảm đạm tâm tình của mình. Tiểu Anh để chén nước xuống lại ngồi xuống cùng với cô chờ đợi người đến đón cô.

Cửa nhà họ Hạ cơ hồ là bị người dùng lực đụng vỡ, phát ra tiếng vang rất lớn, Nhan Hoan vừa nhìn người tới, phịch một cái từ trên ghế salon đứng lên, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt đứt đứt rơi xuống.

Tiểu Anh cũng đi theo, nhìn người đàn ông anh tuấn cao lớn đứng ở cửa, đáy mắt hốt hoảng hô hấp dồn dập.

"Nhan Hoan!" Tiểu Trạch ba chân bốn cẳng tới đây, mắt như X quang xem kỹ người trước mắt, vết máu khô khốc trên trán, gương mặt sưng đỏ khiến anh trong cơn giận dữ, tâm muốn giết người.

"Em muốn về nhà." Trong mắt Nhan Hoan mang nước mắt, nói: "Đẫn em về nhà."

Tiểu Trạch đau lòng thay cô lau nước mắt. "Đừng khóc, chúng ta về nhà."

Tiểu Anh vừa nhìn Nhan Hoan khóc, không biết tại sao, chớp mũi đau xót, hốc mắt đỏ lên.

Tắm rửa qua, thay quần áo khác, Hạ Thiệu Nhiên một thân nhẹ nhàng khoan khoái xuống lầu, anh như vậy làm cho người ta rất khó liên tưởng đến người lãnh khốc vô tình máu tanh bạo ngược.

Tiểu Trạch nặng nề nói cảm ơn, Hạ Thiệu Nhiên hơi hất cằm hướng Tiểu Anh nói: "Muốn cảm ơn thì cảm ơn cô ấy."

Hạ Thiệu Nhiên không nói Tiểu Trạch cũng không chú ý đến bên sofa còn có một cô gái thanh lệ ngọt ngào đang đứng.

Tiểu Trạch nói cảm ơn, Tiểu Anh ngừng ý muốn rót nước mát, hít hít lỗ mũi khoát tay nói không cần cảm ơn. Tiểu Trạch không có lãng phí thời gian suy đoán quan hệ giữa cô cùng Hạ Thiệu Nhiên, sau khi cảm ơn liền dẫn Nhan Hoan rời đi.

Người sau khi đi, biệt thự to như vậy có vẻ đặc biệt an tĩnh, Tiểu Anh ngồi trở lại ghế sa lon, thuốc khử trùng cùng rượu thuốc sát thương thả lại trong hòm thuốc. Hạ Thiệu Nhiên lau chùi tóc ngồi xuống bên người cô. Mùi dầu gội thơm ngát thay thế mùi máu tanh nồng đậm.

Tiểu Anh cắn môi dưới, hốc mắt ửng đỏ, đẩy nắp hòm thuốc, cúi nệm ngồi.

Hạ Thiệu Nhiên để khăn lông xuống, chăm chú nhìn cô, "Hù sợ?"

"Ừ." Một giọt nước mắt rơi vào trên mu bàn tay trắng nõn. Hạ Thiệu Nhiên để khăn lông xuống, tay trái nâng cằm cô lên, ngón cái tay phải lau đi nước mắt trong đôi mắt đã tuôn ra, hỏi: "Khóc cái gì?"

"Đáng vẻ mới vừa rồi của anh rất đáng sợ."

"Lá gan lúc nào thì nhỏ thế."

Hạ Thiệu Nhiên buông cô ra, đứng dậy đến tủ rượu, lấy bình rượu cùng một cái ly trở lại, tự rót tự uống. Tiểu Anh hít hít lỗ mũi nói: "Đột nhiên phát giác cô gái rất yếu đuối, luôn bị người đàn ông khi dễ, gặp phải người đàn ông hư luôn là thua thiệt."

Hạ Thiệu Nhiên uống một hớp rượu nói: "Cũng có cô gái thường bạo lực với đàn ông."

"Lý Khuynh Tâm sao?" Trong đầu Tiểu Anh nhớ lại hình ảnh đi nhà xưởng chế độ dưới đất ở Lạc Thành, Lý Khuynh Tâm bản lĩnh, nói: "Dạng lợi hại giống như cô ấy dù sao cũng là số ít, tuyệt đại đa số cô gái vẫn rất nhỏ yếu, giống em, giống Nhan Hoan."

"Em nói không sai." Hạ Thiệu Nhiên ngửa đầu uống rượu, cay vào cổ, rượu qua dạ dày, buồn càng đậm. "Trước tôi biết một cô gái nhỏ, gọi Diệp Nhu."

Âm thanh mơ hồ chui vào trong lỗ tai.

Khác phái?

Tiểu Anh bỗng chốc nghiêng đầu ưỡn thẳng lưng, nhìn người đàn ông ngồi ở bên cạnh, mắt không chớp, tâm tình căng thẳng, chờ nghe tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Diệp Nhu

Hạ Thiệu Nhiên khom lưng, cầm chai rượu lên rót vào trong ly, sau một hồi lâu mới mở miệng nói: "Cô ấy bị" Hạ Thiệu Nhiên mím môi, cuối cùng không nói ra mấy chữ kia.

Anh không nói, Tiểu Anh hình như có thể đoán được cô gái ấy xảy ra chuyện gì.

"Đám người tổn thương cô ấy chính là tập đoàn bí 7 sau lưng Kim Cách Tư, bọn họ bắt cô ấy uy hiếp tôi, bảo tôi thay bọn họ làm việc." Hạ Thiệu Nhiên thở dài, "Là tôi làm liên lụy tới cô ấy."

"Ách, là thế này phải không?" Tiểu Anh hỏi: "Cô ấy đâu? Như thế nào?"

Hạ Thiệu Nhiên lại hớp một ngụm rượu, lưng tựa vào ghế sofa, con ngươi nhìn chằm chằm đèn thủy tinh trên trần nhà nói: "Chết rồi."

"Chết?"

"Tự sát."

Không nhận được chịu khuất nhục liền tự sát sao?

Tiểu Anh hiểu rõ, cho nên Hạ Thiệu Nhiên thấy Nhan Hoan bị người khi dễ sẽ mất khống chế nổi điên khát máu, tất cả đều bởi vì bạn gái anh trước đó cũng chết như thế. Cũng hiểu anh rõ ràng thích mình vẫn lại một lần lại một lần vạch rõ giới hạn giữa hai người.

Anh sợ cô, sợ cô bị thương tổn.

Trong lòng có một chút đau, Tiểu Anh cắn môi dưới, tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay lạnh lẽo.

"Tôi là nhân vật nguy hiểm." Trong tiếng nói của Hạ Thiệu Nhiên sầm tạt các loại bắt đắc dĩ cùng không đành lòng.

Trong sạch đối với cô gái mà nói còn quan trọng hơn sinh mạng. Tiểu Anh nghĩ, nếu như mình gặp phải loại chuyện đó cũng sẽ giống như Diệp Nhu, dùng chết để tìm kiếm giải thoát sao? Cô có thể sẽ giống như Nhan Hoan nghĩ muốn trả thù, lộ ra ánh mắt hung ác thù hận.

"Em không sợ."

Ở trong nhận thức của cô, tình yêu là thứ tốt đẹp nhất trên đời này, cô nguyện ý tan xương nát thịt cùng theo đuổi tình yêu của cô.

Hạ Thiệu Nhiên chống lại mắt của cô, từng chữ từng câu nói: "Nhưng tôi sợ."

"Sợ cái gì? Sợ em bị thương tổn sao?" Tiểu Anh nhìn anh, ánh mắt sáng quắc, "Cho dù có loại chuyện đó xảy ra, anh sẽ chạy cứu em sao? Huống chi em cũng rất thông minh, có thể chạy trốn từ trong tay Kim Cách Tư, người khác muốn khi dễ em, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy!" Nói rất tự tin, thật ra thì trong lòng một chút khuyến khích cũng không có.

Hạ Thiệu Nhiên cũng không có trả lời chắc chắn cái gì, chỉ là rất nhanh tay của cô, sức lực cỡ này khiến Tiểu Anh đau đớn, vừa ý là vui mừng. Cô cảm thấy đó chính là Hạ Thiệu Nhiên cho cô cam kết, bất luận cô gặp phải nguy hiểm gì, anh cũng chạy tới đầu tiên cứu cô.

.....

Đêm khuya ở Lạc Thành, gió mát dịu hui.

Đầu đường yên tĩnh lạnh lẽo âm u, cô gái tóc dài dáng người lung lay, bước chân chậm rãi đi lại trên đường xi măng sau cơn mưa ướt lạnh, một đôi giày cao gót màu đỏ thay phiên đánh lên mặt đất, phát ra tiếng vang cộp cộp, trong đêm khuya nghe có chút hù người.

Cô gái dung mạo rất xinh đẹp, tóc dài đen bóng, mắt to đen lũng liếng, lông mi cong như liễu, môi đỏ mọng như lửa, hơn nữa vóc người cao gầy, mười phần hấp dẫn.

Đột nhiên một đạo bóng đen nhảy xuống từ tầng hai, chỉ thấy ánh sáng chợt lóe ở dưới ánh trăng. Người đàn ông tốc độ nhanh, làm cho người ta ứng phó không kịp, thời điểm người phụ nữ phản ứng kịp cô đã bị người đàn ông giữ chặt mảnh khoeo hung hăng áp chế ở trên vách tường lạnh lẽo, phát ra một tiếng thốt buồn bực.

Âm thanh kia nghe vào trong lỗ tai người đàn ông thật sự mê người. Người đàn ông mang theo mặt nạ màu bạc đem môi lại gần, cách môi đỏ mọng cô gái thờ dốc chỉ có millimet. Hai người dán quá gần, cô gái bởi vì thờ dốc ngực phập phồng từng phát từng phát ma sát lồng ngực nam, tư thế này không nói ra được mập mờ.

Cô gái cười ha ha, âm thanh ngọt ngào kiều mỹ mê người, "Mạng lưới tình báo của tập đoàn K xác thực cường đại, thời gian ngắn như vậy tìm đến tôi, còn kinh động Ảnh đại nhân ngài, thật là ngại quá đấy."

Ảnh đè ép cô, mặt nạ màu vàng kim hé mở trông mắt đen ở dưới từ trên xuống dưới quét qua mặt cô gái, tốc độ chậm chạp, giọng nói mang theo hấp dẫn, "Bởi vì là cô."

"Ha ha!" Cô gái cười, con mắt sắc bỗng chốc trở nên lạnh, "Bởi vì tôi là Diệp Nhu, lên vào tập đoàn K. trộm đi bác sĩ D tướng quân nghiên cứu chế tạo thuốc đặc biệt sao? Rơi vào trong tay anh, coi như tôi xui xẻo, nói đi, anh muốn chơi như thế nào?"

Mắt Ảnh hung ác lạnh lùng nói: "Giết chết cô."

"NO! NO! NO!" Diệp Nhu lắc đầu, con ngươi khiêu khích: "Muốn giết tôi tuyệt đối sẽ không tự ra tay, người trên đường đều biết, Ảnh đại nhân phụ trách tình báo tập đoàn K, chưa bao giờ giết người. Muốn tự tay chấm dứt tôi, chỉ có một phương pháp."

Mắt Diệp Nhu khép hờ nhìn chằm chằm Ảnh, hơi thờ rỗi loạn, môi đỏ mọng vừa muốn đề xuống, mảnh khoeo lấy được tự do. Ảnh lui về phía sau một chút, giọng điệu chán ghét nói: "Cô như vậy, thật làm cho người ta ngán!" Xoay người, cất bước, bóng dáng biến mất ở trong bóng đêm.

Diệp Nhu dựa vào tường, thở hổn hển, vỗ ngực một cái, lẩm bầm: "May mà anh lâm trận bỏ chạy, bằng không tôi không biết kết thúc dạng gì."

Ngắm nhìn phương hướng Ảnh biến mất, Diệp Nhu vừa muốn đi, nòng súng lạnh lẽo chống lại đầu của cô. "Đừng động, nếu không nổ đầu cô."

Diệp Nhu đưa mắt nhìn, sát thủ áo đen đang dùng súng chống đỡ đầu của cô, sát thủ Linh Cầu đệ nhất tập đoàn bí 7 rêu rao từ trong góc âm u đi về phía cô, bình xịt thuốc trong tay hướng về phía miệng phun. Cự ly gần hơn, vị bạc hà mát lạnh chui vào lỗ mũi.

Linh Cầu thu hồi bình xịt thuốc nói: "Chia vào mặt Diệp Nhu điên cuồng gây án, khích bác quan hệ bí 7 cùng tập đoàn K, loại xiếc nhảm chán này nên kết thúc."

Linh Cầu đưa tay đến cầm Diệp Nhu vạch trần, dưới mặt nạ da người thật mỏng lộ ra khuôn mặt trắng nõn, sóng mũi cao, lông mi nồng đậm cuốn vênh lên trên mắt to.

"Đã lâu, bướm bướm tiểu thư."

Linh Cầu đã sớm dự liệu được người giả trang Diệp Nhu chính là Lý Khuynh Tâm, mang theo bao tay da màu đen lục soát trên người Lý Khuynh Tâm, đầu ngón tay tà ác đụng vào ngực cao vút, trông mắt Lý Khuynh Tâm nửa hí, tràn ra cười lạnh, cô thế, sẽ phế bỏ cái tay này.

Linh Cầu ở trên người Lý Khuynh Tâm nhận được một chai thuốc, bình trong suốt, trên bình màu trắng viết một chuỗi chữ cái, là thuốc gây ảo giác.

Linh Cầu ước lượng thuốc xong, nhe răng, nụ cười âm trầm.

Lý Khuynh Tâm cắn răng, giơ tay lên kéo súng người áo đen chống đỡ ở trên trán, giành lại mặt nạ trong tay Linh Cầu bỏ chạy. Linh Cầu từ trong ngực móc ra hai khẩu súng, hai tay trái phải đều cầm một thanh, "Rầm rầm rầm rầm!" Đạn từ nòng súng thoát ra, nhanh chóng đi về phía trước, cánh tay Lý Khuynh Tâm bị đạn sát thương, lúc chạy đến đầu phố đã sớm bị ba gia hỏa cầm vũ khí trong tay mai phục ép trở lại.

Linh Cầu phát ra tiếng cười quái dị, "Xin lỗi bướm bướm tiểu thư, lại để cho cô rơi vào trong tay tôi rồi."

Lý Khuynh Tâm vô lực đánh trả, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Linh Cầu, khi cô bị đẩy lên xe thì Ảnh rời đi trở lại lần nữa, dùng mảnh đánh ngã hai người, hai ba cái giải quyết súng của Linh Cầu, nắm lấy cổ áo hất lại gần nói: "Tôi nay lại đi thu thập mày. Hiện tại, mang theo người của mày cút đi cho tao."

Linh Cầu mang người nhanh chóng rời đi, đường phố u tối chỉ còn lại hai người.

Lý Khuynh Tâm che cánh tay sát thương, hỏi: "Không phải anh đi rồi sao?"

"Là đi, nghe được tiếng súng lại lộn trở lại."

"Stop!" Lý Khuynh Tâm chê cười, mặt nạ thả lại túi áo, nói: "Xem ra anh còn rất để ý đối với Diệp Nhu! Thấy tôi, thất vọng chứ?"

Ảnh lắc đầu, trong con ngươi đen như mực lấp lánh ánh sao, "Tôi nói rồi, bởi vì là cô, bởi vì là cô, bướm, bướm, tôi mới lên tâm."

Lý Khuynh Tâm tròn mắt, "Có phải anh đã sớm biết tôi giả trang Diệp Nhu cùng Thạch Nam xâm nhập vào tập đoàn K hay không, tại sao phải làm như vậy?"

Ảnh lần theo ánh trăng lạnh lùng đi vào, ngón cái thô khoi cào Lý Khuynh Tâm: "Bởi vì là cô."

Lý Khuynh Tâm lờm anh một cái: "Bệnh thần kinh!"

Ảnh lộ ra nụ cười tà khí nguy hiểm: "Chỉ thích cô như vậy, chợt rất muốn tiếp tục làm xong chuyện mới vừa rồi chưa làm." Dứt lời môi áp xuống, Lý Khuynh Tâm nghiêng đầu thoát khỏi kiềm chế, lưỡi dao chống đỡ hồng Ảnh.

Ảnh dừng lại, Lý Khuynh Tâm lui về phía sau, thu hồi lưỡi dao, xoay người che cánh tay chảy máu bước nhanh đi hướng ngõ hẻm.

Ảnh hướng về phía bóng lưng của cô kêu: "Xem cô quan tâm chuyện Diệp Nhu như vậy, tôi liền bán cái nhân tình cho cô, hai ngày sau, cô xuất hiện tại Thành phố C."

Lý Khuynh Tâm bước nhanh mà đi bỗng dừng lại, giọng nói nguội lạnh nói: "Cảm ơn!"

.

.

Mê cung dưới đất tập đoàn Bí 7 y hệt trong tổng bộ, trên ghế sa lon cô gái ngũ quan nhu mỹ đang ngồi ở trong ngực người đàn ông tán tỉnh, người đàn ông đem tay bỏ vào trong ly rượu, lấy ra, tiến tới bên môi từng cây một liếm khô rượu phía trên.

Linh Cầu che xương sườn đi vào, "BOSS, đã tra được người nguy trang thành Diệp Nhu đi tập đoàn K trộm vật là là bướm bướm. Cô gái này một mực truy xét tin tức Diệp Nhu, không bằng chúng ta cho tin tức giả của Diệp Nhu, dẫn dụ cô ta tới đây, khống chế được cô ta, để cho cô ta bán mạng thay chúng ta."

Cô gái nhú mày, hàm răng nhỏ cắn ngón tay người đàn ông, phun ra, lạnh lùng nói: "Anh muốn chết sao? Chẳng lẽ không biết Ảnh tập đoàn K đã từng nói, ai dám động đến một sợi tóc của bướm bướm, tập đoàn K sẽ khiến người đó biến mất."

Linh Cầu nghe thân thể run lên, bên tai vang lên lời Ảnh lưu lại —— tối nay lại đi thu thập mày.

Mại Tát Nhĩ cầm lấy ly rượu từ trong tay cô gái cặn sạch, "Có người đứng đầu giới trộm, tại sao muốn tìm người thứ ba giới trộm!"

Linh Cầu nhớ tới cái gì, từ trong túi áo móc ra bình thủy tinh, "Ông chủ, tôi tìm được cái này từ chỗ bướm bướm."

Mại Tát Nhĩ nhìn chữ trên bình pha lê trước mặt một chút, lại nhìn cô gái trong ngực một chút, "Có dám thử một lần hay không?"

Hai ngón tay cô gái quấn cuốn vòng quanh, cười kiêu mỹ một tiếng, "Em sợ anh không dám!"

Linh Cầu từ tổng bộ ra ngoài, có loại cảm giác kỳ quái đi theo mình, anh một mình đi trên đường nhỏ Mật Cảnh, ánh trăng treo trên cao kéo dài bóng dáng hắt.

Lúc này, mây đen che trắng sáng, thân là sát thủ nhảy cảm khiến hấn dừng bước lại, móc súng ra.

Khi mây đen tán đi, ánh trăng lại xuất hiện thì Ảnh mang theo mặt nạ đột nhiên xuất hiện trước mắt. Linh Cầu sợ hãi, lấy súng nhắm ngay anh, "Tôi lấy tính mạng của tôi sao?"

"Không sai!" Ảnh dùng lời nói không chứa nhiệt độ, từ trong môi khạc ra.

"Ảnh tập đoàn K cũng không giết người."

"Có vài người có thể để cho tôi phá lệ."

"Pằng——"

Tiếng súng chọt vang lên con chim nghi ngại kinh sợ bay trong rừng cây, trên đường nhỏ súng lục rơi xuống, máu đỏ nhuộm đường.

Linh Cầu chết không nhắm mắt, ánh mắt dữ tợn. Ảnh nguy hiểm lấy ra chủy thủ, từng bước một đến gần, hướng về phía thi thể từ từ mất đi nhiệt độ trên đất nói: "Cô gái tôi nhìn trúng, ngoại trừ tôi ra, ai cũng không có khả năng động, dù là một tí."

Mây đen tán đi, ánh trăng lại xuất hiện, thi thể Linh Cầu thiếu một cái tay.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lựa chọn

Lý Khuynh Tâm mang cánh tay nhỏ bị thương về nhà, đề thấp bước chân vừa tới trước cửa phòng, liền nghe một câu rất lớn tiếng sau lưng, "Lén lút làm gì đấy?"

Là tên Thạch Nam kia!

Lý Khuynh Tâm xoay người, nhỏ giọng quát lớn: "Nhỏ giọng một chút."

Thạch Nam nhìn thấy cô mang theo cánh tay máu, kêu lên: "Bị thương kia!"

Lý Khuynh Tâm tròn mắt, bịt chặt miệng của anh, cắn răng nghiêng lợi: "Để cho mẹ tôi nghe được thì chết chắc."

Thạch Nam đưa tới ánh mắt hiểu rõ, Lý Khuynh Tâm mới thả anh.

Thạch Nam đi theo Lý Khuynh Tâm vào nhà, tìm hòm thuốc, hai người ngồi ở trên ghế sa lon rửa sạch vết thương. Thạch Nam cầm cây bông dính nước sát trùng vừa lau lau vết máu, vừa nói: "Lần trước lên vào Tập đoàn K, mang đến quấy nhiễu cho bí 7, bị Tập đoàn K nhìn chăm chăm không thả, bang tôn từ kia cũng không có thời gian chú ý chuyện sự huynh cùng Tiểu Anh, làm gì còn phải giả trang Diệp Nhu bất chấp nguy hiểm?"

Thuốc nước xót người, Lý Khuynh Tâm nhủu chân mày lại. "Cảm giác Diệp Nhu là một tai họa ngầm, còn có thể ra ngoài gây sóng gió."

"Làm sao cô cứ nhìn chăm chăm cô ta không thả, để sự nẫu biết không mắng cô mới là lạ." Thạch Nam không dè dặt chạm vào vết thương, Lý Khuynh Tâm rút tay về, "Cậu muốn chết hả, xương tay nặng như vậy."

Thạch Nam dùng ánh mắt không tốt nhìn cô, bôi thuốc, quấn băng gạc lên.

"Hừ!" Lý Khuynh Tâm hừ nhẹ, "Xâm nhập kho số liệu Tập đoàn K, rốt cuộc bị tôi tra được tiện nhân Diệp Nhu này."

"Như thế nào?"

"Còn chưa có chết."

Thạch Nam giương mắt, vẻ mặt nghiêm túc nẩy phần, "Lúc này đã điều tra xong?"

"Mới vừa thấy một chút, liền bị phát hiện."

Thạch Nam cười, buộc băng gạc lại, nói: "Thù hạ Ảnh chính là một nhân vật vô cùng lợi hại." Rất là hả hê bổ sung một câu: "Cùng tôi không phân cao thấp."

"Lãnh giáo." Lý Khuynh Tâm bĩu môi.

Thạch Nam cắt hòm thuốc xong, đi tới cửa, "Lần sau không nên lỗ mắng như vậy, không phải mỗi lần cũng gặp vận may được người cứu."

"Stop!" Lý Khuynh Tâm không cho nhiệt.

Thạch Nam nghĩ đến cái gì, theo khung cửa, cười như không cười nói: "Lý Khuynh Tâm, không phải tôi nên nhắc nhở cô một chút thân phận có vợ có chồng của cô."

Lý Khuynh Tâm vận lòng mày rống: "Cậu có ý gì?"

"Cách Ảnh xa một chút."

Lý Khuynh Tâm cả giận, nắm dép lên liền hướng Thạch Nam, Thạch Nam mất gấp nhanh tay lắc mình ra cửa.

"Ầm"

Dép đánh vào trên ván cửa, rớt xuống.

Lý Khuynh Tâm bị giao loạn tâm tình ảo não gãi đầu, nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy Ảnh thì kinh ngạc cùng kinh ngạc, đó là một phòng máy tối tăm, cũng trong lúc đó cô và ảnh tới đánh cắp tình báo vì tránh né an ninh, lấp giữa hai tù máy. Không gian chật hẹp, dán chặt thân thể, nhịp tim cùng hô hấp cùng tần số, còn có ánh mắt tìm tòi nghiên cứu giống nhau, người đàn ông như mê.

Nếu không phải mình bị trói vào lễ đường, bị buộc kết hôn cùng Dạ Cảnh Triệt, có lẽ, có lẽ sẽ cùng Ảnh xảy ra chút gì.

Bỗng dưng, khuôn mặt anh tuấn của Dạ Cảnh Triệt nổi lên trong đầu, anh mặc lễ phục chú rể cười, nhìn cô đi tới. Thần thái phấn khởi, cõi lòng đầy mong đợi, nụ cười đẹp mắt chỉ duy trì ba giây đồng hồ, anh bị cô một cước đạp đổ trên mặt đất, tư thế ngã nhào nhếch nhác, bạn bè trong giáo đường xôn xao một mảnh.

Chú rể bị cô dúi gạt ngã trước mặt mọi người, thời khắc nhếch nhác nhất mắt thể diện nhất trong đời, anh nên rất tức giận, nổi giận, hủy bỏ hôn ước.

Ai ngờ, anh chỉ cười cười, dùng giọng nói cực kỳ dễ nghe nói: "Cô dúi hình như rất nóng nảy! Làm thế nào! Rất đúng khẩu vị của anh, đã bắt đầu mong đợi cuộc sống sau cưới yêu nhau giết nhau rồi nhé!"

Sau ngày cưới? Hừ hừ!

Má trái Dạ Cảnh Triệt máu ứ động đem má phải tiến tới trước mặt cô, nói: "Bên này cũng cho em"

Dạ Cảnh Triệt bị ném ngã xuống đất bò dậy, xoa ngực nói: "Bao cát thịt có phải rất là thỏa mãn hay không? Bà xã."

"A!" Lý Khuynh Tâm vuốt cánh tay quần quanh vải trắng hừ cười lên, qua giấy lát, nụ cười cương xuống.

Làm sao lại nghĩ đến con gà xúi quẩy đó.

Lý Khuynh Tâm bốc cháy, thuận thế ngã lệch ở trên ghế sofa, nhìn trăng tròn sáng ngoài cửa sổ, nghĩ thầm, trăng sáng thì thành phố T cũng sẽ tròn như vậy sao? Cô không có ở nhà, ông xã con gà đó nhất định lại đem bạn bè không tốt chiều về trong nhà rồi nhỉ.

Nghĩ đến Dạ Cảnh Triệt kia vừa uống rượu vừa đánh bạc vừa không đứng đắn cùng phụ nữ, cả ngày ăn chơi đàn đúm, Lý Khuynh Tâm quả đắm nhột muốn chết.

Ngoại lệ này ở ban đêm an tĩnh, trong biệt thự đèn sáng, trong đầu Lý Khuynh Tâm bay qua vài lần hình ảnh Dạ Cảnh Triệt, dùng hết toàn bộ hơi sức suy nghĩ người đàn ông của cô, cũng không có chú ý tới trên bệ cửa sổ thủy tinh bên ngoài cửa sổ bị người thả một cái túi tinh mỹ hình chữ nhật, cũng không đoán được bên trong hòm là một cái tay, cái tay sát thủ Linh Cầu cột nhả qua cô.

.

.

Thành phố C tuyết mới vừa rơi xuống, toàn bộ thế giới bao trùm lên một mảnh trắng xoaa, giày giẫm trên tuyết thật mỏng phát ra tiếng vang kéo kệt kệt, nghe đặc biệt chói tai.

Trời rất lạnh, thích hợp ăn một đĩa bánh sủi cảo nóng hôi ầm áp.

Tiểu Anh mang theo mũ lên màu đỏ kéo tay áo áo khoác ngoài của Hạ Thiệu Nhiên nắn ni hai người cùng nhau đi dạo siêu thị. Hạ Thiệu Nhiên tuyệt đối không phải là loại người sẽ thích đi dạo siêu thị, nói mà không có biểu cảm gì: "Không có hứng thú."

"Hừ!" Tiểu Anh chống nạnh, bắt mắt nhìn lỗ mũi trợn mắt, bỗng dung bắt cánh tay anh, nhón chân lên, môi hồng tiến tới gò má đường cong ngội lạnh, gần tới dán lên thì đột nhiên dừng lại, mắt to giảo hoạt nháy nháy hỏi: "Có đi hay không?"

"."

Môi hồng lại gần, lại dừng lại, "Rốt cuộc có đi hay không"

". Đi."

Tự có chiều số buộc anh đi vào khuôn khổ. Tiểu Anh khom môi cười yếu ớt, môi hồng hôn lên gò má căng thẳng của Hạ Thiệu Nhiên.

Người đi dạo siêu thị không tính là quá nhiều, Tiểu Anh ở khu chuyên rau dưa chọn rau dưa mới, cẩn thận so với giá trên thẻ tre chờ tin tức số lượng số tiền, giống như bà chủ nhỏ hiền huệ.

Hạ Thiệu Nhiên tiếp tục shopping cart, đứng ở một bên con người mà nhìn chăm chăm vào cô, tưởng tượng mười năm sau này cô sẽ là như thế nào.

Mười năm sau cô ba mươi hai tuổi, nên thành thực không ít, bộ dáng thướt tha không ít, chải đầu lượn quanh, không không không, tóc quăn thích hợp với cô hơn, cuốn rất lớn, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy cô ở Lý trạch, chải một đầu tóc quăn mê người.

Mười năm sau này cô nhất định là một vị phong tình vạn chủng, váy nền trắng hoa nhỏ, áo len màu vàng sáng, ngồi ở trên cỏ, giúp đỡ tiểu công chúa xinh đẹp khả ái giống như cô chải tóc.

Ánh mặt trời vừa đứng, xuyên qua cành lá rậm rạp chiếu xuống, ánh sáng vụn vặt giống như lông lánh, mà cô tươi cười an vị ở bên trong ánh sáng mặt trời.

"Là ba, ba trở lại!" Cô gái nhỏ tóc đuôi sam xoắn nửa bên hướng cửa lớn sân nhà chạy tới.

Lập tức sẽ thấy dung mạo ba cô bé ra sao, trong lòng Hạ Thiệu Nhiên khẩn trương, thật khẩn trương cũng rất muốn biết cô gả cho người nào.

Lúc này, một vị tóc dài tới eo, sợi tóc trong ngón tay vung lên bên quai hàm, cô gái thoáng qua trước mắt.

Diệp Nhu!

Hạ Thiệu Nhiên cố ý bỏ qua tâm tình khẩn cấp muốn nhìn rõ bộ dáng cô gái nhỏ. Nháy mắt, đám người lui tới siêu thị trông thấy một vị mỹ nữ tóc dài đang nghiêng đầu nhìn anh.

Là Diệp Nhu!

Diệp Nhu!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hạ Thiệu Nhiên chau chặt chân mày, ánh mắt không để lại dấu vết quét qua bốn phía, đủ thứ cảnh tượng huyền ảo đặc sắc trong siêu thị tập trung lại, không khí cũng không khác thường.

Đôi mắt bạn gái trước đột nhiên xuất hiện, cùng cô gái mình thích.

Làm cho người ta rối rắm lựa chọn.

Thần thái như sát thủ, thói quen trong nháy mắt làm ra phán đoán, lựa chọn.

Chỉ một giây, Hạ Thiệu Nhiên đã làm ra quyết định, anh nhìn Tiểu Anh, trong mắt là cảm xúc làm cho người ta đọc không hiểu, bước chân không ngừng, từng bước từng bước lui về phía sau, dừng lại, xoay người chạy về phía sau.

Tiểu Anh có chút mộng, không rõ chân tướng nhìn bóng lưng vội vàng của Hạ Thiệu Nhiên, đem rau cải chọn xong thả vào trong xe đẩy đuổi theo anh.

"Đã xảy ra chuyện gì? Anh làm sao thế?"

Hạ Thiệu Nhiên không nói, gạt đám người phía trước, nhìn chung quanh.

"Anh đang tìm ai?" Tiểu Anh hỏi tới: "Rốt cuộc thế nào?"

"Diệp Nhu." Giọng nói Hạ Thiệu Nhiên có chút lạnh.

"Diệp Nhu?"

Trong nội tâm Tiểu Anh lộp bộp, xe đẩy dừng lại bất động tại chỗ, trong lòng có loại dự cảm xấu, rất sợ, rất lo lắng, cũng rất khẩn trương.

Hạ Thiệu Nhiên chạy trong siêu thị, vừa đi vừa tìm, ngừng bước chân trước từng dãy giá hàng chocolate, nhìn chăm chú, cuối giá hàng cô gái tóc dài mặc áo khoác trắng không phải Diệp Nhu thì là ai.

Diệp Nhu cắn chặt môi dưới, ép buộc mình không rơi lệ, Hạ Thiệu Nhiên đứng tại chỗ không nhúc nhích, cả người lạnh lùng trước sau như một, làm cho người ta không nhìn ra tâm tình của anh vào giờ khắc này, là hồngбет là mừng rỡ là kích động là sợ, hay có ý khác không muốn người biết.

Nước mắt chảy xuống, Diệp Nhu rốt cuộc nhịn không được khóc lên, "Nhiên!" Cô hô tên của anh, chạy về phía anh, nhào vào trong ngực anh.

Hạ Thiệu Nhiên giống như khối cọc gỗ, bị cô đụng lao đảo một bước, cánh tay buông xuống hai bên người, thân thể cứng còng ôm cô khóc thút thít.

"Huhu, Nhiên, em thật sự không nhịn được rồi, không nhịn được muốn gặp anh. Huhu." Diệp Nhu khóc, nước nớc, đứt quãng nói xong, đáng về nói bao nhiêu đáng thương tự có bấy nhiêu đáng thương.

Về mặt Hạ Thiệu Nhiên lạnh, cánh tay máy móc nâng lên, do dự thật lâu mới chậm rãi nhốt chặt người khóc thắm vào trong ngực.

Nơi xa, Tiểu Anh thu hết một màn vào mắt, tay từ trên lan can xe đẩy rơi xuống.

Người đàn ông mình thích cùng bạn gái trước, đây coi là cái gì?

Tiểu Anh hoảng hốt đẩy xe đẩy rời đi. "Tiểu thư, cô còn chưa có tính tiền!" Nhân viên thu ngân ngăn cản cô. "A, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Tiểu Anh luôn miệng nói xin lỗi.

Hạ Thiệu Nhiên cùng Diệp Nhu từ siêu thị ra ngoài, không tự chủ quay đầu lại nhìn quanh. "Nhiên, anh đang tìm người nào?" Diệp Nhu với một đôi mắt khóc đỏ dặt tay của anh hỏi: "Mới vừa rồi em thấy anh đi chung với một cô gái." Cấn môi dưới, một bộ muốn khóc, "Là bạn gái anh sao? Nếu như. Hay em, rời đi." Diệp Nhu buông tay ra làm bộ phải đi. Hạ Thiệu Nhiên nắm chặt quả đấm, hít sâu một hơi, vịn vai của cô, "Đừng có đoán mò."

Diệp Nhu biến chuyển cười, ở cửa siêu thị người tới người đi, ôm lấy anh, "Nhiên, thật ra thì em đặc biệt sợ anh sẽ ghét bỏ em, chê em bẩn, không quan tâm em."

"Em đừng có đoán mò." Giọng điệu của Hạ Thiệu Nhiên rất hung, Diệp Nhu xem thường, mím môi cười. Cô biết Hạ Thiệu Nhiên chính là lạnh lùng, tính tình không tốt, sẽ không bị người nắm mũi dẫn đi, người đàn ông lạnh lùng vĩnh viễn sẽ không dễ dãi bẻ vui vẻ.

.

Mùa đông, trời đặc biệt tối sớm, cửa sổ thủy tinh cách ly với đèn đuốc sáng rực bên ngoài. Tiểu Anh đứng ở phía trước cửa sổ, rửa rau hẹ, ánh mắt lại ngó ra bóng đêm ngoài cửa sổ. Nhà nhà đốt đèn kháng định có một cái nhỏ thuộc về Hạ Thiệu Nhiên, anh cùng cô gái tên Diệp Nhu đang làm gì?

Tiểu Anh hung ác xoa xoa rau hẹ, rau hẹ bị chà xát hồng, thức ăn mặn mùi vị nồng đậm tràn ngập cả phòng bếp.

Hạ trách.

Sau bữa cơm chiều, Hạ Thiệu Nhiên nhốt mình trong thư phòng không ra ngoài, Diệp Nhu mở cửa thư phòng ra, rón ra rón rén đi tới phía sau anh, nhẹ kêu một tiếng, "Nhiên!"

Nhĩ lực thần thái không phải là tốt bình thường. Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trên ghế sa lon động cũng không động, Diệp Nhu quay tới, ngồi vào trong ngực anh, câu cổ của anh hỏi: "Anh làm sao vậy? Không vui mừng sao? Không thích em trở lại sao? Tại sao anh không hỏi ba năm qua em đã đi đâu? Sinh hoạt thế nà? Có nhớ anh không?"

"."

Diệp Nhu cho rằng Hạ Thiệu Nhiên trầm mặc là cảm giác áy náy đang tác quái dưới đáy lòng. Cô nói: "Nhiên! Chúng ta không đề cập tới chuyện không tốt ngày trước, chúng ta bắt đầu lần nữa có được hay không?"

Môi đỏ mọng tiến tới, bị bàn tay ngăn lại.

Một ánh mắt, Diệp Nhu cũng biết Hạ Thiệu Nhiên có ý gì. Không cam lòng nói: "Anh nghỉ ngơi đi, em đi ra ngoài trước." Hiểu được thời gian chứng minh trong lòng của anh vẫn có cô. Diệp Nhu rời xuống từ trên người anh đi tới bên cửa, nhìn cái bóng lưng kia hồi lâu, mới mở cửa, đi ra ngoài, đóng cửa.

Bên trong phòng lâm vào an tĩnh, Hạ Thiệu Nhiên sờ thuốc lá cùng cái bật lửa trên bàn sách, đốt một điếu thuốc, hút. Không biết lựa chọn này là đúng hay là sai.

Trong phòng trọ nhỏ, Tiểu Anh ngồi xếp bằng trên giường đơn, ngẩn người đối diện tấm áp-phích đầu giường.

"Bạn gái trước của anh trở lại, em nên làm như thế nào? Thối lui khỏi hay tiếp tục thích anh? Anh thích Diệp Nhu nhiều hơn chút, hay thích em nhiều hơn chút? Nhất định là cô ấy..., cô ấy biết anh trước em, mặc dù rời khỏi anh ba năm, nhưng ba năm qua anh cũng không có quên cô ấy, cũng vì cô ấy mà không quen bạn gái, đúng không? Vậy em phải thối lui? Thành toàn hai người? Mặc dù gặp Diệp Nhu rất bị thâm làm cho người ta đồng tình, nhưng không đi thích anh, không để cho anh yêu thích em, em không cam lòng, không cam lòng đó, anh có hiểu hay không?"

Hạ Thiệu Nhiên, chỉ cần anh nói với em —— Lạc Tiểu Anh, em là đồ ngốc, anh vĩnh viễn không thích em, chớ tự tìm mất mặt ôm ấp yêu thương, sớm bỏ ý nghĩ này đi, cách anh xa một chút, đừng làm trở ngại anh tương thân tương ái với Diệp Nhu.

Anh dám nói như vậy, em dứt xa xa ngay, không có ở đây dây dưa với anh, nhưng đáy lòng vụng trộm thích anh, nếu không, Hừ! Nếu không, em nhất định sẽ truy đuổi anh.

Này, anh nghe cái gì rồi sao? Thời khắc máu chó như nào không lên tiếng giống như khối đầu gỗ. Anh không phải nói chuyện em coi như anh thừa nhận yêu thích em rồi, em làm thật, em làm anh yêu thích em rồi. Được, ngủ."

Tiểu Anh phù phù ngã xuống, bịt kín chắn, một lát sau từ chắn thò đầu ra nói: "Hạ Thiệu Nhiên, anh không thể cùng Diệp Nhu ngủ ở một cái giường, nếu không em sẽ tức giận, em tức giận sẽ không thích anh. Chỉ vì lý do an toàn, hay ngủ cùng em đi!"

Trở mình một cái từ chắn bò dậy, tháo áp-phích trên tường xuống, bày ra ở trên giường, tự ký ở bên người anh, đắp chăn lên.

"Ngủ ngon, thân ái!"

.

.

Chiều nay dưới chợ C tuyết rất lớn, cả thành thị cũng bị màu trắng bạc bao trùm, bão tuyết vẫn rơi trắng bạch phía chân trời, còn không có nửa điểm ý muốn dừng lại.

Tiểu Anh sớm bò dậy từ trong chăn không ngừng nhìn tuyết ngoài cửa sổ, có chút lo lắng tuyết còn rơi như vậy thì đi xe buýt không thông.

Nấu sủi cảo xong đặt ở trong hộp giữ nhiệt, xác định sủi cảo ở bên trong là hòa hoãn, mới vội vã mặc bộ quần áo nhung đội mũ len, vẩy khăn quàng cổ lên chạy ra cửa.

Xe buýt rất khó bắt, bánh xe dính trên tuyết chậm rãi bò qua giống như con ốc sên, xe dừng lại, một nhóm người ủa lên. Động tác của Tiểu Anh nhanh nhẹn, cướp được một chỗ ngồi, ôm hộp giữ nhiệt, chỉ sạch sẽ sủi cảo lạnh. Xe buýt khó khăn đi về phía trước, tốc độ chậm rãi đến độ Tiểu Anh muốn xuống đi bộ.

Biệt thự Hạ Thiệu Nhiên nằm ở vùng ngoại ô, xuống xe buýt còn phải đi bộ 20' lộ trình. Tiểu Anh thất thiếu mà đi ở trên tuyết thật dày trên đất, giày ma sát với bông tuyết, phát ra tiếng vang kéo kệt kệt. Bông tuyết không ngừng bay xuống, gió phơn Bắc suru suru thổi mạnh, nguội lạnh cắt mặt. Ra cửa vội, quên mang cái bao tay, hai tay đông cứng chết lạnh, Tiểu Anh chỉ đành cho hai tay vào trong tay áo ôm hộp giữ nhiệt. Trời lạnh đường trơn, nhiều lần suýt nữa ngã xuống, vốn là 20' lộ trình lại đi 40'.

Trong gió tuyết biệt thự Nhà họ Hạ trang nghiêm uy vũ. Trước cửa sổ thủy tinh, Hạ Thiệu Nhiên bưng ly rượu nhìn bông tuyết bay lượn đầy trời, tim chặn đến khó chịu.

Bỗng dưng, giữa bầu trời đầy trời lại xuất hiện một bóng dáng màu đỏ, đập bông tuyết, hướng anh mà đến.

Tay cầm ly cao cổ thêm sức lực, Hạ Thiệu Nhiên tự hỏi, ấy là đóa hoa anh đào sao?

Tuyết lớn như vậy, hoa anh đào xuân tới sao?

Hạ Thiệu Nhiên cho là mình uống quá nhiều, mới có thể ở giữa trời đầy bão tuyết trông thấy cô.

Trong đình viện, Tiểu Anh ôm hộp giữ nhiệt cũng nhìn thấy anh, khoát tay, kêu: "Này!"

Là cô, anh không uống say, thật sự là cô.

Lúc này tâm tình Hạ Thiệu Nhiên có chút kích động, ánh mắt di động theo bóng dáng màu đỏ, cô đi tới đâu, anh nhìn tới đó.

Ngày trước, anh chỉ cảm thấy cô đáng yêu, đáng đáp ngọt ngào, thông minh lại dũng cảm, nhưng một trận tuyết lớn chợt làm cho người ta trở nên đẹp hơn rất nhiều lần, lông mày cùng lông mi đầy sương, hai mắt có hồn, gương mặt bị gió tuyết làm đỏ, môi phớt hồng, cùng với lúm đồng tiền nhỏ bên quai hàm, xinh đẹp như vậy, xinh đẹp làm cho tâm thần người ta nóng lên, xinh đẹp làm cho cả lồng ngực người ta thêm vị chua ngọt ngào, xinh đẹp làm anh

muốn túm cô vào trong ngực, tí mĩ che chở.

Chú Thành quân gia đem Tiểu Anh vào, Tiểu Anh đứng ở trước cửa, hồng hộc thờ hỏn hển, cả khuôn mặt nhỏ nóng hổi, mủ len màu trắng cời xuống từ trên đầu, tóc cũng bị mồ hôi ướt bốc hơi nóng, cô đi lâu quá.

"Em đưa sùi cảo tới cho anh." Tiểu Anh đem hộp giữ nhiệt đưa tới trước mặt Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên nhìn ngón tay cứng đờ đến cứng ngắc đỏ hồng không dám cong, vị chua trong lồng ngực càng thêm nồng cuồng cấp tốc khuếch tán.

Nhận lấy hộp giữ nhiệt, đầu ngón tay chạm vào tay cô, cảm giác lạnh lẽo truyền tới tay anh. "Lạnh không?" Hạ Thiệu Nhiên hỏi. Tay lạnh lẽo dính vào khuôn mặt của mình, Tiểu Anh cười hi hi nói: "Bình thường!"

". . . ." Hạ Thiệu Nhiên trầm mặc.

"Thật ra thì người ta lạnh muốn chết!" Tiểu Anh thu hồi nụ cười, đáng thương cong môi lên, tay nhỏ bé lạnh lẽo lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đuổi đi vào vạt áo áo lông của Hạ Thiệu Nhiên, tay nhỏ bé dính vào thân thể ấm áp.

Cái loại lạnh lẽo có thể đóng băng, khiến Hạ Thiệu Nhiên cảm thấy hộp giữ nhiệt trong tay đặc biệt nặng, nặng cơ hồ không chịu nổi. Tiểu Anh nhếch miệng cười: "Lần đầu tiên cảm thấy anh mạnh khỏe ấm áp."

Hạ Thiệu Nhiên không nói, cứ không hề chớp mắt nhìn cô.

"Nhiên, ai tới vậy?" Đột ngột giọng nữ đánh vỡ không khí mập mờ mới vừa nảy sinh, Tiểu Anh bỗng chốc rút tay ra, cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

ai ngón tay Diệp Nhu cuốn vòng quanh, từ trên cầu thang xuống, hỏi: "Nhiên, ai tới vậy?"

". . . ." Hạ Thiệu Nhiên không lên tiếng. Không cần thiết để cho cô biết, hoặc là nói không biết cho Tiểu Anh thân phận gì, dùng tính cách khẳng định người trước nhiều hơn chút.

Tiểu Anh thò đầu ra, đáp lại Diệp Nhu. "Chào!"

Diệp Nhu sững sờ, bước xuống cầu thang rõ ràng dừng một chút, "Chào!" Cô khôi phục vẻ mặt, bước nhanh xuống, đi tới bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên, thân mật khoác cánh tay của anh, thân thiếtooivron tay, nói: "Ta là Diệp Nhu, bạn gái Nhiên."

Hạ Thiệu Nhiên không phản đối, cũng không đồng ý, vẻ mặt lạnh lùng đứng ở đó, giống như pho tượng.

Bàn tay trắng trên cánh tay người đàn ông, thật là chói mắt. "Xin chào, tôi là Lạc Tiểu Anh." Tiểu Anh nặn ra nụ cười, vươn tay, hai cô gái theo đuôi tâm tư của mình, hữu nghị bắt tay. Hạ Thiệu Nhiên nhìn Tiểu Anh, bờ môi mím chặt, Diệp Nhu nhìn thấy hộp giữ nhiệt trên tay anh, cười híp mắt hỏi "Mang theo đồ ăn gì sao?"

Tiểu Anh nhìn Hạ Thiệu Nhiên một chút, nói: "Sùi cảo tôi bao."

"Nhân gì thế?" Diệp Nhu đã cầm lấy hộp giữ nhiệt từ trong tay Hạ Thiệu Nhiên, mở nắp ra, "Ba nhân sao? Tôi thích ăn sùi cảo ba nhân nhất."

"Có thể đã nguội." Tiểu Anh nói.

"Không biết, nhiệt độ vừa đủ." Diệp Nhu dứt lời nhét một viên hương miệng ăn. Vừa ăn vừa nói: "Trước kia Nhiên không thích ăn sùi cảo ba nhân, ngại thức ăn có vị mặn, bởi vì tôi mới thích ăn. Ha ha!"

Lời này thật làm cho Tiểu Anh khó chịu, không đất dung thân.

Hạ Thiệu Nhiên mở miệng: "Lên lầu lau khô tóc đi." "Ừm!" Tiểu Anh lên lầu.

Nhiệt độ bên trong phòng cao hơn rất nhiều so với bên ngoài, Tiểu Anh cởi khăn bông xuống, áo lông mỏng, chỉ mặc T shirt tiểu hùng màu hồng, dùng khăn lông lau chùi tóc.

Không quen bạn gái là bởi vì Diệp Nhu, thích ăn sùi cảo ba nhân cũng bởi vì Diệp Nhu. Haizz! Tình cảm của bọn họ giống như rất sâu, cô có thể đứng giữa hai người sao? Làm như vậy không phải thành người thứ ba rồi sao? Được không?

Tuy nói tình yêu phải dùng cảm truy đuổi, hình như người ta có bạn gái!

Tiểu Anh nằm ở trên giường tinh thần lâm vào giao chiến, Hạ Thiệu Nhiên tiến vào gian phòng cũng nhận thấy được.

Hạ Thiệu Nhiên đứng ở bên giường nhìn một hồi lâu, nhìn cô cau mày, than thở, buồn bã, quả đầu nhỏ xoay vòng trên giường đệm mềm mại. "Nghĩ gì thế?"

"Hả?"

Tiểu Anh vừa nhìn là anh, nháy mắt mấy cái, từ trên giường bò dậy, hai ba bước nhảy vào trong ngực anh, bấp bệ kẹp hông của anh, hai tay ôm lấy cổ của anh, mặt dán mặt anh nói: "Em còn có cơ hội đúng không? Hạ Thiệu Nhiên, anh nói em còn có cơ hội hay không, không cần lập lờ nước đôi, không cần giấu giếm tình cảm của mình, trực tiếp nói cho em biết, em muốn biết."

Cô làm bộ đáng thương hỏi, Hạ Thiệu Nhiên không biết trả lời cô thế nào, không biết nên hay không nên cho cô hi vọng.

Tiểu Anh thấy anh không nói, đầu nhỏ thông xuống, đầu lòng nói: "Vậy dạng này đi, anh nói cho em biết, anh thích Diệp Nhu sao? Anh đối với cô ấy, là yêu nhiều một chút, hay áy náy nhiều một chút? Là muốn yêu cô ấy, hay nghĩ muốn bồi thường cô ấy? Nếu như anh lựa chọn cô ấy. Như vậy. . . . Như vậy, lần này là một lần cuối cùng em ôm ấp yêu thương với anh, em sẽ đi xa, không dây dưa với anh nữa, không xuất hiện trước mặt anh, không hề. Thích anh nữa."

Một lần cuối cùng?

Cánh tay rũ xuống bên người như phản xạ có điều kiện ôm chặt người giắt trên người, Hạ Thiệu Nhiên hơi giận, canh chừng ánh mắt cô giống như đang tức giận, môi lạnh bạc hôn cánh môi mềm mại một cái, tốc độ nhanh, giống vậy nhìn chòng chọc bảo bối thật lâu trong nháy mắt bắt vào tay.

Tiểu Anh có chút mộng, nháy nháy mắt, vô cùng không xác định mới vừa rồi mình có phải thật bị anh hôn hay không, gương mặt không có tiền đồ đỏ lên. Không dám nhìn anh, lại muốn nhìn anh, tầm mắt cứ như vậy quẩn lầy, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không khí mập mờ nảy sinh, Hạ Thiệu Nhiên chậm rãi cúi đầu, Tiểu Anh khẽ giương cằm, không bị khổng chế chậm rãi mà tới gần, dừng lại, nhìn nhau, trong đồng tử nhau tìm kiếm mình, sau đó lại từ từ đến gần thăm dò, gần thêm nữa, cuối cùng, hai cặp môi rớt cuộc đụng nhau.

Lần này Hạ Thiệu Nhiên không có rời đi rất nhanh, mà lặp lại lưu luyến thật lâu, động tác ấy chính là dịu dàng, dịu dàng đến hoàn toàn không phù hợp với tác phong cường tráng cùng cá tính trầm muộn trước sau như một của anh.

Đôi môi bị ngậm trong miệng anh, bị đầu lưỡi anh nhẹ nhàng đụng vào, nhiệt thấp, mềm mại, cảm giác kỳ quái lại tươi đẹp. Sóng mũi cao dính vào mũi thon nhỏ, thở ra hơi thở giao dung ở chung một chỗ, đầu óc Tiểu Anh trống rỗng, không khí càng ngày càng mỏng manh, có loại cảm giác thờ không ra hơi. "Ừm ——" miệng nhỏ vừa mới mở, cho liền người ta thừa cơ lợi dụng.

Ách!

Cô còn không có hô hấp được không khí mới mẻ, đầu lưỡi của anh liền xông vào, câu quán cái lưỡi cô, nặng nề hút, nhẹ nhàng liếm, vừa tê tê vừa mềm mại, vừa nóng lại không lực. Ông trời, thì ra là hôn môi kích thích như vậy!

Tiểu Anh bị cánh môi có chứa ma lực hòa tan rồi, đáy lòng nhộn nhạo xuân tình, vô số ngọt ngào nâng cả người, lên cao, đi tới một thế giới ngũ sắc.

Hạ Thiệu Nhiên nhiệt tình còn trong phạm vi khổng chế rời khỏi cánh môi ngọt mềm, hơi thở nồng đậm nhìn ánh mắt mê mị, hai má đỏ hồng, cánh môi sưng đỏ.

Tiểu Anh thờ hồn hèn, sau khi tìm về ý thức của mình lúng túng phát hiện, tư thế hai người quá mức mập mờ. Anh quá cứng rồi, cứng rắn cũng chống đỡ lên cô. Khuôn mặt nhỏ vọt hồng đến có thể rỉ máu, lần đầu phát hiện bấp bệ quẩn eo, tư thế tay câu cô làm cho người ta lúng túng kích thích như vậy.

Đầu nhỏ cúi thấp muốn từ trên người anh xuống, Hạ Thiệu Nhiên lại ôm cô chặt hơn, cô mềm mại cơ hồ muốn rơi vào trong thân thể anh.

"Chớ không thích anh." Trong giọng nói khàn khàn có ra lệnh còn có cầu xin, Hạ Thiệu Nhiên nói: "Vô luận xảy ra chuyện gì, cũng xin, tin tưởng anh, chờ anh." Tiểu Anh nghe thần kinh chấn động, cả người cũng cứng lại.

"Ý của anh là bảo em tiếp tục thích anh sao? Là thế này phải không? Hạ Thiệu Nhiên, nếu như anh chọn em mà nói..., liền xử lý tốt quan hệ giữa anh và Diệp Nhu. Lòng em nhỏ, không thích bạn trai đối tốt với cô gái khác trừ em, nhưng Diệp Nhu là ngoại lệ, cô ấy đã từng vì anh mà bị thương, anh có thể đối tốt với cô ấy, nhưng tuyệt đối không thể trên mặt cảm tình, nếu như vậy, em sẽ tức giận, em tức giận cũng sẽ không thích anh nữa."

"Cho anh thời gian." Hạ Thiệu Nhiên hôn lúm đồng tiền của cô, "Ừm!" Tiểu Anh nặng nề hừ tiếng, ngọt ngào ngưng ngừng không thôi.

Hạ Thiệu Nhiên đem tầm mắt từ gương mặt rỉ máu chuyển tới cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, nói: "Trước khi mẹ anh đi, thường bao sủi cáo ba nhân cho anh và cha ả."

Tiểu Anh mím môi cười, dường như lấy lòng nói: "Em có thể ngày ngày bao cho anh, chỉ cần anh có thể ăn vô."

Hạ Thiệu Nhiên cong khóe miệng, vuốt ve đầu của cô.

Cô gái tốt nên được che chở dịu dàng, không nên cùng anh vào mưa bom bão đạn.

Diệp Nhu ở phòng khách ăn sủi cảo, càng ăn càng thấy ngán ngùi, trong dạ dày xông ra một cỗ chua xót, che môi chạy đến toilet hướng về phía bồn cầu nôn một hồi, rầm rầm rào rào, sủi cảo ăn vào đều bị phun ra. Phối hợp tiếng xả nước, là âm thanh cô phẫn hận: "Rau họ hãm mặn thật lắm cho người ta ngán!"

Rửa mặt, Diệp Nhu lên lầu, đi tới cửa phòng Tiểu Anh vừa muốn gõ cửa, cửa liền mở ra, là Hạ Thiệu Nhiên, vừa vặn đụng cô.

"Đề em xem cô ấy một chút, muốn nói một tiếng cảm ơn với cô ấy, sủi cảo ăn thật ngon." Diệp Nhu nhìn môi Hạ Thiệu Nhiên, một lòng trầm xuống.

Tuyết càng rơi càng lớn, không có nửa điểm ý dừng lại, trong tin tức thời tiết thông báo tron khoảng 72h thời tiết biến hóa, tin tức đường phố phong bế cùng với xe không thông. Diệp Nhu lấy thân phận nữ chủ nhân xin Tiểu Anh lưu lại làm khách, Tiểu Anh hờ hững đồng ý, cô muốn lưu lại, nhìn Hạ Thiệu Nhiên.

Nói thật, cô thật sợ Hạ Thiệu Nhiên sống chung lâu ngày cùng Diệp Nhu sau lại thích cô ấy, bởi vì vóc người Diệp Nhu xinh đẹp lại đẹp, mà mình, nhiều lắm coi như là cô gái đáng yêu, không thể sánh bằng Diệp Nhu.

Ban đêm, tuyết dần dần nhỏ.

Diệp Nhu mặc áo ngủ xinh đẹp gõ cửa phòng Hạ Thiệu Nhiên. Hạ Thiệu Nhiên mời cô vào, sau khi đóng cửa lại, một đôi cánh tay mảnh khảnh từ phía sau anh ôm lấy anh. Diệp Nhu thật thấp nói: "Nhiên!"

Hạ Thiệu Nhiên kéo cánh tay cô ra, xoay người lại, trong con ngươi không có một tia tình cảm, "Chuyện gì?"

Diệp Nhu thấy thái độ lạnh nhạt của anh, đôi mắt ửng hồng nhào tới trong ngực anh, câu hôn cổ anh. Tay Hạ Thiệu Nhiên chặn lại môi của cô, chân mày vận chặt.

Diệp Nhu cắn chặt môi dưới, nhìn anh, một giọt rơi lệ xuống, "Không phải anh yêu thích em sao? Tại sao không để cho em hôn anh? Hay ghét bỏ em bị người đùa giỡn qua, bản sao?"

"Đừng có đoán mò."

"Từ sau khi trở lại, anh đều không động vào em."

Hạ Thiệu Nhiên nhướn mày, vô cùng không vui nói: "Trước anh cũng không chạm qua em"

"Trước anh không có chạm qua em, nhưng có hôn em, ôm em. Nhưng từ lúc em trở lại đến bây giờ con mắt anh liên tục không nhìn qua em, chứ đừng nói hôn em, ôm em. Em biết rõ anh đang chê em bẩn, mà em thành ra như vậy là bởi vì ai! Anh có biết hay không, ba năm trước đây em tự sát, suýt chút nữa đã chết rồi." Diệp Nhu kéo ống tay áo, lộ ra hai vết dao trên cổ tay đã sẫm thành màu đậm, vừa rơi lệ vừa nói: "Em sớm biết anh dùng đáng về lạnh lẽo này đối với em, còn không bằng em chết đi! Huhu."

Hai vết sẹo rồi rậm, có thể tưởng tượng lúc ấy ở phía trên có nhiều thương. Một sinh mạng bởi vì mình chịu khuất nhục thiếu chút nữa biến mất khỏi thế giới, phàm là người có lương tâm sẽ vì cái này thương yêu không dứt, đáng tiếc, Hạ Thiệu Nhiên là ngoại lệ.

Trong máu của anh có thành phần khối băng.

Diệp Nhu khóc thầm phóng tới vách tường cứng rắn, Hạ Thiệu Nhiên kéo cô, ánh mắt lăm lăm liếm nhiễm ngoạn ý, từng chữ từng câu nói: "Đừng có dùng chết uy hiếp anh, em tốt nhất sống thật khỏe cho anh."

Diệp Nhu sợ nhất là đáng về kinh khủng lúc tức giận của anh, nức nở, lau sạch sẽ nước mắt hỏi: "Em biết rồi, anh thích cô gái kia rồi, đúng không?"

Hạ Thiệu Nhiên không nói lời nào, ánh mắt so nhìn cô ác hơn mấy phần so với mới vừa rồi.

"Hừ!" Diệp Nhu tự giễu cười một tiếng: "Nếu như bởi vì không thích em bị người đụng, em không tiếp thụ nổi, nhưng mà bởi vì có người thích mới cự tuyệt em... ngược lại em có thể tiếp nhận. Ngày mai, em liền rời đi, từ nay không cần anh thương hại." Dứt lời, xoay người sang chỗ khác, tay che miệng khóc thút thít.

Tiếng khóc nức nở, nghe được phiền lòng. "Đừng khóc." Hạ Thiệu Nhiên lạnh lùng mở miệng. Diệp Nhu không để ý anh, tiếp tục phát tiết tâm tình của mình. Hạ Thiệu Nhiên tính tình lạnh lẽo căn bản sẽ không dỗ người, thấy cô khóc không ngừng, định không để ý tới.

Diệp Nhu khóc đủ rồi, mu bàn tay chùi chùi lệ nói: "Tốt lắm, em cũng vậy phát tiết xong rồi, ngày mai em sẽ rời đi, không làm người yêu chúng ta còn có thể là bạn." Cô đem rượu đỏ trên khay trà đổ vào hai ly, móng tay dài nhọn dính rượu, đi tới bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên nói: "Cạn một ly nhé, coi như là vì tiền em"

Hạ Thiệu Nhiên cảnh giác nhìn cô, Diệp Nhu uống trước. Hạ Thiệu Nhiên do dự một giây, mới nhận lấy ly rượu, hướng lên cạn sạch.

Ngón út mảnh khảnh của Diệp Nhu bỏ vào trong ly rượu quấy hai cái, lấy ra, tiến tới bên môi, đưa lưỡi ra, liếm láp ngón út, từ đầu ngón tay đến ngón tay, động tác chậm chạp, hết sức hấp dẫn.

Hạ Thiệu Nhiên vừa uống rượu cả người cảm giác nóng ran, đặc biệt nóng, gần nút áo áo sơ mi, nhìn không chớp mắt cô gái trước mắt, vẻ mặt hốt hoảng, dung nhan kiều mỹ biến chuyển thành khuôn mặt khả ái xinh đẹp, cười với anh, vừa cười vừa cời quần áo.

Nóng, nhanh chóng xâm chiếm toàn thân, ngứa tay, nơi cổ họng khô cạn, vội vàng muốn đi làm chút gì, hôn cái miệng nhỏ của cô, vuốt ve thân thể của cô.

Ngứa tay thật lợi hại, hơn nữa ngón giữa tay phải, không tự chủ giật giật.

Đây là thế nào?

Tại sao có thể như vậy?

Hạ Thiệu Nhiên cố gắng ngăn cản ý xấu cuộn cuộn ra trong đầu, nhưng không được. "Không, không thể như vậy." Đối mặt thân thể cô gái lồ lộ từng bước một ép về phía mình, Hạ Thiệu Nhiên lựa chọn lui về phía sau, quả đấm đập vào đầu bị dục vọng ăn mòn, trừng mắt nói: "Anh không thể, đừng như vậy."

Diệp Nhu bắt lấy tay anh đặt lên trước ngực mình, hỏi: "Anh yêu thích em sao?"

Đó có thể là xúc cảm mềm mại đem người ép điên, ngón giữa tay phải đói khát đã lâu chạm được kẹo, vẻ mặt Hạ Thiệu Nhiên máy móc nói: "Thích. . . ."

Thích là ưa thích, nhưng không phải quá nhanh, không nên như vậy, không nên đối với cô như vậy.

Diệp Nhu cười, quyết miệng hỏi: "Thích bao nhiêu? Một chút bày tỏ cũng không có, chính là không thích, em sẽ tức giận."

Trả lời cô là một nụ hôn nóng bỏng nóng hừng hực. Cùi khô lửa bốc nhanh chóng thiêu đốt, dục vọng đè nén tìm kiếm buông thả, phóng túng ả núp tùy ý ngâm gọi, đâm xuyên qua cánh cửa.

Tiểu Anh đứng ở trước cửa phòng Hạ Thiệu Nhiên, từ trong khe cửa thấy được tất cả. Hết sức tự nói với mình đây không phải là thật, không phải thật, nhưng tiếng kêu của cô gái cùng với tiếng thở dốc của người đàn ông, cùng với hình ảnh hai người quấn lấy không ngừng xuyên thấu qua khe hở truyền đến trong tai trong đôi mắt cô, nhắc nhở cô đây là sự thực, là thật.

Người đàn ông buổi sáng còn hôn qua mình chính lúc này lại vừa hôn vừa sờ cô gái khác, nói qua lời dễ nghe, cách gian phòng này chỉ ngăn ngần mười giờ.

"Chớ không thích anh."

"Vô luận xảy ra chuyện gì, cũng xin em tin tưởng anh, chờ anh."

Vô luận xảy ra chuyện gì, nếu như nhắc đến loại chuyện như vậy, Tiểu Anh thật đúng là không tiếp thụ nổi, không chịu nổi kích thích như vậy. Cô biết Hạ Thiệu Nhiên là tuyệt thế thần thủ, là chương môn nhân nhà họ Hạ có danh vọng nhất có địa vị nhất Thành phố C, đồng thời cũng là người đàn ông nhất giữ mình trong sạch. Làm sao có thể như người đàn ông hư bội tình bạc nghĩa!

Trong cửa, Diệp Nhu không ngừng rên rít, ngoài cửa, Tiểu Anh siết chặt tay, móng tay đâm vào trong thịt, nước mắt tràn lan.

Hạ Thiệu Nhiên, em tức giận, em tức giận, không cần anh nữa.

Tiểu Anh không biết mình về gian phòng thế nào, ngồi ở trên giường co ro thân thể ôm đầu gối, bờ môi mím chặt, Hạ Thiệu Nhiên nói thích với Diệp Nhu, một mực quanh quẩn bên tai. Cô cắn chặt môi dưới, không để cho mình khóc lên, nhưng không được, nước mắt không bị khống chế chảy ra.

Trong phòng của Hạ Thiệu Nhiên, Diệp Nhu cả người xích lõa ôm cổ của Hạ Thiệu Nhiên gât gao quấn lấy anh. Dục vọng mãnh liệt từng điểm từng điểm ăn mòn lý trí, cô gái phía dưới dục dăng, Hạ Thiệu Nhiên không khống chế được mình không đụng vào.

Ánh mắt mang hơi nước mê mang, gương mặt xinh đẹp tràn đầy đỏ ửng, còn có lúm đồng tiền hãm sâu, tất cả đều đẹp.

Hoa anh đào đẹp nhất!

Hoa anh đào đẹp nhất.

Bỗng chốc, Hạ Thiệu Nhiên dừng lại, nhìn không chớp mắt cô gái nhỏ bị chính mình đè ở phía dưới.

Anh đang làm gì?

Anh làm cái gì?

Hoa anh đào chính là tốt đẹp, anh có thể nào vào thời điểm này phá hủy hồn nhiên của cô.

Khi bạn thật lòng thích một người, sẽ khát vọng lấy được cô, cũng sẽ không bỏ được chiếm cô, phá hư cô.

Hạ Thiệu Nhiên không bỏ được rồi, không bỏ được Tiểu Anh đối xử quý trọng với anh như thế, lần đầu tiên anh cho cô phải là tốt đẹp lại coi trọng, không thể vô duyên vô cớ, tùy tiện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Hạ Thiệu Nhiên nhìn đến dục vọng phát đau, rời giường.

Diệp Nhu tính sai, cho rằng sử dụng thuốc gây ảo giác là có thể khống chế được anh, thấy anh đứng dậy, cũng bỏ dậy theo, ôm thân thể tình trạng của anh, môi đỏ mọng hôn ở cổ, bả vai, cơ ngực, tay nhỏ bé đè vào bộ vị, cách quần xoa anh, ấn anh.

Thuốc gây ảo giác có tác dụng mạnh, Hạ Thiệu Nhiên phát ra tiếng thở dài thoải mái, lý trí còn sót lại cùng dục vọng đang chém giết lôi kéo lẫn nhau, làm hay không làm.

Làm đi, thật muốn cô.

Không được, Hạ Thiệu Nhiên, mày phải nhịn.

Diệp Nhu thấy anh lộ vẻ xúc động, nhân cơ hội cời thắt lưng của anh, tay nhỏ bé thăm dò vào trong.

Tiểu Anh không thể nào gan lớn đến trình độ này, tuyệt đối sẽ không thân thể trần truồng ở trước mặt anh, không sợ mở bắp đùi.

Hạ Thiệu Nhiên xoay đầu, hiểu mình có thể bị Diệp Nhu chụp, cắn chặt hàm răng rút tay của cô ra, ép mình đứng lên, tự nói với mình cô gái trước mắt cùng Lạc Tiểu Anh giống nhau như đúc, không phải Tiểu Anh, không phải.

"Nhiên, không phải anh muốn em sao?" Thân thể mềm mại của Diệp Nhu ôm chặt lấy anh.

Thân thể lạnh lẽo mềm mại có thể ấm xuống, Hạ Thiệu Nhiên cần bao nhiêu ý chí mới đẩy cô ra, "Cút!"

"Anh sao thế, rõ ràng rất khó chịu, sao anh. . . ." Diệp Nhu mang theo chút tức giận cời dây lưng của anh ra, Hạ Thiệu Nhiên cả giận, dùng lực lớn đẩy cô ra, cả giận nói: "Tôi bảo cô cút!"

Diệp Nhu không tin mình không bắt được anh, thân thể trần truồng nhào tới lần nữa, "Nhiên, em biết rõ anh rất khó chịu, để em giúp anh."

"Tôi, nói không cần. . . ." Ánh mắt Hạ Thiệu Nhiên hoảng hốt, dục vọng trong thân thể kêu gào, anh sắp không nhịn nổi rồi.

"Cách tôi xa một chút."

"Không cần."

"Cút."

Lúc Hạ Thiệu Nhiên phát giận thật hù dọa người, nhưng Diệp Nhu quyết định chủ ý muốn hiến thân, bởi vì cô cũng uống thuốc gây ảo giác, cần đàn ông.

Đổi lại bình thường, một đầu ngón tay là có thể chấm dứt tánh mạng của cô, nhưng uống xong thuốc gây ảo giác mãnh liệt Hạ Thiệu Nhiên nóng giống như đóm lửa, cô gái đụng vào sẽ làm quả đấm của anh trở nên cực kỳ yếu đuối, hai người triển miên diễn biến thành xé rách vật lộn một nơi, Hạ Thiệu Nhiên bóp chặt cổ Diệp Nhu, mặt đỏ, cắn răng hung ác: "Lập tức biến mất ở trước mắt tôi."

Cổ mảnh khảnh biến hình ở trong lòng bàn tay y hệt kim sắt, Diệp Nhu không cách nào hô hấp không thể nói, mặt đỏ lên tròn to hai mắt, vẩy tay lung tung.

"Biến mất. . . ." Hai mắt Hạ Thiệu Nhiên phóng hỏa giống như là muốn bóp đứt cổ của cô, sức lực lớn muốn chết, Diệp Nhu cơ hồ đến mắt tròn trắng, hô hấp dần dần ngừng, cánh tay vung từ từ ngừng lại. Hạ Thiệu Nhiên hao phí thể lực không lồ buông lỏng tay ra, tư thế nhếch nhác bỏ dậy, bước chân lao đảo, tiến vào phòng tắm.

Một lát sau, bên trong phòng tắm, tiếng nước chảy vang lên.

Trên sàn nhà, Diệp Nhu che cổ ho khan kịch liệt, so với ho khan là tình triền mãnh liệt hoành hành trong cơ thể, cô co ro thân thể, hai tay bụng bít ngực, ánh mắt hoảng hốt, xuất hiện ảo giác, không lâu lắm liền ngất đi.

Nước lạnh theo vân da rõ ràng lồng ngực căng thẳng chảy xuống, quần màu đen bị gội ướt, dính trên đùi, nước lạnh leo thấu xương cũng không tưới diệt lửa tùy ý chạy trong cơ thể, sắc mặt Hạ Thiệu Nhiên rất khó nhìn, trướng đến hồng, bắp thịt cả người cùng tế bào căng thẳng, hết sức nhẫn nại cùng khắc chế, trong con người phát ra ánh sáng hung ác sắc bén kinh người.

"A!" Anh cắn chặt hàm răng, phát ra tiếng gào thét đáng sợ, quả đầu điên cuồng nện trên vách tường, từng vết máu lập tức bị nước trôi đi.

Dục vọng ép mù quáng chính anh tựa vào trên vách tường lạnh lẽo thờ dốc, trước mắt hiện lên khuôn mặt khả ái, nụ cười mê người của Tiểu Anh.

Thuốc gây ảo giác rất đáng sợ, nước lạnh, đau đớn, ý chí mạnh nhất, đều không thể ngăn cản dục vọng đòi nín lấp biển.

"Tiểu Anh!" Hạ Thiệu Nhiên phát ra âm thanh khàn khàn đáng sợ, bị dục vọng hành hạ gần như điên cuồng anh kéo khóa quần dài xuống.

Sau khi giải trừ, Hạ Thiệu Nhiên mặc áo choàng tắm từ phòng tắm ra ngoài, lướt qua Diệp Nhu hôn mê bất tỉnh, đốt điều thuốc đứng ở phía trước cửa sổ hút.

Anh muốn hết sức bảo vệ Tiểu Anh đã đưa thân vào trong gió lốc, anh nên đưa cô đi, càng xa càng tốt.

Khi Diệp Nhu mở mắt ra, phát hiện cả người mình lơ lửng nằm ở trên giường đệm mềm mại, cánh tay Hạ Thiệu Nhiên để ngang bên hông, ép cô không thở nổi.

Anh coi bỏ, cô cũng coi bỏ, anh còn thân mật ôm cô như vậy. Trong lòng Diệp Nhu hải lòng, tối hôm qua kịch liệt kháng cự như vậy, kết quả còn là tròn không thoát diệu dàng của cô.

Thuốc gây ảo giác lợi hại nhất chính là làm cho người ta sinh ra ảo giác, cùng người thích nhất đi chung với nhau.

Diệp Nhu nhẹ nhàng dời cánh tay nặng nề, lật người, bụng đau, nhìn không được râm rì một tiếng, tay che miệng, liếc mắt nhìn Hạ Thiệu Nhiên ngủ say, nghĩ thầm, nhất định là tối hôm qua động tác hai người quá kịch liệt. Diệp Nhu nhỏ giọng xuống giường, mặc quần áo tử tế, khẽ bước ra khỏi gian phòng.

Người đi rồi, Hạ Thiệu Nhiên mới dám ngủ, anh làm một giấc chiêm bao, trong mộng cô gái không mỹ lệ ủy thân dưới người anh, hai tay vịn bờ vai của anh thừa nhận anh, khoái cảm như mảnh ngâm chân thực.

Đó là di chứng sau thuốc gây ảo giác, tin tưởng Diệp Nhu cũng có.

Tiểu Anh ăn mặc chỉnh tề đứng ở trên cầu thang nhìn Diệp Nhu từ phòng Hạ Thiệu Nhiên rời đi, mới mang hộp giữ nhiệt đựng sùi cảo cho anh đi tới, gầy dựa tay nắm cửa, lặng lẽ đi vào.

Ánh sáng dần dần lộ, sắc trời sáng choang. Ánh mặt trời ấm áp sáng ngời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, người đàn ông nằm trong giường màu đen còn đang ngủ say, chần màu đen đắp ở vị trí phần eo trở xuống, bắp thịt kiện mỹ có nửa lộ ra bên ngoài, quần áo xốc xếch, thân thể đầy vết hôn là châm chọc lớn nhất.

Ngủ say nhưng khoe miệng anh hơi vênh, gương mặt thỏa mãn, nhu hòa không ít so với đường cong nguội lạnh giữa ban ngày. Tiểu Anh mặc áo nhung ngồi ở bên giường, nhìn anh chăm chăm.

Trong nhà mở máy điều hòa không khí, nhưng cô không cảm thấy có chút nóng nào.

Có thể nhìn chăm chú quá mức mãnh liệt, Hạ Thiệu Nhiên từ tỉnh lại. Con người hẹp dài chậm chạp mở ra, hình ảnh người trước mắt từ mơ hồ đến rõ ràng, là cô gái đáng yêu trong mộng của anh, ở trong mộng, anh đem cô biến thành phụ nữ, người phụ nữ thuộc về anh.

Khoe miệng Hạ Thiệu Nhiên cong lên một đường cong đẹp mắt, đưa tay qua kéo tay nhỏ bé của Tiểu Anh, đặt ở bên môi rơi xuống nụ hôn êm ái ti mỉ.

Cùng cô gái khác ngủ qua sau lại tới hôn cô, tại sao anh có thể như vậy? Tiểu Anh hất tay, "Bóp ——"

Trong nắng sớm tiếng tát thanh thúy vang dội, má trái Hạ Thiệu Nhiên bị đánh một cái nặng nề, buồn ngủ biến mất, đầu óc hỗn độn cũng tỉnh táo, về mặt kinh ngạc nhìn Tiểu Anh ăn mặc chỉnh tề đứng ở trước giường, lại cúi đầu nhìn mình.

Mộng, tỉnh.

Anh khẳng định Tiểu Anh hiểu lầm.

Tiểu Anh cũng bị bàn tay đột nhiên đánh ra làm sững sốt, cô đánh anh sao? Cô là quá tức giận rồi. Nghĩ đến bộ dáng Hạ Thiệu Nhiên hôn Diệp Nhu, giận đến sắp nổ tung.

Trong mắt Hạ Thiệu Nhiên hiện lên hốt hoảng cùng đau lòng, anh không bỏ được để cho cô đau lòng. Tiểu Anh xem ra, đó là nét mặt anh hư.

Tiểu Anh từ trên cao nhìn xuống, chống nạnh, trừng mắt, tức giận đằng đặng nói: "Ngày hôm qua anh còn nói em chờ anh, chớ không thích anh, anh ngược lại ngủ cùng Diệp Nhu."

"Anh. . . ." Hạ Thiệu Nhiên cứng rần đem hai chữ ‘không có’ nuốt về trong bụng.

"Muốn giải thích với em sao? Xin lỗi, hiện tại em không muốn nghe, cũng không thiết nghe. Người đàn ông em thích có thể không chế dục vọng mà không phải là bị dục vọng khống chế, Hạ Thiệu Nhiên, anh làm em quá thất vọng. Anh, làm cho người ta hi vọng lại để cho người ta thất vọng, anh đáng ghét bao nhiêu anh biết không? Từ Phi Thuyền Nguyệt Thần biết đến hiện tại, trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt như vậy, đối với anh từ ngưỡng mộ biến thành thích biến thành yêu, lấy lòng qua vô số lần với anh, có thể anh sẽ cảm thấy em là một cô gái gan lớn mặt dày, nhưng em muốn nói cho anh, thật ra thì em cũng là một cô gái dám yêu ôm hận, em thích anh có thể hào phóng đối với anh, không thích anh thì em cũng hào phóng phương nói cho anh biết, Hạ Thiệu Nhiên, em không thích anh, không bao giờ thích anh nữa.

Nhưng mà em sẽ không quên anh, bởi vì anh là ân nhân đã liều mạng cứu em hai lần. Từ hôm nay trở đi, Lạc Tiểu Anh cũng sẽ không xuất hiện trước mặt Hạ Thiệu Nhiên, hi vọng anh và Diệp Nhu vĩnh viễn tương thân tương ái. Không gặp, vĩnh viễn không gặp."

Tiểu Anh lu lu nói hết, Hạ Thiệu Nhiên theo phản xạ có điều kiện nhảy xuống giường kéo lấy tay cô, giật mình phát hiện thân thể trần truồng, trong lúc bối rối dặt chân che kín nửa người dưới.

Đời này anh chưa từng nhếch nhác như này, tay chân luống cuống, hoảng hồn.

Tiểu Anh tức giận đẩy anh ra, cũng không quay đầu lại đi khỏi nơi khiến cô đau lòng. Hạ Thiệu Nhiên thất bại ngồi ở bên giường, ngón tay luồn vào trong tóc đen, suy nghĩ sâu xa, trông mắt đen lóa ra đáng sợ.

Thành công ăn trộm cũng thành công lừa gạt, thành công lừa gạt tất nhiên là diễn viên thành công.

Hạ Thiệu Nhiên phẫn nộ một cước đá văng cửa phòng Diệp Nhu, Diệp Nhu mới từ toilet ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, giống như là sinh bệnh nặng.

Hạ Thiệu Nhiên một phát bắt được cổ của cô, đáy mắt hiện ra âm chí, chất vấn: "Cô hạ độc gì trong rượu, rốt cuộc cô có mục đích gì?"

Cổ mảnh khảnh biến hình trong tay to, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt đỏ lên, Diệp Nhu há to mồm liều mạng thở hổn hển, "Em chỉ muốn ở cùng anh, em yêu anh. Nhiên, đừng như vậy, em thật khó chịu, thật sự rất khó chịu."

"Diệp Nhu, ba năm không thấy, trở nên không tầm thường, lại dám dùng được vật khống chế tôi, nói cho tôi biết, lấy được thuốc ở chỗ nào?"

"Ở quán rượu Lâm thị mua được, Nhiên, cầu xin anh, mau buông tay đi!"

Lâm thị?

Quầy rượu bình thường làm sao sẽ mua được thuốc mãnh liệt như vậy, nếu tin tưởng cô, Hạ Thiệu Nhiên thật là sống vô dụng rồi.

"Cầu xin anh, buông tay đi!" Sắc mặt Diệp Nhu khó coi, lúc đỏ lúc trắng, bộ dáng mảnh mai tùy thời cũng có thể bất tỉnh.

Hạ Thiệu Nhiên buông tay, Diệp Nhu dựa cửa phòng rửa tay trượt xuống, tay ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, hơi thở mong manh nói: "Bụng thật là đau!"

Hạ Thiệu Nhiên căn bản sẽ không quan tâm cô đau bụng hay đau hông, nhắc chân đi, Diệp Nhu bắt anh lại, cầu xin: "Thật sự rất đau, giúp em một chút."

Mồ hôi lạnh từ bên trán chảy xuống, về mặt Diệp Nhu khô sở, Hạ Thiệu Nhiên do dự mấy giây, mới khom lưng ôm cô dậy, hướng về phía hành lang kêu: "Nhanh gọi bác sĩ Trần."

"Không!" Diệp Nhu ngăn cản nói: "Mang em đi phòng khám bệnh tư nhân, bệnh của em bác sỹ đó biết."

"Bệnh gì?" Đáy mắt Hạ Thiệu Nhiên hiện lên ánh sáng không tầm thường.

". . . ." Diệp Nhu khóc, chỉ lắc đầu, không nói lời nào.

Hạ Thiệu Nhiên không truy hỏi nữa, từ trong tủ quần áo lấy ra áo khoác ngoài, phân phó chú Thành quản gia đợi cửa nói: "Mặc quần áo vào cho cô ấy."

Chú Thành lập tức chỉ huy người làm nữ thay Diệp Nhu mặc áo khoác ngoài, để cho người lái xe ra ngoài.

Mặt trời vừa lên, chiếu trắng cả vùng đất, phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

Tiểu Anh một đường đi bộ từ Hạ Trạch ra ngoài, mang theo tức giận, khuôn mặt căng cứng, bước chân cũng đặc biệt nhanh, bông tuyết bị gót giày thật cao mang theo, dính vào ống quần, vừa đi vừa lầm bầm "Đàn ông, đều không nhìn được sắc đẹp hấp dẫn, ngu như heo. Ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, Liều Hạ Huệ, không phải làm cơ chính là vô năng, không có một người nào tốt, cũng không tin anh nữa."

Cô đi ở giữa đường, bá chiếm cả đường, cho tới khi xe sau lưng đi lên không ngừng ấn còi nhắc nhở cô né qua một bên.

Tiểu Anh quay đầu lại, nhích lại gần bên cạnh, tài xế nhìn cô, nói với chủ nhân sau lưng: "Nhiên thiếu, là Lạc tiểu thư, có muốn dừng lại hay không?"

Chương 33

Hạ Thiệu Nhiên dựa vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần chợt mở mắt, đứng dậy, Diệp Nhu dựa bả vai anh suýt bị động tác đột nhiên làm té xuống ghế ngồi. Diệp Nhu che bụng nhìn quanh hướng ngoài cửa xe, nín lấy tay áo Hạ Thiệu Nhiên nói: "Là Lạc tiểu thư, để cho cô ấy lên đây đi!"

Tài xế vẫn đang chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

Xe cách bóng dáng màu đỏ càng ngày càng gần, Hạ Thiệu Nhiên lạnh giọng ra lệnh: "Lái xe."

Trong đôi mắt Diệp Nhu lóe ra hả hê, lòng tràn đầy vui mừng tiếp tục rúc vào trong lồng ngực Hạ Thiệu Nhiên.

Tài xế nhanh chóng lái xe, xe hơi màu đen chạy qua bên cạnh Tiểu Anh, Tiểu Anh không mù, thấy rõ người ngồi trong xe, hộp giữ nhiệt trong tay ném ra hướng đằng sau đuôi xe, cắn răng nghiêng lợi nói: "Anh không có lộc ăn nữa!"

Hộp giữ nhiệt màu hồng nện ở trong tuyết, Tiểu Anh cắn môi dưới phần hận đi tới hướng trạm xe bus. Chờ xe, lên xe, trong buồng xe vắng vẻ, Tiểu Anh đơn độc, ngồi một mình ở hàng sau xe buýt, gương mặt dán lên cửa sổ thủy tinh, cũng không ngại lạnh.

Xe dừng, lục tục không ngừng có người lên xe xuống xe, người đứng tới cô cũng không nhận được nhìn cô mấy lần, cũng muốn xác định cô gái này là bị kích thích hay là đùa ngốc đầu óc thiếu dây thần kinh.

Nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, ướt gương mặt, hòa tan, người bên cạnh khe khẽ bàn luận, "Nha đầu này khẳng định thất tình."

Dạ, cô thất tình.

Thất tình có cái gì lớn lao, không phải là ít người thích, cũng không phải là ngày tận thế Địa Cầu hủy diệt, có gì ghê gớm đâu.

Ông tay áo lau khô nước mắt xuống xe, một đường chạy trở lại nhà trọ, kéo rương da ra, tìm hộ chiếu cùng quần áo mang theo máy chụp hình cùng laptop. Cô muốn rời khỏi mấy ngày, điều chỉnh tâm tình, tiếp tục cuộc sống.

.....

Xe màu đen dừng trước cửa một phòng khám bệnh tư nhân nào đó trong thành thị, Hạ Thiệu Nhiên ôm Diệp Nhu xuống xe. Diệp Nhu dường như rất quen bác sỹ ở đây, suy yếu tựa vào trong ngực Hạ Thiệu Nhiên chào hỏi bác sỹ, "Bác sỹ Phan, lại tới thêm phiên toái cho ngài rồi."

Người đàn ông được gọi là bác sỹ Phan dáng người khôi ngô, hơn 40 tuổi, mang theo kính gọng vàng, bước nhanh tới nói: "Đây là thế nào?"

"Bệnh cũ tái phát." Diệp Nhu nói.

"Tại sao có thể như vậy?" Bác sỹ Phan từng mắt về phía Hạ Thiệu Nhiên, ác thanh ác khí chỉ huy: "Nhanh, nhanh đưa người vào bên trong."

Hạ Thiệu Nhiên bắt nắn thái độ của bác sỹ Phan, lạnh lùng liếc ông ta một cái, đem Diệp Nhu đặt ở trên giường kiểm tra. Sau đó bác sỹ Phan đi vào, đóng cửa lại ngăn cách bên ngoài. Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở bên ngoài, trong đầu tất cả đều là ánh mắt khinh bỉ phần hận lại thất vọng của Tiểu Anh.

Người đàn ông nên khống chế dục vọng chứ không phải là bị dục vọng khống chế.

Ở trong mắt cô, hành vi của anh có phải đặc biệt không đàn ông hay không?

Hạ Thiệu Nhiên cau mày, bàn tay xoa ngực.

Hai mươi phút sau, bác sỹ Phan khép chặt cửa phòng đi ra, biểu hiện trên mặt nghiêm túc, lấy bao tay cùng khẩu trang xuống.

Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở chỗ đó, cũng không quan tâm bệnh tình của Diệp Nhu, bộ dạng rất lạnh lùng. Bác sỹ Phan quét anh mấy lần, làm bầm lẫu bẫu: "Thân thể của cô ấy không như người thường, thân thể rất yếu, ân ái kịch liệt sẽ làm tử cung vốn chịu tổn thương nghiêm trọng lần nữa gặp phải nguy cơ xuất huyết, ah! Thật vất vả sắp xếp ổn thỏa thân thể, lại bị cậu." Bác sỹ Phan ngừng lại.

Hạ Thiệu Nhiên đưa mắt, bất mãn hỏi: "Lại bị tôi như thế nào?"

"Tôi nói đã đủ rõ ràng, thân thể của cô ấy không thích hợp chuyện sinh hoạt kịch liệt." Bác sỹ Phan nhắc lại.

Bác sỹ Phan ngồi xuống, lấy mắt kính xuống, nắm hai huyết, lại làm bầm lâu bầu nói: "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy là ba năm trước, cô ấy bị hai người đàn ông đưa tới, ngay lúc đó đáng vẻ đặc biệt lắm, hạ thể tàn phá không chịu nổi, trên người có vô số vết thương bị hành hung, bây giờ nhớ tới cũng cảm thấy ghê người. Suy nghĩ một chút nếu lúc đó tôi báo cảnh sát cũng sẽ không có chuyện xảy ra. Sau khi chữa hết cho cô ấy, những người đàn ông kia liền đem cô ấy mang đi, trong một năm, thường thường những người mạnh vụn đó sẽ đem cô bị thương đưa tới, một lần cuối cùng cô ấy xuất huyết lớn, tôi nói với những người đó là cô ấy không thể cứu được. Cứ như vậy, tôi mới giữ cô ấy lại, miễn cưỡng cứu sống. Nhưng cậu biết ở một năm dài chịu lắng nhục, thân thể của cô ấy đã rách bươm, mỗi ngày đều phải dùng lượng thuốc lớn, điều trị thuốc Đông y, thân thể dần dần tốt lắm, vừa ý, ám ảnh một lát không cách nào tiêu trừ, cô ấy rất sợ đàn ông đụng vào, cảm giác mình bẩn thỉu, tự sát hai lần, cuối cùng tôi chỉ có thể đưa cô ấy đến bcs sỹ tâm lý. Những người đó biết cô ấy còn sống, sợ rằng còn có thể tìm được cô ấy, tôi nghĩ, chỉ có cậu có thể giúp cô ấy, Hạ tiên sinh."

May máu đọng trong mạch máu kết băng, người gập gờ cũng cảm thấy đau lòng vì Diệp Nhu, huống chi cô gái này là bởi vì anh mới bị hãm hại, Hạ Thiệu Nhiên cũng không vì vậy lộ ra nửa điểm vẻ mặt áy náy đau lòng hối hận.

Trên đường thuật lại Môn chủ nhà họ Hạ là một người tính khí kỳ quái. Bác sỹ Phan muốn từ về mặt anh tìm ra đầu mối, đáng tiếc không có kết quả.

Cuối cùng, Bác sỹ Phan đeo mắt kính, nói: "Cho cô ấy dùng chút thuốc, đoán chừng còn phải chờ một lát mới tỉnh, cậu ngồi, tôi đi xem m người bệnh khác." Bóng dáng mặc áo trắng lần nữa tiến vào bên trong phòng khép chặt.

Hạ Thiệu Nhiên nghiêng đầu nhìn tuyết bên ngoài, quả đấm nện ở tay vịn ghế ngồi, cười lạnh một tiếng.

Từ phòng khám bệnh ra ngoài, Hạ Thiệu Nhiên mất lạnh nhìn hai chữ "Nhân đức" trên bảng hiệu phòng khám bệnh, lấy điện thoại di động ra đưa vào tin tức, phân phó tài xế: "Một lát đưa Diệp tiểu thư trở về, nếu như có chuyện, gọi điện thoại cho tôi."

"Vâng" Tài xế ứng tiếng.

Hạ Thiệu Nhiên đưa tay vẫy chiếc xe taxi, ngồi lên.

Bởi vì bão tuyết, các tuyến hàng không dừng bay mới vừa khai thông, trong phi trường tụ tập rất nhiều lữ khách, Tiểu Anh kéo rương hành lý kẹt ở trong đám người, mua vé máy bay đi Copenhagen, vừa muốn qua kiểm an, vé máy bay trong tay bị người đoạt đi.

Vé máy bay trong tay bị người rút đi trong nháy mắt, Tiểu Anh quay đầu lại, thấy rõ người phía sau thực lấy làm kinh hãi, "Làm sao cô biết ở nơi này?"

Lý Khuynh Tâm nhìn vé máy bay trên tay, nhướng mày, "Copenhagen? Chạy gấp như thế làm gì?"

"Du lịch, chụp hình, không được sao?" Tiểu Anh lấy vé máy bay, Lý Khuynh Tâm giờ tay lên, không cho cô đụng phải, ánh mắt không tốt quan sát cô, nói: "Có chút bản lĩnh, người ta không nhớ cô vừa chạy ra ngoài!"

Tiểu Anh dám đoán chắc Lý Khuynh Tâm khẳng định biết chút chuyện gì, quyết miệng, nâng cằm nhỏ lên nói: "Nói cho cô biết, không phải anh ấy không quan tâm tôi, là tôi không cần anh ấy nữa! Hừ!"

"Hừ!" Lý Khuynh Tâm học bộ dáng của cô hừ tiếng, nghiêng đầu chê cười, "Rốt cuộc là ai không cần ai, trong lòng người đó rõ ràng."

Tiểu Anh trừng cô, "Chuyện này có quan hệ với cô sao?"

"Không có quan hệ nào!" Lý Khuynh Tâm nhìn bầy người lui tới, ngón trỏ thon dài bắn vé máy bay ra nói: "Nhìn hình dạng kinh hãi của cô, tôi liền giận dễ sợ, cô nói cô không phải cô gái? Có còn chút tiền đồ hay không? Cứ như vậy chấp tay đem người đàn ông mình thích nhường người ta, cô cam tâm sao?"

"Tôi không phải cô gái, chẳng lẽ là đàn ông sao?" Tiểu Anh khoác túi đeo vai, tức giận nói: "Vậy làm sao bây giờ? Cũng không thể đem Hạ Thiệu Nhiên đoạt lấy từ trong tay Diệp Nhu đến đây đi!"

Mặt Lý Khuynh Tâm tràn đầy khi dễ, vé máy bay đánh vào trên đầu cô, siết cổ áo của cô tiến tới gần, ánh mắt nảy sinh ác độc nói: "Phải nói cô không có tiền đồ? Ừm! Từ trong tay cô gái khác đoạt người đàn ông tính là bản lĩnh gì, hả? Cô phải để cho mình sống tiêu sái hơn trước kia, để cho mình trở nên xinh đẹp hơn, xuất sắc hơn, mạnh hơn, khiến người đàn ông không chọn cô hối hận, cả ngày lẫn đêm đều vì sự ngu xuẩn của mình hành động tự trách hối hận, giờ nào khắc nào cũng nhớ kỹ cô, nhớ cô, khát vọng lấy được cô. Để cho anh tự mình nghĩ phương pháp chủ động đến gần cô, khắp thế giới đuổi theo cô. Mà cô, làm người điều khiển trò chơi tình yêu, muốn cho anh ngon ngọt, thì cho anh ngon ngọt, muốn cho anh chua anh liền chua, muốn cho anh khổ anh liền khổ, tất cả quyền chủ động nằm trong tay cô."

Truy đuổi tình yêu Hạ Thiệu Nhiên, Tiểu Anh vẫn ở thế yếu bị thuyết phục, trong đầu thế nhưng hiện ra hình ảnh Hạ Thiệu Nhiên khúm núm van xin cô tha thứ, khát vọng được cô ưu ái. Mắt cô đờ đẫn, hồ đồ lơ mơ, không biết đến bao giờ hỏi: "Tôi có thể sao?"

"Dĩ nhiên!" Lý Khuynh Tâm lôi kéo cổ áo của cô lại gần mấy phần, "Chỉ cần cô nguyện ý."

Hai người cách rất gần, gần đến có thể nghe thấy được hơi thở của nhau, nhìn cặp mắt híp, Tiểu Anh hoàn toàn bối rối, đồng ý: "Tôi nguyện ý!"

"Ừm! Lúc này mới ngoan!" Lý Khuynh Tâm buông cổ áo cô ra, đôi mắt khuôn mặt nhỏ của cô, đau đớn khiến Tiểu Anh tỉnh táo mấy phần, âm thầm nói: thế nào có loại cảm giác lên thuyền giặc. "Tại sao cô giúp tôi? Không phải cô rất ghét tôi sao?"

"A!" Lý Khuynh Tâm cười lạnh, hai ngón tay bóp lên gương mặt tròn mìn của cô, dùng sức lay, cắn răng nghiêng lợi nói: "So với Diệp Nhu, tôi còn rất ưa"

thích cô, cô bé."

"Đau quá!" Tiểu Anh đẩy tay của cô ra, xoa gương mặt.

"Tốt lắm, cô bé, nên lựa chọn thời gian rồi." Lý Khuynh Tâm đưa hai tấm vé máy bay trong tay lên, "Hiện tại đặt ở trước mặt cô có hai lựa chọn, bắt đầu cuộc đời mới, hay tiếp tục làm một kẻ tiểu nhân thất tình, cô muốn lựa chọn người nào?"

Tiểu Anh nhìn trong tay Lý Khuynh Tâm chẳng biết lúc nào nhiều thêm tấm vé máy bay, cắn răng, hạ quyết tâm, lựa chọn người trước.

Lý Khuynh Tâm cười, ngay trước mặt Tiểu Anh, đem vé máy bay bay đi Copenhagen xé nát.

"Này, vài ngàn đồng!" Tiểu Anh nhìn vé máy bay vụn nát, đau thương.

"Sẽ lập tức kiếm nhiều tiền, còn để ý chút tiền lẻ này." Lý Khuynh Tâm nhận lấy rương hành lý của cô nắm cả bả vai cô, hướng lối đi kiếm an.

"Nhiều tiền cái gì? Sẽ không phải đem bán tôi chứ?"

"Cô đáng giá sao?"

Tiểu Anh khẳng định, mình quả thật lên phải thuyền giặc rồi!

Trên máy bay bay đi thành phố T, hai người cũng ngồi một hàng. Cả đêm không chợp mắt, lại đi đường xa như vậy, một khắc không làm trễ nải thu dọn đồ đạc hướng phi trường, mặc kệ thân thể hay trong lòng, Tiểu Anh thật sự mệt mỏi, dựa ghế ngồi ngủ thiếp đi.

Lý Khuynh Tâm nhìn khuôn mặt tràn ngập ưu thương, đôi mày thanh tú nhàu chặt.

.

Thành phố C khắp nơi đều đang quét dọn tuyết đọng, Hạ Thiệu Nhiên ngồi xe taxi đi tới một nhà người buôn đồ cổ trên thị trường. Buổi sáng lại bão tuyết vừa xuống, trong tiệm một vị khách cũng không có, ông chủ mang theo kính viễn thị cầm vải nhưng lau chùi đồ cổ, đưa mắt nhìn người tới, vừa lau đồ cổ vừa hỏi: "Tiên sinh, muốn mua gì?"

Hạ Thiệu Nhiên quét một vòng bài biện trong cửa hàng, nói: "Hoa thần."

Tay lau chùi đồ cổ dừng lại một giây, ông chủ nói: "Bên cửa hàng đối diện, bán danh họa chế bất chúc châu Âu, nơi này của chúng tôi bán đồ cổ."

"Tôi muốn chính phẩm, vật phẩm mất trộm tháng trước ở Ô Phi Tề." Hạ Thiệu Nhiên nói.

"Đùa gì thế." Ông chủ để đồ cổ xuống, có ý tiễn khách, lúc này Hạ Thiệu Nhiên lại nói: "Quý Cừ Cừ bảo tôi tới."

Ông chủ mang tốt kính mắt nhìn anh đánh giá, chốc lát nói: "Đi theo tôi."

Hạ Thiệu Nhiên đi theo ông chủ ra sau nhà, bảy lần quặt tám lần rẽ mới đi tới mật thất dưới lòng đất, khi đi tới cửa ông chủ nói: "Quý Cừ Cừ đang ở phía dưới."

Ánh đèn sáng choang trong tầng hầm ngầm, người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon lắc lắc chất lỏng màu đỏ sậm nồng đặc trong ly, anh là La Sinh Kiệt Tập đoàn K, biệt hiệu Quý Cừ Cừ, bởi vì nguyên nhân thân thể, lâu dài ở mật thất dưới đất không ra ngoài, đưa đến da trắng bệch, hốc mắt hăm sâu, ngũ quan hình dáng rõ ràng, có loại gần như bệnh hoạn không còn vẻ đẹp sức sống, cực kỳ giống Vampire tuần mỹ cao quý.

La Sinh Kiệt hóp một ngụm chất lỏng trong ly, chất lỏng màu đỏ nồng đặc, lưỡi liếm liếm môi. Nếu như răng nanh anh dài nhọn, Hạ Thiệu Nhiên nhất định sẽ coi anh như Vampire.

Trong không khí có nhàn nhạt vị chua, Hạ Thiệu Nhiên đi tới đối diện La Sinh Kiệt.

"Nước Son tra, gần đây khẩu vị không tốt." La Sinh Kiệt giơ tay lên ý bảo Hạ Thiệu Nhiên đối diện ngồi xuống ghế sa lon, để ly xuống nói: "Hạ tiên sinh đại giá quang lâm, có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tập đoàn K có hệ thống tình báo tinh chuẩn không lồ nhất toàn thế giới, dĩ nhiên, chỉ có những người có thân phận chức vị cực kỳ đặc biệt mới từ trong

kho số liệu khổng lồ của nhân tài tập đoàn lấy được tin tức.

Không muốn lãng phí thời gian, Hạ Thiệu Nhiên từ trong túi áo khoác ngoài lấy ra một ống dịch thủy tinh màu đỏ sậm đưa cho anh ta, tiếp đó lại từ trong túi tiền móc ra mấy chồng nhân dân tệ, đặt lên bàn, nói: "Tôi muốn biết thành phần trong hàng mẫu."

La Sinh Kiệt giờ cao ống thủy tinh thật nhỏ, đưa mắt nhìn hạt màu xanh lam mờ hồ lộ ra trong máu màu đỏ sậm, khóe miệng dâng lên nụ cười ý vị sâu xa.
.....

Hạ Thiệu Nhiên trở lại chỗ khám bệnh vừa lúc Diệp Nhu tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt của cô xem ra vô cùng suy yếu, cần người dắt mới có thể di động. Hạ Thiệu Nhiên nhận lấy cô từ trong tay bác sỹ Phan trực tiếp ôm lên. Bác sỹ Phan lấy ra mấy thứ thuốc giao cho anh, dặn dò: "Một ngày ba lần, nhớ uống đúng giờ, còn nữa, trong thời gian ngắn không thể cùng phòng (chung chăn gối)."

Cùng phòng!

Hạ Thiệu Nhiên lại một lần nữa cười lạnh ở trong lòng, mặt không thay đổi ôm Diệp Nhu lên xe.

Xe khởi động, đi xuyên qua phố xá, Diệp Nhu dựa vào bờ vai anh vuốt mi mắt, ánh mắt Hạ Thiệu Nhiên nhìn đắm đắm những bình thuốc nhỏ.

"Tại sao không sớm nói cho anh biết những thứ này?" Bên trong buồng xe an tĩnh, giọng nam trầm thấp vang lên.

Diệp Nhu mở mắt, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt nắm chặt bàn tay dày rộng, nói: "Không muốn tăng thêm gánh nặng tâm lý cho anh. Nhiên, trước lúc trở lại, em tự nhủ, nếu anh còn yêu thích em, chúng ta ở cùng nhau, nếu như anh không thích em, vậy em liền rời đi. Nhưng khi em thấy ánh mắt anh nhìn cô gái kia thì em ghen tỵ, em phát hiện em không thể làm theo ý nghĩ ban đầu, không thể rời xa anh, cho nên, liền làm chuyện đó. Em cũng không muốn làm cho mình biến thành như vậy, nhưng loại hoàn cảnh kia. Diệp Nhu không bao giờ còn là Diệp Nhu thuần khiết lúc trước nữa rồi."

Hạ Thiệu Nhiên thở thật dài, âm thanh than thở này phát tới đáy lòng, chân thành, anh nói: "Em biết rõ thân thể của mình bị thương tổn mà."

"Em cũng không có cách nào khác!" Diệp Nhu roi lệ, "Em không nghĩ được phương pháp khác."

Hạ Thiệu Nhiên nhớ lại ba năm trước đây, đêm lần đầu tiên gặp Diệp Nhu, ở trong quán rượu, anh là khách, cô là nhân viên chào hàng rượu tây, bởi vì đánh vỡ một chai rượu tây cao cấp giá tiền hơn vạn đồng, bị ông chủ trách phạt. Anh cũng không phải một người thích lo chuyện bao đồng, nhưng lần lại quý thân xui khiến khi bàn tay ông chủ quảy rượu vô tình hạ xuống thì cứu cô, để cho cô gái xinh đẹp nhìn một cái cũng sẽ động lòng đột ngột xông vào trong cuộc đời tịch mịch của anh.

Cô trời sinh tính hoạt bát lại nhiệt tình, chủ động ôm, chủ động hôn, so với Tiểu Anh, chỉ có hơn chứ không kém

Tiểu Anh.

Mu bàn tay gai nóng, cắt đứt suy nghĩ của Hạ Thiệu Nhiên, cúi đầu nhìn nước mắt trên tay, nghĩ thầm: cô gái nhất định là làm bằng nước, nếu không làm sao có nhiều lệ như vậy.

Tiểu Anh, em cũng khóc đi!

Xe đi qua đường phố, trong kính chiếu hậu một chiếc xe hơi màu đen đột nhiên nhanh chóng chui lên, cửa sổ xe quay xuống, một nòng súng màu đen nhắm ngay đầu Diệp Nhu.

Phát hiện nguy cơ Hạ Thiệu Nhiên chợt đề thấp thân thể Diệp Nhu, dùng thân thể của mình bảo vệ Diệp Nhu, tài xế gia tốc. "Phanh ——" đạn bắn vào xe hơi bán thép cứng rắn. Đối phương thấy hành động thất thủ, giảm tốc độ chạy trốn.

Diệp Nhu bị sợ đến, sắc mặt trắng bệch, âm thanh run rẩy nói: "Là tiếng súng sao? Có phải đám người kia đã tìm em rồi, bọn họ muốn giết em phải không? Có thể như lần trước, bắt em tới uy hiếp anh? Nhiên, em thật là sợ. Không biết vì sao gần đây luôn có một người kỳ quái xuất hiện bên cạnh em"

Hạ Thiệu Nhiên ôm chặt cô, ánh mắt lạnh lẽo âm u.

Là người của bí 7?

Trở lại nhà họ Hạ, chú Thành cầm gói đồ lớn đơn giản nói với Hạ Thiệu Nhiên: "Thiếu gia, đây là cho ngài."

Hạ Thiệu Nhiên ở thư phòng mở gói đồ lớn đơn giản ra, lấy vật đồ đầy bên trong ra, cuối cùng là một túi vải nhung.

Mở ra, đồ đồ vật bên trong ra, "lộc cộc" Hồng Bảo Thạch tiếp xúc mặt bàn bóng loáng phát ra tiếng vang thanh thúy, ngón tay dài nâng một sợi dây chuyền lên, hoa tai hình trái tim, bị cắt xén mài vô số mặt cắt, sáng bóng lóe lên, sáng chói mắt. Không biết COR-RINE làm như thế nào, giữa hoa tai bị khoét ra rót nước vào, theo hoa tai đựng đưa, nước bên trong thoáng lác lư sóng sánh, đặc biệt đẹp mắt.

Tâm ngòi sao giá trị liên thành bị cắt xén thành mấy khối kim cương cùng một dây chuyền hồng bảo thạch, trong hoa tai hồng bảo thạch hình trái tim rót vào chính là nước mắt một cô gái, BLACK ở trên đảo Hải Đạo thu thập được nước mắt thuần khiết nhất.

Riêng có đáng sáng tạo danh xưng là COR-RINE đặt tên cho dây chuyền —— tâm chi lệ.

Hạ Thiệu Nhiên để dây chuyền xuống, trong lòng không có cảm giác, trong đầu cũng là bộ dáng Tiểu Anh rơi lệ.

Là anh làm hại cô đau lòng, đều là anh không tốt.

Lưỡi dao ánh lạnh đâm về tim, mũi dao không có vào, máu đỏ tươi chậm chạp xông ra khiến màu sắc áo len màu đen càng đậm, Hạ Thiệu Nhiên không một chút nhú mảy, cắn chặt hàm răng, thông qua dao găm, máu phun ra. Hạ Thiệu Nhiên không để ý chảy máu không để ý đau đớn, anh ở trong ngăn kéo lấy ra ống thủy tinh thu thập máu, đem ống thủy tinh chứa máu mình cùng hồng bảo thạch đặt vào cái hộp, một tầng một tầng gói kỹ, điền địa chỉ, ra khỏi thư phòng, bước nhanh xuống lầu, giao cho chú Thành quản gia, đẩy cửa đi ra ngoài.

"Thiếu gia!" Chú Thành quản gia cầm áo khoác ngoài gọi anh, Hạ Thiệu Nhiên ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ áo đơn đi trong băng tuyết ngập trời giữa mùa đông giá rét.

Chú Thành cúi đầu, mới chú ý tới mặt đất có rỉ máu.

Trên tuyến đường chính trong thành phố, tuyết đọng dọn dẹp vô cùng nhanh, vùng ngoại ô xa xăm tuyết đọng dọn dẹp chậm chạp. Đường đi thông duy nhất, Hạ Thiệu Nhiên chỉ mặc một bộ áo len mỏng, lại bị thương dọc theo dấu chân Tiểu Anh lưu lại, thất thiếu mà đi. Tuyết đọng chui vào ống quần, dính đến mắt cá chân, lạnh lẽo.

Gió phương thổi mạnh, tuyết cuộn cuộn nổi lên, thổi thấu áo len đơn bạc, đường cong mặt vốn là nguội lạnh bị không khí lạnh lẽo còng đến càng thêm nguội lạnh, ánh mắt lấp lánh.

Tìm tổn thương đông lại, cảm giác cũng đang đau.

Người đàn ông nên không chế dục vọng, mà không phải bị dục vọng không chế.

Hạ Thiệu Nhiên đang thử nghiệm tâm tình Tiểu Anh lúc đó, anh đang trừng phạt mình. Mặc dù anh không có đụng Diệp Nhu, nhưng hại Tiểu Anh đau lòng chính là sự thật không thể chối cãi, mặc kệ từ mục đích gì, khiến Tiểu Anh đau lòng chính là có lỗi.

Hạ Thiệu Nhiên đi tới đi lui, dừng bước. Ánh trắng lạnh lẽo, bóng dáng hộp giữ nhiệt màu hồng cô đơn nằm ở bên đại lộ. Hấp khí, bật hơi, khí ẩm trong phổi gặp gỡ không khí lạnh lẽo biến thành sương trắng, Hạ Thiệu Nhiên bước nhanh tới, gần đến trước mặt thì giày vừa trượt, quỳ một gối xuống đồng tuyết, vết thương xé ra, cảm giác đau làm cho người ta thờ không ra hơi, bàn tay còng đến cứng ngắc nâng hộp giữ nhiệt trên đất lên, ôm vào trong ngực.

Một ngày này, đây là một ngày anh sống chật vật nhất trong 30 năm.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Máy bay hạ xuống thành phố T thì trời đã tối rồi, bụng hai cô gái đói kêu vang trực tiếp đến quán mì nhỏ cạnh phi trường ăn tô mì nóng hổi. Mùa đông T thị ẩm áp hơn rất nhiều so với Thành phố C, ăn một bát mì mà nóng mồ hôi chảy ròng, Lý Khuynh Tâm ăn no để đưa xuống, đi ra ngoài, "Cô trả tiền."

"A!" Khăn giấy lau miệng, Tiểu Anh bất mãn nói lầm bầm: "Đến địa bàn của cô cũng không cố gắng hết sức làm người chủ nhà tận tình, còn để tôi mời khách."

Lấy tiền mặt trong ví tiền ra trả, Tiểu Anh nâng hành lý cầm áo khoác ngoài ra cửa, Lý Khuynh Tâm ngoài cửa đã chặn chiếc xe taxi. Ngồi lên xe taxi, Tiểu Anh hỏi: "Hiện tại chúng ta phải đi đâu à?"

"Nhà tôi!"

Người có tiền đều thích xây nhà ở vùng ngoại ô, phong cảnh xinh đẹp và lại cũng an tĩnh, nhà Lý Khuynh Tâm cũng giống vậy, tráng lệ giống như cung điện lớn, tọa lạc tại địa phương non sông tươi đẹp nhất T thị. Xe dừng lại trước cửa, quản gia Khang Ni vừa nhìn thấy cô, hấp tấp niềm nở chạy tới chào hỏi: "Phu nhân, ngài trở lại."

Vừa nghe hai chữ phu nhân, Lý Khuynh Tâm xù lông tại chỗ, cau mày nói: "Tôi đã nói với ông bao nhiêu lần, không được gọi tôi là phu nhân, thật giống như tôi là chủ nhân của ông vậy, rất già."

"Đúng, đúng." Khang Ni gật đầu, cúi người, cười làm lành.

"Giúp Lạc tiểu thư cầm hành lý." Lý Khuynh Tâm ra lệnh.

"Vâng"

"Không cần làm phiền, tôi tự xách được." Tiểu Anh nói.

"Đề tôi." Khang Ni mỉm cười, động tác cũng không dịu dàng, dùng sức cướp đoạt hành lý trong tay cùng áo khoác ngoài trong tay Tiểu Anh, đi theo phía sau Lý Khuynh Tâm.

Trong biệt thự truyền đến âm thanh nam nam nữ nữ chơi đùa trêu chọc, Lý Khuynh Tâm dừng bước, cau mày, nhìn chằm chằm bóng dáng đứng đưa trước cửa sổ thủy tinh đèn đuốc sáng rõ, hỏi: "Người nào ở bên trong?"

"Là" Mặt Khang Ni lộ vẻ khó xử nói: "Là mấy người bạn của tiên sinh."

Lý Khuynh Tâm xệ mặt xuống, sai bước hướng biệt thự đi tới, Tiểu Anh theo phía sau, âm thầm suy đoán, ông xã trong miệng Lý Khuynh Tâm nhất định rất già là người tướng mạo khó coi, vóc người mập lùn, ông chủ trung niên bụng phệ.

Cửa bị dùng sức mở ra, Lý Khuynh Tâm bày mặt thối xuất hiện tại cửa, 1 giây trước nam nam nữ nữ vẫn còn cười đùa nổi giận mắng nhiếc, sau một giây như bị điểm huyết đạo, trong nháy mắt về mặt cứng ngắt. Trong đám người có một ông chủ trung niên mái tóc không còn mấy cọng, bị sợ đến ly rượu rơi tay, rớt trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Tiểu Anh xác định 100% ông chủ trung niên chính là chồng của Lý Khuynh Tâm.

Nhất định đúng.

Khó trách Thạch Nam nói hai người bọn họ tình cảm không tốt, tính tình không hợp, thật lòng không thích được ông chủ trung niên khắp người thịt béo lại lùn lại ngốc, đáng tiếc cho Lý Khuynh Tâm rồi.

Lúc này, cửa lại bị đẩy ra, người đàn ông bên trong lộ ra nửa người hỏi: "Thế nào. . . ." Đợi thấy rõ người đứng ở cửa, chữ đến bên miệng cũng ép phải nuốt xuống.

Lý Khuynh Tâm hất cằm lên nhìn người đàn ông nói: "Dạ Cảnh Triệt, hôm nay tâm trạng của tôi không tốt, hạn anh trong vòng một phút làm yên lặng."

Không cần Dạ Cảnh Triệt tự mình tiễn khách, nam nữ cuồng hoan nhìn thấy khuôn mặt hung thần ác sát như cộp mẹ của Lý Khuynh Tâm xong, hoảng hốt hòa tốc rút lui, hơn nữa vị ông chủ trung niên kia, đi đứng lưu loát chạy nhanh hơn thỏ, chắc hẳn đã ném thử quả dấm của Lý Khuynh Tâm có bao nhiêu lợi hại. Chỉ trong nháy mắt, phòng khách to như thế chỉ còn sót bốn người, Dạ Cảnh Triệt, Lý Khuynh Tâm, Lạc Tiểu Anh còn có Khang Ni.

Dạ Cảnh Triệt một tay cầm bình rượu đỏ, một tay nâng ly rượu, đứng ở bên sofa một mảnh hỗn độn. Người đàn ông này tuần khố ngoài dự đoán, anh mặc áo len hình chữ V màu râm nắng, quần màu râm nắng, một đôi giày tăng lữ. Đôi giày vàng sáng ngời dần chuyển thành màu râm nắng, màu sắc đặc biệt làm người khác chú ý.

Ở trong nhận thức của Tiểu Anh, diện mạo người đàn ông phân ba loại, tuần mỹ, xấu xí, phong cách. Nếu như nói người đàn ông ở trước mắt là kiểu tuần mỹ, như vậy Hạ Thiệu Nhiên chính là kiểu người đàn ông phong cách.

Hạ Thiệu Nhiên, tại sao lại nhớ tới anh. Tiểu Anh rũ rèm mắt xuống.

"Em trở lại!" Dạ Cảnh Triệt nói, rất nhẹ, rất dịu dàng, tràn đầy mùi vị cung chiêu. Lý Khuynh Tâm không đáp anh, liếc dưới sảnh, hỏi: "Đàn bà sao?"

Dạ Cảnh Triệt quay đầu lại liếc mắt nhìn, nói: "Làm sao sẽ, anh thế nhưng vẫn vì em mà thủ thân như ngọc đây nè." Lý Khuynh Tâm căn bản không tin lời của anh.

Dạ Cảnh Triệt thấy cô mặt lạnh, ngẩng đầu thét một tiếng, "Lý An Thần, cậu ở bên trong trông nãm à! Còn không ra chứng minh trong sạch cho tôi."

Lý An Thần bị điểm tên từ trong sảnh đi ra, áo len, quần thường, trang phục rất tùy ý, nhìn thấy Lý Khuynh Tâm khước miệng cong, lộ ra tám cái răng nhỏ trắng nõn: "Ồ! Khuynh Tâm trở lại."

Đây là bạn thân thường cùng Dạ Cảnh Triệt chơi chung với nhau, không giống như những người trước đó, Lý Khuynh Tâm rất cho mặt mũi ôn hoà đáp một tiếng.

Lý An Thần chú ý tới Tiểu Anh sau lưng Lý Khuynh Tâm, Tiểu Anh mỉm cười. Mắt trắng lười liềm, lúm đồng tiền, Lý An Thần rất thích, Lý An Thần tiến tới bên cạnh Lý Khuynh Tâm, cười nói: "Em gái Khuynh Tâm, đây là em gái nhà ai thế, mau giới thiệu cho tôi đi."

Lý Khuynh Tâm liếc mắt nhìn Tiểu Anh đứng ở phía sau, quay đầu trở lại, nói với Lý An Thần: "Người của Hạ Thiệu Nhiên, dám nhúng chàm?"

Lý An Thần lộ ra nét mặt rất giật mình, "Wow, tiểu Bạch nói chính là cô gái má lúm đồng tiền đánh bại Hạ Thiệu Nhiên, chính là cô ấy à!"

Tiểu Anh thật xin lỗi, nặn ra nụ cười lúng túng, trong lòng đang nói: "Cái gì đây, tôi là cô gái má lúm đồng tiền bị anh ấy ném bỏ có được hay không."

"Tôi biết rõ cô là nhiếp ảnh gia, công việc lần này tới T thị vẫn là du ngoạn, tôi có thể miễn phí dẫn đường cho cô, không cần khách khí với tôi, tôi cũng là bạn rất thân của Hạ Thiệu Nhiên, đứng rồi, anh ấy không có đi cùng với cô sao?" Lý An Thần thích nói, Lý Khuynh Tâm chê anh nói nhiều, giành nói trước Tiểu Anh: "Anh không mệt mỏi sao?"

"Không mệt." Ách! Lý An Thần hiểu được ý, đây là hạ lệnh đuổi khách, răng trắng vừa lộ, cười nói: "Nhưng khẳng định tên kia đem cô giao cho huynh tâm rồi, hai người mới vừa xuống máy bay nhất định là mệt mỏi, tôi không quấy rầy, sớm nghỉ ngơi một chút, tôi cũng cần phải trở về. Cái đó, ai."

Lý An Thần chỉ hướng Tiểu Anh, Tiểu Anh nói: "Tiểu Anh."

"Tiểu Anh, mai tới thăm cô." Lý An Thần nhận lấy áo khoác từ trong tay người giúp việc, Dạ Cảnh Triệt lại gần nói: "Nếu Hạ Thiệu Nhiên biết cậu lấy lòng đối với cô gái của anh ta thì như thế nào?"

Lý An Thần mặc áo khoác vào, liếc trộm Lý Khuynh Tâm một cái, nhỏ giọng nói: "Cọp mẹ trở lại, cậu cũng không có cuộc sống tốt đẹp đâu!"

Hai người đồng thời ném cho nhau một ánh mắt tự cầu nhiều phúc.

Sau khi Lý An Thần đi, phòng khách lớn lại an tĩnh lại, Lý Khuynh Tâm nói với Dạ Cảnh Triệt: "Tiểu Anh muốn ở đây ít ngày."

"Em là nữ chủ nhân nơi này, tất cả đều do em quyết định." Ánh mắt Dạ Cảnh Triệt chống lại Tiểu Anh, lộ ra hữu nghị, nụ cười sự suy thoái, "Hoan nghênh vào ở."

"Quấy rầy!" Tiểu Anh mỉm cười.

Lý Khuynh Tâm bắt mắt nói: "Dạ Cảnh Triệt, tôi cảnh cáo anh, lần sau mang những thứ bạn bè không tốt trở lại, tôi không thể không đánh cho anh răng rơi đầy đất!"

Bạo lực gia đình sao?

Tiểu Anh không thể tin nhìn chằm chằm cái ót Lý Khuynh Tâm, Khang Ni bị lời nói ác của nữ chủ nhân dọa sợ đến hoạt động hàm răng, Dạ Cảnh Triệt cũng không có ý kiến gì, trả về nụ cười đối với lời của vợ.

Lý Khuynh Tâm mang theo Tiểu Anh lên lầu, Dạ Cảnh Triệt quay người lại, trên mặt mỉm cười vô hại bị nụ cười đùa giỡn ý vị sâu xa thay thế.

Cửa phòng khách, Tiểu Anh quyết miệng nói với Lý Khuynh Tâm: "Lần sau chớ để tôi nói chung một chỗ với anh ta, tránh làm cho người ta hiểu lầm."

Lý Khuynh Tâm hừ cười: "Thế nào, coi trọng côn đồ này rồi hả?"

"Mới không có!" Tiểu Anh vôi vãi phân bác.

"Không có là tốt nhất."

.....

Từ năm Tiểu Anh lên mười tám tuổi, vẫn luôn một mình xông xáo bên ngoài, trải qua chuyện phong phú, gặp qua nhiều người, đã sớm luyện được cá tính thích ứng trong mọi tình cảnh, sẽ không bị hoàn cảnh ảnh hưởng. Dàn xếp tốt tất cả, tắm rửa thoải mái qua, nhớ tới Hạ Thiệu Nhiên phản bội, chảy vài giọt lệ sau mới ngủ. Ngủ đến say nồng, trên gối tai một hồi đau nhói, mở mắt liền nhìn thấy Lý Khuynh Tâm khom lưng ở bên giường, xách lỗ tai của cô, nói: "Cô cô, trời đã sáng, nên rời giường."

"Đau quá!" Tiểu Anh đau đến ngũ quan nhắm đến một chỗ, vuốt ve tai cô, xoa lỗ tai, nói: "Trời vừa sáng, dậy sớm như thế làm gì! Sao cô làm bộ mặt bà chủ chờ nhân viên đi làm thế! Tôi là khách của cô đấy!"

Lý Khuynh Tâm sung mặt lên: "Cho cô năm phút đồng hồ, chỉnh sửa lại mình, đến sân sau tìm tôi."

Lý Khuynh Tâm rời khỏi, Tiểu Anh vừa oán trách vừa mặc áo lên người, bọc áo khoác ngoài đi tới sân sau thì chậm hai phút so với thời gian Lý Khuynh Tâm quy định. Lý Khuynh Tâm nhìn đồng hồ, cười lạnh, "Muộn hai phút, để cho cô chạy thêm một giờ."

"Có ý tứ gì?" Tiểu Anh sắp u mê, Lý Khuynh Tâm đã từ sân sau dắt ra một Phi Lặc Brazil màu đen, chó đen đi bộ rất chậm, lười vô cùng. Lý Khuynh Tâm cõng dây cương cho nó, xách lỗ tai con chó nói: "Để cho cô chạy, nếu không xương cô bị gãy."

Hình như con chó nghe hiểu lời của cô..., nức nở bày tỏ kháng nghị, Lý Khuynh Tâm nhướng mày, con chó nhìn hiểu sắc mặt của nữ chủ nhân, lập tức phát động thể công, bốn chân chạy hướng Tiểu Anh. Mặt Tiểu Anh sợ hãi, kêu to: "Đừng tới đây, đừng tới đây, a! ! ! ! !!" Tiểu Anh khua tay múa chân chạy trốn vì bị chó đuổi, vừa chạy vừa mắng: "Lý Khuynh Tâm cô điên rồi, thể nhưng thả chó cắn tôi, a! A! Cô cuồng ngược đãi!"

Lý Khuynh Tâm nhàn nhàn lắc lắc dây buộc chó, tựa như xem náo nhiệt, nhìn cặp chân Tiểu Anh không ngừng chạy như điên, cười nói: "Chẳng lẽ, cô cho rằng tôi mời cô đến đây chơi sao?"

Ngựa sĩ nói chồng bề ngoài tục tũn, loài chó le đầu lưỡi ở phía sau theo sát không nghỉ, Tiểu Anh mệt thở hổn hển, đưa tay lau mồ hôi trên trán đang chảy xuống nói: "Mời tôi bị chó cắn sao? Lý Khuynh Tâm cô thật biến thái, có huynh hướng ngược đãi!"

"Vẫn còn dư thừa hơi sức mắng chửi người Haaa...!" Lý Khuynh Tâm bỏ xích chó, ra lệnh cho Phi Lặc: "Chạy nhanh lên một chút, nếu không mày không có xương ăn!"

Phi Lạc gào ăng ăng, bốn chân lẹp xẹp gĩa tăng tốc độ, răng nhọn hung ác, mắt thấy cần lên cái mông Lạc Tiểu Anh, Tiểu Anh bị sợ đến che cái mông nhỏ oa oa kêu to: "A! Cứu mạng!"

Lý Khuynh Tâm ngáp, hoạt động cổ, đập bả vai hai cái lằm bằm: "Buồn ngủ quá, trở về ngủ một giấc." Dứt lời, ném dây xích, xoay người đi phía sân trước.

"Cô, rất. biến. thái!" Đầu Tiểu Anh đầy mồ hôi thờ không ra hơi rống.

Sân biệt thự khá lớn, Tiểu Anh chạy từng vòng, Phi Lạc đuổi theo từng vòng, thật sự không chạy nổi, Tiểu Anh lao lực leo lên một cây đại thụ không có lá, hai bắp đùi vừa đau lại thương kẹp chặt đại thụ, tay nhỏ bé nắm chặt cành cây, nhìn chăm chăm Phi Lạc ngồi ở dưới tàng cây le đầu lười.

Một người một chó, cũng thờ hồng học hồng học, nhìn nhau, Phi Lạc không có ngang sức với Tiểu Anh, ông ông một tiếng, đầu uốn éo qua một bên.

Tiểu Anh thờ gấp nói: "Mày có thể không đuổi theo tao hay không."

Phi Lạc không để ý cô.

"Anh chó."

"."

"Chó đẹp trai! Ai da! Người ta túm không được, sắp rơi xuống rồi!"

"Gâu!" Phi Lạc vừa nghe cô muốn rơi xuống, vội vàng đứng ngay ngắn, miệng rộng há to.

Tiểu Anh ôm chặt đại thụ phát ra tiếng khóc nức nở, tại sao phải lựa chọn cuộc sống như thế, cô thích được Hạ Thiệu Nhiên theo đuổi, không phải là bị chó đuổi theo, huhu huhu.

Sắc trời càng ngày càng sáng, mặt trời nhô đầu ra, Dạ Cảnh Triệt từ trước đến giờ đều dậy sớm ra ngoài giải cứu cho cô. Tiểu Anh cảm động thiếu chút nữa khóc lên. Dạ Cảnh Triệt đuổi Phi Lạc trở lại cổng rãnh, tiếp được Tiểu Anh nhảy xuống.

Đau chân, đùi mềm, Tiểu Anh thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất, Dạ Cảnh Triệt kịp thời kéo cô, bàn tay nắm tay nhỏ bé, người đàn ông đụng vào khiến Tiểu Anh thật xin lỗi, nghĩ đến thân phận của Dạ Cảnh Triệt, vội vàng buông tay ra nói: "Cảm ơn!"

"Cô có thể làm được sao?" Dạ Cảnh Triệt không xác định hỏi.

"Cũng được!" Tiểu Anh cắn răng kiên trì đi trở về biệt thự, leo lên lầu ba, tắm dội thay y phục sạch sẽ xong, ngã xuống giường không hề muốn nhúc nhích.

Lý Khuynh Tâm bụng thức ăn tới, đặt xuống tủ đầu giường. "Ăn cơm!"

Nhìn cô liên giận dễ sợ, Tiểu Anh nói: "Lý Khuynh Tâm, tôi hoài nghi cô có khuynh hướng cuồng ngược đãi nghiêm trọng."

Lý Khuynh Tâm cầm một miếng bánh bao không dụ dằng nhét vào trong miệng cô, "Tôi đang bồi dưỡng cô, bồi dưỡng cô hiểu không?"

"Thực nữ, là bồi dưỡng như thế này sao?"

"Thực nữ!" Lý Khuynh Tâm xì mũi coi thường: "Nghĩ gì thế?"

Tiểu Anh ngu ngơ hỏi: "Vậy cô muốn bồi dưỡng tôi làm cái gì?"

Lý Khuynh Tâm cười thần bí, "Có muốn làm thần thâu không?"

"." Tiểu Anh nháy nháy mắt, quên trong miệng nhai bánh bao.

Lý Khuynh Tâm nói: "Chỉ đứng vững gót chân ở trong thế giới của chúng tôi, thắng được danh dự, mới được sư huynh tôi ưu ái."

Tiểu Anh ngồi bật dậy, miệng nhỏ nhai bánh bao nói: "Cô muốn dẫn tôi ra nhập thế giới thần trộm sao?"

Lý Khuynh Tâm bắn ngón giữa vào ót cô: "Liên nói cô điên!"

Tiểu Anh cầm lấy sữa tươi rót vào mồm, thể lực tiêu hao quá độ, năng lượng hao phí quá nhiều, ăn hết gấp đôi so với bữa ăn sáng bình thường.

"Cô nói tôi có thể được không?"

"Chỉ cần cô muốn, là có thể được."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Trở thành thần trâu, phải chịu khổ cực, còn phải có một sư phụ tốt, Lý Khuynh Tâm không phải sư phụ tốt, là huấn luyện viên ma quỷ đến từ địa ngục.

Buổi sáng hôm sau, Lý Khuynh Tâm tới gọi cô rời giường thì Tiểu Anh đã dậy thật sớm, ngồi ở bên giường xoa bóp chân chưa xót đau đớn. Cùng giống như hôm qua, bị Phi Lạc đuổi theo, chạy đến một nơi muốn đi ôm cây, kinh ngạc phát hiện, cây đại thụ ngày hôm qua bị cưa đứt rồi.

Quá độc ác!

Lý Khuynh Tâm nói không bức đến cực hạn thì sẽ không chạy đến tốc độ nhanh nhất. Tiểu Anh vẫn bị chó đuổi theo, cho đến khi Dạ Cảnh Triệt sớm tới tìm đất Phi Lạc đi, Tiểu Anh cầu xin anh sáng sớm ngày mai lại tới. Dạ Cảnh Triệt là người rất tốt, ngày thứ hai thật tới trước nửa giờ đất chó, còn đem theo nước suối.

Tiểu Anh nhận lấy nước suối nói cảm ơn.

"Rất cực khổ sao?" Dạ Cảnh Triệt lấy khăn tay ra lau chùi mồ hôi hột đầy trên trán cô, ánh mắt dịu dàng, động tác êm ái, giống như lúc nói chuyện với Lý Khuynh Tâm.

Tiểu Anh ngu tại chỗ, hành động này có phải quá mức thân mật rồi không, sẽ bị Khuynh Tâm hiểu lầm, vội vàng lui về phía sau một bước, tay áo lau mồ hôi hột trên trán, cười gượng hai tiếng: "Tôi tự làm được."

Dạ Cảnh Triệt cười cười, xoay khăn tay lại.

Nơi xa, Lý Khuynh Tâm tình tường nhìn thấy tất cả.

Từ sân sau trở lại, Dạ Cảnh Triệt trực tiếp đi phòng ăn, vừa đi đến cửa, ngực hung hăng bị một quyền. Một quyền đánh chưa đã nghiền, Lý Khuynh Tâm lại bổ một quyền, Dạ Cảnh Triệt dựa khung cửa, đau đến hấp khí, "Anh lại chọc tới em sao?"

"Còn không biết lỗi ở đâu sao? Há?" Lý Khuynh Tâm trợn mắt, lại nện một quyền, Dạ Cảnh Triệt buồn bực thốt một tiếng, bị đánh ngồi dưới đất, "Bởi vì anh dắt Phi Lạc. A." Không đợi Dạ Cảnh Triệt nói xong, ngực bị một cước.

Khẳng định không phải vì cái này, vậy thì vì cái gì? Dạ Cảnh Triệt nằm trên mặt đất, mắt nhìn trần nhà trắng như tuyết, ngực phập phồng, giọng điệu cũng rất bình tĩnh nói: "Khuynh Tâm, em đang ghen sao?"

Người nào ghen!

"Không có đánh đau anh nhì!" Vừa nghe anh nói như vậy, Lý Khuynh Tâm càng tức hơn, giày cao gót giẫm ở bộ ngực anh, dùng sức đập, hung hăng đập. Ai ngờ, Dạ Cảnh Triệt chợt đứng dậy, ôm lấy bắp đùi của cô, cạy mạnh đánh ngã cô, Lý Khuynh Tâm mất thăng bằng té xuống đất, sắp đánh tới hướng sân nhà thì đầu được một cánh tay có lực nâng, giờ khắc này, trái tim Lý Khuynh Tâm không ức chế được, nhảy điên cuồng.

Dạ Cảnh Triệt lấy ưu thế sức lực người đàn ông đem cô đè chặt ở phía dưới, nam trên nữ dưới, tư thế khó xử mập mờ. Dạ Cảnh Triệt thở ra hơi thở nóng rực phun ở trên mặt Lý Khuynh Tâm, trông mắt đen lóe ra nụ cười mang theo hài lòng, thấy Lý Khuynh Tâm tâm phiền ý loạn.

"Thừa nhận đi, em đang ghen." Dạ Cảnh Triệt nói.

"Ghen!" Giống như là nghe được chuyện cười, Lý Khuynh Tâm quay mặt qua chỗ khác cười hai tiếng, quay đầu lại nói: "Dạ Cảnh Triệt, anh còn rất coi trọng mình!" Quả đấm chứa đầy sức lực vung đến một nửa, lại bị Dạ Cảnh Triệt một tay giữ chặt.

"Không thừa nhận cũng không sao, cực kỳ yêu bộ dạng lúc em uốn éo." Tầm mắt Dạ Cảnh Triệt chuyển từ mắt to sang cánh môi màu đỏ khê mờ.

Anh muốn làm gì?

Tim Lý Khuynh Tâm đập dữ dội, giống như không phải trái tim của mình, ghét cảm giác như thế, muốn phản kháng, nhưng sức lực của anh lớn muốn chết, ép chặt, hại cô không sử dụng được nửa điểm hơi sức.

Cặp môi mỏng nguy hiểm sẽ phải gần sát, Lý Khuynh Tâm nhắm chặt hai mắt.

"Hai người. Ách." Chẳng biết lúc nào Tiểu Anh xuất hiện bên ngoài phòng ăn.

Đôi mắt cô đột nhiên xuất hiện, Lý Khuynh Tâm lúng túng muốn chết, dùng lực đẩy Dạ Cảnh Triệt ra, đi giày cao gót uốn éo tiến phòng ăn.

Tiểu Anh đi tới bên cạnh Dạ Cảnh Triệt, ngồi xổm xuống, nhìn bên trong một chút, đề thấp giọng nói: "Anh không sao chứ!"

Dạ Cảnh Triệt xoa ngực, "Không có việc gì, quen rồi."

Tiểu Anh thở dài: "Thật xin lỗi, liên lụy anh."

"Không có cô, cũng như vậy, đây là phương thức nối liền đặc biệt giữa chúng tôi."

"Cái đó." Tiểu Anh nói: "Tôi không phải hư chuyện tốt của anh chứ?"

Dạ Cảnh Triệt đưa mắt, "Cô nói xem?"

Trời lên trăng xuống, Tiểu Anh ở T thị tiếp nhận kiểu huấn luyện ma quý, thời điểm rảnh rỗi đều sẽ nhớ tới Hạ Thiệu Nhiên, vì không thêm nghĩ tới người đàn ông để cho cô đau lòng rơi lệ, Tiểu Anh khiến mình rất bận, huấn luyện, ngủ, thỉnh thoảng chụp hình.

Nhà họ Dạ địa phương đặc biệt nhất là tủ giày của Dạ Cảnh Triệt, bốn mươi dãy, từng dãy tủ giày, trưng bày tất cả đều là giày của anh, Block, Mạnh Khắc, Nhạc Phúc, đứng đắn, đơn giản, màu đậm, màu sáng, phong phú các loại giày. Tiểu Anh nâng máy chụp hình, đứng trước một đôi giày da màu bạc, điều chỉnh tiêu cự.

"Giày càng đẹp mắt hơn so với phòng cảnh?" Tiểu Anh quay đầu lại nhìn, Dạ Cảnh Triệt giơ khuỷu tay chống trên khung cửa, nghiêng đầu nhìn cô. Tiểu Anh giải thích: "Đôi giày màu bạc rất đặc biệt."

Dạ Cảnh Triệt gật đầu một cái, đồng ý lời của cô..., anh đang đi về phía trước tủ giày xa hoa, đi tới trước một đôi giày Nhạc Phúc có tua trang sức màu rậm nung nói: "Hầu như mỗi người đều có lúc đi giày không thoải mái, cảm giác giống như chân bị khoắc lên bộ hình cụ, giày Nhạc Phúc là lựa chọn tốt nhất về độ thoải mái, Mạnh Khắc độ chuẩn rất cao, lưu hành phong cách nhất, muốn hút con mắt theo đuổi sẽ phải chọn kiểu dáng da Tân Triều." Dạ Cảnh Triệt cầm đôi giày màu bạc kiểu dáng mới, nói: "Tôi thích nhất vẫn là loại giày Tân Triều."

Tiểu Anh ha ha cười: "Tựa như thích Lý Khuynh Tâm, cô gái khác lạ nhất, nhất định anh rất thích cô ấy, nếu không sẽ đâu cam tình nguyện lần lượt bị ăn đấm

Dạ Cảnh Triệt cười cười: "Tôi đối với cô ấy cũng không phải thích đơn giản như vậy."

"Vậy là cái gì? Yêu sao? Anh yêu cô ấy sao?" Tiểu Anh hỏi.

Dạ Cảnh Triệt cố làm kín đáo: "Thú vị!"

"Hung dữ thú vị!"

*

Thành phố C, mùa đông tuyết lớn, rét lạnh khác thường.

Cuộc sống của Hạ Thiệu Nhiên ngoài mặt tuần tự mà tiến, sau lưng, anh cùng với Quỷ cừu cừu Tập đoàn K đang tiến hành một giao dịch không thể cho ai biết.

Thị trường đồ cổ, trong cửa hàng buôn đồ cổ, phòng dưới đất, đèn dầu sáng rõ giống như ban ngày. Sắc mặt Quỷ cừu cừu tái nhợt như trước uống nước son tra anh thích nhất, ném hóa đơn cho Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, chữ màu đen bên trên số liệu rõ ràng viết phân tích thành phần mẫu máu.

Kết quả đã sớm dự liệu, nhưng vẫn tức giận, lông mày Hạ Thiệu Nhiên khóa chặt, trang giấy ở trong tay bóp biến hình.

Quỷ cừu cừu La Sinh Kiệt dựa ghế sa lon đối tư thế nói: "Đó là nghiên cứu mới nhất, một loại thuốc có thể khiến người ta tạo ra ảo giác mạnh mẽ, một khi uống phải loại thuốc này, virus nhanh chóng xâm lấn máu, não cũng sẽ không bị khống chế ảo tưởng mình muốn người kia nhất, Tập đoàn K làm vì người đứng đầu súng đạn Nga, không ngờ đoạn thời gian trước bị trộm rồi." La Sinh Kiệt cười: "Cậu nên biết là ai trộm nó đi rồi."

Hạ Thiệu Nhiên mặt đen mốc chi phiếu cùng bút từ trong túi áo ra, trên chi phiếu viết xuống một chuỗi con số đáng sợ, đưa cho La Sinh Kiệt. La Sinh Kiệt nhìn số trên chi phiếu làm cho người ta chắc lưỡi, không hiểu nhìn anh.

"Tôi muốn anh bảo vệ một người." Hạ Thiệu Nhiên nói rồi lấy hình từ trong túi ra, ném qua. Hai ngón tay La Sinh Kiệt kẹp lại, đưa đến trước mắt, thấy rõ người trong hình thì lộ ra nụ cười kỳ quái.

Hạ Thiệu Nhiên từ tiệm đồ cổ ra ngoài, lại đi một chuyến đến bệnh viện của Bạch Diệc Phong, lấy thuốc men và tò xét nghiệm.

An ninh Hạ trạch tăng thêm gấp hai, khắp nơi đều đeo kính mát về mặt nghiêm túc, những người này đều được Hạ Thiệu Nhiên mời tới bảo vệ Diệp Nhu, mà chính anh cũng đang ở thời khắc mấu chốt đi Ukraine.

Trên đường có tin tức, đạo thánh BLACK chuẩn bị lấy trộm trứng màu lễ Phục Sinh mỹ thuật trong quán Cơ Phụ.

T thị.

Trừ mỗi ngày phải tiến hành huấn luyện cường đại thân thể bên ngoài, Tiểu Anh cũng học phá giải, đọc mật mã, mật mã khóa, nhận biết cảnh sát trang bị cùng hệ thống an toàn, cùng với thuần thục nắm giữ các loại công cụ chuyên dụng cho trộm. Huấn luyện khổ cực, có lúc mệt không bò khỏi giường, nhưng nghĩ đến Hạ Thiệu Nhiên, lại cắn răng kiên trì.

Lý Khuynh Tâm rất xấu, thỉnh thoảng vào lúc Tiểu Anh đang huấn luyện thì kích thích cô.

Lý Khuynh Tâm nói: "Sur huynh rất tốt với Diệp Nhu, hai người cùng nhau đi dạo cửa hàng."

Không phải anh ghét nhất đi dạo phố sao! Tiểu Anh bất bình trong lòng.

Lý Khuynh Tâm nói: "Sur huynh cùng Diệp Nhu ăn món Thái."

Anh đều không dẫn cô đi thưởng thức món ăn nước Thái, tiếp tục bất bình.

Lý Khuynh Tâm nói: "Ánh mắt sur huynh nhìn Diệp Nhu thật dịu dàng."

Ánh mắt anh nhìn cô luôn là sâu chìm. Hừ!

Trong màn hình máy vi tính, Hạ Thiệu Nhiên nhìn Diệp Nhu, con người thâm trầm không hề thâm trầm nữa, trở nên ôn nhu bốn phía.

Tiểu Anh sai bước đi tới trước máy vi tính, đôi tay chống nạnh, nhìn chằm chằm màn hình thấy người đàn ông thâm tình không che giấu được, đoạt lấy con chuột trong tay Lý Khuynh Tâm kích in.

"Xèo xèo."

Hình từ trong máy in ra ngoài, mặt Tiểu Anh phần hận cầm hình lên, đi tới trước bàn phi tiêu dùng một phi tiêu cố định hình lên bia, cầm vài phi tiêu lên, lui về phía sau, vừa ném mạnh, vừa nói: "Khốn kiếp, ghét tên vô lại."

Tên vô lại, mặc dù người này rất đáng ghét, mà mình. Vẫn không cách nào quên anh, không cách nào không thích anh.

Trên mặt Hạ Thiệu Nhiên bị phi tiêu ghim vô số lỗ. Lý Khuynh Tâm cười, kích con chuột đóng hình, trên màn hình hiển thị ra nguyên ảnh.

Ánh mặt trời mùa đông tắt sau giữa trưa, Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn chằm chằm một nhánh hoa anh đào mềm mại trong tay, đáy mắt dâng lên dịu dàng.

Ukraine, Cơ Phụ, viện bảo tàng.

Tiêu không một tiếng động an ổn trong quán triển lãm, một bóng đen nhanh chóng thoáng qua, ở trên lồng chụp trứng màu lễ Phục Sinh bằng thủy tinh để lại một chuỗi chữ cái——BLACK.

"Reng reng." Điện thoại di động bỗng vang lên. Thạch Nam vạch mặt nạ màu đen, lộ ra miệng, hết sức đề thấp âm lượng, nói: "Có chuyện mau nói."

Thái độ này! Lý Khuynh Tâm bất nhẫn, "Anh lại đang lén lút lút xem phim hành động."

Xem phim hành động phải dùng lén lén lút lút sao? Anh quang minh chính đại xem phim hành động. "Đúng thì sao?" Thạch Nam cúp điện thoại, kéo mặt nạ xuống.

Trời sáng, ánh mặt trời bắn ra bốn phía, nhân viên viện bảo tàng đạp nhẹ bước đến gần trứng màu lễ Phục Sinh giá trị bảy trăm vạn, chuẩn bị xem lại nó thì kinh ngạc phát hiện, phía trên in một chuỗi chữ cái màu đen.

BLACK, đen.

Đạo thánh BLACK lộ liễu hành động khiêu chiến hướng cảnh sát khiến giới trộm xôn xao, cảnh sát càng thêm khiếp sợ. Bọn cảnh sát giấu cột BLACK ngông cuồng phách lối đồng thời trong lòng lo sợ, âm thầm lo lắng, bọn họ tăng thêm gấp đôi cảnh lực chẳng phân biệt ngày đêm bảo vệ trứng màu, thời khắc chú ý động tĩnh của BLACK.

Chú ý BLACK không chỉ có cảnh sát, nhân sĩ giới trộm, còn có Diệp Nhu ở phía xa Thành phố C.

Ban đêm, trong viện bảo tàng cảnh lực tăng gấp bội, một bóng đỏ vỗ cánh bay lượn, xúc động trên vách tường làm máy theo dõi, "Leng keng——"

Chuông báo động trong viện bảo tàng kêu vang, bốn gã cảnh sát phụ trách trông coi trứng màu giờ súng cảnh giới, về mặt khẩn trương. Cảnh sát cùng

các nhân viên an ninh ẩn nấp ở nơi khác nhanh chóng xuất động, rồi rít móc súng lục ra xông về phía nơi gây ra chuông báo, chạy tới nhìn, không có bất kỳ ai.

Lại một bóng hồng từ ống thông gió bay ra, "Leng keng ——" chuông báo động vang, một nhóm cảnh sát hỏa tốc chạy tới nơi, lại nhào vô ích.

Mấy bóng hồng bay loạn ở viện bảo tàng, kích động vô số máy theo dõi cùng máy cảm ứng nhiệt, bọn cảnh sát tán loạn bốn phía hướng con ruồi không đầu. Bốn gã cảnh sát phụ trách trông chừng trúng màu, kính hải lại sợ, trải qua dày vò một giờ, đã sớm tê liệt rồi.

Đúng lúc này, một âm thanh "âm" đột nhiên vang lên, vận chuyển trúng màu lễ Phục Sinh triển lãm, trong khoảnh khắc rơi vào phòng triển lãm dưới đất, bốn gã cảnh sát bất tri bất giác nhìn xuống dưới, trong máy bộ đàm kêu gọi đồng nghiệp, "BLACK ở chỗ này."

Bọn cảnh sát sớm bị bóng hồng làm choáng váng, thấy bóng dáng kiện trắng mặc áo đen che mặt cách xa.

Cũng trong lúc đó, ở bến cảng Lạc Thành, một Container đến cửa, con số màu đỏ đếm ngược thời gian, con số về không, "Bùm ——" cửa bị nổ tung, ánh lửa khói mù tứ phía, đem tiền giấy màu xanh lá cây hiển lộ ra ở trong ánh lửa.

Hôm sau, viện bảo tàng Cơ Phụ Ukraine, tin tức trúng màu mất trộm lên báo, Container ở bến cảng Lạc Thành phát hiện số lượng đồ la lớn cũng bị mất, tin tức phát đi mọi người đều biết.

Trong tổng bộ tập đoàn Bí 7, đại BOSS Mai Tát Nhĩ nổi giận bắn một thủ hạ. Phải hao hết hơi sức đã thông quan hệ, thuê một nhóm quân đội chặn lại hỏa lực ở Phi Thuyền Nguyệt Thần, bắt cóc phú hào, uy hiếp lấy tiền chuộc, vơ vét của cải, khi quân đội đối phó hải tặc đã sớm vận chuyển tiền tài, gởi lại trong Container ở bến cảng. Chỉ cần nghĩ tới những thứ này, Mai Tát Nhĩ gứa tay, hận không thể nổ súng giết sạch mọi người. Cực kỳ tức giận, anh siết chặt súng lục, thủ hạ chính là một đám lâu la bị sợ muốn chết, chỉ sợ người gặp nạn sẽ là mình.

Mai Tát Nhĩ cau mày, tự nói: "Đến tốt cùng là người nào đang đối nghịch cùng tôi?"

Quân sư tiến lên một bước, "Có thể là Tập đoàn K làm, gần đây bọn họ toàn tìm chúng ta gây phiền phức." Quân sư trầm ngâm chốc lát nói: "Cũng có khả năng là BLACK làm."

"BLACK ở Ukraine." Mai Tát Nhĩ lập tức hủy bỏ lời anh nói, suy nghĩ một chút, hỏi: "Lý do?"

"Hả?"

Mai Tát Nhĩ nói: "Lý do BLACK làm như vậy?"

Quân sư nói: "Cái này. Có thể là vì Diệp Nhu!"

"Ha ha!" Mai Tát Nhĩ cười to hai tiếng, "Đau lòng sao?"

"Ít nhất sẽ tức giận!"

.

Một tuần lễ sau sự kiện Container Lạc Thành, trong nhà trùm địa sản Mạc Cách Tư mất trộm châu báu quý, trên kết sắt lưu lại một chuỗi chữ cái màu đen——BLACK.

Nửa tháng sau, nằm vùng của tập đoàn bí 7 ở bên trong cảnh sát bại lộ thân phận nằm vùng, một loạt vụ lớn nổi trên mặt nước. Bây giờ tập đoàn bí 7 bị bao vây tứ phía, trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.

.

Buổi trưa ở T thị, ánh nắng vừa phải, Tiểu Anh và Lý Khuynh Tâm một người đang cầm một ly chocolate nóng nằm ở bên máy tính tra xét mục tiêu thứ năm đạo thánh sẽ phải xuống tay, thành phố Madrid Tây Ban Nha vương phi Tác Phi Á lập ra trung tâm nghệ thuật danh họa Picasso.

Lý Khuynh Tâm giải mã hệ thống an ninh viện bảo tàng, Tiểu Anh nâng quai hàm nói: "Không phải anh ấy điên rồi chứ."

"Anh ấy không điên, là áp lực lớn."

"Áp lực?"

"Áp lực gì? Môn chủ nhà họ Hạ có danh vọng nhất Thành phố C, người đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp cao nhất, tiền bạc, quyền lợi, phụ nữ." Tiểu Anh hạ con ngươi, bĩu môi: "Sẽ có áp lực gì!"

Lý Khuynh Tâm liếc nhìn cô một cái, quay đầu trở lại, một hồi lâu mới mở miệng nói: "Thứ cô thấy chỉ là mặt ngoài của anh ấy, thật ra thì, sư huynh sống rất dè dặt. Lúc tám tuổi, cha mẹ anh ấy bị tai nạn xe cộ, rời xa anh ấy, anh ấy sống với ông nội, ông nội cũng qua đời, anh ấy một mình gánh vác cả nhà họ Hạ, đối mặt với những kẻ như lang sói muốn phân chia nhà họ Hạ, từng bước củng cố vững chắc địa vị của mình. Nói đơn giản, quá trình có bao nhiêu đau khổ bao nhiêu gian nan chỉ có người đã trải qua mới có thể biết, cho nên nói, sư huynh vẫn sống rất dè dặt buồn khổ. Trộm cướp, là phương pháp duy nhất anh ấy dùng để phát tiết tâm tình."

"Là thế này phải không?" Ở trong nhận thức của Tiểu Anh, thân là môn chủ nhà họ Hạ, Hạ Thiệu Nhiên là người có thân phận địa vị hiển hách trong Thành phố C, đạo tặc BLACK chính là nhân vật giỏi nhất giới trộm.

Hai loại thân phận, đối với cô mà nói, đều là cao không thể leo tới.

Đã là người đàn ông cô kính ngưỡng không dám với cao, nghiêm trọng đã thương trái tim cô.

Lòng Tiểu Anh chưa xốt, cúi thấp đầu, ống hút khuấy đều chocolate nóng trong ly.

Lý Khuynh Tâm thấy cô không nói lời nào, hỏi: "Thế nào, nhớ sư huynh?"

"Ai nhớ anh ấy!" Tiểu Anh mạnh miệng không thừa nhận.

Lý Khuynh Tâm cười cười nói: "Sư huynh rất không muốn, anh ấy cũng không thích Diệp Nhu."

"Không thích còn cùng cô ấy." Tiểu Anh bĩu môi: "Đàn ông thật là xấu."

"Anh ấy trúng thuốc gây ảo giác, loại rất mạnh..., coi như heo mẹ ở trước mặt, cũng có thể xem thành người mình thích nhất."

Heo mẹ?

Hạ Thiệu Nhiên XXOO cùng heo mẹ.

"Phốc." Chocolate nóng phun ra từ trong miệng, Lý Khuynh Tâm chán ghét mà dùng tay che mặt.

Tiểu Anh nhớ tới lúc Hạ Thiệu Nhiên tỉnh lại, nhìn thấy mình thì nở nụ cười thỏa mãn, càng không ngừng hôn tay nhỏ bé của cô, mặt không khỏi nóng lên, chẳng lẽ khi Hạ Thiệu Nhiên làm cùng Diệp Nhu thì nghĩ cô ấy là mình. Tiểu Anh đỏ mặt, chu môi nói: "Thật không có nhìn ra, sao Diệp Nhu có thể làm như vậy."

Lý Khuynh Tâm rút giấy từ trong hộp ra lau mặt sau đó vứt trên mặt cô, hết sức khẳng định nói: "Cô ta là cô gái xấu."

Tiểu Anh bĩu môi, "Nhưng sư huynh cô không cho là vậy, cô xem, cho dù biết rõ mình bị cô ấy hạ độc, vẫn còn đối tốt với cô ấy, theo lời mọi người thường nói, người đứng xem sáng suốt, người trong cuộc mơ hồ."

"Nói không sai!" Lý Khuynh Tâm vỗ vỗ bả vai của cô nói: "Cho nên! Cứu thoát sư huynh từ trong tay nhện tình ác độc còn cần có cô." Lý Khuynh Tâm lại bổ sung: "Quên nói cho cô biết, tôi muốn đi Thành phố C một chuyến, cô ở nhà luyện tập thật giỏi cho tôi, không cho phép lười biếng, có nghe hay không."

"OK, BOSS!" Tiểu Anh đáp lại, chào theo kiểu quân đội.

Biệt thự nhà họ Dạ có quy định bất thành văn, phòng làm việc trên tầng cao nhất, trừ Lý Khuynh Tâm bất luận kẻ nào cũng không được đi vào, người vi phạm đứt tay phế chân.

Trong phòng làm việc đều là công cụ Lý Khuynh Tâm thường dùng, vũ khí bí mật cùng với một chút tài liệu trộm. Tiểu Anh là người đầu tiên được cho phép tùy ý ra vào gian mật thất, ở chỗ này cô mở mang kiến thức, có thể theo người xâm lăng, thay đổi kế hoạch truy đuổi hệ thống an ninh tân tiến nhất, soạn chế thành dây thừng điều khiển từ xa, máy thăm dò độ bền nhảy cao, các loại khóa cụ công cụ đỉnh cao.

Lỡ tai Tiểu Anh dính vào tủ sắt, chuyển động mật mã khóa, "Reng reng reng" điện thoại di động đột nhiên phát ra tiếng vang quấy rầy cô, cau mày cảm điện thoại lên, vừa nhìn người điện tới là Tô Tinh, vui vẻ nhận điện thoại, "Chào!"

"Chào." Tô Tinh cũng không sôi nổi như thường, âm thanh nghe mệt mỏi, rất không vui mừng.

Tiểu Anh ngừng công việc trong tay lại hỏi: "Thế nào?"

"Tiểu Anh."

"Ừm!"

"Cô nhi viện sẽ phải lập tức dời đến chỗ khác."

"Hả?" Tin tức này quá đột nhiên. Tiểu Anh nắm chặt điện thoại di động, để công việc trong tay xuống, hỏi: "Tại sao phải dời đến chỗ khác?"

Tô Tinh nói: "Hiện tại Chính phủ đem đất bán cho nhà đầu tư, bảo là muốn xây dựng chỗ này thành làng du lịch, điều kiện của cô nhi viện rất kém cỏi, nhà xưởng bên cạnh, tạp âm ô nhiễm môi trường nghiêm trọng."

Cái gì?

Cúp điện thoại, Tiểu Anh cũng không vui mừng nổi rồi, cô nhi viện là nơi cô sinh hoạt lâu nhất cực kỳ có tình cảm, không hy vọng nó di chuyển đến chỗ khác. Mặc dù trong lòng khổ sở, nhưng cũng không có biện pháp khác ngăn cản cô nhi viện dời đi, quyết miệng mất mát, lỗ tai áp vào tủ sắt lần nữa, chuyển động mật mã khóa.

Lý Khuynh Tâm nói, mở mật mã khóa thì an tĩnh, lòng yên tĩnh, như vậy mới có thể ở trong thời gian nhanh nhất tìm ra mật mã. Nhưng bây giờ trong lòng đều bị chuyện cô nhi viện khuấy đảo hồ hết loạn lên, nghe âm thanh gì đều là một động tĩnh.

Lỗ tai rời khỏi và ly mật mã, Tiểu Anh bấm số điện thoại của Lý Khuynh Tâm. Lý Khuynh Tâm nhận điện thoại rất nhanh, "Có chuyện gì sao?"

Tiểu Anh dùng giọng nói cầu xin: "Khuynh Tâm, tôi muốn trở về Thành phố C, có thể không?"

"Làm cái gì?"

"Lúc còn nhỏ tôi sống ở cô nhi viện, hiện tại bị buộc dời đi, cho nên."

"Cô phải tới giúp dọn nhà sao?"

"Không phải, tôi là muốn giúp họ liên hệ những bên có liên quan, xem có thể không dời đi hay không, tình cảnh bây giờ rất tồi tệ, cô biết hoàn cảnh đối với đứa bé mà nói."

Lý Khuynh Tâm cắt đứt lời cô: "Được rồi, cô qua đây đi."

Được huấn luyện viên ma quỷ gạt đầu, Tiểu Anh xuống lầu dọn dẹp hành trang chạy thẳng tới Thành phố C. Sau khi kết thúc thời gian bay ngắn ngủi, ra khỏi phi trường liền gặp Lý Khuynh Tâm mặc áo vét bó sát đeo kính mát. Lý Khuynh Tâm mời cô lên xe, hỏi thăm chuyện cô nhi viện, Tiểu Anh hồi báo chi tiết, xe đi về phía trước chợt thay đổi phương hướng. Tiểu Anh hỏi: "Muốn đi nơi nào à?"

"Cô nhi viện." Lý Khuynh Tâm nói.

Lý Khuynh Tâm lái xe chở Tiểu Anh đi cô nhi viện. Lúc này, trời đã tối rồi, xe lao nhanh trong đường ngoại ô, xa xa là có thể nhìn thấy cô nhi viện tản ra ánh đèn nhẹ nhàng, giữa bầu trời đêm đông cho người đi đường một tia ấm áp.

Trong phòng làm việc của viện trưởng, Tô Tinh hướng về phía hình người mẹ đã qua đời, ngón cái vuốt ve khuôn mặt từ ái, nhớ tới lời mẹ nói lúc gần đi là phải chăm sóc tốt cho bọn nhỏ, Tô Tinh cảm giác mình thẹn với mẹ, một giọt lệ rơi xuống.

"Cốc cốc!"

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Tinh mau chóng lau nước mắt, sửa sang lại dung mạo, thấy Tiểu Anh đi vào thì tâm tình kích động, không biết nên khóc hay nên cười.

"Làm sao cô trở lại?" Tô Tinh hít hít mũi nói.

"Xảy ra chuyện lớn như vậy tôi có thể không trở lại ư." Tiểu Anh để túi đeo lưng xuống, kéo Lý Khuynh Tâm sau lưng lên giới thiệu hai người: "Đây là Lý Khuynh Tâm, bạn tôi. Đây là Tô Tinh, cũng là bạn tôi."

"Chào cô." Lý Khuynh Tâm cùng Tô Tinh bắt tay, Tô Tinh kêu hai người ngồi xuống, rót hai chén nước nóng đặt vào trước mặt họ, nói: "Phía trên đã xuống lệnh cưỡng chế, trong một tuần chúng tôi phải rời khỏi cô nhi viện. Đầu mùa xuân sang năm nơi này sẽ phải khởi công xây dựng làng du lịch, bọn họ sắp xếp chỗ mới cho viện tôi đã đi xem qua, ở khu công nghiệp phụ cận, rất ồn ào, hoàn cảnh ác liệt, thật không tốt. Buổi sáng tôi đi gặp thị trưởng, muốn anh ta xem xét tình hình cho chúng tôi, xin anh ta không nên đem cô nhi viện bán cho nhà đầu tư, không ngờ, trên đường gặp phải hai tên lưu manh, bọn họ dùng dao đâm uy hiếp tôi, không để cho tôi đi." Tô Tinh nói đến đây, đôi mắt đỏ. Đối mặt với chuyện như vậy, một cô gái yếu đuối, thật sự không thể ra sức.

Tiểu Anh phẫn hận bất bình nói: "A! Lại còn có chuyện như vậy, quá ghê tởm!"

Lý Khuynh Tâm hỏi: "Biết chỗ xây làng du lịch là nhà đầu tư nào không?"

Tô Tinh nói: "Công ty Phuong thị."

Tiểu Anh oán trách: "Người có tiền luôn như vậy, chỉ để ý lợi ích của mình, không quan tâm cảm nhận của người khác."

Ba người đang đàm luận chuyện này, nhân viên quản lý phụ trách quản lý phòng ngủ gõ gõ cửa nói: "Tiểu Tô, đứa bé bởi vì việc chuyển nhà mà cãi vã, cô mau đi xem một chút."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tô Tinh vội vàng đứng dậy, đi theo nhân viên quản lý chạy đến chỗ bọn nhỏ ở phòng khách, "Chờ chúng tôi một chút." Sau đó Tiểu Anh cùng Lý Khuynh Tâm cũng đi ra ngoài cùng.

Trong phòng khách, hai nhóm trẻ cãi vã ở cùng một chỗ là vì chuyện cô nhi viện chuyển nhà.

Một đứa bé nói: "Nhà mới của chúng ta không tốt chút nào, sân không lớn, cực kỳ nhỏ, không thể chơi con quay, trượt xe trượt tuyết, càng không thể sưu tập mẫu xét nghiệm côn trùng, không có chỗ chơi."

Một đứa bé khác phản bác lại: "Bạn nói bừa, cô giáo Tô nói rồi, chúng ta chỉ tạm thời ở đó, tìm được chỗ mới sẽ chuyển đi."

"Tớ mới không có gạt người! Chính tai tớ nghe chú Phôi nói như vậy, sắp xếp chúng ta đến đó sau này sẽ không bao giờ trông coi chúng ta nữa."

"Mới không phải đâu! Huhu." Đứa bé khóc lên vì lo lắng cho tương lai.

Tô Tinh đi vào, tách hai tốp trẻ ra nói: "Sao lại thế này, vì sao gây gỗ?"

Bé trai vừa khóc vừa nói: "Huhu, cô giáo Tô, bạn ấy nói chúng em phải rời khỏi nơi này, đi một chỗ không tốt thật sao? Huhu."

Tô Tinh bị hỏi không phản bác được, đôi mắt hoe đỏ. Tiểu Anh vừa mới vào đã bị bọn nhỏ bắt lấy tay hỏi: "Chị Tiểu Anh, chị Tiểu Anh, chị đã đến rồi, chị nói đi, bọn họ nói thật sao? Chúng em phải đi thật sao? Chúng em không muốn đi, huhu, chúng em không muốn đi."

Bọn nhỏ khóc lên, nhìn bọn họ khóc, trong lòng Tô Tinh chua xót, cũng rơi nước mắt.

"Chị Tiểu Anh!" Một bé trai túm cánh tay Tiểu Anh nói: "Không phải chị nói khi người nghèo gặp khó khăn, hiệp đạo Robin Hood sẽ tới giúp đỡ mọi người ư, Robin Hood có đến không? Chị nói xem anh ấy sẽ đến giúp đỡ chúng ta chứ?"

Sẽ đến không? Sẽ không tới! Tiểu Anh trầm mặc, bọn nhỏ khóc to hơn.

Bởi vì liên quan tới Diệp Nhu, Lý Khuynh Tâm không có một chút thiện cảm với cô nhi, tầm mắt chuyển từ trên khuôn mặt đầy nước mắt sang vách tường ẩm ướt mọc đầy rêu xanh, nước mắt rườm rà ngập lụt, trên người bé trai mặc quần áo cũ ngắn nhỏ không vừa người, tầm mắt lại quay về trên khuôn mặt loang lổ nước mắt.

Đáy lòng lộ vẻ xúc động.

Tô Tinh lau chùi nước mắt nói: "Được rồi, các em đừng khóc, tất cả giao cho cô giáo, cô giáo sẽ giải quyết chuyện này, tin rằng sẽ có người tốt bụng nguyện ý giúp đỡ chúng ta."

Di nhân viên quản lý cũng khuyên nhủ theo, "Tất cả mọi người nghe lời cô giáo Tô, tin tưởng cô giáo Tô sẽ có biện pháp, khuya lắm rồi, nên lên giường nghỉ ngơi!"

Nhìn bọn nhỏ bị dụ dỗ lên giường nhỏ, trong lòng Tiểu Anh khổ sở, từ phòng ngủ ra ngoài, đi đến sân.

Tất cả mọi người đều sinh hoạt ở chỗ này, không ai muốn rời đi, bọn nhỏ, Tô Tinh và cô cũng thế, bởi vì nơi này có rất nhiều chuyện tốt đẹp đáng nhớ lại, rất nhiều người đáng để tưởng nhớ.

Ban đêm, mùa đông rét lạnh, Tiểu Anh mặc áo len mỏng manh đi tới thân cành cây anh đào lớn đọng đầy tuyết rơi, dựa vào cây khô nói: "Nè! Mẹ, mẹ khỏe không? Mẹ hỏi con sao? Con vẫn còn tốt lắm!" Nói xong câu đó, một giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, Tiểu Anh lau nước mắt, nhúng mày lên nói: "Thật ra thì con không tốt chút nào, bọn nhỏ cũng thế, tình hình vô cùng gay go, cô nhi viện phải rời đi lập tức, con cũng không thể ngồi ở bên cạnh mẹ kể chuyện cho bọn nhỏ nghe." Tiểu Anh mím chặt môi, tâm tình suy sụp, nước mắt không ức chế tranh nhau xông ra, dồn dập rơi xuống, những giọt nước mắt trong suốt theo khuôn mặt nhỏ rơi trên mặt tuyết, tạo ra hồ nhỏ.

"Mới vừa rồi bọn nhỏ hỏi con, Robin Hood sẽ tới giúp đỡ bọn trẻ hay không thì con cũng không biết nên nói thế nào với bọn trẻ." Tiểu Anh xoay người lại ôm chặt lấy cây anh đào, nức nở nói: "Nếu như nơi này dùng để xây dựng làng du lịch, cô nhi viện sẽ bị phá hủy, mẹ cũng sẽ bị dời đi, không có đám nhỏ vây quanh mẹ, mẹ sẽ cô đơn, sẽ nhớ con. Con cũng vậy, sẽ nhớ mẹ."

Con thích người không thích con, lại phải rời xa mẹ, vậy con sẽ hoàn toàn không có ai muốn, con không muốn vậy, không nên như vậy." Nước mắt xông ra, quá mức đau lòng, đã không còn lời nào.

Gió phương Bắc gào thét mà qua, thổi cành cây vang sột soạt, gương mặt đầm nước mắt vô tình bị gió lạnh làm đau, Tiểu Anh khóc một hồi lâu, mới dừng lại, sửa sang xong tâm tình của mình, hít hít mũi nói: "Khuynh Tâm vẫn còn ở bên trong, con phải đi về, mẹ, ngày mai con trở lại thăm mẹ."

Bóng dáng nhỏ gầy chạy vào trong lầu, thân cành cây anh đào lớn rung động, tuyết đọng rơi xuống.

Lúc Tiểu Anh trở về, Lý Khuynh Tâm đang dùng cơm. Cơm rang trứng, canh trứng, thức ăn đơn giản nhất. Tô Tinh kêu Tiểu Anh ngồi xuống, đưa cho cô một đôi đũa, bụng thức ăn đến trước mặt cô, Tô Tinh nói: "Cũng không có thức ăn ngon chiều đãi hai người, chỉ làm cơm chiên đơn giản, thật là. Ngại quá."

"Không quan trọng, tôi thích cơm rang trứng nhất." Tiểu Anh bụng chén cầm đũa, bới một miếng lớn hường trong miệng, nhai: "Thật là thơm."

Tiểu Anh cảm thấy mùi vị không tệ, cũng không nhận ra Lý Khuynh Tâm cũng thích cơm dân nghèo giống mình, phải biết người ta ngâm thìa vàng ra đòi, đại tiểu thư được nuôi dưỡng cẩn thận. Có thể nuốt trôi cơm rau dưa sao?

Tiểu Anh nhìn Lý Khuynh Tâm. Lý Khuynh Tâm không ngẩng đầu không tròn mắt chuyên tâm ăn cơm trong bát, động tác lịch sự, cử chỉ ưu nhã, lúc húp canh cũng không phát ra một tí âm thanh.

Chân chính là đại tiểu thư được nuôi dạy vô cùng chu đáo.

Tiểu Anh cúi đầu ăn cơm trong bát mình, Lý Khuynh Tâm ăn xong trước cô, để đũa xuống, súc miệng, lau miệng bằng khăn giấy xong nói: "Tôi quyết định giúp hai người đoạt lại mảnh đất này."

Tiểu Anh cùng Tô Tinh đồng thời tròn to hai mắt nhìn chằm chằm cô. Lý Khuynh Tâm nhìn Tô Tinh rồi lại nhìn mắt Tiểu Anh sừng đỏ, hỏi: "Có vấn đề sao?"

Tô Tinh còn không dám tin tưởng vào khả năng của cô, một tay Tiểu Anh bưng bát cơm một tay siết chiếc đũa ôm cổ Lý Khuynh Tâm, miệng dính mỡ hôn "chụt chụt" ở trên mặt cô, "Khuynh Tâm, cô thật tốt."

"Tránh ra." Lý Khuynh Tâm ghét bỏ đẩy cô ra, lấy khăn giấy lau hình vết dầu bên má.

Tiểu Anh không có hình tượng cười hi hi, ánh mắt sừng đỏ giống như con thỏ nhỏ. Tô Tinh không xác định nhìn Lý Khuynh Tâm, cô nói: "Giúp chúng tôi đoạt lại mảnh đất bằng cách nào? Làm được hả?"

"Ồi chào! Cô không cần lo lắng." Tiểu Anh vui mừng không khép miệng được, "Chồng cô ấy là nhà giàu nhất thành phố T, bản lĩnh vô cùng lớn!"

Nhắc tới Dạ Cảnh Triệt, Lý Khuynh Tâm cau kinh, mặt âm trầm nói: "Tôi nói phải dựa vào anh ta sao?"

Tiểu Anh nói tiếp: "Chẳng lẽ dựa vào tôi?"

"Đúng, chính là cô."

"Tô? Cô khẳng định." Tiểu Anh chỉ lỗ mũi mình hỏi.

Lý Khuynh Tâm nói rất chắc chắn: "Không sai, chính là cô."

"A!"

.

Trên đường trở về, Lý Khuynh Tâm nói: "Cực khổ một tháng cũng nên kiểm tra thành quả rồi, lần này xem như một trải nghiệm nho nhỏ."

Tiểu Anh hỏi: "Làm như thế nào? Lén vào công ty Phương thị trộm tiền của bọn họ sao?"

Lý Khuynh Tâm liếc cô một cái, nói: "Là trộm bí mật mà bọn họ không thể cho ai biết!"

"Trộm thế nào?"

"Tra thẻ tín dụng, tài khoản ngân hàng, lịch trình trong ngày, ghi chép buôn bán, sổ truyền tin, mạch lưới quan hệ của Phương Hữu Đức, tìm ra bí mật anh ta không thể cho ai biết."

"Vậy thì chúng ta có thể uy hiếp họ đúng không? Khuynh Tâm, hiện tại tôi mới phát hiện câu nói kia của di Thu rất đúng."

"."

Tiểu Anh giang hai cánh tay ôm cô: "Mặt ngoài rất lạnh khốc, thật ra thì tâm đặc biệt tốt."

Lý Khuynh Tâm thích nghe câu này, mím môi cười, tăng tốc, bánh xe mang theo bông tuyết.

.

Buổi trưa ánh mặt trời vừa đủ, một thân giả bộ nhân viên, đeo mắt kính gọng đen, trên khuôn mặt thoa đồ trang sức trang nhã, Lạc Tiểu Anh xuất hiện tại khu buôn bán trong tòa văn phòng. Tất cả nhân viên đã đến lâu cuối dùng cơm, trên người mang theo thẻ nhân viên trước ngực như nhân viên Phương thị, cô đi giày cao gót trong hành lang an tĩnh.

Tuy nói trước đó từng có kinh nghiệm trộm bảo vật cùng đạo thánh BLACK, có thể trở thành xử nữ tú bắt đầu kiếp sống trong giới trộm, trong lòng không khỏi khản trương, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Trước phòng làm việc của thành viên ban giám đốc Phương thị, Tiểu Anh cẩn thận liếc tình huống chung quanh, trong túi áo lấy ra một kim cài, kim dò thẳng vào ổ khóa, gảy.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, khóa mở ra, thời gian sử dụng sáu giây, chậm ba giây so với luyện tập, có thể là lần đầu tiên nên trong lòng khản trương!

Mỗi ông chủ đều thích trang hoàng phòng làm việc của mình xa hoa, trong phòng làm việc của Phương Hữu Đức, ghế sa lon bàn ghế trang trí, ngay cả trên khay trà cũng đề dụng cụ pha trà đều là hàng cao cấp, buồn cười nhất chính là sau bàn làm việc còn có một tủ sách cực lớn, bên trong nhét đầy sách tiếng Anh.

26 con chữ cái cũng phân biệt không đầy đủ vậy mà còn học người ta xem sách tiếng Anh, Haizz! Tiểu Anh phục sát đất đối với anh ta.

U bàn phá máy vi tính, Thạch Nam đã cài sẵn chương trình tự phá mật mã đặc biệt, copy toàn bộ tài liệu bản chính. Tiểu Anh đang cài máy nghe lén dưới gầm bàn làm việc, mở cái tủ ra, lổ tai dính vào tủ sắt, từ từ xoay tròn mật mã khóa.

Đại đa số công ty trong nước có ý thức bảo vệ kém, sử dụng thiết bị lạc hậu, kết của Phương Hữu Đức còn là loại cũ kỹ.

Bên trong văn phòng, con số thang máy vẫn ngừng đột nhiên nhảy lên, đều nhanh chóng lên cao, dừng ở lầu chín, cửa thang máy mở, ra ngoài hẳn là Phương Hữu Đức, lúc này Tiểu Anh vẫn còn ở trong phòng làm việc của anh ta giải mật mã kết sắt.

"Két, két, két." Âm thanh mật mã khóa bị bẻ ra.

"Cộc cộc cộc." Âm thanh giày da nện trên mặt đất.

"Thình thịch, thình thịch." Còn có âm thanh khản trương trong lòng.

Tiểu Anh vừa mới chuẩn bị reo hò vì sắp mở được mật mã kết thì nghe âm thanh khóa cửa vang lên, trái tim giống như điện giật, mắt không khỏi trợn to.

Phương Hữu Đức mở cửa, cảm thấy một tia không đúng, con người hơi ửng đỏ quét qua phòng làm việc không một bóng người, lắc đầu, cảm thấy mình uống quá nhiều. Anh giật nhẹ cả vạt, đặt móng ngói vào ghế ông chủ, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

"Năm chắc thời gian xử lý tốt chuyện cô nhi viện Bình Sơn, phía trên lập tức sẽ phái người xuống xét duyệt, cậu cũng không thể cho tôi xui xẻo. Đúng rồi, coi chừng nữ giáo sư đó cho tôi."

Sau rèm cửa sổ, thân thể Tiểu Anh thẳng tắp dán chặt vào vách tường, ngừng thở, bỏ U bàn vào trong túi áo, vạch rèm ra len lén nhìn, Phương Hữu Đức đồ mật tía tai, bộ dáng đã uống rượu, nói chuyện dong dài với đối phương, Tiểu Anh vội vã đi ra chỉ có thể trợn mắt lo lắng. Phương Hữu Đức tán gẫu một mới mới cúp điện thoại, vui ở trong ghế, trong chốc lát liền ngủ mất, tiếng ngáy dần dần vang lên.

"Hô!" Tiểu Anh thở dài ra một hơi, rón ra rón rén từ trên cửa sổ xuống, bước chân nhẹ nhàng đi đến cạnh cửa, thần kinh căng thẳng, mỗi bước đều quay đầu lại. Khi cách cửa chỉ có một bước xa, tiếng ngáy tự nhiên dừng lại, Tiểu Anh quay đầu lại nhìn, Phương Hữu Đức đang trợn tròn mắt nhìn mình.

Ách! ! ! ! ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

"Đồng sự trưởng, trên đầu ngài có thứ gì đó, đừng động. Đừng động!" Tiểu Anh cả kinh sợ hãi, trấn áp Phương Hữu Đức mới vừa tỉnh ngủ.

Tiểu Anh bước nhanh tới, tiện tay nâng chung trà trên bàn lên, đi ngang qua một bồn hoa, từng lá cây tro trĩu trên cành khô.

Tiểu Anh không để lại dấu vết ném hai lá cây vào trong tách trà, giả vờ giờ tay lên đầu lấy gì đó giúp Phương Hữu Đức, một mảnh lá cây trong lòng bàn tay rơi trên mặt bàn.

Tiểu Anh nói: "Má ơi! Thì ra là lá cây, tôi còn tưởng là con sâu! Ha ha! Tôi sợ nhất loại màu xanh lá cây, cứ tưởng là côn trùng mập mập chứ, ha ha!"

Tiểu Anh nặn ra nụ cười, đưa tách trà đến trước mặt Phương Hữu Đức, Phương Hữu Đức nhìn lá cây rơi trên mặt bàn, nhìn chằm chằm thê nhân viên trước ngực Tiểu Anh, hỏi: "Ai cho cô vào đây?"

"Là chị Lily bảo tôi đưa trà giải rượu tới cho đồng sự trường." Ly trà lại đẩy về trước, Tiểu Anh cười nói: "Thưa chủ tịch, không có chuyện thì tôi đi ra ngoài trước ạ!"

Tiểu Anh mím môi bước nhanh đi ra ngoài, khép cửa lại, thở dài một hơi. Trong phòng làm việc Phương Hữu Đức nhìn tách trà đầy lá cây, trong đầu sinh ra nghi vấn, trong công ty có người tên Lily ư?

Từ cao ốc ra ngoài, Tiểu Anh lấy mắt kính xuống, đưa tay vẫy một chiếc xe taxi. Trên xe, Tiểu Anh gọi cho Lý Khuynh Tâm, "Nhiệm vụ hoàn thành suông sẻ, lấy được một chút vật hữu dụng, suýt nữa bị bắt tại trận, may mà tôi đủ thông minh."

Đầu kia điện thoại Lý Khuynh Tâm mang theo tai nghe gõ bàn phím, nhìn chăm chăm tài liệu trong máy vi tính, nói: "Từ đi vào đến ra ngoài, tổng cộng dùng 25 phút, số không."

"Lần đầu tiên người ta đơn độc thi hành nhiệm vụ đấy, một chút khích lệ cũng không có, thiệt là." Tiểu Anh mếu máo, xe dừng ở đầu đường chờ tín hiệu thì một chiếc Bentley màu đen chọt từ phía sau tiến lên, dừng ở bên cạnh, Tiểu Anh nghiêng đầu nhìn người trên xe, cả kính tròn to hai mắt, bóng chốc, phản xạ có điều kiện nghiêng thân thể ở trên ghế sau.

Trong ghế xe màu đen, Diệp Nhu cười híp mắt, một tay kéo cánh tay Hạ Thiệu Nhiên, một tay loay hoay vẫy tua khăn quàng cổ ô vuông màu xanh dương đậm ở trên cổ anh. Hạ Thiệu Nhiên nghiêng đầu nhìn Diệp Nhu, ánh mắt lướt qua cô ấy rơi vào ghế sau xe taxi bên cạnh đường.

Ánh mắt thần sầu độc đến đáng sợ.

Lý Khuynh Tâm bên kia nghe trộm nội dung nói chuyện ở trong phòng làm việc của Phương Hữu Đức, nhét khối chocolate vào miệng nói với Tiểu Anh: "Phương Hữu Đức hoài nghi cô, đang điều tra cô."

Tiểu Anh cầm điện thoại, tư thế cứng ngắc, hoảng hốt vô cùng, cũng may lúc này đèn tín hiệu thay đổi, tài xế khởi động xe. Cho đến khi Bentley màu đen vượt qua xe taxi, Tiểu Anh mới ngồi dậy, ngây ngốc nắm điện thoại.

Gặp một người đã từng thâm mến, tỏ lộ qua cũng bị cự tuyệt, Tiểu Anh cũng không sợ gặp Hạ Thiệu Nhiên, nhưng làm một tên mới vừa gia giới trộm, Tiểu Anh có chút e ngại thân phận đạo thánh của Hạ Thiệu Nhiên, cảm giác mình chính là múa rìu qua mắt thợ ở trước mặt anh, không biết tự lượng sức mình.

Lý Khuynh Tâm ở đầu bên kia điện thoại kêu: "Này, lời tôi vừa nói cô có nghe hay không?" Tiểu Anh hồi hồn, luôn miệng đáp: "A, a, nghe được, nghe được."

Lý Khuynh Tâm hỏi lại: "Tôi nói cái gì?"

"Cô nói. Cô nói." Tiểu Anh nháy mắt nói không ra.

"Phương Hữu Đức đã tra ra Phương thị không có cái người như cô."

"A!" Tiểu Anh sột ruột, "Vậy làm sao bây giờ?"

.

Công ty Phương thị là dựa vào trò cho vay, làm hạng mục, tham chính phủ muốn đầu tư để duy trì công ty bình thường triển khai hoạt động, lấy các loại hạng mục nhìn như lợi nhuận thu được khoản vay xong đem tiền đầu tư vào hạng mục khác, nói trắng ra là dùng tiền của quốc gia giả bộ cho vào túi bên eo của mình. Phương Hữu Đức là một thương nhân không nói, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu công trình kiến trúc, cường chế thi hành phá bỏ và dời đi nơi khác, còn từng nhiều lần lừa gạt bảo hiểm, hiện nay anh ta đem phần lớn các hạng mục quay vòng nhiều lần, phần công cho vợ Lý Vân Vân trên danh nghĩa đang sống ở hải ngoại tin cậy gửi gắm trong tài khoản ngân hàng, mặt mã hai vợ chồng đều biết. Lần này ở chỗ cô nhi viện đầu tư xây dựng hạng mục khu nghỉ dưỡng, Phương Hữu Đức mua chuộc quan viên, cường chế cô nhi viện dời đi.

Phương Hữu Đức không nói, Lý Vân Vân cũng không phải hạng dễ chơi, chồng chồng bao nuôi. Ban đêm, ngôi sao lơ lửng, trong biệt thự xa hoa, người phụ nữ trung niên quần lay người đàn ông trẻ tuổi.

"Tách tách tách tách. . . ." Máy chụp hình lóe lên. Cùng đêm tối hòa làm một thể, Tiểu Anh mặc quần áo bó màu đen thu hồi máy chụp hình, tay không leo lên ban công lầu hai, âm thầm vào thư phòng.

Hệ thống an ninh trong biệt thự nát giống như trong công ty Phương thị, trừ máy theo dõi báo động, trang bị cửa chống trộm, không có sản vật công nghệ cao khác. Tiểu Anh vừa hưng phấn vừa khẩn trương âm thầm vào thư phòng lầu hai cạy tủ sắt ra, lấy toàn bộ tiền mặt bên trong, châu báu đồ trang sức, trở về đường cũ.

Cách biệt thự không xa, bóng dáng người đàn ông đứng vững vàng ở cạnh cây, ánh mắt luôn luôn chú ý cô, chưa bao giờ rời đi.

Trong phòng ngủ xa hoa, một hồi chuông điện thoại dồn dập reo, khiến nam nữ quần lay nhau nhanh chóng tách ra như chim sợ cành cong. Hô hấp của Lý Vân Vân dồn dập rồi trở nên bình tĩnh sau đó mới đi nghe điện thoại, lén lút làm chuyện cầu thả, âm thanh đều là hư. "A lô!"

"Lý phu nhân?"

Giọng cô gái xa lạ khiến Lý Vân Vân đề cao cảnh giác, giọng nói lộ ra vẻ khẩn trương: "Cô là ai?"

"Tôi là ai cũng không quan trọng, quan trọng là bà và tiểu tình nhân chơi vui về chứ?" Tiểu Anh có thể tưởng tượng ra giờ phút này Lý Vân Vân có biểu lộ giật mình sợ hãi vì chuyện tàng tị bị phát hiện. Cô nói: "Không muốn chồng bà biết chuyện này thì chín giờ sáng ngày mai gặp nhau ở phòng cà phê cạnh rạp chiếu bóng." Không cho Lý Vân Vân cơ hội chất vấn cự tuyệt, Tiểu Anh quả quyết cúp điện thoại.

Trong khoang xe màu đen cách biệt thự không xa, Tiểu Anh chắc chắn hai tiếng, nói: "Tại sao tôi cảm thấy mình giống như con chó, lại giống như kẻ lừa gạt."

"Tên trộm xuất sắc phải là tên lừa gạt xuất sắc." Lý Khuynh Tâm khởi động xe.

Chín giờ sáng hôm sau, phòng cà phê cạnh rạp chiếu bóng, Lý Vân Vân đến đúng giờ, đi đến ngồi xuống phía đối diện Tiểu Anh ở gần cửa sổ, rõ ràng vô cùng hoảng hốt còn giả bộ tỉnh táo cao ngạo, nói với Tiểu Anh: "Tôi hôm qua người gọi điện thoại là cô sao?"

Tiểu Anh đẩy đẩy gọng kính đen trên sống mũi, trực tiếp ném cho bà ta một tấm hình, Lý Vân Vân nhận lấy hình vừa nhìn về mặt biển đổi lớn, bà ta hấp tấp đem hình lại trên bàn, nói: "Cô muốn bao nhiêu?"

Tiểu Anh giờ tay lên, Lý Vân Vân nói: "Năm vạn?"

"Cho ăn mày à?"

"50 vạn!" Lý Vân Vân tròn mắt, "Tôi không có nhiều tiền như vậy."

Tiểu Anh nhìn chằm chằm bà ta, ánh mắt cố chấp, cuối cùng, Lý Vân Vân khề cấn rằng nói: "Được, 50 vạn, tôi muốn toàn bộ hình trong tay cô, bao gồm dự bị."

"Không thành vấn đề."

Mua bán thành.

Giữa trưa lúc mười một giờ, bãi đỗ xe ngầm cao cấp của văn phòng, Phương Hữu Đức áo mũ chỉnh tề mở cửa xe, ngồi lên, vừa muốn khởi động xe thì trên ghế sau đột nhiên xuất hiện một người.

Phương Hữu Đức nhìn kính chiếu hậu người xuất hiện đội mũ lưỡi trai màu đen che mặt giống như quỷ, trái tim đập không theo quy tắc, xác định là người không phải là quỷ mới quay đầu lại, lấy can đảm lớn tiếng chất vấn: "Cô là ai? Tại sao lại ở trên xe tôi?"

Lý Khuynh Tâm vội phải nói nhảm cùng thứ người như thế, trực tiếp ném vài tấm hình vào trên mặt anh ta, Phương Hữu Đức nhặt hình lên, thấy rõ nội dung phía trên, nhất thời nổi trận lôi đình. Người phụ nữ của mình, giường của mình, bị người đàn ông khác ngủ, đáng hận, đáng hận.

Tất cả người có tiền có danh vọng đều có một bệnh chung, sợ chuyện riêng tư bị lộ ra ánh sáng, Phương Hữu Đức siết chặt hình nói: "Muốn bao nhiêu, nói đi!"

Chuyện tiền có thể giải quyết cũng không tính là chuyện, chuyện tiền không thể giải quyết mới đúng là chuyện lớn.

"Hừ!" Lý Khuynh Tâm cười lạnh, đẩy cửa xuống xe. Phương Hữu Đức luống cuống, vội vàng xuống xe đuổi theo, ngăn cản Lý Khuynh Tâm "Chỉ cần cô nói ra, tôi nhất định có thể làm được. Mười vạn, hai mươi vạn." Phương Hữu Đức càng nói thân thể càng đến gần.

"Đứng xa một chút." Lý Khuynh Tâm quát mất hờ lạnh, Phương Hữu Đức bị sợ đến đi đứng run run, Lý Khuynh Tâm nói: "Cho anh xem hình chỉ là muốn nhắc nhở anh, trông nom tốt vợ mình, bảo bà ta cách người đàn ông xa một chút, cẩn thận bị lừa hết toàn bộ gia sản." Dứt lời, lại móc một tấm hình từ trong ngực ra, bày ra ở trước mắt Phương Hữu Đức, "Thuận tiện đưa cho anh thêm một cái."

Trong tấm ảnh, Lý Vân Vân đưa một tờ chi phiếu cho cô gái trẻ tuổi đeo mắt kính gọng đen. Phương Hữu Đức nhớ ra, cô gái đeo mắt kính gọng đen chính là cô gái lên vào phòng làm việc của mình.

Phương Hữu Đức giờ tay lên bóp tấm hình, ai ngờ Lý Khuynh Tâm nhanh tay hơn, thu hồi hình lại, chỉ lưu lại một bóng lưng tiêu sái.

Lý Khuynh Tâm không hề nói gì, Phương Hữu Đức ngờ vực, theo suy tư của anh, Lý Vân Vân sắp xếp cô gái mang mắt kính điều tra anh, bị bộ dáng tuần tú lừa gạt tài lừa gạt sắc, những món tiền kia đều là anh phí hết tâm tư mới cảm trở về. Nghĩ đến chỗ này, Phương Hữu Đức vội vàng gọi điện thoại tới ngân hàng, trong điện thoại nhân viên ngân hàng nói cho anh biết, toàn bộ tiền trong tài khoản của Lý Vân Vân đều bị chuyển khoản đến Philippines.

Phương Hữu Đức nổi giận đùng đùng về nhà, đến nhà, vội vàng chạy tới trước tủ sắt lầu hai, mở ra xem, mắt choáng váng, tất cả tiền mặt cùng châu báu quý đều bốc hơi.

Phương Hữu Đức dồn sức đá trật kết sắt. "Reng reng reng ——" điện thoại trên bàn vang lên, Phương Hữu Đức tức giận dằng dằng cầm điện thoại lên đặt vào bên tai, từ trong ống nghe truyền ra giọng nữ, "A lô, xin chào Lý tiểu thư, thông báo với ngài, chuyến bay ngày mai bay đi Philippines bởi vì phi trường Philippines xảy ra bạo loạn nên chuyến bay bị hoãn lại một ngày, hai tấm vé máy bay ngài đặt trước cũng sẽ kéo dài thời hạn, nếu cần trả vé xin."

Đầu kia điện thoại, Tiểu Anh nắm lỗ mũi khiến giọng nói vừa ngọt vừa ngán.

Đầu óc Phuong Hữu Đức tràn đầy hình ảnh vợ anh muốn đem toàn bộ gia sản của anh chạy trốn với người tình. Cúp điện thoại, Phuong Hữu Đức gọi cho ngân hàng hải ngoại tin cậy, "A lô, tôi muốn đổi mặt mã, mặt mã là"

Trong khoang xe màu đen, Tiểu Anh lấy tai nghe xuống ôm lấy Lý Khuynh Tâm, "Giải quyết Phuong Thất Đức, vạn tuế!"

"Chẳng qua là làm xong tiền của anh ta, danh tiếng còn chưa có bôi xấu." Mặt Lý Khuynh Tâm lạnh, đầu ngón tay điểm kích nút Enter, tất cả tài liệu về Phuong Hữu Đức lùa gạt đều phát cho truyền thông.

Bướm bướm vỗ cánh, đưa tới gió bão, mấy gièm pha khiến toàn thị khiếp sợ. Có vài quan viên sa đọa làm cho bọn trẻ trong cô nhi viện Bình Sơn lần thứ hai phải đối mặt với cảnh trời dạt khắp nơi không nhà để về, thứ người như thế, cách làm đó thật sự là đáng giận.

Lúc ăn cơm tối thì nhận được tin tức mấy ký giả đi tới cô nhi viện, lúc ấy bọn nhỏ đang dùng cơm, rau cải đậu hũ, không có chút thịt nào, ống kính nhắm ngay những bộ quần áo cũ giặt trắng bạc nhạt màu, bọn nhỏ đang cầm bát cơm và com vào miệng, khoe mắt các ký giả ướt át, có chút chua xót, càng cảm thấy hành động của quan to quyền quý đáng hận lại đáng xấu hổ.

Ngay cả việc Phuong thị cưỡng ép mua đất đai ký giả cũng phỏng vấn Tô Tinh, Tô Tinh trả lời ký giả, nói đến vấn đề bọn nhỏ biểu hiện không kiêu ngạo không tự ti lộ ra chân tình, cô nói: "Ồ đời người trong sáng thuần khiết nhất là tuổi thơ được hưởng thụ, bọn nhỏ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà mất người thân, mất nhà. Cõi xã hội là gia đình lớn, chúng ta nên tận hết khả năng quan tâm bọn chúng, chăm sóc chúng, sưởi ấm cho chúng, giúp đỡ chúng, để cho chúng vui vẻ khỏe mạnh lớn lên, loại giúp đỡ này không đơn thuần chỉ về vật chất mà còn về tâm hồn. Tôi hi vọng, mỗi người có kiến thức trên xã hội đều có thể dần dần vào việc từ thiện, vì bọn nhỏ sáng lập một tương lai tốt đẹp."

Trong ống kính đôi mắt Tô Tinh rung rung, dịu dàng động lòng người.

Người hiền lành nhất mới là người xinh đẹp nhất.

Lúc các ký giả rời đi bầu trời đã bay đầy bông tuyết, phòng ngủ bọn nhỏ nằm ở trước cửa sổ, lau sạch sẽ hơi nước trên thủy tinh, cõi lòng đầy mong đợi, một đôi mắt nhìn xe dần dần chạy xa.

.

Tuyết rơi thành phố cực kỳ sạch sẽ, ánh mặt trời cũng cực kỳ sáng ngời, không khí nhẹ nhàng khoan khoái.

Cô nhi viện, bọn nhỏ nặn người tuyết trong sân, ném tuyết, chơi đùa. Tô Tinh, Tiểu Anh, Lý Khuynh Tâm, ba cô gái tuổi xấp xỉ nhau song song đi vào trong sân. Tô Tinh nói với hai vị ân nhân đã giúp đỡ cô nhi viện vượt qua cửa ải khó khăn: "Buổi sáng nhận được điện thoại thư ký thành phố C, nói là cô nhi viện không cần dọn nhà, chúng ta tiếp tục sử dụng mảnh đất này, chúng ta còn được rất nhiều tấm lòng hảo tâm tặng tiền cùng vật, cõi đời này còn có nhiều người tốt." Tô Tinh nhìn hai người, ánh mắt mỉm cười, mang theo cảm kích, "Thật không biết nên cảm ơn hai người như thế nào cho phải."

Tiểu Anh nắm bả vai cô, bộ dáng vui vẻ nói: "Cũng không nên khách khí với tôi, đừng quên tôi cũng là một thành viên trong cái gia tộc lớn này đó!"

Khi đang nói chuyện, một tuyết cầu đập trúng trán Tiểu Anh, bông tuyết dính vào nửa bên mặt.

Nhìn cô, Tô Tinh cười lên. Tiểu Anh nắm chặt lấy mặt, trợn lên giận dữ nhìn người gây sự: "Đám trẻ đáng ghét này, lại dám đánh lén chị, xem chị thu thập các em thế nào đây, a! Chị tới đây!" Tiểu Anh rống lên khiển trách, giương nanh múa vuốt xông về phía bọn nhỏ, bọn nhỏ thét lên chạy trốn tứ phía, đứa trẻ chơi đùa âm ỉ.

Lý Khuynh Tâm mặc áo da mỏng, hai tay đút trong túi, nhìn cách đó không xa cả người Tiểu Anh đều là tuyết nói: "Tôi cảm thấy Phuong Hữu Đức thiết kế khu nghỉ dưỡng thật không tệ." Lý Khuynh Tâm giương cằm ý bảo một mảnh trông cách cô nhi viện không xa, nói: "Xây ở đó thật là thích hợp, cô có thể mua mảnh đất này, thuê nhân tài biết quản lý khách sạn đảm nhiệm, sẽ dùng tiền của Phuong Hữu Đức." Nói qua móc ra một tờ chi phiếu từ trong túi giao vào trong tay Tô Tinh, "Coi như họ Phuong có lương tâm, quyên tiền cho cô nhi viện." Thấy Tô Tinh lạ mặt nghi ngờ, Lý Khuynh Tâm nói: "Yên tâm đã hợp pháp hóa rồi, mặt mã là sinh nhật của cô."

Khi Tô Tinh phản ứng lại, Lý Khuynh Tâm đã đi xa.

Tô Tinh hướng về phía bóng lưng gầy nhỏ kêu: "Cám ơn cô!"

Lý Khuynh Tâm xoay người, bước chân quay ngược lại, nói: "Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, đã có tiền, cô có thể giúp đỡ nhiều đứa trẻ cần giúp đỡ hơn." Giơ tay lên bày ra một tạo hình nở sùng cực kỳ đẹp mắt, mắt to nháy mắt, quay người lại đi.

Tiểu Anh chơi đùa mệt, dừng lại nghỉ xả hơi mới phát hiện Lý Khuynh Tâm đã không còn hình bóng, xe cũng không thấy. Cô một hơi chạy đến cây anh đào mẹ, nói: "Chào mẹ! Cộng sự của con không còn hình bóng, con phải đi trước, lần sau trở lại thăm mẹ." Chạy ra mấy bước, lại lộn trở lại, ngồi chồm hổm trên mặt đất, gom nắm tuyết, xếp thành người tuyết, lấy khăn quàng cổ màu đỏ của mình xuống đeo vào trên cổ người tuyết, nói: "Coi như Tiểu Anh ở chỗ này với mẹ."

Mùa đông phương Bắc rét lạnh khác thường, Lý Khuynh Tâm mặc áo da đi ở trên đường, công đến mức cô không nhận được rừng mình. Tiểu Anh thông qua điện thoại di động định vị chức năng theo dõi tìm được cô, đi theo phía sau cô ấy một khoảng cách, nhìn cô ấy rụt cổ lại ôm bả vai rét run, bóng

người nhỏ bé màu đỏ chui vào trong cửa hàng.

Phố xá bên trong náo nhiệt, Lý Khuynh Tâm mơ hồ cảm giác có một hơi thở nhanh chóng đến gần mình, đề cao cảnh giác, chợt xoay người lại, chỉ thấy một cái áo khoác ngoài màu đen muốn chụp vào mình. Tiểu Anh dừng bước chân cười khúc khích, "Muốn cho cô ngạc nhiên, không ngờ đã bị cô phát hiện ra rồi."

Lý Khuynh Tâm tròn mắt, Tiểu Anh không nhìn cô ấy, trực tiếp mặc áo lông đen giúp cô ấy, nghiêm túc cài nút áo. Lý Khuynh Tâm nhìn cái mũi nhỏ của cô toát ra mồ hôi hột, bị gió thổi đỏ mặt, thân thể có cảm giác lạnh lẽo dần dần ấm áp.

Tâm càng thêm ấm áp.

Tiểu Anh khoát cánh tay cô ấy nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi!"

Buổi trưa ánh mặt trời lên cao, hai cô gái một đen một đỏ tay nắm tay đi ở trên đường cái náo nhiệt. Bình Sơn, cô nhi viện, cây anh đào mẹ, hai người tuyết một lớn một nhỏ song song kề cùng một chỗ, gió núi thổi lên, bão tuyết, người tuyết quảng khăn ô vuông trên cổ khoác lên người tuyết khăn quảng cổ màu đỏ, xa xa nhìn, tựa như anh ôm vai cô.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Tầng hầm không bật đèn, khoảng không gian đen kịt. Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trước bàn đọc sách, hai mắt chuyên chú nhìn màn hình laptop, ánh sáng ảm đạm hắt lên trên mặt anh, nhấp nháy, đường cong ngũ quan lạnh lùng bị ánh sáng trên màn hình làm cho rõ ràng hơn. Con chuột dừng trên bàn vẽ tòa nhà 3D, Hạ Thiệu Nhiên chăm chú nhìn một lúc lâu, mới rời khỏi, tắt máy, đứng lên hoạt động gân cốt, bụng cả phê lạnh đi ra khỏi tầng hầm.

Tầng hầm im ắng đen kịt, máy vi tính màu đen đột nhiên sáng, tự vận hành, từng bản vẽ, từng tờ tài liệu, vút vút nhảy ra ngoài, toàn bộ bị làm lại, truyền xa. Ở nơi này ban đêm im ắng đen kịt, màn hình màu lam có vẻ cực kỳ quý dị.

Giấy rơi trên đất, máy vi tính trước mặt của khách sạn cao cấp, Thạch Nam vừa sắp xếp tài liệu vừa đối thoại với Lý Khuynh Tâm: "Đen, tự mình viết hệ thống phòng ngự thật khó chịu, về sau đừng tìm tôi làm loại chuyện như vậy."

Lý Khuynh Tâm nói: "Được rồi! Nếu như cậu muốn thấy sư huynh bị cảnh sát bắt thì đừng giúp tôi."

Thạch Nam kết thúc trò chuyện, lấy tai nghe xuống vút qua một bên, lầm bầm: "Thôi đi, thay BLACK đánh yểm trợ đấu tranh anh dũng vẫn là tôi có được hay không, nói cô tóc ngắn kiến thức cũng ngắn." Tiện tay lấy báo thị trường thấy trên đó có một tin tức, mục tiêu tiếp theo của đạo tặc BLACK, công ty rượu cổ ở Anh quốc cất giấu một chai rượu vang cao quý nhất.

Người đang ở cách xa T thị, Lý Khuynh Tâm cùng Tiểu Anh ngồi ở bên máy tính, tiếp thu sắp tài liệu Thạch Nam gửi tới. Sau khi triển khai mới biết mục tiêu kế tiếp của Hạ Thiệu Nhiên thế nhưng thật ra là công ty Mạnh Mãi Cao Khoa mới vừa công bố ra bên ngoài tài liệu mới nhất về phát triển người máy công nghệ cao như loài người.

Công ty quyết chí với nghiên cứu phát triển kỹ thuật mới đỉnh cao giống như Mạnh Mãi Cao Khoa, trang bị hệ thống an toàn nhất định đứng đầu về hàm lượng kỹ thuật, tất cả nhân viên bảo an đều là phản ứng nhanh chóng, bản lĩnh phải là quân nhân giải ngũ.

Lý Khuynh Tâm vui ồ trong ghế, bắt chéo chân, sử dụng bàn phím đặt ở trên bụng, giảng giải cho Tiểu Anh: "Mỗi đêm sau tám giờ hai bộ thang máy Cao ốc dừng làm việc, mười máy theo dõi, hai an ninh giám thị 24h mọi thời tiết. Chúng ta muốn lấy được tài liệu, phải lên vào tầng 23 không chế máy vi tính trung tâm, quá nhiều phục vụ mới được."

Mạnh Mãi Cao Khoa tồn trữ toàn bộ đều là số liệu cùng tài liệu kỹ thuật đỉnh cao, dùng rất nhiều thiết bị phòng ngừa gián điệp xâm lấn. Giám thị thăm dò, lặp đi lặp lại liên tục 12 giờ ở cửa thủy tinh công nghiệp 12 tấn, cửa từ thăm dò khi cửa được mở ra vượt qua một cm sẽ phát báo động, trừ đó ra, còn có máy nhiệt cảm ứng thường gặp, hoạt động cảm ứng chậm hơn."

Tiểu Anh nằm ở trên mặt bàn, xoa xoa cái mũi nhỏ nói. "Ha ha! Nhiều thiết bị như vậy, chúng ta đi vào sẽ bị bắt được."

Máy vi tính đầu bên kia, Thạch Nam nói: "Này! Chị em gái, nói cho hai người biết một tin tức hết sức xấu, tôi mới vừa bí mật vào hệ thống cảnh sát, cảnh sát cao cấp đã hạ lệnh lùng bắt được BLACK thì trực tiếp tiêu diệt, xem ra lần này BLACK thật chọc giận bọn họ rồi!"

"Tiêu diệt?" Tiểu Anh hỏi.

Lý Khuynh Tâm giải thích: "Chỉ cần sư huynh xuất hiện trước mặt cảnh sát, mặc kệ trốn hay không trốn vật, cũng sẽ vô tình bị bắn chết."

"A!" Tiểu Anh vọt đứng lên từ trên ghế, "Vậy chẳng phải là anh ấy rất nguy hiểm ư?"

Ở một chỗ khác về mặt Thạch Nam đau khổ, nguy hiểm là anh có được hay không, không thích chút nào trò chơi thể thân tùy thời cũng sẽ rơi đầu.

"Cho nên chúng ta muốn đuổi cảnh sát chặn anh ấy thì phải khiêu chiến trước, trước tiên đem tài liệu thu vào tay." Lý Khuynh Tâm phân phó Tiểu Anh: "Đặt vé máy bay."

Tiểu Anh nắm con chuột không động đậy, "Đợi chút, trên web có một tin tức đạo tặc BLACK hướng cảnh sát tuyên chiến, mục tiêu là công ty rượu cổ ở Anh quốc cất giấu một chai rượu vang đắt tiền nhất."

"Trong máy vi tính của sư huynh không có tài liệu về công ty rượu cổ ở Anh quốc." Tay Lý Khuynh Tâm dè ở trên máy tính, làm bộ muốn khép lại.

"Còn có tiệm châu báu Giao nhân lệ ở Tokyo, chờ một chút, tôi xem một chút, mặt trên còn treo giải thưởng tin tức kho tàng của nhà Đảng Nguyên, kho tàng nhà Đảng Nguyên là cái gì? Giao nhân lệ có phải là nước mắt người cá hay không? Thực sự có người cá tồn tại sao?"

"Nghe nói là thời đại Mạc Phủ lưu truyền một giọt nước mắt hình ngọc thạch, rất đáng tiền." Lý Khuynh Tâm mạnh mẽ đóng Laptop, "Không có thời gian để lo chuyện khác đâu, hiện tại chúng ta phải chạy tới Mạnh Mãi, những chuyện khác sau này hãy nói."

Lầu cuối trong mặt thất, Lý Khuynh Tâm dọn dẹp đồ trong rương, tiện tay cầm mặt nạ bằng bạc trên bàn ném cho Tiểu Anh, "Một khi bị máy theo dõi quay được, cảnh sát sẽ thông qua hệ thống phân biệt mặt tìm được chúng ta, mang theo cái này đi."

Tiểu Anh đeo dây màu bạc vào tai nhỏ mặt nạ mèo nhỏ che trên mặt, chỉ lộ mắt cùng vị trí từ miệng trở xuống, lớn nhỏ vừa vặn, rất đẹp, rất thần bí, Tiểu Anh mừng rỡ đem mặt nạ đặt trong túi đeo lưng của mình.

Trải qua việc đặc biệt xử lý cái rương có thể dễ dàng tránh thoát được kiểm tra an toàn ở phi trường, giả bộ cái gì cũng không sợ.

Hơn mười giờ máy bay hạ xuống đất, hai người mặc áo khoác ủng da mang theo kính râm màu đen bước chân gấp gáp từ phi trường ra ngoài, ngồi lên xe taxi, đặt một gian phòng chỉ cách Mạnh Mãi Cao Khoa một khách sạn.

Nửa đêm mười hai giờ, trong rừng cây tối tăm, Lý Khuynh Tâm gặp một người mua. Tổng giám đốc Robben tập đoàn KVC tự thực hiện đưa danh thiếp của mình ra, giọng nói oán giận phẫn nộ: "Kế hoạch E12 được công ty chúng tôi dùng thời gian ba năm ròng rã nghiên cứu chế tạo khai phá ra, không ngờ tuần lễ trước bị gián điệp Mạnh Mãi Cao Khoa nằm vùng ở KVC đánh cắp, ngày mai sẽ phải tổ chức buổi họp báo thành quả nghiên cứu chế tạo mới nhất, trông cậy vào cảnh sát thì chúng tôi không cách nào lấy được số liệu E12 sớm nhất, cho nên chỉ có thể nhờ vào cô."

Robben thuận tay xách cái rương tới giao cho Lý Khuynh Tâm, Lý Khuynh Tâm mở ra nhìn xong, khép lại, nói: "Lát nữa tới đây tìm tôi."

Bóng dáng yếu điệu biến mất ở trong rừng cây, Robben lộ ra nụ cười kỳ quái.

00 giờ 30 phút, thành phố đang ngủ say.

Mặc trang phục màu đen giống nhau đeo túi đeo lưng, hai cô gái lên vào sát vách vào ốc Mạnh Mãi Cao Khoa, giẫm lên tầng cao nhất.

Trăng đen, gió cao.

Trên lầu cuối, Lý Khuynh Tâm điều khiển súng dây thừng, ngón trỏ động cò súng, ba cái móc câu chạy thẳng tới cao ốc đối diện vũng vàng ôm nóc nhà xi măng. Lý Khuynh Tâm cất đồ xong, nhanh chóng theo dây thừng trượt đến cao ốc đối diện, thủ pháp lưu loát, về mặt giải quyết nhìn một cái cũng biết là kinh nghiệm lão luyện. Mà Tiểu Anh mới vừa nhập hành, lần đầu tiên chơi người bay không trung, đầu mi nhăn nhúm, lo lắng mình trượt được nửa đường thì dây thừng đứt ra. Nói trong máy bộ đàm: "Dây cáp đủ bền chắc không?"

"Đó là sợi quý chế thành. Đừng lè mề, nhanh lên." Lý Khuynh Tâm không nhịn được nói.

"A, được rồi!"

Tiểu Anh vô cùng không tình nguyện lui về phía sau, đứng lại, nhắm mắt lại, nhớ lại lần ở Thanh Mai, hình ảnh bị Hạ Thiệu Nhiên mang theo bay vọt trên cao ốc, trong lòng âm thầm cầu nguyện: BLACK, phù hộ em, chớ té xuống. Em muốn xông lên, xông lên thật!

Cẩn rằng, cất bước, chạy, gia tốc, nhảy, hai tay nắm chặt vòng sắt, giống như con gió mạnh, vèo tuốt xuống. Lúc rơi xuống đất, Tiểu Anh cảm giác chân của mình mềm nhũn, mờ to hai mắt, thở dài một hơi, "Nguy hiểm thật!"

Thang máy cao ốc đã ngừng dừng, Lý Khuynh Tâm kéo túi đeo lưng ra lắp đặt tốt dây thừng cột chắc cho Tiểu Anh trước. Tiểu Anh đưa đầu nhìn xuống, tầng ba mười cách xa mặt đất, cảm giác mê muội đánh tới, gương mặt cô đau khổ nói: "Khi ăn trộm thật đúng là phải trang bị đồ!"

"Lần này em đi xuống trước." Tay Lý Khuynh Tâm nhanh hơn so với miệng, Tiểu Anh không có chuẩn bị đã ngã xuống. "A ——" tiếng thét chói tai vang lên, đầu Tiểu Anh hướng xuống cấp tốc xuống phía dưới, gió lạnh lao thẳng tới mặt, trái tim giống như đã bay ra từ trong lồng ngực. Tiếng thét chói tai dừng lại ở tầng 23, Tiểu Anh treo ngược thở từng ngệm từng ngệm, tay nhỏ bé mang theo cái bao tay bấm trên mặt mình, xác định mình còn sống hay không.

Lý Khuynh Tâm ngồi ở trên dây thừng từ từ xuống, dừng lại bên cạnh Tiểu Anh, đưa tay kéo cô, "Cảm giác như thế nào?"

"Tệ hết biết rồi." Tiểu Anh xoa ngực, liếc cô một cái, "Không báo trước thật hù dọa người!"

Lý Khuynh Tâm dùng nhiệt độ cao nấu chảy một cái hình tròn ở trên cửa sổ thủy tinh, cẩn thận hút thủy tinh xuống. Người nhẹ như yến chui qua lỗ cắt trên thủy tinh, hạ xuống mặt đất phòng làm việc. Tiểu Anh cũng không bản lĩnh nhanh nhẹn giống như cô ấy, tốn sức chui qua lỗ trên thủy tinh, tư thế tuyệt không tuyệt đẹp.

Lý Khuynh Tâm mang theo mặt nạ liên tuyến với Thạch Nam, "Câu giải quyết máy theo dõi."

"OK, không thành vấn đề. Tôi sẽ để hình ảnh dừng ở một phút trước đó." Toàn thân Thạch Nam áo đen từ trên xe bước xuống, dùng điện thoại di động điều khiển từ xa.

Máy theo dõi trên vách tường đã được giải quyết, trong phòng giám sát, các nhân viên an ninh ngây ngốc hướng về phía hình ảnh ngừng. Hai cô gái mang theo mặt nạ nghiêng ngang ra khỏi gian phòng, phiến nhôm ngăn cách khu từ tính, tháo bỏ máy truyền từ ngoại, phá cửa từ thăm dò. Điện tử đọc giải mã số liệu cắm vào trong điện tử mặt mã, nhanh chóng tính toán mặt mã, mặt mã "đỉnh ninh" phá vỡ, mở được cửa rồi. Nơi cách cửa chính một mét, gặp phải nhiệt cảm ứng, Lý Khuynh Tâm móc keo xịt tóc từ trong lòng ra phun mấy cái lên phía trên, nói với Tiểu Anh: "Dùng keo xịt tóc có hiệu quả ngăn cản nhiệt, hiểu không?"

"Hiểu rõ."

Hai người làm việc tránh thoát máy theo dõi, lại gặp phải chùm tia laser, laser màu xanh dương không ngừng biến đổi theo thứ tự. Xuyên qua laser biến hóa là sở trường của Lý Khuynh Tâm, chỉ thấy cô khom lưng, cúi đầu, tránh thoát một tia laser màu xanh dương chạm mặt quét tới, nhấc chân, vượt qua, đôi mắt mảnh khảnh linh hoạt năng cao, bắp chân đã đến bên kia, một chùm laser lại quét qua.

Đôi tay Lý Khuynh Tâm đề trên mặt đất, hạ eo, chuyển động thân thể, nhảy, sai bước vượt qua, động tác đẹp đẽ giống như con bướm vỗ cánh bay trong ánh sáng màu xanh dương lóa mắt.

Tiểu Anh xem đến mắt choáng váng, cho đến khi Lý Khuynh Tâm nhẹ nhõm lướt qua chướng ngại, nói với cô: "Tôi phiên cô." Thì mới hồi hồn.

"Tôi á!" Tiểu Anh cho là Lý Khuynh Tâm sẽ tắt laser, trong lòng thấp thỏm, không tin tưởng vào bản thân, đầu nhỏ lay động giống trống lắc, nói: "Sợ rằng không được."

Lý Khuynh Tâm lạnh lùng nói: "Nhanh lên, đừng lè mề."

Ồi! Tiểu Anh cần rằng đi về phía chùm laser, học bộ dạng của Lý Khuynh Tâm, cất bước, vượt qua từng chùm laser, nhưng thân thể cô không mềm mại bằng Lý Khuynh Tâm, lúc khom lưng né tránh laser hai cánh tay cứng còng rũ xuống bên người, vụng về giống như cương thi, thời điểm nâng cao gậy có thể qua thì chân không nhấc. Tóm lại, vốc người nhỏ thoát nhìn linh hoạt của cô gặp phải chùm laser thì hoàn toàn lóng ngóng.

Mặc dù động tác của Tiểu Anh không linh hoạt, nhưng trí nhớ được, trong vòng một phút ngắn ngủn, quy luật biến hóa của laser đã bị cô nắm giữ, cuối cùng vượt qua một vệt sáng cuối cùng thì đắc ý vênh váo, thể nhưng quên một chùm nguy hiểm nhất trên đỉnh đầu. Giống như cây gậy rất buốt quét tới từ mặt bên, Tiểu Anh sợ ngây dại, may Lý Khuynh Tâm nhanh tay lẹ mắt, dùng sức túm cổ áo của cô kéo cô thấp xuống.

Thân thể ngã trên mặt đất như chó ăn shit.

"Ha ha!"

Tiếng cười nhỏ không thể nghe thấy truyền đến từ phía trên, Tiểu Anh không nghe thấy, Lý Khuynh Tâm lại nghe được. Lý Khuynh Tâm mang theo mặt nạ bướm bướm ngẩng đầu nhìn lên, trống trồn không một vật.

Một loại cảm giác kỳ quái tự nhiên sinh ra, phòng số liệu có chút quỷ dị, Lý Khuynh Tâm chỉ muốn nhanh chóng rời đi đem U bản cắm vào máy vi tính, không có quan tâm Tiểu Anh.

Tiểu Anh bò dậy từ sàn nhà cứng rắn, vuốt vuốt hai ngực té đau, nói lầm bầm: "Đau quá."

Lý Khuynh Tâm liếc cô một cái: "Ai bảo cô đàn!"

"Hừ!" Tiểu Anh tràn đầy tự tin: "Một ngày nào đó tôi cũng sẽ lợi hại giống như cô."

Thạch Nam thiết lập chương trình tự động không chế tầm xa, số liệu bị đánh nén. Sau khi hai người làm được việc trở về bằng đường cũ, Lý Khuynh Tâm bước nhanh đi ở phía trước, Tiểu Anh bước nhanh theo cô. Trong hành lang, Lý Khuynh Tâm mới vừa quẹo vào, một bàn tay lớn mang theo bao tay da màu đen chọt vuron ra, che miệng Tiểu Anh, ghim chặt cô cô mạnh mẽ kéo đi.

Tiểu Anh nức nở nghẹn ngào giữa giữa, người đàn ông mang theo mặt nạ màu bạc trang phục áo đen áp sát cô, nói ở bên tai cô: "Chớ lộn xộn."

Cái giọng nói này.

Trầm thấp mà dịu dàng.

Thân thể Tiểu Anh cứng đờ, nội tâm kích động, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống. Cô bất động không lên tiếng, mặc cho đạo tặc BLACK dẫn cô

vào trong góc tối. BLACK từ từ dời tay che môi hồng, Tiểu Anh nhìn cặp mắt màu bạc, miệng to hít thở, BLACK nói: "Mèo con, ngoan ngoãn đem U bàn giao cho tôi."

Mèo con?

Mèo con.

Cô nơi nào giống như mèo.

Nghĩ đến màu bạc trên mặt là mặt nạ con mèo, hoá ra là như vậy!

Tiểu Anh lui về phía sau một bước, tròn mắt liếc hành lang trống vắng, nói: "Xin lỗi, không thể cho anh." Nói rồi nhấc chân bỏ chạy. Cảm ứng trên vách tường bị động, đèn xanh biến đỏ, trong nháy mắt cao ốc kéo vang báo động, kinh động an ninh.

Tiểu Anh ảo não trong lòng về hành động ngu xuẩn của mình, va vào Lý Khuynh Tâm tìm cô, lập tức trốn phía sau cô ấy nói: "Là BLACK."

Thì ra thật sự là anh. Lý Khuynh Tâm ra lệnh: "Đi trước."

"Ồ!"

Tiểu Anh chạy đi, BLACK đi ra từ góc rẽ, cùng Lý Khuynh Tâm nhìn nhau. Âm thanh an ninh cao ốc chạy càng ngày càng gần, càng ngày càng vang, BLACK nói: "Kéo cô ấy xuống nước?"

"Như tâm ý của anh đi!" Mặt Lý Khuynh Tâm tràn đầy giễu cợt, lướt qua anh nhanh chóng thoát đi.

Mới bắt đầu, là cô cùng Thạch Nam giả trang con bác sĩ D bị Lạc Huyền mang vào Tập đoàn K, mục đích rất đơn giản, muốn cho bí 7 Tập đoàn K phiền phức, khiến bí 7 không rảnh truy xét quan hệ giữa Lạc Tiểu Anh và Hạ Thiệu Nhiên, hoặc là nói cho bọn họ thời gian yêu, mặc dù vừa bắt đầu, cô cũng không thích Lạc Tiểu Anh.

Nhưng gần đây xảy ra rất nhiều việc, Lý Khuynh Tâm không xác định, cũng không đoán được tâm tư của Hạ Thiệu Nhiên, càng không hiểu tại sao Hạ Thiệu Nhiên không trực tiếp xử lý xong Diệp Nhu, mà phóng túng cô ta tiếp tục diễn trò.

Hai bảo vệ chạy tới, một đuổi theo Lý Khuynh Tâm, một kiểm tra số liệu phòng máy, mặt mã cửa vừa mới mở ra, đã bị người đánh lén từ phía sau, ngã xuống đất ngất đi.

Bị chó đuổi theo một tháng không phải uống công luyện tập, mới bắt đầu Tiểu Anh còn bị Lý Khuynh Tâm lôi kéo chạy, càng về sau chạy nhanh như Lý Khuynh Tâm, hung hăng bỏ rơi người phía sau, đoán chừng hiện tại cô chạy còn nhanh hơn so với sói.

Lý Khuynh Tâm giải quyết hai an ninh chạm mặt xông tới, đẩy cửa phòng làm việc ra, hai người vào nhà thì khóa cửa, dùng tốc độ nhanh nhất cài dây thùng an toàn. "Rầm rầm!" Âm thanh an ninh dùng thân thể đụng cửa, Tiểu Anh gấp gáp thiếu chút nữa cài lỗi nút áo, Lý Khuynh Tâm cột chắc mình xong, phi thân xuyên qua lỗ thủy tinh, nhấn điều khiển từ xa một cái, người đi.

Tiểu Anh mới vừa cột chắc nút áo, an ninh đụng vỡ cửa, Tiểu Anh vội vàng nhảy ra hướng ngoài cửa sổ, an ninh phi thân về phía cửa sổ, cánh tay đưa ra kéo một chân Tiểu Anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Tiểu Anh gãy gối, dùng chân còn lại đá anh ta, an ninh liều mình bóp chặt chân cô không buông tay, vào thời khắc mấu chốt Lý Khuynh Tâm xuống, súng trong tay nhắm ngay an ninh, an ninh bị buộc buông tay, hai người đi lên.

Trên sân thượng, hai người thu thập xong ba lô trên lưng treo sang cao ốc đối diện. Xuống lầu, lên xe, về mặt Lý Khuynh Tâm nặng nề, giao laptop cho Tiểu Anh, "Xem đĩa U gì đó còn không?"

Tiểu Anh cầm U bàn vào, tài liệu hiện lên, là nguyên văn hạng mục nghiên cứu mới nhất của Mạnh Mãi Cao Khoa, "Vẫn còn!"

"Vậy thì tốt."

Xe lái đến vùng ngoại ô, Lý Khuynh Tâm một thân một mình tiến hành giao dịch cùng Robben chủ tịch KVC, U bàn giao vào trong tay Robben, Robben đem U bàn cắm vào máy tính bảng mang theo người, hiển thị số liệu hạng mục mới, Robben lộ ra nụ cười quái dị, đem một cái rương tiền mặt giao cho Lý Khuynh Tâm, lái xe rời đi.

Sau khi trở lại khách sạn, Lý Khuynh Tâm được Thạch Nam truyền tới cái tin tức khác, nguyên văn mới Mạnh Mãi Cao Khoa sở hữu là giả, chín giờ sáng mai hai công ty đồng thời triệu khai buổi họp báo sản phẩm mới, Robben KVC lừa họ.

"Shit!" Lý Khuynh Tâm vắng tục, quả đấm nện ở trên gối ôm mềm mại.

"Làm thế nào?" Tiểu Anh thấy trầm trọng: "Người ta chịu nhiều đau khổ nghiên cứu ra kỹ thuật mới, thoáng cái đã rơi vào trong tay người khác, khẳng định tức chết."

Lý Khuynh Tâm nói: "Trên đời này có quá nhiều chuyện không công bằng khiến cho người ta tức giận, không cần lấy thị giác của Thượng Đế gạt bỏ mỗi một chuyện."

Tiểu Anh bĩu môi, không ủng hộ cách nói này, cô muốn mình làm trộm là vì giúp người cần giúp. "Khuynh Tâm, tôi muốn làm hiệp trộm."

Lý Khuynh Tâm chê cười, cười cô thật ngây thơ. "Nếu không chúng ta đi chỗ Robben trộm U bản trở lại."

"Tốt! Tốt!" Tiểu Anh hưng phấn gật đầu, Lý Khuynh Tâm đã kích cô: "Không thể nào."

"Tại sao không?"

"Chín giờ sáng tổ chức buổi họp báo, trong dịp này Robben nhất định sẽ bảo quản nghiêm mật U bản, phái người canh giữ, hiện tại trộm, tương đương với chịu chết."

Thạch Nam phụ họa ở trong mấy bộ đàm: "Không sai, không sai, hiện tại qua đó là chịu chết. Biết không, tôi mới vừa điều tra Robben, thì ra anh ta đã bị tập đoàn bí 7 khống chế. Căn cứ hiểu biết của tôi đối với tập đoàn bí 7, bên cạnh Robben nhất định có một sát thủ lợi hại."

Lý Khuynh Tâm nổi giận, "Họ Thạch, cậu còn nói vuốt đuôi, có tin tôi phé bỏ cậu hay không!"

Thạch Nam im lặng cúp điện thoại, tìm kiếm rượu ngon năm xưa trong hầm rượu.

"Làm thế nào?" Tiểu Anh nhìn Lý Khuynh Tâm nổi giận, yếu ớt hỏi.

"Ngủ trước đã, xem sáng mai có thể xâm nhập vào buổi họp báo của KVC hay không."

"Được rồi."

Hiện trường buổi họp báo KVC, an ninh bố trí nghiêm mật, trong ngoài ba tầng, tất cả vào bàn nhân viên đều cầm giữ thư mời và giấy tờ cá nhân. Máy vi tính nối với màn ảnh lớn bị cắt đứt Internet, Thạch Nam không cách nào xâm nhập từ tầm xa. U bản đặt ở trên người Robben, bọn cận vệ bảo vệ sát người.

Lý Khuynh Tâm lái xe, nửa đường chặn lại một chiếc xe MiniBus, gây mê người bên trong, lấy đi thư mời, giấy tờ, Microphone cùng với máy chụp hình. Hai cô gái mang theo tóc giả, thoa lên bóng mắt dày đậm, lông mi kéo dài, son môi đỏ thắm, hóa trang thành ký giả, tiến vào hiện trường buổi họp báo của KVC.

Thời gian gần tới chín giờ, ký giả ngồi đầy, hội trường trật tự ngay ngắn rõ ràng, Lý Khuynh Tâm cầm Microphone nhìn tình hình bốn phía, Tiểu Anh đứng ngồi không yên. Lý Khuynh Tâm nói: "Chúng ta căn bản không thể đến gần Robben, sắp chín giờ, không lấy U bản trở về, vậy hãy để cho nó không cách nào vận hành."

"Có chú ý tốt gì sao?"

"Phá hư thiết bị điện của cao ốc." Lý Khuynh Tâm nói rồi đứng dậy, giật nhẹ váy ngắn, hướng toilet đi tới.

Chín giờ, người phát ngôn tin tức của KVC đi lên đài, như thường lệ hướng về phía truyền thông khách sáo một phen xong mới chủ tịch Robben KVC lên đài. Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay, trong trung tâm kiểm soát điện của hội trường cũng có thể nghe được, Lý Khuynh Tâm tách ra từng dây điện màu sắc khác nhau ra, trước đài Robben đang thao thao bất tuyệt giải thích nghiên cứu người máy thông minh như loài người kiểu mới của KVC đã dồn nhân lực vật lực tài lực thế nào, cùng với giá trị tương lai của kỹ thuật mới. Robben điều khiển con chuột mờ tài liệu ra, Tiểu Anh đề lại bên lỗ tai trái, nhỏ giọng thúc giục: "Nhanh lên một chút, không còn thời gian đâu."

Tay Lý Khuynh Tâm mới vừa chạm vào tổng áp nguồn điện, tay bị đè xuống.

Đèn trong đại sảnh vẫn sáng, ở bên trong màn ảnh lớn tinh thể lỏng, trên màn hình phát ra hình ảnh giới thiệu thành quả nghiên cứu người máy mới nhất của KVC. Tiểu Anh ngồi chồm hổm, tay nhỏ bé che mắt lại nói: "Này, cô đang làm gì đấy? Nói chuyện đi! Bướm bướm?"

Phát hiện tình hình không đúng, Tiểu Anh đứng lên vừa muốn đi, hình ảnh trên màn ảnh lớn đột nhiên biến đổi thành hình ảnh Robben mua tài liệu thương nghiệp mà gián điệp ăn trộm của Mạnh Mãi Cao Khoa.

Các ký giả bàn luận xôn xao, trên mặt Robben lúc đỏ lúc trắng, mồ hôi lạnh chảy ra, anh tắt máy vi tính nói: "Hệ thống bị lỗi, vừa rồi là đùa giỡn với mọi người, đùa giỡn thôi, ha ha!"

Các ký giả bén nhọn đã sớm đưa ông kính ông nói nhảm ngay anh, "Robben tiên sinh, thân là CEO của KVC ông thể nhưng thuê gián điệp thương nghiệp trộm bản quyền phát minh sáng chế của đối thủ, làm như vậy ông không cảm thấy mình vi phạm đạo đức thương nghiệp sao?"

"Sao tôi có thể làm chuyện như vậy, nhất định có người gỡ trò quỷ, muốn hãm hại tôi, đúng, không sai, là người của Mạnh Mãi Cao Khoa, đúng, chính là bọn họ, không chừng bọn họ đã đánh cắp chương trình nghiên cứu khổ cực của KVC chúng tôi, cảnh sát, tôi muốn báo cảnh sát."

Robben vừa ăn cướp vừa la làng, không ngờ đám cảnh sát ăn mặc đồng phục kinh tế đi tới hướng anh, "Robben tiên sinh, chúng tôi chính là cảnh sát." Chân Robben mềm, ánh mắt lóe lên, trong lúc nhất thời không biết nói như thế nào.

Tiểu Anh lộ ra nụ cười, ần ần lỗ tai nhỏ nói: "Robben bị bắt, sao cô làm được thế?"

"Sao anh làm được thế?" Phòng điện lực, đôi tay Lý Khuynh Tâm ôm ngực hỏi Hạ Thiệu Nhiên. Hạ Thiệu Nhiên nói: "Thời điểm bắt được con mèo kia U bàn đã bị anh thay đổi, số liệu chính xác đã bị anh truyền về kho số liệu ngay sau khi bọn em rời đi."

"Làm sao có thể, rõ ràng bọn em đã kiểm tra U bàn, ngay cả Robben cũng kiểm tra, bên trong chính là số liệu hạng mục mới."

"Đó là tự động bắn ra tài liệu che dấu, sau khi tắt, U bàn chỉ biểu hiện một tài liệu, tội chứng của hắn."

"Bội phục, bội phục." Lý Khuynh Tâm xoay người sang chỗ khác, giễu cợt: "Nếu như ở trên vấn đề của Diệp Nhu, đầu anh cũng có thể rõ ràng như vậy thì tốt biết bao nhiêu!"

Mắt Hạ Thiệu Nhiên khép hờ, nói: "BLACK vĩnh viễn sẽ không bị người nắm mũi dẫn đi, lần này, anh muốn phản kích."

Sau khi Lý Khuynh Tâm nghe xong bỗng chốc quay đầu, cười sáng tỏ, "Nếu nói như vậy, tính thêm em!"

Kết thúc nhiệm vụ Mạnh Mãi, Tiểu Anh đi theo Lý Khuynh Tâm đáp máy bay trở về T thị, tiếp tục tiếp nhận huấn luyện ma quỷ. Nửa tháng sau, Lý Khuynh Tâm nhận được thư mời của Hạ Thiệu Nhiên. Muốn mời cô tới thành phố C tham gia party sinh nhật Diệp Nhu hai mươi bảy tuổi.

Khi Tiểu Anh biết Hạ Thiệu Nhiên tổ chức một party sinh nhật lớn vì Diệp Nhu ở thành phố thì trong lòng chua chát, đổ kị muốn chết.

Máy bay hạ xuống Thành phố C, Lý Khuynh Tâm và Tiểu Anh đi ra phi trường, Khang Ni đã sớm chờ ở chỗ này chào đón, "Phu nhân!"

Lý Khuynh Tâm vừa muốn mắng chửi người, Khang Ni vội vàng đổi lời: "Tiểu thư, là tiểu thư, hắc hắc!" Khang Ni nhận lấy hành lý trong tay Lý Khuynh Tâm, chỉ huy một gã tùy tùng khác: "Xách đồ giúp Lạc tiểu thư."

Giọng điệu của Lý Khuynh Tâm không tốt: "Sao biết ở nơi này?"

"Là tiên sinh, không, là thiếu gia kêu tôi tới, thiếu gia nói phu. Tiểu thư, ngài có thể có chỗ cần đến tôi." Khang Ni nói nịnh hót.

Lý Khuynh Tâm liếc mắt chán ghét.

Khang Ni đón hai người đến biệt thự Dạ Cảnh Triệt mới vừa mua ở Thành phố C, gần sát nhà họ Hạ. Lý Khuynh Tâm vừa vào cửa đã nhìn thấy ông xã mình đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế sa lon uống rượu. Lý Khuynh Tâm tức giận sai bước đi tới, xốc cổ áo Dạ Cảnh Triệt lên chất vấn: "Tại sao phải mua phòng ốc ở nơi này, Dạ Cảnh Triệt, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Dạ Cảnh Triệt nhìn chằm chằm cặp mắt ần chứa tức giận, mở miệng không nhanh không chậm: "Không làm gì, chỉ muốn cho em cách sư huynh em gần chút, tránh việc em luôn phải bay tới bay lui giữa ở hai thành phố." Vợ mình quan tâm người đàn ông khác nhiều hơn so với mình, là đàn ông ai cũng sẽ không chịu nổi.

Tiểu Anh hút hút lỗ mũi, hình như ngửi thấy vị chua.

Quá khứ bị người ta hiểu lầm quan hệ giữa mình và sư huynh, Lý Khuynh Tâm không để ý, nhưng hôm nay không giống, cô rất muốn nói rõ ràng cho Dạ Cảnh Triệt biết mình đối với Hạ Thiệu Nhiên không có tình cảm nam nữ. Lời đến khóe miệng, nuốt xuống, tay lại nói lỏng.

Hai người cứ nhìn nhau, Lý Khuynh Tâm hầu như chưa từng chính thức nhìn kỹ khuôn mặt phái nam đẹp mắt lạnh giá rõ ràng này, cặp mắt đen nhánh như đầm sâu, thật giống một người, giống như ánh mắt thù lĩnh Ảnh của Tập đoàn tình báo K, người đàn ông đây đưa thật lâu với mình.

Tiểu Anh thật sợ Lý Khuynh Tâm không không chế được quả đấm vung hướng Dạ Cảnh Triệt, cô đi tới giằng co bên cạnh hai người, nhìn anh ấy rồi lại nhìn cô ấy, lại nhìn anh ấy thêm chút, một đôi mắt to quét một vòng ở giữa hai người. "Khụ ừm! Quấy rầy rồi, xin hỏi, gian phòng của tôi ở đâu?"

Khang Ni cau mày tới kéo cô lên lầu, "Ai ui! Lạc tiểu thư, vấn đề gian phòng Khang Ni giúp cô giải quyết." Khang Ni đột nhiên lại gần, đè thấp giọng nói: "Tiên sinh và phu nhân hiếm khi có được không khí tốt như thế, cô cũng đừng quấy rầy."

"Hai con mắt cũng kích động ra tia lửa, còn không khí tốt ư?"

"Phu nhân không ra quyền, thật là tốt!"

Thư phòng, phòng giải trí, phòng khách, mỗi một gian đều tìm kiếm bóng dáng của Hạ Thiệu Nhiên, cuối cùng ở gian phòng mình từng ở qua Tiểu Anh

thấy Hạ Thiệu Nhiên. Anh áo đen quần đen nằm ở trên giường, một cánh tay đặt dưới đầu, cánh tay khác nâng lên, ánh mắt nhắm ngay một nhánh hoa anh đào mềm mại trong tay, ngón cái nhẹ nhàng chạm tới cánh hoa kiều diễm, nhẹ nhàng vuốt ve, tới tới lui lui, lặp lại liên tục.

Trên mặt Tiểu Anh nóng lên, giống như giờ phút này Hạ Thiệu Nhiên chạm tới không phải là cánh hoa anh đào, mà là gò má của mình, trái tim dâng lên ngọt ngào, lòng tự tin lại thêm mấy phần.

Khuynh Tâm nói không sai, anh thích mình.

Bên trong gian phòng ấm áp, tay Hạ Thiệu Nhiên vuốt ve cánh hoa đột nhiên dừng lại, ánh mắt lăm liết quét về phía cửa sổ sát đất, Tiểu Anh bỗng chốc mở to hai mắt, bị sợ đến thân thể ngửa ra sau, cả người rớt xuống từ lầu hai.

Hạ Thiệu Nhiên thu hồi ánh mắt, giọng điệu vui vẻ nói với hoa anh đào trong tay: "Là con mèo ngu ngốc!"

Tiểu Anh bỏ chạy một đường về biệt thự, dựa vào cánh cửa, trái tim không ngừng đập thình thịch.

.....

Ngày sinh nhật Diệp Nhu, người liên tiếp tới biệt thự Dạ Cảnh Triệt, đều là danh nhân thời thượng, mang theo trào lưu thịnh hành nhất ở châu Âu, trang điểm chuẩn bị ăn mặc cho hai vị tiểu thư đến dự party sinh nhật.

Một nhóm thợ trang điểm vây quanh quay tròn Tiểu Anh, bạn trước bạn sau. Lý Khuynh Tâm mặc áo len màu tối rộng thùng thình ôm lấy tay bàn quan đứng ở một bên chuyên chú nhìn, giống như không chuẩn bị tham gia party, không hóa trang cũng không thử y phục.

"Cộc, cộc, cộc." Giày da đập lên cầu thang phát ra âm thanh nhẹ nhàng, Lý Khuynh Tâm giương mắt nhìn sang âm thanh phát ra âm thanh, ánh mắt thu trở về.

Mặc tây trang màu tím phối hợp áo sơ mi đen, thắt lưng tối màu, chân đi giày da đen bóng đầu nhọn, Dạ Cảnh Triệt chậm rãi đi xuống từ trên cầu thang, một bước, một bước, đi tới phía Lý Khuynh Tâm.

Trước khi Lý Khuynh Tâm kết hôn không có nói yêu, vẫn cho rằng cho dù có ngày mình phải lập gia đình, cũng muốn gả cho một người đàn ông tốt trong số đàn ông, người đàn ông có thể chinh phục cô. Nhưng thực tế chênh lệch rất nhiều so với mơ ước, cô không có gả cho người đàn ông tốt trong số đàn ông, mà gả cho Dạ Cảnh Triệt, chỉ có một thân xác đẹp mắt, con gà bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, chất lượng kém, người nhất gan vô dụng.

Cô ghét anh, vô cùng ghét, cho nên mới phải bạo lực với anh, gia tăng quyền cước. Nhưng không thể không thừa nhận Dạ Cảnh Triệt là người đàn ông anh tuấn tiêu sái có khí chất mê người.

Nhưng người đàn ông chỉ có bề ngoài đẹp mắt thì có ích lợi gì đây?

Có rất ít người dám thử tây trang màu tím, mặc ở trên người Dạ Cảnh Triệt có cảm giác thần bí, hôm nay anh rất tuấn tú, còn nhìn tốt hơn so với ngày kết hôn, Lý Khuynh Tâm sững sờ.

"Sao còn chưa đổi quần áo?" Dạ Cảnh Triệt hỏi.

Lý Khuynh Tâm hồi hồn, quay mặt qua chỗ khác, Dạ Cảnh Triệt nhìn thợ trang điểm bận rộn, nhướng nhướng mày, đi tới bên cạnh giá áo, từ chỗ thợ trang điểm mang tới đồng dao lễ phục kiểu mới nhất lựa ra một lễ phục kiểu dáng đơn giản màu tím, lại từ từng dãy giày lựa ra một đôi giày cao gót khảm kim cương đen, đưa tới trước mặt Lý Khuynh Tâm, "Đi thử một chút."

Lý Khuynh Tâm do dự mấy giây, mới nhận lấy y phục cùng giày, đi thay quần áo. Dạ Cảnh Triệt chọn lễ phục rất phù hợp với phong cách thần bí lãnh khốc của Lý Khuynh Tâm. Lý Khuynh Tâm loay hoay thắt đai an toàn từ trong phòng ra ngoài, Dạ Cảnh Triệt nhướng mày, trong ánh mắt lộ ra tán thưởng, sờ lên cằm nói: "Rất đẹp, hình như còn thiếu cái gì đó." Anh lấy thỏi son môi màu đỏ sậm từ trong rương của thợ trang điểm, tháo nắp, vụn son môi, lại gần Lý Khuynh Tâm, ngón trỏ nâng cằm cô, tỉ mỉ miêu tả môi của cô.

Khoảng cách quá gần, tư thế quá thân mật, hơi thở mát lạnh của người đàn ông trong nháy mắt vây quanh cô, Lý Khuynh Tâm muốn tránh, Dạ Cảnh Triệt nắm cằm của cô cảnh cáo: "Đừng động, sẽ hỏng mắt."

Ánh mắt hết sức chuyên chú, giọng mang theo ý vị ra lệnh, nhìn cô thế này, nói chuyện với cô như thế, Lý Khuynh Tâm nhớ tới một người, Anh.

Lý Khuynh Tâm không nhúc nhích, ánh mắt lóe lên nhìn chằm chằm về mặt chuyên chú của người đàn ông, sóng mắt lưu động. Nghe nói người đàn ông nghiêm túc làm việc thì bộ dáng đẹp trai nhất, dường như, thật đúng là chuyện như vậy.

Dạ Cảnh Triệt bôi son môi đột nhiên hỏi: "Chúng ta kết hôn đã bao lâu?"

"Một năm rồi."

"Hình như anh còn chưa từng hôn em?"

"."

Trái tim không hiểu sao nhảy điên cuồng hai cái, Lý Khuynh Tâm vừa muốn đẩy anh ra, Dạ Cảnh Triệt nhanh hơn cô một bước, thu tay lại, lui về phía sau một bước, nói: "Hình môi rất đẹp, thích hợp hôn môi."

Lý Khuynh Tâm nắm chặt quả đấm, mở môi đồ mọng: "Nói thêm một câu nói nhảm nữa, tôi sẽ nhổ sạch hàm răng của anh."

Dạ Cảnh Triệt nhún vai, cổ tay giương lên, son môi xẹt qua giữa không trung, chuẩn xác rơi vào trong hộp trang điểm.

Khoảng cách xa như vậy, anh làm sao làm được? Lý Khuynh Tâm cau mày, chưa kịp suy nghĩ nhiều, lực chú ý đã bị tiếng kinh hô của thợ trang điểm hấp dẫn đi.

"OMG, thật là quá đẹp!"

"Beautiful girl!"

"Thật là quá đẹp!"

Tiểu Anh cẩn thận đứng ở trong đám người, gương mặt vốn mềm mại như hoa anh đào được mỹ phẩm cao cấp cùng tài nghệ kỹ càng của thợ trang điểm lại càng thêm xinh đẹp loá mắt, tóc dài uốn quăn, tràn đầy tuổi xuân lại có phần thành thực. Lễ phục màu trắng không có tay, lộ ra rãnh ngực, làn váy vừa hay đến bắp chân gần lông vũ màu trắng, trên mỗi cái lông vũ đều có gắn kim cương, vừa lộng lẫy lại khiêm tốn, gợi cảm vừa đủ. Trên bàn chân là một đôi giày cao gót màu trắng cao ba phân lại là cho cô có vẻ đặc biệt cao gầy, dây chuyền kim cương trên cổ lóng lánh rạng rỡ.

Cô gái này đứng ở trong đám người tuyệt đối làm người khác chú ý.

Tiểu Anh tìm được kính ngạc trong ánh mắt Lý Khuynh Tâm, xấu hổ hỏi: "Nhìn đẹp không?"

Lý Khuynh Tâm gật đầu một cái. Tiểu Anh lại nhìn về phía Dạ Cảnh Triệt, Dạ Cảnh Triệt gờ ngón cái lên, Tiểu Anh mừng rỡ, đặc biệt mong đợi có thể nhìn thấy vẻ kính ngạc trong mắt Hạ Thiệu Nhiên.

Party sinh nhật của Diệp Nhu được tổ chức ở khách sạn Đế Hào, Tiểu Anh, Lý Khuynh Tâm và Dạ Cảnh Triệt cùng nhau đi đến, Tiểu Anh dễ dàng tìm thấy bóng dáng chủ nhân bữa tiệc - Diệp Nhu trong váy màu đỏ, bụng rượu sâm banh, cô ta giống như một con bướm bướm khoác áo khoác màu hồng, chào hỏi khách khứa.

Tiểu Anh chuyên tâm nhìn Diệp Nhu, không biết, có người chính diện không chuyển con ngươi nhìn chăm chú cô.

Cả bữa tiệc, mỹ nữ như mây, cô là lóa sáng nhất.

Nụ cười nở rộ, lúm đồng tiền nhỏ hiện ra, mặt mày cong cong giống như gió xuân hiu hiu, gương mặt này khiến Hạ Thiệu Nhiên động lòng.

Hạ Thiệu Nhiên không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tiểu Anh mặc lễ phục thuần trắng, chưa từng nghĩ tới cô gái khả ái cũng có thể trở nên hấp dẫn mê người như vậy. Tâm mắt lướt nhanh lên trên, đường cong cổ đẹp đẽ, vai trần tròn mịn, ngực hiện rõ vì bị lễ phục bó sát người, vòng eo không có thịt thừa, còn có lông vũ đung đưa theo làn váy, đuôi bóng loáng như ẩn như hiện.

Người đàn ông đều có chút đặc biệt thích: ngực, chỗ tư mật, cổ, tay, hoặc chân của cô gái, Hạ Thiệu Nhiên thích đường cong xinh đẹp, da đùi mượt mà như trẻ con nhất. Hiện lên trong đầu là màn ở khách sạn Lạc Thành, mình núp ở phía sau rèm cửa sổ kính ngạc nhìn thân thể cô.

Ngón giữa tay phải không tự chủ giật giật, Hạ Thiệu Nhiên đem ly rượu áp hướng bên môi, chất lỏng màu hổ phách chảy vào trong miệng, yết hầu chuyển động.

Tiểu Anh quay đầu, chống lại ánh mắt của Hạ Thiệu Nhiên, sững sờ mấy giây sau cong khóe miệng lên, cười nhạt. Từ trong ánh mắt của anh cô không chỉ thấy được kính ngạc, còn có khát vọng trắng trợn.

Hạ Thiệu Nhiên, có phải bây giờ anh đang rất hối hận không?

Tiểu Anh có loại cảm giác đặc chí.

Diệp Nhu là nhân vật chính của party chú ý không khí giữa hai người không bình thường, bụng ly rượu tới, nhón chân lên, muốn hôn gò má Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên bỗng chốc quay đầu, ánh mắt sắc bén, Diệp Nhu dừng động tác lại, kính ngạc mà nhìn anh, đôi mắt từ từ ửng hồng.

Hạ Thiệu Nhiên ghét nhất thấy bộ dạng cô gái khóc khóc, cau mày nói: "Tối nay em là nhân vật chính, hãy vui vẻ lên."

Diệp Nhu hít sâu, nâng lên khuôn mặt tươi cười, "Chúng ta đi chào hỏi bạn bè nhé!" Đưa tay khoác cánh tay Hạ Thiệu Nhiên mang theo anh đi tới hướng Tiểu Anh.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn Tiểu Anh, Tiểu Anh nhìn Hạ Thiệu Nhiên, khoảng cách giữa hai người bị Diệp Nhu kéo đến càng ngày càng gần, cho đến khi mặt đối mặt.

Diệp Nhu nói: "Lạc tiểu thư, cảm ơn cô có thể tới tham gia party sinh nhật của tôi, hôm nay cô thật là xinh đẹp. Đúng không, Nhiên, Lạc tiểu thư rất đẹp phải không?" Diệp Nhu nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Mặt Hạ Thiệu Nhiên sa sầm, không nói một lời nhìn Tiểu Anh.

Cũng biết anh sẽ như thế này, vẻ mặt lạnh lẽo như tấm quan tài, vĩnh viễn cũng không mong đợi cộc gỗ mở miệng nói lời thật lòng. Tiểu Anh bắt mắt nhún nhún cái mũi nhỏ đối với Hạ Thiệu Nhiên, thấy Nhan Hoan tới, mỉm cười vẫy chào.

Mới không cần đối mặt với anh!

"Hi! Tiểu Anh, thiếu chút nữa không nhận ra cô." Nhan Hoan có cá tính hào phóng, cánh tay khoác lên trên bả vai Tiểu Anh, Nhan Hoan rất thích ân nhân cứu mạng này, ánh mắt chuyển sang Hạ Thiệu Nhiên: "Nhiên, hôm nay rất đẹp trai đó."

Hạ Thiệu Nhiên hơi cong khóe môi, hỏi: "Tiểu Trạch đâu?"

Nhan Hoan giương cằm, mắt đẹp quét một vòng quanh hội trường, "Ừ! Ở bên kia với Tiểu Bạch!"

"Mọi người tán gẫu, tôi đi qua đó." Hạ Thiệu Nhiên bỏ lại Diệp Nhu đi tới chỗ Tiểu Trạch, còn dư lại ba cô gái, Nhan Hoan theo lễ phép nói với Diệp Nhu: "Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn." Diệp Nhu mỉm cười.

Tìm không ra đề tài, Nhan Hoan cười xin lỗi với Diệp Nhu, "Xin lỗi không tiếp chuyện được, chúng tôi đi bên kia trước!"

"Chơi vui vẻ!" Diệp Nhu xoay người, nụ cười trầm xuống, khuôn mặt sa sầm, uống xong rượu trong ly. Hạ Thiệu Nhiên chưa bao giờ chính thức giới thiệu cô với bạn tốt của anh, cô ghen tỵ, ghen tỵ với Lạc Tiểu Anh, ghen tỵ muốn chết.

Bạch Diệc Phong sắc nam, không bao lâu dụ dỗ được mỹ nữ, Tiểu Trạch đứng một mình ở trong góc nhỏ, vuốt vuốt ly rượu, Hạ Thiệu Nhiên đi tới, đập bờ vai của anh, Tiểu Trạch xoay người, nhạo báng anh: "Phò trương không nhỏ, xem ra lần này là nghiêm túc." Nhấp ngụm rượu, Tiểu Trạch nói: "Trước còn nói với Nhan Hoan là chờ cậu kết hôn với Tiểu Anh thì sẽ đưa đại hồng bao cho cậu."

Hạ Thiệu Nhiên lộ ra nụ cười khó gặp: "Được, tôi chờ."

Tiểu Trạch hiểu ý của anh, nâng ly: "Sớm ngày ôm được mỹ nhân về."

Hạ Thiệu Nhiên cùng Tiểu Trạch chạm cốc, mắt tỏa ra bốn phía, "Yến hội là nhằm chán nhất, cảm thấy không có ý nghĩa, muốn về sớm một chút."

Tiểu Trạch nhướng mày, sáng tỏ.

"Hắc! Tán gẫu cái gì đấy?" Nhan Hoan lôi kéo Tiểu Anh, Tiểu Trạch nắm eo Nhan Hoan, hôn gò má cô nói: "Chuyện của cánh đàn ông với nhau."

Một đôi mắt đẹp quét một vòng quanh hai người đàn ông này, Nhan Hoan nói: "Hai người các anh có bí mật." Tay nhỏ bé nắm lên cổ Tiểu Trạch âm thanh mang theo mờ ám: "Anh tới đây cho em, em muốn dạy dỗ giáo dục anh cho tốt."

"Giáo dục anh cái gì?" Tiểu Trạch bị Nhan Hoan kéo cả vạt lôi đi.

Nhan Hoan nói: "Trước mặt bà xã đại nhân không cho phép có bí mật."

Trong lòng Tiểu Anh biết rõ, Tiểu Trạch cùng Nhan Hoan cố ý tránh ra, làm như vậy là để cho mình ở một chỗ cùng Hạ Thiệu Nhiên, tay nhỏ bé siết chặt, chờ đợi Hạ Thiệu Nhiên mở miệng trước.

Một, hai, ba.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hạ Thiệu Nhiên không nói một lời, chỉ nhìn cô chăm chăm, Tiểu Anh gấp đến độ cắn răng dậm chân: "Hạ Thiệu Nhiên, anh thật là khó cộc gỗ!" Bị tức giận, xoay người rời đi.

Cái gì mà trở nên xinh đẹp thì anh sẽ đuổi theo mình chạy, cái gì mà nhớ mình, khát khao lấy được mình, cái gì chủ động đến gần mình. Mày là đứa ngốc,

nhất là mình trở nên xinh đẹp cao quý đến đâu nữa thì Lạc Tiểu Anh cũng chỉ là cô nương ngốc chỉ biết ôm ấp yêu thương anh. Hạ Thiệu Nhiên cũng giống vậy, lạnh lùng, đần độn, chính là đại ngốc nghếch không hiểu cái gì là chủ động.

Nhìn đập giầy cao gót đung đưa vẩy vẹo cái mông nhỏ, Hạ Thiệu Nhiên mím môi cười. Tất cả bắt đầu dĩ ản nhẫn cùng hết sức chân thành liền theo rượu mạnh rót vào trong miệng, nóng cháy tâm. Phục vụ kéo cái khay qua, ly rượu rỗng thay thế bằng ly đầy rượu, Hạ Thiệu Nhiên lại uống tiếp.

Trong góc, Nhan Hoan rúc vào trong ngực Tiểu Trạch nói: "Tiểu Anh thực ngốc, nếu đổi thành em, không phải đem khối cọc gỗ kia."

Tiểu Trạch tiếp tra: "Giờ sao?"

Nhan Hoan cắn răng khạc ra một câu: "Phá hủy, giả bộ lần nữa."

"Ha ha! Bệnh nghề nghiệp!" Tiểu Trạch hôn môi cô, bàn tay quyến luyến trên eo cô, "Bà xã, chúng ta về nhà đi!"

"Về nhà làm gì?"

"Đua xe!"

"Ha ha."

Lý Khuynh Tâm đi tới bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên uống rượu một mình, đưa lưng về phía kia, con ngươì lạnh lùng quét qua bốn phía, đề thấp giọng nói: "Có người ngoài lẩn vào rồi."

"Ừ, chú ý an toàn của cô ấy."

"Biết."

Bữa tiệc chính thức bắt đầu. Âm nhạc sinh nhật du dương, nhân viên phục vụ khách sạn đẩy bánh kem ba tầng ra, mọi người tự giác đến gần Diệp Nhu, Lý Khuynh Tâm chê cười, "Đi thôi vai nam chính."

Diệp Nhu xinh đẹp bị vây quanh tựa như sao vây quanh trăng, Hạ Thiệu Nhiên đứng ở bên người cô, cao lớn rắn rỏi như thần hộ mệnh. Diệp Nhu nhắm mắt lại không ngờ chấp tay hứa nguyện, ánh nến hắt lên khuôn mặt nhỏ, không nói ra được dịu dàng, Tiểu Anh chen chúc tại trong đám người, trong lòng toát ra nước chua.

Diệp Nhu mở mắt, một hơi thổi tắt cây nến, mọi người ồn ào lộn xộn hỏi cô cầu nguyện gì, Diệp Nhu xấu hổ nói: "Hi vọng Nhiên vĩnh viễn sẽ yêu tôi, giống như tôi yêu anh ấy."

Nụ cười hạnh phúc quá chói mắt, Tiểu Anh thật sự không nhìn nổi, xoay người bước nhanh rời đi. Một hồi tiếng vỗ tay vang lên, trong đám người Lý Khuynh Tâm uống một ngụm rượu, nhìn được không tuân ra miệng: "CMN thật ghê tởm!"

"Em thân yêu nói thô tục." Hơi thở của Dạ Cảnh Triệt phun ở mặt bên, Lý Khuynh Tâm thúc cùi chỏ đánh trúng bụng anh.

Dạ Cảnh Triệt nhúu ngũ quan xinh đẹp chung một chỗ, chịu đựng đau đớn, lần nữa lại gần bên tai Lý Khuynh Tâm, đề thấp giọng nói: "Thừa nhận đi, em thích Hạ Thiệu Nhiên nên mới căm hận Diệp Nhu."

Lý Khuynh Tâm cảm tức giờ tay lên sẽ phải thưởng cho anh một cái tát, lần này Dạ Cảnh Triệt cũng không trúng chiêu, nhanh tay lẹ mắt nắm lấy tay cô, dùng sức kéo, người rơi vào trong ngực, một cánh tay quấn lấy hông của cô, Lý Khuynh Tâm kinh ngạc nhìn phản ứng nhanh chóng của anh, hoạt động thân thể muốn tránh thoát, lúc này, vũ khúc nhẹ nhàng chậm chạp vang lên.

Dạ Cảnh Triệt giữ eo cô, bàn tay nắm lấy tay cô, ánh mắt lưu luyến trên ngón tay thon dài trắng nõn, nói: "Chúng ta kết hôn lâu như vậy, ngay cả tay em anh cũng chưa cầm, lần đầu tiên mời khiêu vũ, nể mặt một tí."

Có lẽ là muốn giải thích tình cảm đối với Hạ Thiệu Nhiên, Lý Khuynh Tâm không có giấy giũa nữa, buông phòng vệ, thuận theo anh, thân thể vẫn còn cứng ngắc.

Dạ Cảnh Triệt mang theo cô cứng ngắc như cọc gỗ xoay tròn trong sàn nhảy, "Buông lỏng, chỉ là khiêu vũ mà thôi."

"Đi cùng với anh, không buông lỏng được."

"Em đang sợ?"

Tay quấn quít gia tăng sức lực, trên mặt Lý Khuynh Tâm lộ ra ác độc, "Tôi phải sợ anh?"

Dạ Cảnh Triệt lại gần, khuôn mặt gần như áp vào trên mặt cô, con ngươì đen nhánh trông vào mắt tím, nói từng chữ từng câu: "Em sợ, mình, yêu, anh."

Hơi thở nóng rực phun trên môi, cặp mắt kia, cùng với vẻ mặt anh nói chuyện càng xem càng giống Ảnh, không biết vì sao trái tim Lý Khuynh Tâm hoảng lên, nghiêm túc nói: "Nếu anh muốn chết cứ nói một tiếng."

Dạ Cảnh Triệt lui ra, "Có biết có rất nhiều cô gái chủ động ôm ấp yêu thương anh, yêu thích anh, ái mộ anh hay không? Chỉ có em, Lý Khuynh Tâm, coi anh thành con gà."

"Ai mà thèm, anh tìm người khác đi." Lý Khuynh Tâm trợn mắt, muốn rời khỏi nhưng Dạ Cảnh Triệt không giống thế, xoay người mang cô đến bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên, nói: "Mượn bạn nhảy của anh dùng một chút."

Lý Khuynh Tâm bị chuyển giao từ trong tay Dạ Cảnh Triệt đến trong tay Hạ Thiệu Nhiên, Dạ Cảnh Triệt nắm lấy tay Diệp Nhu, Lý Khuynh Tâm không hiểu nổi rốt cuộc Dạ Cảnh Triệt muốn làm gì, một đôi mắt đều chú ý hai người khiêu vũ theo âm nhạc.

Dạ Cảnh Triệt vừa nhảy vừa trò chuyện với Diệp Nhu, Diệp Nhu then thừng, mỉm cười nhìn anh, Dạ Cảnh Triệt cúi đầu không biết nói cái gì bên tai cô ta, Diệp Nhu dùng quả đấm nhỏ đánh bờ vai của anh, khoảng cách của hai người càng ngày càng gần, gần như muốn dính vào nhau, tay Dạ Cảnh Triệt đỡ trên eo cô ta càng ngày càng đi xuống.

"Cô gái của anh bị sờ soạng." Lý Khuynh Tâm bức dọc nhìn, nhú chặt mày, giày cao gót giẫm lên giày da của Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên bị đau, cau mày, cảm giác đau đi qua, lông mày ngọn núi buông ra, chẳng hề để ý ném ra một câu: "Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài."

"Sur huynh, bây giờ anh còn hóm hỉnh thế sao?"

"Xem như là tốt lắm."

"Thật không hiểu nổi đám đàn ông thôi các anh."

Lý Khuynh Tâm cũng không biết kiềm chế cùng dễ dàng tha thứ, dừng bước, nhìn Hạ Thiệu Nhiên suy nghĩ một lát, sai bước đi về phía đôi cầu nam nữ, kéo Diệp Nhu vút qua một bên, túm lấy cả vạt của Dạ Cảnh Triệt kéo ra ngoài. Dạ Cảnh Triệt dè cổ áo lại, bị buộc đi ra ngoài cùng cô.

Diệp Nhu không có đứng vững, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, may mà Hạ Thiệu Nhiên kịp thời đỡ cô. Diệp Nhu sửa sang lại quần áo, trợn mắt nói: "Em chỉ tùy tiện hân huyền mấy câu với Dạ tiên sinh, cô ấy lại làm thế, thật không có lễ phép, thiếu dạy dỗ."

Lâu cuối yên tĩnh, Tiểu Anh đứng ở phía trước cửa sổ, ngón trỏ viết tên một người trên cửa sổ thủy tinh. Trước đó Lý Khuynh Tâm nói, Hạ Thiệu Nhiên sẽ khuyh đảo vì sự lộ xác của cô, hối hận lựa chọn Diệp Nhu mà không quyết định chọn cô, sẽ ái mộ cô, nghĩ tới cô nhớ tới cô mọi lúc đều nhớ cô, không chiếm được, chỉ có thể khó chịu nghĩ ở trong lòng.

Nhưng cô trở nên đẹp, xinh đẹp đến mức ngay cả mình cũng sắp không nhận ra, ấy thế mà Hạ Thiệu Nhiên còn thờ ơ ơ hờ, lạnh lùng, dằn dặt, không có cảm giác nào.

Trong quá trình theo đuổi tình yêu, cô thủy chung đều là kẻ rượt đuổi không có quyền chủ động.

"Dinh dinh" Tiếng thang máy vang.

Thời gian này mọi người nên ở dưới lầu dự sinh nhật Diệp Nhu, ai sẽ đi lên, Tiểu Anh vội vàng núp mình.

Cửa thang máy mở ra, là Lý Khuynh Tâm và Dạ Cảnh Triệt. Bộ mặt Lý Khuynh Tâm tức giận nắm chặt cả vạt của Dạ Cảnh Triệt kéo anh ta ra khỏi thang máy, Dạ Cảnh Triệt bước chân lao đảo thiếu chút nữa ngã xuống, buông lỏng cả vạt một chút, vuốt vuốt cổ, thờ hờn hờn, cười nói: "Ghen!"

"Ăn cái đầu anh!" Lý Khuynh Tâm một quyền đánh vào bộ ngực anh, Dạ Cảnh Triệt dựa vào vách tường, che ngực, đau đến cau mày, "Vây phát cái gì?"

"Chê anh làm mất mặt." Lý Khuynh Tâm níu lấy cổ áo anh, âm thanh hung ác: "Chưa từng thấy phụ nữ ư? Rất đói khát à?"

"Chúng ta kết hôn hơn một năm, ngay cả hôn cũng không hôn qua, em nói xem anh đói khát bao nhiêu?"

"Có bụng đói ăn quàng đi chẳng nữa cũng không thể đụng con tiện nhân Diệp Nhu kia." Lý Khuynh Tâm cầm cái tay anh sờ mông Diệp Nhu lên hung hăng đánh tới hướng vách tường, "Bốp" một tiếng, đốt ngón tay Dạ Cảnh Triệt lập tức rách da rỉ ra tia máu.

Hít khí lạnh vào trong miệng, Dạ Cảnh Triệt cắn răng nói: "Thật ác độc!"

"Còn ác hơn đây!" Lý Khuynh Tâm cắn răng, sức lực mười phần đánh vào bụng Dạ Cảnh Triệt, Tiểu Anh nhìn thấy hình ảnh bạo lực thì lấy tay che mắt, tim gan run sợ mà di chuyển bước chân hướng về phía thang máy.

Lý Khuynh Tâm thính tai, chợt quay đầu lại nhìn, Tiểu Anh nặn ra nụ cười, "Hai người tiếp tục, tiếp tục." Dứt lời lắc mình vào thang máy.

Phụ nữ nên giống như Lý Khuynh Tâm, nên hung ác một chút với người đàn ông mới được.

Trong đại sảnh bữa tiệc ca múa mừng cảnh thái bình, Hạ Thiệu Nhiên khiêu vũ với Diệp Nhu, điện thoại di động trong túi rung động, Hạ Thiệu Nhiên buông Diệp Nhu ra đi tới một bên nghe.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười quái dị, Hạ Thiệu Nhiên cau mày hỏi: "Ai vậy?"

"Mai Tát Nhĩ Bí 7, BLACK, đã lâu không gặp."

Về mặt Hạ Thiệu Nhiên nghiêm trọng, ánh mắt sắc bén quét qua bốn phía, "Ôn chuyện sao?"

"Ha ha ha, nói chuyện vẫn ngắn gọn như vậy." Sau khi Mai Tát Nhĩ cười xong nói: "Nghe nói BLACK điên cuồng gây án khắp thế giới, tầm nhìn là kho vật chứng trong bốn cảnh sát ở Lạc Thành, tôi muốn cậu thuận tiện mang một ít đồ ra giúp tôi, không tính là gây khó dễ cho cậu nhỉ?"

"Bảo tôi làm việc giúp bí 7?" Hạ Thiệu Nhiên lạnh lùng nói: "Nghĩ cũng đừng nghĩ."

"VẬY CÁI MẠNG NHỎ CỦA CÔ GÁI CẬU YÊU MẾN KHÓ GIỮ ĐƯỢC RỒI." Ông nghe ngừng lại. Trong nháy mắt Hạ Thiệu Nhiên mờ mịt. Cô gái yêu mến nhất

Cô gái anh thích nhất

"Tiểu Anh!"

Vẫn bị giấu ở đáy lòng, cái tên giữ kỷ bị bật thốt lên, Hạ Thiệu Nhiên ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng Lạc Tiểu Anh ở trong đám, khuôn mặt vĩnh viễn đều không đổi sắc dù cho núi thái sơn có sụp đổ nay lại tràn đầy khăn trương cùng lo lắng. Anh đẩy ra mọi người, bước nhanh chạy ra đại sảnh, trong hành lang tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Anh, nhưng bóng dáng màu trắng giống như biến mất khỏi thế gian, làm cho người ta không tìm thấy.

Mai Tát Nhĩ sẽ không đường đột gọi điện thoại cho anh, nhất định là. Nhất định là chớp được Tiểu Anh. Hạ Thiệu Nhiên móc điện thoại ra gọi cho Lý Khuyết Tâm, ở tại lầu cuối cô căn bản đang chỉnh Dạ Cảnh Triệt nên không rảnh nghe điện thoại.

Hạ Thiệu Nhiên vừa nóng lòng lại nổi cáu, nghĩ đến thủ pháp tàn nhẫn biến thái của Mai Tát Nhĩ đối với con tin, lòng như lửa đốt, anh vội tới trước thang máy không ngừng ấn, trong lòng càng không ngừng cầu nguyện: Tiểu Anh ngàn vạn xin em đừng có chuyện.

"Dinh dinh" Cửa thang máy chậm chạp kéo ra, Tiểu Anh mặc quần áo màu trắng đứng ở chính giữa, gương mặt nhìn thấy Hạ Thiệu Nhiên thì sùng sốt.

Trong lòng ngực Hạ Thiệu Nhiên quay cuồng như sóng to gió lớn, thấy rõ người trước mắt là cô gái mình nhớ thương nhất lo lắng nhất thì không nói hai lời, nhào tới.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Tiểu Anh ngây ngô bị Hạ Thiệu Nhiên té nhào xuống đất, phía dưới là mặt đất thang máy lạnh lẽo cứng rắn, người đàn ông đè ép trên người vừa cao vừa nặng, trái tim hốt hoảng nhảy lên, ngực phập phồng, trong mắt hiện lên thất kinh. Hạ Thiệu Nhiên nhìn cô, từ lông mày đến mắt, từ mắt đến môi, vị trí lồng ngực không ngừng reo hò đánh trống, trái tim bị dọa đến bỗng an định lại, nếu cô có chuyện gì, anh đè nén, anh nhẫn nhịn, anh làm tất cả đều uống phí.

Giờ phút này, anh phải làm chút gì mới có thể khiến mình an tâm, làm chút gì, hôn cô?

Đúng, hôn cô.

Khoảnh khắc Hạ Thiệu Nhiên áp môi xuống, Tiểu Anh còn lơ mơ, bị động tiếp nhận anh. Nụ hôn này không êm ái ngọt ngào như lần đầu tiên anh hôn cô mà nó bá đạo, hung mãnh, vội vàng, như quét sạch cạy hàm răng cô ra xâm lấn khoang miệng của cô, môi lưỡi dây dưa.

Nụ hôn kịch liệt làm cho không người nào có thể chống đỡ, Tiểu Anh chỉ cảm thấy ngực có đốm lửa thiêu đốt, đốt cả người cô run rẩy. Cảm giác thật sợ hãi, tay nhỏ bé sờ loạn trên người anh, Hạ Thiệu Nhiên một tay bắt được tay nhỏ bé cứng đầu cứng cổ, tới đan xen, quấn quýt, nắm thật chặt ở chung một chỗ.

Thang máy không ngừng hạ xuống, con số màu đỏ từ bảy nhảy đến một, lại nhảy trở lại. Hai cặp môi dính thật chặt không có chút ý muốn tách ra.

"Dinh dinh" thang máy dừng ở lầu bảy, cửa mở ra.

Diệp Nhu kinh ngạc nhìn hai người hôn đến quên hết tất cả, nhìn bọn họ nắm chặt tay đi chung với nhau, không thể tin được sự thật trước mắt, trong mắt hiện lên ghen tỵ.

Cửa thang máy tự động khép lại, một nháy mắt kia mắt Hạ Thiệu Nhiên xuất hiện ánh sáng sắc bén.

Đầu óc thiếu dưỡng khí trầm trọng, Tiểu Anh choáng váng, Hạ Thiệu Nhiên buông cô ra, Tiểu Anh hít thở từng ngụm, môi bị hôn vừa đỏ vừa sưng, gương mặt cũng phỉm hồng, mắt long lanh, dịu dàng, bộ dáng khiến người thương yêu.

Môi Hạ Thiệu Nhiên hôn lên cô lần nữa, lần này rất mềm rất nhẹ, cảm giác rung động lồng ngực, hai môi hợp lại cảm giác tuyệt vời tựa như lần đầu tiên hôn vậy, trái tim khẽ run, vị chua vị ngọt tràn đầy lồng ngực, ngọt ngào giống như bị anh mang tới trời, nhẹ nhàng không kiềm chế được.

"Dinh dinh"

Thang máy dừng lại ở tầng mười hai.

Cửa kim loại chậm chạp mở ra, đứng ở cửa, đôi môi một nam một nữ đều có trình độ nứt khác biệt bỗng chốc giương mắt nhìn về phía người trong thang máy.

Đôi tay Lý Khuynh Tâm ôm ngực mà đứng bỗng mở to hai mắt.

Cả vạt khoác lên trên cổ, tay áo tây trang bị kéo, khoe miệng Dạ Cảnh Triệt nứt đầu lưỡi quét qua hàm răng, nhìn về phía Lý Khuynh Tâm.

"Khụ!" Lý Khuynh Tâm ho một tiếng.

Hạ Thiệu Nhiên dừng lại, động tác chậm rãi trên người Tiểu Anh, hai tay xuyên qua dưới nách cô, mang cô cúi mềm chân nhún ra, Tiểu Anh đỏ mặt cúi thấp đầu không dám nhìn bất luận kẻ nào. Lý Khuynh Tâm cùng Dạ Cảnh Triệt trước sau đi vào, Khuynh Tâm ấn phím tầng bảy, cánh cửa trên vách tường thang máy chiếu ra khiến cô mỉm cười.

Dạ Cảnh Triệt dùng đầu lưỡi liếm qua vết thương, ánh mắt liếc về phía cô.

Thang máy dừng lại ở tầng bảy, cửa mở ra, chỉ thấy Diệp Nhu đứng ở bên cạnh thang máy, mặt đầy nước mắt.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái.

Không khí có chút kỳ quái, Tiểu Anh vẫn cúi thấp đầu từ từ ngẩng đầu lên, thấy nước mắt trên mặt Diệp Nhu, tựa như có chậu nước lạnh dội từ trên đầu, lạnh đến bàn chân. Cô mê mang, không biết mình cùng Hạ Thiệu Nhiên làm như vậy là có lỗi hay không.

Lý Khuynh Tâm nhìn Diệp Nhu đặc biệt không vừa mắt, ra thang máy, bả vai đụng cô ta. Dạ Cảnh Triệt chịu đòn cũng không dám trêu hoa ghẹo nguyệt sờ mông người nữa, nhìn cũng không nhìn Diệp Nhu một cái, đôi tay cắm trong túi quần đuổi theo Lý Khuynh Tâm.

Tiểu Anh vừa muốn đi thì tay lại bị Hạ Thiệu Nhiên nắm.

Ba người cứ đứng đó mặt đối mặt, thái độ của Hạ Thiệu Nhiên đã nói rõ tất cả, Diệp Nhu thua trận, bước chân gấp gáp mà đi.

Hạ Trạch.

Trong sảnh, Diệp Nhu vừa khóc vừa chỉ trích Hạ Thiệu Nhiên: "Hạ Thiệu Nhiên, hôm nay là sinh nhật em, không thể nghĩ sẽ nhận được một phần hậu lễ lớn, em không thể tin được anh sẽ điên cuồng như thế, đề cô ta xuống đất hôn, sao anh có thể làm ra chuyện như vậy? Anh thích cô ta sao?"

"."

Hạ Thiệu Nhiên đứng phía trước cửa sổ, đưa mắt nhìn đêm khuya tối thui, im lặng không lên tiếng.

"Không dám thừa nhận sao?" Diệp Nhu vọt đứng lên từ trên ghế sa lon, tâm tình kích động ép hỏi: "Hạ Thiệu Nhiên, anh thích cô ta, nếu không sẽ không làm như vậy với cô ta, em nói đúng không hả? Anh nói chuyện đi chứ! Chẳng lẽ có bản lãnh làm lại không có bản lãnh thừa nhận sao? Hay anh chỉ là một phút nông nổi, vui đùa một chút với cô ta?"

Vui đùa một chút?

Người nào đang đùa?

Diệp Nhu thật sự chịu đủ rồi cái người vĩnh viễn làm cho người ta không đoán ra tâm tư này rồi, cô kích động la to: "Anh nói đi, em muốn chính miệng anh nói với em, trước giờ anh không thích cô ta, anh chỉ vui đùa một chút với cô ta mà thôi. Anh nói đi, nói đi chứ!"

Diệp Nhu la hét bức bách chọc giận Hạ Thiệu Nhiên.

Hạ Thiệu Nhiên giơ tay lên giữ chặt cổ mảnh khảnh của Diệp Nhu, dùng sức, trông mắt hung ác liếc nhìn nói từng chữ từng câu: "Tôi thích cô ấy, cô nghe kỹ cho tôi, người tôi thích là cô ấy, vẫn luôn là cô ấy."

"Ách!" Mặt Diệp Nhu đỏ bừng, nháy mắt mấy cái, động động môi, nửa ngày không có khắc ra một chữ. Không chỉ có Diệp Nhu bị kinh sợ, ngay cả Tiểu Anh cùng Lý Khuynh Tâm nằm ở ngoài cửa nghe lên cũng bị Hạ Thiệu Nhiên đột nhiên thổ lộ làm cho kinh sợ.

Này, quá không phù hợp với cá tính trầm lặng của anh.

Nhịp tim của Tiểu Anh đập mạnh, Hạ Thiệu Nhiên là người đàn ông dần dần tiến nói ngay cả câu dễ nghe cũng khó khăn khắc ra miệng, vừa mở miệng đã nói thích cô. Tiểu Anh cảm động sắp khóc, đôi mắt đỏ đỏ, cắn chặt môi dưới không để cho mình phát ra âm thanh.

Trong cửa, Diệp Nhu bức mình đến đường cùng, nhủ chặt chân mày nhìn Hạ Thiệu Nhiên nói: "Vậy còn em? Anh chưa từng thích em ư?"

"Không có." Lời nói thật, lúc ban đầu chỉ là ấn tượng tốt, cảm giác của Hạ Thiệu Nhiên đối với Diệp Nhu vẫn dừng ở chỗ ấn tượng tốt.

"Hạ Thiệu Nhiên! Anh thật là tàn nhẫn." Diệp Nhu quay mặt qua chỗ khác gạt nước mắt, "Em biết rõ nên làm như thế nào, em sẽ rời khỏi, ngày mai sẽ đi, thành toàn cho hai người."

Hạ Thiệu Nhiên không nói lời nào, lướt qua cô đi hướng cạnh cửa. Diệp Nhu thoát nhìn vô tội lại đáng thương, cúi đầu xoa bụng lâm bầm: "Cục cưng, ba không quan tâm chúng ta rồi."

Tay mới vừa chạm vào cửa, ánh mắt Hạ Thiệu Nhiên rét lạnh, dừng lại mấy giây sau đó cảm tức kéo cửa chính ra. Tiểu Anh đứng đối diện anh.

"Chúc mừng anh sắp làm ba." Tiểu Anh rung rung nói xong, nhấc chân bỏ chạy.

Lý Khuynh Tâm không chê loạn mà cười nói: "Nhanh thế đã làm ba rồi, chúc mừng anh, sư huynh."

Hạ Thiệu Nhiên trừng mắt nhìn cô, sai bước đuổi theo Tiểu Anh.

Tiểu Anh vừa gạt nước mắt, vừa chạy, mặc dù đã sắp lập xuân, thời tiết vẫn rất lạnh, gió lạnh như muốn xuyên thấu thân thể, lạnh giá thấu xương.

Hạ Thiệu Nhiên đuổi theo cô, kéo tay cô ôm vào trong ngực, Tiểu Anh càng gầy dựa càng không thuận theo, anh ôm càng chặt.

"Buông em ra."

"Không thả."

"Buông ra." Tiểu Anh vùng mạnh quả đấm.

"Không thả." Hạ Thiệu Nhiên nói chết không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Cây kim đâm vào mạch máu, thuốc chảy vào, xâm nhập máu, cấp tốc lan tràn, Tiểu Anh nháy nháy mắt, mí mắt tối sầm lại, thân thể mềm nhũn ra.

Cánh quạt cuộn lên gió lớn, máy bay trực thăng bay khỏi mặt đất, càng lên càng cao.

Cũng trong lúc đó, đường nhỏ vắng lặng bên cạnh, trong Wít màu trắng, Dạ Cảnh Triệt đặt Diệp Nhu trên cửa kính xe, gương mặt tuấn tú lại gần.

"Dạ Cảnh Triệt!" Diệp Nhu trợn mắt quát bảo ngưng lại: "Hôn tôi anh nhất định phải chết."

Khóe môi Dạ Cảnh Triệt khẽ cong, lộ ra nụ cười mê người, "Con người của tôi cái gì cũng sợ, nhưng lại không sợ chết."

"Anh, đừng tới đây!" Diệp Nhu sợ hãi.

Cánh môi mỏng lạnh lẽo lên, trái tim Diệp Nhu run lên, con người không khỏi phóng đại, lông mi thật dài không tự chủ được nháy hai cái.

"Bởi vì là em." Lời nói của Dạ Cảnh Triệt ngấm vào trong miệng, mơ mơ hồ hồ hòa vào nụ hôn, nhưng Diệp Nhu lại nghe rất rõ ràng, cô bị bốn chữ này làm rối loạn tâm tư, người cũng bị chìm vào mê hoặc.

Ấm ướt mềm mại xâm nhập làm cô hiểu được mình đang bị người cường hôn, tính phản xạ ra quyền, gần tới gò má có đường cong đẹp đẽ thì quả đấm hung hăng bị bóp chặt đặt tại cửa xe. Diệp Nhu trợn to hai mắt, trái tim nhảy thình thịch, chấn động về phản ứng cực nhanh của anh.

Môi lưỡi hăng say cạy hàm răng ra, bá đạo dây dưa với cô. Thật quá điên cuồng, Diệp Nhu không chịu đựng được kích thích giác quan mãnh liệt chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng lên, càng ngày càng không còn hơi sức, cũng sắp không thở nổi, loại cảm giác đó giống như bị ai đó lấy đi 400CC máu, cô sẽ chết sao? Vì sao cảm giác mình nhẹ bằng.

Dạ Cảnh Triệt buông cô ra trước lúc cô hít thở không thông, con người càng đen bóng nhìn chằm chằm vết sẹo nhỏ lộ ra trên cánh môi hồng nói: "Nghe

nói, cả đời người đàn ông chỉ muốn ăn hai mươi tám lần soi môi của cô gái." Đầu ngón tay lau ấn ký màu đỏ dính bên khóe môi, đưa lưỡi ra liếm, bộ dạng hấp dẫn. "Nếu như là em, anh nguyện ý ăn nhiều hơn, 38 lần, 48 lần, hoặc là nhiều hơn nữa."

Môi Dạ Cảnh Triệt áp tới lần nữa, nụ hôn rất sâu đi qua, Diệp Nhu dựa cửa sổ xe thờ hồn hể, tình triều không khỏi bắt đầu khởi động ở đáy lòng, từng con sóng liên tiếp. Dạ Cảnh Triệt liếm ngón tay chạm tới chỗ bị thương trên môi cô hỏi: "Làm sao vậy?"

Diệp Nhu tức giận nói: "Bị chó cắn."

Dạ Cảnh Triệt nhếch khóe miệng, lần nữa dán môi gần, quả đấm của Diệp Nhu vừa muốn đánh trúng gò má anh tuấn của anh, "cạch cạch" hai tiếng, hai người đồng thời ngừng động tác, nhìn hướng phát ra tiếng, về mặt Diệp Nhu cứng đờ, sắc mặt của Dạ Cảnh Triệt u ám.

Vài cây súng lục nhắm ngay đầu hai người, hai bên cửa xe đồng thời bị mở ra, hai người bị buộc xuống xe.

.

Trên cổ tay Tiểu Anh truyền tới cảm giác đau làm cho tỉnh ngủ, miễn cưỡng mở mắt ra, trong tầm mắt mờ lung phát hiện mình đang ở trong gian phòng xa lạ. Đôi tay bị buộc bằng dây thừng, lôi kéo làm đau cánh tay giống như không phải của mình. Tiểu Anh lắc lắc đầu, ép buộc mình tỉnh táo chút.

"Đã tỉnh." Trong phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nữ êm ái. Tiểu Anh giật mình, nghiêng đầu nhìn, Diệp Nhu dĩ nhiên cũng ở bên cạnh, tay cô ta bị trói treo lên bằng dây thừng.

"Cô cũng bị bắt?" Tiểu Anh hỏi.

Diệp Nhu cho cô một ánh mắt người ngu ngốc, nói: "Nhóm người kia bắt hai bọn mình tới, đoán chừng là muốn nhìn xem Hạ Thiệu Nhiên sẽ cứu ai trước tiên." Diệp Nhu thần nhiên cười: "Cô đoán xem anh ấy sẽ cứu ai trước tiên?"

Tiểu Anh không trả lời vấn đề của cô ta mà hỏi ngược lại: "Hình như cô không sợ chút nào?"

"Tôi biết rõ anh ấy sẽ cứu tôi trước, bởi vì tôi mang thai con của anh ấy. Ha ha!" Diệp Nhu hả hê nói.

Nụ cười của Diệp Nhu ở trong mắt Tiểu Anh đặc biệt chói mắt, quay đầu đi chỗ khác lẩm bầm: "Đúng thế! Phụ nữ có thai lớn nhất, ngồi xe buýt đều có ghế ngồi chuyên cho phụ nữ có thai, cứu người cũng phải cứu phụ nữ có thai trước." Lòng chua xót, đôi mắt ửng hồng, Tiểu Anh dùng sức nháy nháy mắt, ép nước mắt trở về, quay đầu nói: "Chúng ta phải nghĩ biện pháp chạy đi, không thể để cho Hạ Thiệu Nhiên bởi vì chúng ta mà bị những tên bại hoại kia định đoạt."

Diệp Nhu hừ cười nói: "Chớ đại đột, nơi này là Lạc Thành, tổng bộ tập đoàn bí 7, khắp nơi đều là sát thủ máu lạnh vô tình, đừng nói tôi hay cô, ngay cả con ruồi cũng khó mà bay ra ngoài."

"Cái gì?" Tiểu Anh kinh ngạc, không ngờ mình ngủ một giấc thế nhưng đến nước M, "Hạ Thiệu Nhiên biết chúng ta bị bắt chứ?"

"Ừ Hàaa...! Bây giờ đang trên đường chạy tới, biết tôi bị bắt thì vô cùng lo lắng!" Diệp Nhu cố ý nói những lời chọc giận Tiểu Anh.

"Vậy à?"

Cửa phòng giam bị mở ra từ bên ngoài, trong nháy mắt Tiểu Anh căng thẳng thần kinh, mắt thấy một người đàn ông trung niên vóc dáng khôi ngô đi tới, con ngươi màu nâu đảo quanh qua lại giữa mình và Diệp Nhu. Nhớ tới trước khi gặp gỡ Diệp Nhu, trước nay chưa có cảm giác sợ xông lên đầu, theo bước chân tiến tới gần của người đàn ông, trong đồng tử hiện lên sợ hãi. Tiểu Anh sợ, mình sẽ bị đối đãi giống như Diệp Nhu ba năm trước.

Cái bóng khổng lồ che trên đỉnh đầu, Tiểu Anh hoảng sợ quát ngưng lại: "Ông đừng tới đây."

Mại Tát Nhĩ lại gần khuôn mặt nhỏ trắng bệch, "Sao thế, cô sợ?"

Mùi rượu phun tới đây, Tiểu Anh cau mày lông mày, tay bị dây thừng thắt đến mài hồng da, "Tránh ra, cách xa tôi, ông mà dám đụng đến tôi, BLACK, không, tôi sẽ giết ông."

"Ha ha!" Mại Tát Nhĩ cười như điên giống như nghe được chuyện cười, "Làm sao giết tôi đây, đừng nói cô, ngay cả đạo tặc BLACK cũng không làm gì được tôi." Mại Tát Nhĩ nhìn về phía Diệp Nhu, "Nói cho dựa dẫm kia, nếu BLACK có thể giết được tôi, ba năm trước đây đã giết rồi."

Diệp Nhu cong môi cười yếu ớt không lên tiếng, đáy lòng rõ hơn so với ai khác, Hạ Thiệu Nhiên không có giết người, vì không ai ép anh đến mức giết người.

Tiểu Anh nhìn Diệp Nhu, lại nhìn Mại Tát Nhĩ, đột nhiên cảm thấy không khí giữa hai người rất không tầm thường. Mại Tát Nhĩ liếc Diệp Nhu một cái, ánh mắt rơi vào trên bộ ngực nhô lên của Tiểu Anh, trong lòng Tiểu Anh kêu to không ổn. Tầm mắt Mại Tát Nhĩ quét qua áo ngủ gấu to lớn, chán ghét nói: "Tôi không có hứng thú gì đối với cô gái nhỏ nuôi dưỡng không tốt."

Ừm!

Nghe ông ta nói lời này, trái tim Tiểu Anh hạ xuống, chưa đến một giây sau, lại lo lắng cho Diệp Nhu, bàn tay háo sắc của Mại Tát Nhĩ đã phủ lên bộ

ngực cao vút của Diệp Nhu.

"Này! Cô ấy là phụ nữ có thai!" Tiểu Anh trừng trừng mắt nói. Mạ Tát Nhĩ nghiêng đầu, "Cô muốn thay thế cô ta sao?"

Ánh mắt Tiểu Anh tràn đầy kinh khủng rù rèm mắt xuống, trong lòng ờ nói xin lỗi đối với Diệp Nhu. Cô còn không có can đảm lớn mạnh cùng giấc ngộ hy sinh sự trong sạch của mình đi cứu tình địch.

Mạ Tát Nhĩ quay đầu trở lại, bàn tay hung hăng nắm Diệp Nhu, Diệp Nhu bị đau hừ ra một tiếng, âm thanh kia nghe vào trong lỗ tai Tiểu Anh thì quá kỳ quái, không tự chủ giương mắt nhìn. Giờ phút này từ bên trong hai cánh môi đỏ khê nhếch của Diệp Nhu phát ra tiếng kêu khó nhin, nhưng thái độ của cô ta cũng rất hưởng thụ, Mạ Tát Nhĩ vuốt ve càng nhiệt tình, cô ta lại càng vui thích.

Bất kỳ cô gái nào gặp phải loại chuyện như vậy cũng sẽ giãy giụa kịch liệt phản kháng, đem hết toàn lực bảo vệ trong sạch của mình, Diệp Nhu biểu hiện quá khác thường, chẳng lẽ đúng như Khuyên Tâm từng nói, cô ta là người của bí 7.

Hai cánh tay Diệp Nhu bị treo ngược lên bị Mạ Tát Nhĩ chà đạp hai mắt trở nên mê mị, hai gò má ửng hồng, rên rỉ ra tiếng. Mạ Tát Nhĩ gạt cái áo lót màu đen ra cúi đầu vào trước ngực cô, răng nhọn cắn vật mềm mại, cảm giác đau khiến Diệp Nhu kêu ra tiếng.

Còn cô nàng Tiểu Anh nào dám nhìn hình ảnh mắc cỡ này, vội vàng quay mặt qua chỗ khác, nhắm chặt hai mắt, trong lòng buồn bã: chú ý ảnh hưởng một chút có được hay không!

"Cậu ta cũng chơi đùa em như vậy sao?" Mạ Tát Nhĩ phát ra lời nói, Tiểu Anh vênh tai lắng nghe Diệp Nhu trả lời. Diệp Nhu cười duyên, "Đúng vậy! Anh ấy đối với tôi như vậy, ha ha!"

Lòng Tiểu Anh như đao cắt.

Diệp Nhu rất hả hê, nhìn về phía Tiểu Anh, lộ ra nụ cười thắng lợi. Mạ Tát Nhĩ bị chọc giận, ngón tay đâm cô. Cười duyên bị tiếng kêu kinh sợ thay thế, Diệp Nhu kêu lên: "Mạ, nhẹ một chút, nơi này có con của anh!"

Mạ Tát Nhĩ mắng: "Ai biết thư hoang dã này của người nào, thứ hàng hóa ti tiện!"

Cái gì? Đứa bé?

Đứa bé kia không phải của Hạ Thiệu Nhiên sao?

Tiểu Anh tròn to hai mắt, vội vàng quay đầu, tay nắm đen to của Mạ Tát Nhĩ đang đặt ở hạ thân Diệp Nhu. Trời! Cả khuôn mặt Tiểu Anh cũng hồng tháu. Ánh mắt mê ly của Diệp Nhu cũng chú ý tới cô, nũng nịu cười quyến rũ nói: "Cô gái nhỏ xem, sẽ học theo cái xấu đấy!"

Mạ Tát Nhĩ không hài lòng vì Diệp Nhu không chuyên tâm, ngón tay tấn công mạnh, cảm giác mạnh liệt đột kích tới, Diệp Nhu đã không để ý tới đứa bé hay không, um um ư ư kêu lên.

Âm thanh rút ra đưa vào cùng tiếng kêu dâm lăng không ngừng vang lên bên tai, Tiểu Anh nhắm chặt hai mắt, trong lòng mắng cầu nam nữ biến thái.

Một phen tấn công mạnh xuống, Diệp Nhu đi đứng xụi lơ, đồ mờ hồi lâm ly, Mạ Tát Nhĩ rút tay ra, cời dây thừng trên cổ tay Tiểu Anh. "Ông muốn làm gì? Buông tôi ra." Trên tay ông ta còn lưu lại dịch trong thân thể Diệp Nhu, mùi hương kỳ quái khiến Tiểu Anh chán ghét tránh né, Mạ Tát Nhĩ nào cho cô càn rỡ, bàn tay giờ lên túm cổ áo cô kéo đến hướng cửa.

Tiểu Anh vừa giãy giụa vừa la ầm lên: "Diệp Nhu, cô gái xấu, lại dám lừa gạt tình cảm của BLACK, để cho anh ấy đau lòng, ngàn vạn đừng rơi vào trong tay tôi, tôi sẽ khiến cô chết đẹp mắt."

"Két" Cửa bị mở ra, Tiểu Anh bị ném trên mặt đất, Mạ Tát Nhĩ nói với người da đen đứng sừng sững ở cạnh tường: "Cho cậu, tận tình hưởng dụng." Dứt lời, đóng cửa lại. Mạ Tát Nhĩ lại tới bên cạnh Diệp Nhu, tháo quần áo ra, nâng bắp đùi trắng mịn của Diệp Nhu, chống đỡ mình, chọt đâm vào.

"A!" Cự vật xâm lấn, Diệp Nhu hít sâu một hơi, "Nhẹ một chút, nhẹ một chút, cẩn thận làm hại con anh." Mạ Tát Nhĩ tiến mãnh liệt: "Con tôi? Em cũng đã từng làm với BLACK, tôi xem không chừng là của cậu ta."

Diệp Nhu tức giận: "Tên khốn kiếp, lúc em trở lại bên cạnh anh ta thì cũng đã mang thai!"

"Mang thai con của ông đây còn dẫn dụ người đàn ông khác, mẹ kiếp, em thật thiếu 'làm'." Mạ Tát Nhĩ đỡ mềm eo của cô ép hỏi: "Nói, có phải em động lòng cậu ta rồi hay không? Há?"

"Không có, em chỉ không cam tâm, còn có người đàn ông không đồ sập vì em, umh. Quá sâu!"

"Còn muốn thử lại sức quyến rũ của mình lần nữa?" Mạ Tát Nhĩ nảy sinh ác độc đứng thẳng động.

Diệp Nhu chau chặt chân mày, tựa như đau mà như không phải đau bộ dáng lại rất hưởng thụ, thờ gấp dứt quãng nói: "Em nhất định muốn, xem ai là người cười đến cuối cùng."

"Ti tiện, tôi thấy em thích cậu ta!"

.....

Trong cửa cầu nam nữ đóng cửa làm tình. Ngoài cửa, Tiểu Anh bị gã Châu Phi quanh thân đen nhánh xách cổ áo kéo dọc theo hành lang dài. Tay được tự do, một đôi mắt to chuyển quanh, quan sát địa hình tổng bộ bí 7, tìm kiếm cơ hội thoát thân.

Gã Châu Phi mới vừa đi tới ngã ba, xương sườn bên trái chột đau nhói, nhẹ buông tay, Tiểu Anh bắt được cơ hội. Vu hồi vận vẹo trong hành lang âm u, Tiểu Anh bước chân trần liêu mạng chạy về phía trước, gã Châu Phi đuổi theo kêu la ở phía sau, hai người kinh động bọn sát thủ chìa ra canh giữ của bí 7.

Tiểu Anh bị ép đến trong góc, nhìn đăm đăm ba người đàn ông, từng bước từng bước lui về phía sau, bỗng dừng, dưới chân dẫm lên đồ cứng rắn, đồng thời sau lưng cũng đụng vào cái gì, phía sau cổ lạnh, cảm giác kia phải Người, người đàn ông, không, là quý.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Tiểu Anh kinh sợ, đối diện là người cao lớn nước ngoài khiến cô hoảng sợ, Tiểu Anh thấp thòm trong lòng, hoài nghi đứng sau lưng mình không phải là loài người mà là quái thú, đứng cảm nghiêng đầu, giương mắt nhìn, trong góc phía sau mình thật có một người đàn ông.

Bởi vì nguyên nhân tia sáng, người đàn ông núp ở trong bóng tối, mặt mũi mờ mờ, chỉ có một con ngươi phiếm ánh xanh sáng ngời ở trong bóng tối cực kỳ u tối, giống như mắt động vật nào đó, là lang, giống như mắt lang.

Gã nước ngoài kính cẩn lễ phép kêu một tiếng: "Hắc Lang đại nhân!"

Ách!

Thật sự là lang ư?

Hi vọng chẳng lẽ là sắc lang.

Tiểu Anh nghĩ thầm.

Người đàn ông được gọi là Hắc Lang giờ khuỷu tay lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ghì chặt cổ Tiểu Anh, cúi đầu, lỗ mũi hít hà đỉnh đầu tản ra mùi hoa thơm ngát, hải lòng mở miệng nói: "Đây là bữa ăn khuya đưa cho tôi sao?"

Hắc Lang thế chỗ vị trí đệ nhất sát thủ của Linh Cầu, trình độ hung tàn so với Linh Cầu chỉ có hơn chứ không kém. Ngay cả đại BOSS Mại Tát Nhĩ cũng e ngại thủ đoạn âm ngoan, nề mặt một tí. Mấy tiểu Cầu nào dám lỗ mãng, coi như thịt béo vào trong miệng cũng phải phun ra.

Gã châu Phi gật đầu khom lưng: "Tận tình hưởng dụng."

Hắc Lang siết cổ Tiểu Anh tiến vào trong bóng đen ẩn náu trong cửa, sau khi đóng cửa mới buông lỏng cánh tay ra. Tiểu Anh xoa cổ ho khan, dưới ánh đèn sáng choang mới nhìn rõ bộ dáng người đàn ông, tóc dài, bím tóc, con mắt màu xanh lục lạnh lùng tĩnh mịch, sống mũi cao, đường cong cằm cực kỳ đẹp mắt, anh ta là con lai, hình dáng ngũ quan rõ ràng thâm thúy, gương mặt rất đẹp, giống như shoujo manga mới phải xuất hiện.

Người đàn ông nhìn tốt thế này, thế nhưng cũng là căn bã cho bí 7. Haizz! Tiểu Anh thở dài, lần nữa nhắc lại, hi vọng chẳng lẽ là sắc lang.

Hai con ngươi màu xanh lục tĩnh mịch của Hắc Lang đánh giá cô từ trên xuống dưới, Tiểu Anh nặn ra nụ cười còn khó coi hơn so với khóc nói: "Tôi đoán, anh nhất định không có hứng thú đối với cô nương nuôi dưỡng không tốt?"

"." Hắc Lang xoay người, chân dài di chuyển, đi tới trước máy vi tính, khom lưng điểm kích con chuột, ở phần tìm kiếm gõ mấy chữ, Enter, màn ảnh nhảy ra video, âm thanh cho lớn nhất.

Trong clip Diệp Nhu lớn tiếng kêu cứu gào khóc, bàn tay Mại Tát Nhĩ vô tình phủ trên da mịn thịt mềm, xé rách y phục, làm chuyện đồi bại, cả căn phòng đều tràn ngập bạo lực giao hợp với âm thanh kỳ quái.

Người trong tập đoàn Bí 7 đều là biến thái sao?

Tiểu Anh tiện tay nhặt dao gọt trái cây trong mâm đựng trái cây tùy thời chuẩn bị bảo vệ trong sạch của mình, Hắc Lang lại xoay các đồng hồ đo, sờ nâng điện thoại di động trên bàn, đeo ống nghe lên, ngồi vào trên sofa, đầu không giương mắt không nháy mắt chơi đùa trò chơi trên di động.

Ngoài cửa, gãi nước ngoài ghé vào cạnh cửa nghe một lát, không chịu nổi tiếng kêu dầm dề cùng thờ đốc nồng đậm, vội vã rời đi.

Tiểu Anh rút ra khăn giấy từ hộp giấy trên bàn trà nhét chặt vào lỗ tai, âm thanh kỳ quái làm cho người ta tim đập mặt đỏ vẫn chui thẳng vào trong lỗ tai, quây đến lòng người hồ hết loạn lên, nghĩ thầm Diệp Nhu cũng rất đáng thương.

Chợt một tia cười quyến rũ truyền vào trong lỗ tai, Diệp Nhu cười khanh khách nói: "BLACK đại ngốc đó nhất định sẽ vô cùng đau đớn bởi vì em bị anh cưỡng ép, ha ha ha!"

Nghe xong lời này, Tiểu Anh đứng lên, đi tới trước máy vi tính, trong màn hình Diệp Nhu nhún động không ngừng cười trên người Mại Tắt Nhĩ.

Thì ra ba năm trước đây Diệp Nhu cũng là tên lừa gạt. Hạ Thiệu Nhiên đáng thương lại bị lừa lâu như vậy.

Tiểu Anh hận nghiêng răng nghiêng lợi, tiện tay cầm lấy tách cà phê bên cạnh bàn đội vào trên màn hình, "Tên biến thái! Đi chết đi!" Chát lỏng màu nâu chảy xuôi xuống theo màn ảnh, về mặt Diệp Nhu hương thụ mờ nhạt.

Người tâm địa thiện lương, xấu xí cũng là xinh đẹp, người lòng dạ ác độc, xấu xí cũng là xinh đẹp.

Lúc này trên mặt Diệp Nhu trong màn hình, trên thân thể đều là nước cà phê, không biết cái gì còn kêu lung tung giãy dụa, nói bao nhiêu xấu xí có bấy nhiêu xấu xí.

Nghĩ đến Hạ Thiệu Nhiên áy náy vì cô ta, ba năm không kết giao bạn gái, một ly cà phê là lợi cho cô ta, trong lòng không hết hận Tiểu Anh cầm gạt tàn thủy tinh trên bàn lên đập tới phía đồng hồ đo.

"Bùm" Sau một tiếng vang thật lớn, mang tai rớt cuộc thanh tịnh.

Bộ mặt đen xám vẻ mặt cứng ngắc, Tiểu Anh máy móc quay đầu nhìn về phía Hắc Lang trên ghế sa lon, cứng đờ giật nhẹ khóe miệng. Hắc Lang nhìn cô, bất đắc dĩ rút ra ống nghe, cùng y phục trên giường ngủ.

"Này, anh phải ngủ sao? Tôi làm thế nào?" Tiểu Anh ngồi chồm hổm xuống bên giường, hai cái cánh tay quy củ đặt lên giường đệm tì cằm, nói: "Thành thật mà nói, có phải anh nhận ủy thác của người khác đến giúp đỡ tôi hay không?"

Mí mắt Hắc Lang khép chặt không ứng tiếng.

"Làm người tốt đến cùng, giúp tôi chạy đi có được hay không?"

"."

"Van cầu anh, làm người tốt đến cùng, thả tôi đi ra ngoài, tôi nhất định sẽ báo đáp anh."

"."

"Bằng không anh cho tôi gọi điện thoại cũng được?"

"."

"Này!" Tiểu Anh đưa ngón trỏ ra chọc tay anh ta nói: "Rốt cuộc có được hay không?"

Người xa lạ đụng vào, khiến Hắc Lang rất không vui mừng, chợt mở mắt ra, mắt xanh tĩnh mịch dọa Tiểu Anh giật mình, cong môi hí mắt, cười với anh ta.

Khuôn mặt nhỏ nhem nhuốc, mặt mày cong cong hình trăng lưỡi liềm, gò má có lúm đồng tiền nhỏ thật sâu, cô gái bình thường hình dáng không gì đặc biệt, trên người lại có phong cách ấm áp làm cho người ta an tâm, nhất là khi cười, con ngươi sáng trong, nụ cười rạng rỡ, khiến ngôi sao mất sắc.

Hắc Lang rốt cuộc suy nghĩ ra tại sao cô đáng tiền như vậy.

"Giúp tôi một chút có được không?"

Hắc Lang trực tiếp cự tuyệt. "Không được."

Tiểu Anh nháy nháy mắt đáng thương nói: "Van anh, bây giờ tôi chỉ có thể trông cậy vào anh thôi."

"Không được."

"Aish!" Tiểu Anh than thở, "Vậy tôi hỏi anh tại sao cứu tôi."

"Tiền."

"Tiền? Cái này càng dễ làm rồi, chúng ta bàn giao dịch, anh thả tôi ra ngoài, tôi trả tiền cho anh."

"Bao nhiêu?"

"Cái này." Tiểu Anh vẫn thật không biết mình trị giá bao nhiêu phân lượng, quan trọng nhất là mình không có tiền thì nói giao dịch cùng người ta thế nào.

Hắc Lang thấy cô do dự, duỗi ngón tay ra viết xuống giường một con số, Tiểu Anh thấy đơn vị ngàn vạn, con người cũng sắp muốn rút ra từ trong ánh mắt, kinh hô: "Trời ơi, coi như bán tôi một trăm lần cũng không được nhiều tiền như vậy!"

Hắc Lang ném ra một câu: "Thấp hơn số này thì khỏi cần nói chuyện!"

"A!" Tiểu Anh không muốn buông tha cơ hội chạy thoát duy nhất, tiếp tục cầu khẩn: "Đừng như vậy, thương lượng lại nhé!"

Hắc Lang quay người đi, "Có người ra giá trên trời, bảo vệ an toàn cho cô, an tâm đợi ở đây, không có việc gì!"

"Hà?" Tiểu Anh chuyển con người nghĩ, tất cả có lẽ là Hạ Thiệu Nhiên đã sớm an bài tốt, vậy anh có lẽ đã biết Diệp Nhu là người của bí 7 ư? Nghĩ đến Hạ Thiệu Nhiên không cần tiếp tục áy náy vì Diệp Nhu xảy ra chuyện, có thể một lần nữa đứng ở dưới ánh mặt trời nói yêu thương cùng mình, khóe miệng không tự chủ toét ra, cười khúc khích.

*

Ánh trăng chiếu khắp bầu trời thành thị, Diệp Nhu bước ra từ phòng tắm, trước gương to thay váy khêu gợi, kiễng gót chân, đạp bước liên tục lắc lắc mông, đi tới phòng dưới đất.

Cửa sắt lớn đẩy ra, bên trong nam nữ dựa chung một chỗ bình tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng mờ mắt ra. Dạ Cảnh Triệt nhìn cô gái vạm vỡ lắc mông đi giày cao gót đi tới, huyết khí, "Suýt!"

Xuất hiện đồng thời hai Diệp Nhu, trên mặt Dạ Cảnh Triệt không có nửa điểm ngạc nhiên, ngược lại bình chân như vại, đôi con người quét tới quét lui trên mặt hai người, cái gọi là Diệp Nhu rất tức giận, giày cao gót hung hăng đạp trên mặt đất. Cô đi tới bên cạnh hai người, ngồi chồm hổm, móng tay thoa son đỏ sậm chỉ khoi cầm cô gái có gương mặt giống mình như đúc nói: "Lý Khuynh Tâm, không ngờ cô cũng có ngày rơi vào trong tay tôi, ha ha!"

Lý Khuynh Tâm nhìn về phía Dạ Cảnh Triệt, ánh mắt Dạ Cảnh Triệt có chút phức tạp, làm cho người ta xem không hiểu, Lý Khuynh Tâm khép hờ mắt, tiện tay đánh rơi tay Diệp Nhu. Từ dưới quai hàm lộ xuống mặt nạ mỏng như da, lộ ra diện mạo như trước. Dạ Cảnh Triệt chăm chú nhìn vào gương mặt thân bí làm cho người ta khuynh đảo, cười híp mắt mở miệng nói: "Anh không có hôn lầm người."

Lý Khuynh Tâm bỗng chốc tròn to con người nhìn anh, kéo nhẹ khóe miệng, cô nói với Diệp Nhu: "Muốn đánh muốn giết cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được, nhưng chuyện này không có quan hệ gì với anh ta, thả anh ta."

Dạ Cảnh Triệt nói: "Anh không đi."

"Anh." Lý Khuynh Tâm tròn mắt.

"Bà xã, anh muốn đi cùng với em."

Dạ Cảnh Triệt nói lời khiến Lý Khuynh Tâm lộ vẻ xúc động, đáy lòng hơi nhộn nhạo, một dòng nước ấm bao quanh cả buồng tim.

Diệp Nhu nhìn nam nữ liếc mắt đưa tình, phi nhỏ: "Phi! Dạ Cảnh Triệt thiết thời cho anh chính là người giàu nhất thành phố T, thật hèn, anh nói xem có phải anh có khuynh hướng bị ngược hay không, người ta căn bản không xem anh là đàn ông, mỗi ngày được người ta phục vụ quyền cước, anh còn theo sát phía sau, anh nói xem anh hèn hay không?"

"Bốp" Bàn tay đánh vào trên mặt Diệp Nhu, trong cơn giận dữ Lý Khuynh Tâm phát tay, người đàn ông cao lớn đi theo Diệp Nhu tiến vào túm cánh tay cô ta, nòng súng lạnh lẽo chống trên trán cô ta.

Diệp Nhu lau vết máu bên khóe miệng, một cước đá lên trên bụng Lý Khuynh Tâm, đau đến cô toát ra mồ hôi lạnh. Đáy mắt Dạ Cảnh Triệt thoáng hiện lăm lăm, tay nắm thành quyền, hết sức nhẫn nhịn.

"Hàng rề!" Diệp Nhu đoạt lấy súng lục từ trong tay một gã thuộc hạ khác, lên cò, hòng súng chống đỡ hương mặt của Dạ Cảnh Triệt, từ từ dời xuống, "Ngày sinh nhật tôi không phải là muốn hẹn thời gian cùng nhau chơi đùa sao? Tôi thấy hôm nay thật thích hợp, chơi trước mặt vợ anh."

Hòng súng đi tới giữa hai chân Dạ Cảnh Triệt, đứng một cái, Diệp Nhu nói: "Hôn tôi." Dạ Cảnh Triệt lạnh lùng nhìn cô, hết sức khống chế tay của mình không vận cổ cô ta.

"Nhanh lên một chút, không muốn thấy cô ta chết ở trước mặt anh thì nhanh hôn tôi." Diệp Nhu kêu gào.

Lý Khuynh Tâm rống: "Dạ Cảnh Triệt, anh dám, có tin tôi phỉ bô anh hay không?" Sau lưng chợt bị đánh một cái, đau đến mức cô té quỵ xuống đất.

Dạ Cảnh Triệt cắn răng, nói với Diệp Nhu: "Diệp Nhu, cô là cô gái ác độc nhất tôi từng gặp, không cần uy hiếp, cô gái nát nhất, diện mạo đáng ghét, so

với con cóc cô còn ghê tởm hơn gấp một vạn lần, hôn cô, tôi sợ bị Aids!"

Diệp Nhu cảm tức, cán súng đánh tới hướng đầu Dạ Cảnh Triệt, Lý Khuynh Tâm hung ác đạp bàn chân người đàn ông, đánh rơi súng lục chống trên trán, ngăn ở trước mặt Dạ Cảnh Triệt, cái trán đau nhức, ngay sau đó một dòng máu chậm rãi chảy xuống.

Vút Vút! Vài thanh súng đồng thời nhắm ngay hai người, tình huống nguy cấp.

Dạ Cảnh Triệt không sợ uy hiếp, mạnh mẽ vặn thân thể cô lại hỏi: "Em ngốc à?"

"Anh chỉ có thể bị một mình tôi đánh, trừ tôi ra, ai cũng đừng nghĩ động tới anh, trừ phi, tôi chết!" Lý Khuynh Tâm nói lời này thì trong lồng ngực lại đau, không biết rõ đây là loại cảm giác gì, chỉ biết rằng ai dám động đến Dạ Cảnh Triệt, cô sẽ liều mạng với kẻ đó.

Dạ Cảnh Triệt nhất thời cảm động không thốt nên lời, nửa ngày mới nói: "Khuynh Tâm, anh càng ngày càng thích em, làm thế nào đây?"

Lý Khuynh Tâm cho rằng anh máu nóng sôi trào, trái tim bị thiêu cháy mơ hồ cảm giác đau đớn, ấy là loại đau mang theo ngọt ngào, hoài nghi mình có phải thích ông xã con gà rồi không, nghĩ thầm đợi sau khi ra ngoài, phải nói chuyện với anh.

Điện thoại di động của Diệp Nhu vang lên, nhìn tên trên màn ảnh, phân phó mấy tráng hán nói: "Làm mù ánh mắt tiểu tiện nhân kia, cho người đàn ông đó nhìn kỹ độc bệnh Xida."

Lý Khuynh Tâm tốt bụng nhắc nhở: "Diệp Nhu, tự mình làm vậy thì không thể sống được, suy nghĩ cho đứa bé trong bụng cô ấy."

Diệp Nhu nhe răng: "Tôi không so đo với người chết."

Diệp Nhu rời đi, hai người đàn ông cao lớn chia ra dùng súng chỉ vào đầu Lý Khuynh Tâm cùng Dạ Cảnh Triệt, một người đàn ông cao lớn khác móc ra chủy thủ từ trong lòng, lấy ra lưỡi dao sắc bén, ép về phía Lý Khuynh Tâm.

Mắt nhìn dao nhọn đâm tới hướng mắt mình, Lý Khuynh Tâm phản kháng, bị người đàn ông cao lớn nắm được cằm, khiến cho cô đón lấy dao nhọn cấp tốc đâm tới.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Dao nhọn cấp tốc đâm tới dừng lại ở cự ly cách con người một millimet, Dạ Cảnh Triệt dùng bàn tay của mình ngăn cản dao nhỏ sắc bén, mũi dao đâm xuyên qua bàn tay, máu chảy xuôi xuống từ trong khe hở. Một màn này khiến Lý Khuynh Tâm rung động quá lớn, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Dạ Cảnh Triệt, Dạ Cảnh Triệt dời tay đi, mặt không đổi sắc rút dao găm trong lòng bàn tay ra, vút bỏ trên đất, máu đỏ tươi trong nháy mắt xông ra. Bộ dạng thô bạo lạnh lùng, thấy người đàn ông cao lớn lui về phía sau một bước, Lý Khuynh Tâm càng thêm sợ hãi, ngăn người nhìn anh.

Dạ Cảnh Triệt đem vết thương chưa khô máu tới bên môi, đưa lưỡi ra liếm liếm, hơi mỉm cười nói: "Khuynh Tâm, người đàn ông của em không sợ."

Lúc này Lý Khuynh Tâm mới định thân lại, nhìn hai người đàn ông cao lớn chẳng biết té xuống đất từ lúc nào, gương mặt chống lại họng súng của kẻ địch, "Cẩn thận!"

"Pằng——"

Dạ Cảnh Triệt đẩy cô ngã, đạn suốt qua thân thể cô bắn vào trong tường, khi người đàn ông cao lớn muốn bắn ra phát súng thứ hai thì Dạ Cảnh Triệt đã kịp thời giữ cổ tay của anh ta lại, quay tay, tháo súng, bẻ gãy cánh tay người đàn ông. Xương gãy lia phát ra tiếng rắc rắc nghe cực kỳ chói tai, lúc này Lý Khuynh Tâm mới phát hiện ra con gà ông xã vẫn bị mình khinh bỉ lại lợi hại như vậy, nhanh chóng linh hoạt, bản lĩnh ác độc cùng ánh mắt đối mặt kẻ địch giống Ảnh của Tập đoàn K như đúc. Không chỉ một lần có cảm giác này.

Lý Khuynh Tâm nhìn người đàn ông đứng ở giữa nhà, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ảnh, là anh ư?"

"."

"Anh là Ảnh, có đúng không?"

"Cô gái ngốc, sao giờ em mới phát hiện!"

Đầu óc Lý Khuynh Tâm ông một cái. Cửa phòng bị người mở ra từ bên ngoài, Lý Khuynh Tâm theo phản xạ nhanh chóng nắm súng lục trên mặt đất lên

nhắm ngay người tới, vừa nhìn là Lạc Huyền cùng Phụng Hoàng thì mới hạ súng.

Phụng Hoàng kêu lên, kẹo que ngậm vào trong miệng rơi trên mặt đất, "Ảnh đại nhân, ngài bị thương."

Dạ Cảnh Triệt lấy cà vạt xuống, quấn mấy vòng ở trên bàn tay, nói không nhanh không chậm: "Người của tập đoàn Bí 7 bắt vợ tôi, đâm tôi bị thương, Hắc Lang định làm gì?"

Tập đoàn K luôn luôn phân công rõ ràng, Ảnh là lão đại tổ tình báo, Hắc Lang là BOSS đứng đầu tổ sát thủ. Đám xuống tay với người của tập đoàn K, có mấy cái mạng cũng không đủ, Lạc Huyền dùng máy truyền tin liên lạc Hắc Lang, lấy được chỉ thị.

"Lão bản có ý tứ, tiêu diệt toàn bộ!"

Dạ Cảnh Triệt huyết sáo, sửa sang xong quần áo hỏi: "Lạc Tiểu Anh ở đâu?"

"Bị Mại Sát Nhĩ mang đi giao dịch với BLACK."

"Giúp tôi tìm cô ấy về."

Mặt Lạc Huyền lộ vẻ khó xử: "Xin lỗi Ảnh đại nhân, ông chủ chúng tôi nói: "Cứu người là chuyện trong nhà các người, chúng tôi không tiện tham gia, trả lại điện thoại di động cho ngài, hai chúng tôi còn có những nhiệm vụ khác." Lạc Huyền dứt lời, dắt Phụng Hoàng chạy tóe khói.

Dạ Cảnh Triệt bắt mắt "Chắc!" một tiếng.

Ồ Bí 7 bị xử lý sạch sẽ, Dạ Cảnh Triệt cùng Lý Khuynh Tâm bước nhanh đi trong hành lang ngập mùi máu tươi nồng đậm, lướt qua một đám thi thể, liên lạc người của mình.

Đoàn xe của Mại Sát Nhĩ Bí 7 đi qua thành thị khi mặt trời mới vừa ló đầu ra, Lạc Tiểu Anh cùng Diệp Nhu ngồi song song ở phòng xe phía sau, người đàn ông cao lớn đeo kính mát ngồi ngay ngắn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tiểu Anh.

Tâm tình Diệp Nhu vui vẻ, vẽ loạn son môi trên gương, mô phỏng hình môi đỏ tươi, cực kỳ hấp dẫn. Tiểu Anh hận đến cắn răng nghiến lợi, ánh mắt hung ác nhìn cô ta chăm chăm, cảm giác chán ghét tích tụ trong lòng, mãnh liệt đến mức muốn xé nát mặt cô ta, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy chán ghét một người.

"Xấu xí!" Tiểu Anh mắng câu, quay mặt qua chỗ khác.

"Phập"

Diệp Nhu đẩy gương, nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Anh, mỉm cười: "Phương thức khích lệ của cô thật đúng là đặc biệt."

Tiểu Anh nổi giận đùng đùng, quay đầu nói: "Về ngoài đẹp, lòng dạ ác độc, còn xấu xí ghê tởm hơn so với con cóc, nếu Hạ Thiệu Nhiên biết cô luôn lừa gạt anh ấy lợi dụng anh ấy, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô, chờ gặp báo ứng đi!"

Diệp Nhu nhướn mày, ánh mắt tựa như khiêu khích, "Kế hoạch của tôi không chệ vào đâu được, sao anh ấy có thể biết!" Chợt nghĩ đến cái gì lại nói: "Oh! Quên nói cho cô biết, chị em tốt Lý Khuynh Tâm chung một phe với cô cùng ông chồng oắt con vô dụng của cô ta đã bị tôi bắt, lúc này có lẽ đang ở dưới thân người đàn ông nào đấy gào khóc thảm thiết rồi!"

Cái gì? Khuynh Tâm bị bắt!

"Diệp Nhu, cô thật là kẻ biến thái!" Nghĩ đến Lý Khuynh Tâm sẽ có khả năng bị đối đãi tệ, Tiểu Anh mặc kệ cô ta có phải phụ nữ có thai hay không, giờ tay lên cao, chân cũng đá tới, gã đàn ông cao to đối diện lập tức đưa tay mạnh mẽ chế phục cô. "Buông tôi ra." Tiểu Anh giãy giụa, đánh không lại người đàn ông ngang tàn bạo ngược.

Diệp Nhu sững sờ vì bị đánh, suy nghĩ đến sáng sớm mình đã bị hai cô gái hung ác bạt tai, con tức ngút trời, giờ tay thường bạt tai vào hai bên gò má Tiểu Anh, đầu ngón tay dài nhọn cắt vào da thịt tinh tế, nếu không phải là trên mặt phun lên đen xám của máy vi tính sau khi nổ tung thì khẳng định có thể thấy rõ dấu đỏ.

"Biến thái, thiếu não, cô gái xấu." Tiểu Anh mắng ra miệng những từ ngữ có thể mắng, toàn bộ đều dùng ở trên người Diệp Nhu.

Diệp Nhu lớn tiếng quát người đàn ông cao lớn: "Trời cô ta lại, cũng bệch cái miệng bản của cô ta nữa." Người đàn ông cao lớn buộc chặt Tiểu Anh, băng dính dán miệng.

Tiểu Anh nức nở nghẹn ngào kháng nghị, mắt tròn hung hăng nhìn chăm chăm cô ta, sử dụng ánh mắt tố cáo hành động hèn hạ vô sỉ của cô ta làm cho người ta chán ghét căm hận. Hai cô tay Diệp Nhu hợp lại, người đàn ông cao lớn đem dây thừng trói cánh tay nhỏ bé của cô ta lại, đã tính trước nên hừ, cười nói: "Nha đầu chết tiệt kia, rất nhanh cô sẽ biết Hạ Thiệu Nhiên sẽ chọn người nào!"

Người đàn ông cao lớn xé đứt một đoạn băng dính che môi đỏ tươi của cô ta lại, hiện tại, hai người như nhau, ai cũng nói không ra lời. Tiểu Anh mở to mắt hung hăng nhìn chăm chăm Diệp Nhu, im lặng nói: "Vẫn còn muốn xem sự tồn tại của mình trước mặt Hạ Thiệu Nhiên sao? Cô không thể thực hiện được."

Diệp Nhu nhìn cô, im lặng đáp lại: "Tôi nhất định sẽ là người cười cuối cùng."

Đoàn xe rời xa thành thị, trên đường đi vùng ngoại ô, con đường này Tiểu Anh nhận ra, phải đi hướng nhà xưởng Nữ Cách Lan vứt bỏ. Xe gần đến nhà xưởng, chỉ còn cách một đoạn thì Tiểu Anh liền thấy bóng dáng của Hạ Thiệu Nhiên. Anh mặc một bộ áo gió màu đen, có vẻ cao lớn cường tráng, từ xa nhìn lại uy vũ đứng vững vàng giống như tùng bách.

"Ư. . . ." Bị dính miệng không thể nói chuyện, Tiểu Anh chỉ có thể phát ra âm thanh tương tự nước nở nghẹn ngào.

Đoàn xe dừng lại nơi cách Hạ Thiệu Nhiên mười mét.

Mại Tát Nhĩ xuống xe, tiếp đó Tiểu Anh cùng Diệp Nhu bị đưa đến phía sau anh ta. Tiểu Anh giãy giụa mức nỡ, không có chút dằn hoãn, Diệp Nhu mềm mại hơn cô nhiều, yên lặng không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt không ngừng rơi lệ. Trong lòng Tiểu Anh nôn nóng không thôi, càng không ngừng nháy mắt với Hạ Thiệu Nhiên, muốn nói cho anh biết Diệp Nhu cùng một giuộc với Mại Tát Nhĩ.

Ánh mắt Hạ Thiệu Nhiên chia ra hơi chút ngừng lại ở trên mặt hai cô gái rồi hướng về Mại Tát Nhĩ. Trên tay Mại Tát Nhĩ nắm lá bài chủ chốt nên cười ha ha, nói: "BLACK, hai cô gái của cậu đều ở trên tay tôi, nếu như không đồng ý điều kiện của tôi mà nói. . . ." Thuộc hạ sau lưng gạt chốt an toàn của súng, hay khẩu súng chia ra chống ở trên đầu Diệp Nhu và Lạc Tiểu Anh.

"Rắc rắc rắc rắc" Âm thanh làm cho người ta khản trương, Tiểu Anh không hề động nữa, con ngươi héch lên bên trái, nhìn chăm chăm nòng súng tùy thời cũng sẽ khiến đầu nổ hoa.

Mặt Hạ Thiệu Nhiên bình tĩnh, bộ dáng sâu xa làm cho người ta không đoán ra.

Mại Tát Nhĩ nói: "Hai thi thể ba mạng! Suy xét xem có muốn giúp tôi hay không?"

"Điều kiện." Hạ Thiệu Nhiên rớt cuộc mở miệng.

Mại Tát Nhĩ nói: "Lên vào bót cảnh sát trộm đồ la mỹ trong container về."

Tiểu Anh lắc đầu mức nỡ, không muốn anh đồng ý, cái trán bị súng lục của sát thủ đập bịch bịch, một hồi đau đớn.

Trong đồng tử thoáng qua lạnh lẽo, Hạ Thiệu Nhiên nắm chặt quả đấm, môi mỏng giật giật, khắc ra một chữ: "Được."

"Thắng thần!" Mại Tát Nhĩ cười.

Hạ Thiệu Nhiên ra lệnh: "Thả người trước."

Mại Tát Nhĩ gãi gãi đầu, bày ra dáng vẻ rất đắn đo, nói: "Tôi chỉ có thể thả một, sau khi chuyện kết thúc, thả người còn lại. Muốn chọn người nào? BLACK."

Hạ Thiệu Nhiên trầm mặc, nhìn như đang làm lựa chọn. Tiểu Anh hé môi, hít cảm hương Diệp Nhu cùng Mại Tát Nhĩ, lắc đầu nói cho anh biết bọn họ cùng một giuộc, cô nhanh chóng mắng ở trong lòng: "Hạ Thiệu Nhiên, anh thật ngốc, Diệp Nhu là kẻ lừa gạt! Hạ Thiệu Nhiên ngốc ngếch, anh nhìn em xem, vội chết em rồi, vì sao anh dần thế! A!"

Tiểu Anh gấp đến muốn dậm chân, Diệp Nhu cũng không nói gì, chỉ khóc.

Lựa chọn khó khăn, Hạ Thiệu Nhiên do dự một hồi lâu, mới nói: "Thả Diệp Nhu."

"Huhu huhu!" Tiểu Anh lớn tiếng kháng nghị, một đôi mắt phóng lửa trừng mắt nhìn Hạ Thiệu Nhiên, chỉ trích anh: "Người đàn ông xấu xa, người đàn ông đàn, bị người ta lừa gạt xoay quanh, đứa bé trong bụng Diệp Nhu căn bản không phải của anh, may mà anh còn luôn miệng nói thích em, thời khắc mấu chốt còn liều mạng vì em. Đại ngốc ngếch! Em hận anh!"

Mại Tát Nhĩ ra hiệu thuộc hạ tháo băng dính trên miệng Diệp Nhu, cởi dây thừng buộc cổ tay cô ta ra, Diệp Nhu khóc suốt mướt, túi thân kêu một tiếng: "Nhiên!"

Cũng thật biết diễn trò, không cảm tượng bằng đồng Oscar cũng thật xin lỗi vì chảy nước mắt, Tiểu Anh nhấc chân đá vào trên mông cô ta. Diệp Nhu lão đạo thiếu chút nữa ngã xuống, mặt đầm nước quay đầu lại hiện ra nụ cười hả hê. Tiểu Anh nhăn lỗ mũi trừng cô ta, nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên thì đôi mắt đều đỏ.

Hạ Thiệu Nhiên, thích anh, giả rẻ thật!

Tiểu Anh nản lòng quay mặt qua chỗ khác, không nhìn hai người ôm nhau. Mại Tát Nhĩ nói với Hạ Thiệu Nhiên: "Đừng dùng thủ đoạn lừa giỡn, sau khi chuyện kết thúc, tôi tự sẽ thả người, nếu không. . . ." Ném qua một ánh mắt cậu hiểu rồi đấy, Mại Tát Nhĩ lên xe.

Đoàn xe rời đi, chỗ ngồi sau xe Buick màu đen, Tiểu Anh ngó cửa sổ xe, gơ khuỷu tay lau nước mắt bên khóe mắt. Hạ Thiệu Nhiên lại một lần nữa cho cô hi vọng lại để cho cô thất vọng.

Từ tập đoàn bí 7 ra ngoài, Lý Khuynh Tâm cùng Dạ Cảnh Triệt ngồi lên rồi chạy tới xe hàng lấy hòm của cô. Hòm thiết bị mô hình nhỏ trong xe chở hàng, máy vi tính, màn hình theo dõi, thiết bị thông tin, ngay cả Motorcycle của Lý Khuynh Tâm cũng ở phía trên. Thạch Nam đang ngồi ở trước máy vi tính, nhìn chăm chăm di động không ngừng lóe lên điểm sáng nhỏ, nói: "Đoàn xe của Mại Tát Nhĩ đi vào trong thành, trước khi anh ta chạy về đại bản doanh thì phải cứu được Tiểu Anh, nếu không để cho anh ta phát hiện ổ của mình bị người ta tẩm máu, nhất định sẽ giận dữ, một phát bắn chết cô ấy."

Hai người đàn ông nhìn chăm chăm màn ảnh tìm kiếm lộ trình đến gần của đoàn xe Mại Tát Nhĩ. Thạch Nam liếc mắt nhìn Dạ Cảnh Triệt, ánh mắt trở lại trên màn ảnh, đùa giỡn: "Thế nào, muốn anh ta cũng trợn vào sao? Khuynh Tâm"

"....."

Người phía sau không nói tiếng nào, Thạch Nam quay đầu lại nhìn, không khỏi mở to hai mắt nhìn cảnh vật trước mắt, Lý Khuynh Tâm sau bọn họ chỉ mặc áo ngực màu đen đang khoác y phục trên thân, sống lưng đang cài dây ngực màu đen làm nổi bật làn da nhẵn nhụi trắng nõn. Phát hiện không đúng Dạ Cảnh Triệt bỗng chốc quay đầu, Lý Khuynh Tâm cài áo xong, cởi quần xuống một nửa, quần lót màu đen bọc lấy mông đẹp cùng bắp đùi thon dài trắng nõn.

Ồ!

Hai ngón tay Dạ Cảnh Triệt bóp chặt cằm Thạch Nam mạnh mẽ xoay mặt anh ta đi, một mình thưởng thức. Động tác của Lý Khuynh Tâm cực nhanh, kéo quần lên đi giày da sau đó xoay người, chống lại con ngươi sáng trong của Dạ Cảnh Triệt thì mặt nóng lên.

"A! Đau chết." Thạch Nam đẩy tay Dạ Cảnh Triệt ra, thử hoạt động cằm, đau đến mức hít khí lạnh, oán giận nói: "Xuống tay cũng quá ác đấy!"

Về mặt Lý Khuynh Tâm lạnh lùng, không để ý hai người bọn họ, đội mũ lên, bước lên mô tô. Thạch Nam nói: "Đoàn xe Mại Tát Nhĩ đều là tay đua xe giỏi, chỉ bằng một mình cô thì không được."

"Không quan nhiều như vậy, đã chậm hơn so với kế hoạch ban đầu rồi." Lý Khuynh Tâm đề xuống chót mở cửa sau, lái chuẩn vật quý xông ra ngoài.

Thạch Nam nhìn chăm chăm màn ảnh, lấy điện thoại di động ra, nói: "Chúng ta còn cần một cao thủ đua xe đến giúp Khuynh Tâm."

Dạ Cảnh Triệt nhanh hơn anh một bước, đã bấm mã số thuộc hạ, phân phó: "Tiểu Ái, tôi mặc kệ cô dùng phương pháp gì, trong vòng năm phút, kêu Dạ Sâm đến con đường nhà xưởng Nữ Cách Lan vút bỏ."

Dạ Cảnh Triệt cúp máy, phát hiện Thạch Nam không chuyển con ngươi nhìn mình, "Có vấn đề sao?"

"Không có!" Thạch Nam xoay qua chỗ khác, cả khuôn mặt chết lặng, ngón tay chuẩn bị gõ bàn phím, một hồi lâu mới hỏi: "Tiểu Ái, là tiểu Ái Tập đoàn K đó sao?"

"Cậu cứ nói đi?"

Thạch Nam xoay đầu lại, nhú lông mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì tôi không biết sao?"

Dạ Cảnh Triệt dùng cả vật quần chặt bàn tay bị thương, một chiếc Lexus màu lam đang kẹp gió lốc cùng bụi bặm dừng ở bên chân anh. Lái xe là một cô gái trẻ tuổi mặc ngắn vét áo màu đen, tóc dựng đứng lên, mang theo kính râm màu đen. Dạ Cảnh Triệt lên xe, bốn bánh xe Lexus màu lam hất bụi đi.

Thạch Nam gật đầu, than thở: "Không tầm thường"

Trong nhà khách cao cấp trong thành thị, anh trai Dạ Cảnh Triệt - Dạ Sâm đang hưởng thụ sinh hoạt dục dăng bị tiếng đập cửa dữ dội kinh động ngồi dậy từ trên giường, mắt thấy một vị mang theo kính cận, cô nương chải hai bím tóc đeo ba lô xông vào cửa, sải bước đi tới bên giường của mình.

Cô gái hỏi: "Dạ Sâm?"

.....

Đoàn xe của Mại Tát Nhĩ dọc theo quốc lộ đi về phía trước, Tiểu Anh ngồi ở sau xe Buick, tìm lạnh lạnh, một đôi mắt không tiêu cự nhìn ngoài cửa sổ, một chiếc Motorcycle màu đen thoáng một cái đã qua tầm mắt.

Xe của Lý Khuynh Tâm!

Không sai là xe của Lý Khuynh Tâm!

Tiểu Anh đang mất mát chột lên tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Sản lượng đồ vật trên quý cùng tám chiếc xe hơi gia tộc lướt qua nhau, cuối cùng lướt qua một chiếc Motorcycle thì quay đầu trở lại, đuổi theo tới đuôi xe hơi thì Lý Khuynh Tâm chậm lại, màu đen trong lòng bàn tay bắn lên dán vào đuôi xe, tăng tốc đạp cần ga, xông lên phía trước.

Bên trong chỗ ngồi phía sau xe hơi có hai người đàn ông cao lớn cảm thấy một tiếng vang kỳ quái, chưa kịp suy nghĩ nhiều, "Oanh" một tiếng, đuôi xe nổ tung, trong nháy mắt ngọn lửa xông ra, xe xoay bảy tám hướng rồi ngừng lại ở ven đường, người bên trong xe mang theo súng nhanh chóng nhảy ra khỏi xe. "Ầm" xe hơi nổ tung lần hai, ánh lửa ngút trời.

Trước xe đen, hòng súng thay nhau nhắm ngay Lý Khuynh Tâm, "Pằng pằng pằng." Đạn không có mất bay loạn, Lý Khuynh Tâm lái Motorcycle tránh trái tránh phải, chiếc xe thứ hai của Mại Tát Nhĩ quay đầu lại nhìn, khẽ nguyên rủa một câu: "shit!" Nâng điện thoại di động ra lệnh Hắc Lang: "Giết chết cô ta."

"OK, BOSS!" Chỗ ngồi phía sau xe hơi, Hắc Lang đưa tay sờ tới trong ngực, cách tây trang nả một phát súng, "Pằng" Thuộc hạ bên người ngã xuống, "Chuyện gì xảy ra?" Hai người ngồi trước rồi rít quay đầu, "Pằng pằng" Hết lên rồi ngã gục, xe không bị khống chế, Hắc Lang nhảy lên ngồi phía trước, mở cửa xe, ném tài xế ra, tăng tốc, đụng vào đuôi xe trước.

Tám chiếc xe chỉ còn lại có sáu chiếc, Mại Tát Nhĩ ở trong xe phía trước không ngừng nhìn quanh về phía sau, CMN tên phản đồ Hắc Lang này. Cách thành phố càng gần, xe hai bên đường càng nhiều, Lý Khuynh Tâm bị đạn dày đặc ép không dám tới gần, một tay khống chế Motorcycle, lấy ra dây xích quần quanh trên đùi tinh tế tung về xe phía trước kéo phắt tay cầm súng vung mạnh ra ngoài, tay sát thủ bị dây xích quần quanh, súng lục rơi trên mặt đất, Lý Khuynh Tâm khống chế mô tô đi đến, tay sát thủ bị kéo đau đến rạn xương, đau oa oa kêu to. Người bên kia chỗ ngồi "Pằng" nả một phát súng, Lý Khuynh Tâm thu hồi dây xích, gục ở đầu Motorcycle.

Thạch Nam thông qua máy theo dõi trước Motorcycle thấy được tất cả, trấn an Lý Khuynh Tâm: "Kiên trì, người giúp cô lập tức đến."

Máy bay trực thăng bay qua cổng vàng, từ từ hạ xuống ở ven đường, cánh quạt cuộn gió lớn, bên trong buồng lái, nha đầu Thổ chải bím tóc để tay bên môi lớn tiếng kêu bên tai Dạ Sâm: "Thật xin lỗi!"

Dạ Sâm bị đá xuống từ trên máy bay trực thăng, như chó ăn phân ngã nhào vào đất xóp ven đường, không đợi tức miệng mắng to, một máy bộ đàm ném vào trên mặt anh, máy bay trực thăng cuộn gió lớn, nghênh ngang rời đi.

Dạ Sâm nhô một ngum, nhếch nhác bò dậy, đeo máy bộ đàm. Dạ Cảnh Triệt nói: "Giúp chút việc nhỏ!"

Dạ Sâm hung bạo phát cáu, "Người của chú vọt vào khách sạn đề tôi lên máy bay lại đá tôi xuống, bởi vì bảo tôi giúp chú chuyện nhỏ, Dạ Cảnh Triệt, chú muốn chết." Dạ Sâm dừng chữ mắng, bởi vì anh nhìn thấy một chiếc Ferrari 512RT dừng ở ven đường.

Thân xe màu đỏ làm người khác chú ý, đầu xe từng sửa, vọt gọt đường cong sườn xe vô cùng đẹp, siêu xe thể thao kinh điển đầu những năm 90, báu vật cổ màu đỏ.

Ngón tay Dạ Sâm khởi động, ngửa tay, lòng ngứa ngáy.

Trong máy bộ đàm truyền ra âm thanh của Dạ Cảnh Triệt, "Chiếc xe này thuộc về anh."

Dạ Sâm nhướn mày, ngón tay thon dài tới lui tuần tra sườn xe, ánh mắt gần như si mê, anh nói: "Tôi phải trả cái giá lớn đến đâu?"

.

Trên đường lớn, Tiểu Anh ghé cửa sổ ở phía sau xe nhìn truy đuổi mạo hiểm, ngón tay động dây thùng thử cơ hội chạy đi. Đoàn xe tiến vào nội thành, Dạ Sâm đã chờ lâu lái một chiếc Ferrari màu đỏ chen vào trong hàng ngũ, dán chặt Buick màu đen chờ Tiểu Anh.

Người chơi xe không có mấy người không biết nhiều năm trước kia Dạ Sâm từng nổi danh vua ở Lạc Thành, tài xế xe Buick bấm điện thoại của Mại Tát Nhĩ, về mặt khẩn trương: "Ông chủ, gặp phải phiền toái."

Mại Tát Nhĩ đã sớm trong con giận dữ, siết chặt điện thoại di động ra lệnh: "Tuyệt đối không thể để cho bọn chúng cướp được người, khi cần thiết thì giết."

"Vâng" Lấy được chỉ thị, tài xế nắm tay lái, xe quẹo vào quảng trường náo nhiệt, Dạ Sâm đi theo phía sau anh ta làm ra động tác tương tự. Đối mặt xe đột nhiên quẹo cua, trên đường phố bất kỳ xe nào gần tới cũng khẩn cấp thắng xe, bánh xe ma sát với mặt đất phát ra tiếng cọ xát ben nhọn chói tai, tài xế trung niên đưa đầu mập mạp ra, lộ ra cửa xe mắng to.

"Vèo ——"

Một chiếc Motorcycle bay như tên bắn, tốc độ nhanh, lúc đi qua chà xát bộ mặt người đàn ông thịt đều lay động theo.

Mại Tát Nhĩ ở xe phía trước mở đường vững vàng chạy xe vào lối đường đi bộ, cho là Hắc Lang sẽ cùng trên xe con tin, không ngờ anh ta lại vẫn đi theo phía sau mình, nâng điện thoại di động lên gọi điện thoại.

Máu tanh văng khắp tổng bộ tập đoàn Bí 7, chuông điện thoại vang lên, năm ngón tay nhỏ bé cầm điện thoại màu trắng bạc, nghe được Mạ Tát Nhĩ chộc tức ra lệnh xong, môi thòa son môi màu sắc rực rỡ hé mở: "OK, BOSS!" Phụng Hoàng nhảy xuống từ trên ghế, ngậm lấy kẹo que, giày cao gót đập thi thể người đàn ông rời đi.

Mạ Tát Nhĩ đột nhiên có loại dự cảm mãnh liệt, lần này sợ rằng gặp hạn, vội vàng bấm điện thoại di động, gọi điện thoại, "Tút tut tut." Màn ảnh biểu hiện không Internet.

Dạ Sâm lái Ferrari đuổi theo Buick màu đen, hiện tại là giờ đi làm cao điểm ở thành phố, trên đường phố người đến người đi, chiếc xe vượt qua, tài xế Buick không ngừng bấm còi, tăng tốc, giảm tốc, đổi đường, đông vọt tây tránh ở trong dòng xe cộ, người ở bên trong cũng đông đưa theo xe, không phải thân thể đụng lên cửa xe chính là đầu đụng phải mũi xe.

"Bịch, bịch ——"

Dạ Sâm theo sát phía sau, thử vượt qua. Tài xế Buick thấp thỏm, không ngừng nhìn kính chiếu hậu, mồ hôi lạnh chảy xuống từ thái dương, bị vua xe đuổi theo, áp lực có bao nhiêu chỉ có bản thân anh ta rõ ràng. Máy chiếc xe kết kết khản cập thẳng xe dừng lại ven đường, một chiếc BMW lái nhanh không kịp thẳng xe đụng phải đuôi xe, tốc độ quá nhanh khiến nó lật lộn nhào.

BMW lật nhào ở giữa không trung, thẳng tắp nện xuống hướng 512RT màu đỏ của Dạ Sâm.

Đỉnh đầu chụp xuống một mảnh bóng mờ.

Dạ Sâm tròn to hai mắt, hung ác phanh xe.

"Két ——"

"Rầm ——"

Có phải người chơi xe toán học cũng đặc biệt tốt hay không.

Dạ Sâm khống chế tốc độ thời gian vừa vặn, xe BMW kẻ đầu xe Ferrari nện ở trên mặt đất, bị sức lực bắn lên, Ferrari tăng vọt phóng qua phía trước, nặng nề ngã trên mặt đất.

Dạ Sâm thờ dài một hơi, tiếp tục tăng tốc, đuổi theo Buick màu đen.

Lexus màu lam đuổi theo tới thì dừng lại ở thân xe BMW, Dạ Cảnh Triệt xuống xe, mau chóng đuổi theo xe. Dạ Cảnh Triệt cũng không đánh tia lửa, giọt dầu, trong xe dấy lên ngọn lửa cổ sức lôi tài xế ra, một người dân thành phố khác nhiệt tình giúp đỡ người điều khiển bị thương thoát đi.

"Bùm ——" Một tiếng vang thật lớn, ánh lửa ngút trời.

Tiếng kêu, tiếng động cơ, tiếng thắng xe, cùng với mọi người kêu lên cùng chửi rủa, trong lúc nhất thời trên đường cái lộn xộn. "Hự hự ——" Tiếng xe cảnh sát rú càng ngày càng gần. Dạ Sâm nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, chửi tục: "Fuck! Cảnh sát tới."

Nhìn chủ xe BMW được khiêng lên cán cứu thương, một tay Dạ Cảnh Triệt chống nạnh, một tay đụng vào ống nghe cỡ nhỏ, bàn tay quần cà vạt rỉ ra máu. Anh cau mày nói: "Vậy anh còn không mau lên."

Dạ Sâm cắn răng, lái rất nhanh, bỏ rơi xe cảnh sát, quẹo vào đường nhỏ, anh chưa chạy qua con đường kia của tòa thành phố này.

Tài xế xe Buick nhìn kính chiếu hậu trống trơn, yên lòng, tốc độ xe từ từ vững vàng. Tiểu Anh lặn qua lộn lại trong dạ dày khó chịu, thiếu chút nữa phun ra, sát thủ ngồi ở trên ghế ngồi cũng không còn tốt hơn, sắc mặt trắng bệch, tay cầm súng run rẩy, đoán chừng cũng ghé tởm đến sắp phun.

Xe Dạ Sâm đột nhiên lao ra từ hẻm nhỏ, quay đầu xe, thẳng tắp đụng hướng Buick lái tới, nhìn hướng xe mình đụng tới, Tiểu Anh cùng sát thủ ngồi chung đồng thời rít gào lên: "A ——"

Tài xế Buick nắm tay lái quẹo vào trạm xe lửa, lao nhanh, bốn bánh xe bay lên, lướt qua cầu thang, nện ở mặt đất, Tiểu Anh ngồi ở trong xe không ngừng điên dại, giống như là tiến vào trong máy giặt quần áo, hoặc như là rơi xuống giường lò xo, thân thể không bị khống chế.

"A!" Người bên trong xe điện ngậm kêu to, hốt hoảng tránh né.

"Bùm ——" Chiếc xe màu đỏ bay vọt rồi rơi xuống đất, bánh xe phát ra tia lửa, Buick màu đen không còn đường để chạy lái đến trên đường ray. Dạ Sâm nảy sinh ác độc đuổi theo, bánh xe ma sát cùng ray tạo ra tia lửa, xẹt xẹt văng khắp nơi.

"Á ——" Đoàn xe chở đầy hành khách kêu gào mà đến, Dạ Sâm quay đầu lại ngấm, mắng câu: "Con bà nó!"

Hai chiếc xe ra sức tăng tốc, tài xế Buick màu đen thấy chuyện không được, khống chế xe sang một đường ray khác, xe Dạ Sâm bị tàu đuổi theo, phòng lái đoàn xe bị sợ hết hồn hết vía, dùng máy truyền tin kêu mắng lên: "Kẻ đáng chết kia, mau cút ngay cho tôi! Né qua một bên đi! Mau cút!"

Fuck!

Dạ Sâm bỗng cúi kính, chẳng những không có tăng nhanh tốc độ xe chuyển sang một con đường khác mà còn giảm bớt tốc độ xe.

"Oh! Không ——" Phòng lái của đoàn xe kêu to lên.

Đằng sau đuôi xe Ferrari màu đỏ không tổn hao lông tóc gì dán lên đoàn xe, khiến đoàn xe húc vào cái mông của mình chạy, làm cho tài xế đoàn xe khản trương lo lắng, chỉ sợ xảy ra ngoài ý muốn. Ray cũng sắp chuyển, Dạ Sâm mới đến một đường ray khác, giảm tốc, khiến đoàn xe đến phía trước.

"Rầm ——" Đoàn xe gào thét mà qua, mang theo hai chiếc xe lao ra đường hầm.

Trên đường thẳng, Buick màu đen chạy trốn tới hẻm nhỏ thừa thốt người, gặp phải Motorcycle siêu cấp xông tới trước mặt.

Motorcycle thẳng tắp đụng tới, tốc độ y hệt tên lửa làm người ta kinh ngạc sợ hãi, một khi chạm vào nhau, nhất định hai bên tổn hại. Chỉ lát nữa là phải đụng vào, tài xế Buick dùng không châm không một giây làm ra quyết định, bẻ tay lái với tốc độ nhanh nhất.

"Két, bùm ——"

Xe đụng vào vách tường ven đường, sườn xe rung động, súng của sát thủ cũng rớt xuống từ trong tay. Tài xế Buick móc súng lục từ trong lòng ngực ra, cơ hồ cũng trong lúc đó, Tiểu Anh quăng dây thừng trên tay nhặt lấy súng lục, hòng súng chỉ hướng anh ta, tìm Tiểu Anh pháp phòng, hoa mắt, ghé tòm muốn chết, thật sợ mình há miệng sẽ phun ra.

Tiểu Anh cùng tài xế cầm súng giằng co, sử dụng ánh mắt đấu, không ai nhường ai. Lúc này, sát thủ bên cạnh bị choáng váng bỗng lắc đầu tỉnh lại, bàn tay đưa tới hướng Tiểu Anh. Tiểu Anh theo phản xạ mà đem hòng súng hướng tới anh ta, não trái đề lộ cho tài xế, ý thức được thời gian nguy hiểm đã quá chậm.

"Pằng ——"

Cổ tay tài xế lỏng máu, súng lục rớt trên xe, vết thương tràn ra máu đỏ tươi, Tiểu Anh nghiêng đầu ngấm, Lý Khuynh Tâm đứng ở trước Motorcycle, hai tay cầm súng.

Lexus màu lam chạy tới vội vàng dừng lại, cô nàng áo đen xuống xe, "Pằng pằng" giờ tay lên hai phát đạn xuyên qua thủy tinh, tài xế cùng sát thủ đồng thời trúng đạn, Tiểu Anh kinh ngạc nhìn hai người diện mạo dữ tợn ngã xuống trước mặt mình.

Cô nàng áo đen nói với Lý Khuynh Tâm cùng Dạ Sâm: "Cảnh sát tới, đi mau."

Lý Khuynh Tâm biết cô ta là Bích La của tập đoàn K, chính là thuộc hạ của Ảnh, thu súng cưỡi Motorcycle rời đi.

Cô nàng áo đen - Bích La mở cửa xe Buick ra, đoạt lấy súng trên tay Tiểu Anh móc khăn tay màu trắng ra lau dấu vân tay, lời cô đồ dẫn xuống xe, xe băng dính trên miệng cô.

Tiểu Anh thở dài một hơi, hỏi: "Cô là ai?"

"Bạn của BLACK."

Lexus màu lam chạy nhanh ra đường cái đón Dạ Cảnh Triệt, trừ Dạ Sâm, mấy người chia ra chạy theo lộ trình khác nhau đi tìm Hạ Thiệu Nhiên.

Dạ Sâm đã hoàn thành nhiệm vụ cũng không lập tức rời đi, anh cảm thấy rất hứng thú đối với chiếc Lexus màu lam.

Lại nói đến Hạ Thiệu Nhiên, anh cũng không đem Diệp Nhu mang về Lý trạch hoặc là chỗ khác, mà lái xe ra nội thành, dọc theo quốc lộ lái đến vùng ngoại ô, đáy lòng Diệp Nhu sinh nghi, dịu dàng hỏi: "Nhiên, chúng ta đi đâu vậy?"

"Đến cô sẽ biết rõ."

Về mặt Hạ Thiệu Nhiên nặng nề, Diệp Nhu lại không dám hỏi, lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn, xe quẹo ra quốc lộ, nhanh chóng đi hướng vách đá.

"Nhiên, anh muốn làm gì? Dừng xe, mau dừng xe."

"Két ——"

Sau tiếng dừng chói tai, xe dừng lại bên vách núi.

Quán tính khiến Diệp Nhu nghiêng về phía trước, lại té hướng thành ghế, tức giận nói: "Nhiên, rốt cuộc anh làm sao vậy? Có phải hối hận vì đem em trở lại hay không, thật ra thì anh muốn Lạc Tiểu Anh có đúng không? Nếu không có đứa bé này." Tay Diệp Nhu ôm bụng, biến trở về hình tượng có gái mảnh mai, lã chã ướt át, lại muốn khóc.

Hạ Thiệu Nhiên không cử động, lạnh lùng mở miệng: "Dẫn cô tới là vì muốn cii nhận biết được đường, ngày này năm sau đừng quên tới bái tế cho cha đứa bé."

Trong lòng Diệp Nhu kinh hãi, ngoài mặt cố giả bộ trấn định, nức nở nói: "Nhiên, anh nói cái gì thế? Em nghe không hiểu, cha đứa bé không phải là anh

sao?"

Hạ Thiệu Nhiên nghiêng đầu nhìn cô ta, "Chớ coi tôi là thằng ngốc, Diệp Nhu, ba năm trước cô lừa tôi, tôi có thể không so đo, ba năm sau lặp lại chiêu cũ thì không thú vị rồi."

Diệp Nhu tự nhận kế hoạch của mình không chệ vào đâu được, Lạc Tiểu Anh làm con tin không cách nào liên lạc được với bên ngoài, còn Lý Khuynh Tâm thích gây rối làm loạn đã bị bắt rồi, lúc này không chừng đã chết. Có lẽ Hạ Thiệu Nhiên chỉ đang hoài nghi, không có chứng cứ cụ thể, muốn lừa cô thừa nhận. Diệp Nhu nghĩ như vậy, ổn định lại cảm xúc xong, cô nói: "Anh cho là em đang gạt anh sao? Nhiên, sao em lại là loại người đó, có phải anh hiểu lầm gì rồi không?"

Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ?

Hạ Thiệu Nhiên móc ra hai tờ giấy gấp chính tề ở trong túi áo đưa cho Diệp Nhu, Diệp Nhu mở ra xem, phía trên tất cả đều là ký hiệu cùng viết tắt bằng tiếng Anh rậm rạp chẳng chịt, chán mảy mui lên.

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Đó là phân tích mẫu máu của tôi, thuốc gây ảo giác, là loại nghiên cứu hưng phấn mới nhất của Tập đoàn K, bị burom bướm trộm được sau lại bị Linh Cầu lấy đi, cuối cùng chính tay cô bỏ vào trong ly rượu của tôi. Có thể cô không biết, loại thuốc có thể làm người sinh ra ảo giác này toàn thể giới chỉ có một bình."

Diệp Nhu biến sắc, cổ giả bộ trấn định, cầm một tờ xét nghiệm khác.

Ánh mắt Hạ Thiệu Nhiên quét qua tờ xét nghiệm, nói: "Tờ này là tờ xét nghiệm viên thuốc của bạn bác sỹ Phan. Thuốc bảo vệ thai, trước lúc cô trở về bên cạnh tôi thì đã mang thai rồi, bản thân cô cho rằng tôi không tìm bạn gái là bởi vì cô, cho nên cô trở lại."

Mại Tát Nhĩ không yên lòng, còn sắp xếp một phòng khám bệnh tư nhân họ Phan ở Thành phố C, có phải cô quên mất Thành phố C là địa bàn của ai rồi không, vì thế mới dám muốn làm gì thì làm ở nơi này?" Hạ Thiệu Nhiên nói xong, từ trong ngăn kéo lấy ra một phần tài liệu, ném cho cô ta. "Ba năm trước đây, tôi mua được trong tay Ảnh phần tài liệu này."

Toàn bộ mười tờ giấy, mỗi trang ghi chép vô cùng rõ ràng việc xấu, lừa gạt người đàn ông mà Diệp Nhu làm ở trong tập đoàn bí 7. Diệp Nhu càng cúi xuống xem sắc mặt càng trắng, tay cầm tư liệu đều khẽ run, cô ta cắn môi, một hồi lâu mới nói: "Anh sớm biết em là tên lừa gạt, tại sao không sớm vạch trần em?"

Hạ Thiệu Nhiên buông rèm mắt xuống, chậm rãi nói: "Không vạch trần cô, là bởi vì tôi không muốn đem Diệp Nhu gây thơ thuần khiết liên tưởng với một Diệp Nhu lòng dạ ác độc. Huống chi, trong âm mưu lần đó, tôi cũng không có tổn thất gì. Mấy năm qua, tôi vẫn luôn một mình, không chịu ràng buộc, không có nhược điểm, càng không thể tạo điều kiện cho cô uy hiếp làm hại." Một mí nửa híp, đáy mắt hiện lên lạnh lẽo, giọng Hạ Thiệu Nhiên đột nhiên lạnh khốc: "Cô không nên xuất hiện, lúc tập đoàn bí 7 điều tra khắp thế giới quan hệ giữa tôi cùng Tiểu Anh. Cô và Mại Tát Nhĩ đã chạm vào ranh giới cuối cùng của tôi."

Biết lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh nói nhiều với cô ta, đáng tiếc, mỗi câu đều tuyên bố cái chết cho cô ta.

Khớp xương tay cầm tư liệu rất nhanh trắng bệch, cả người Diệp Nhu đều khẽ run, cảm giác bị người nhìn thấu thật rất đáng ghét. Tờ giấy nhăn nhúm, Diệp Nhu tự giễu cười như điên, cười đủ rồi, mới nói: "Biết không, đàn ông thua dưới váy Diệp Nhu tôi nhiều không đếm hết, ban đầu Mại Tát Nhĩ kêu tôi tới trộm tìm anh, tôi không đem anh để ở trong mắt, không phải chỉ là một người đàn ông thôi ư! Chẳng có gì ghê gớm, nhưng anh là người đàn ông tâm địa sắt đá, làm cho tôi ném tư vị thất bại, tôi không cam lòng, thật rất không cam tâm, tìm anh thật khó trộm đến thế sao?"

Hạ Thiệu Nhiên cười lạnh: "Ăn trộm sao dễ dàng bị người khác trộm tìm đi, trừ phi cô cũng là ăn trộm, ăn trộm lợi hại hơn so với tôi, đáng tiếc, cô là tên lừa gạt, tên lừa gạt có kỹ thuật diễn vụng về."

Nụ cười của Diệp Nhu biến mất, mặt thay đổi, trợn mắt nói: "Anh đều biết tất cả, tại sao anh còn đối tôi trở lại, để Lạc Tiểu Anh ở lại trong tay Mại Tát Nhĩ. Tại sao? Tại sao chứ?"

"Tôi vừa nói, dẫn cô tới là vì muốn cô nhận biết đường, ngày này năm sau tới bái tế cha đứa bé." Ánh mắt Hạ Thiệu Nhiên chột tót, con ngươi dính nồng đậm khát máu, giọng nói lạnh khốc gần từng chữ: "Rất nhanh cô sẽ gặp mặt người tình của cô, biết cô có đáng giá để anh ta hy sinh bản thân hay không. Rất nhanh, trên đời này cũng không còn người có thể uy hiếp BLACK."

Cảm giác sợ hãi ướt lạnh bao vây lấy Diệp Nhu, nghĩ đến Mại Tát Nhĩ sẽ chết ở trước mắt của mình, cô kêu to tựa như phát điên: "Không, không. . . ."

"Đẩy cửa xe ra muốn chạy, bị Hạ Thiệu Nhiên đồng thời đẩy cửa xuống xe tốc độ nhanh hơn cô ngăn lại."

Diệp Nhu hết sức hốt hoảng, một chiếc Lexus màu lam nhanh chóng dừng lại ở bên người cô, tiếng thắng xe chói tai. Tiểu Anh mang theo tức giận nhảy xuống từ trên xe, bàn tay dòn đủ hơi sức hung hăng chào hỏi Diệp Nhu.

"Bốp! Bốp!" Hai tiếng cực kỳ vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Hai bạt tai mạnh đánh làm Diệp Nhu trợn mắt há mồm, Tiểu Anh nổi giận đùng đùng, hung hăng nhìn chăm chăm cô ta, “Chỉ bằng mấy chuyện cô làm, hai bạt tai đã tiện nghi cho cô rồi.”

Diệp Nhu không phản bác được, không dám đánh trả.

Tiểu Anh quay đầu lại nhằm về Hạ Thiệu Nhiên còn đang sững sờ, trừng trừng mắt căm tức mở miệng: "Còn anh nữa, anh coi em là cái gì? Có chuyện cũng không nói với em một tiếng, chỉ biết gạt em, lừa dối em, chỉ biết gánh một mình, anh cho rằng kế hoạch của anh rất hoàn mỹ sao? Anh có biết anh làm em rất đau lòng hay không?"

Hạ Thiệu Nhiên, đừng cho là em bề ngoài mảnh mai giống như đoá hoa nhỏ, dễ lừa gạt, dễ nói chuyện, dễ dụ, nói cho anh biết, nội tâm của em như cây xương rồng, người nào chọc em, em sẽ ghim kẻ đó. Hừ!"

Tiểu Anh nhắc chân, hung hăng cho Hạ Thiệu Nhiên một cước, dùng lực đẩy anh ra, hất tay tránh ra.

Hạ Thiệu Nhiên bị đẩy đến lao đao một bước, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn hậm, dờ khóc dờ cười, xem ra lần này làm cho cô tức giận thật rồi. Hóa ra Tiểu Anh tức giận cũng không nhỏ.

Tiểu Anh đang tức giận bước nhanh trở về, thiếu chút nữa đụng vào Lý Khuynh Tâm lái Motorcycle. Lý Khuynh Tâm chống chân dài đỡ xe, lấy mũ bảo hiểm xuống, vành mắt Tiểu Anh đỏ lên nhào tới, "Khuynh Tâm!"

Diệp Nhu lo lắng đề phòng nhìn mấy người, bước chân từ từ di động phía bên trái, muốn nhân cơ hội chạy trốn, mới vừa bước hai bước, thân thể đụng vào một người, cô gái mở xe Lexus màu lam, Bích La.

Bích La kéo tay của cô ta, cười nói: "Người của tập đoàn K chúng tôi luôn luôn có ân nhất định trả, có thù tất báo, người kính tôi một thước, tôi kính người một trượng, người thọc tôi một dao."

"Pằng ——"

Một tiếng súng vang, tay phải Diệp Nhu chảy lỗ máu, Bích La cười bỏ sung lời chưa nói xong, "Tôi còn kính người hai dao."

"Pằng ——"

Đạn xuyên qua tay trái Diệp Nhu.

Máu tươi chói mắt theo vết thương lộ ra ngoài, khủng bố dữ tợn, "A!" Diệp Nhu đau run hai cánh tay kêu to.

Tiểu Anh ngơ ngác nhìn tất cả.

Trong núi rừng yên tĩnh, tiếng động cơ xe hơi vang dội, người nên tới rốt cuộc đã tới.

Hắc Lang mang theo Mại Tát Nhĩ chỉ còn dư nửa cái mạng chạy tới, xe dừng hẳn, Hắc Lang một cước đá Mại Tát Nhĩ xuống xe, đi tới đối diện Hạ Thiệu Nhiên. Theo ước định, Hạ Thiệu Nhiên lấy ra chi phiếu từ trong túi áo giao vào trên tay anh ta, Hắc Lang xem con số phía trên, ngón trỏ búng hai cái, tiện tay bỏ chi phiếu vào trong túi áo, giờ tay lên ý bảo Dạ Cảnh Triệt trên xe Lexus, đi tới bên cạnh xe.

"Chờ một chút." Tiểu Anh gọi anh ta lại, chạy đến trước mặt anh ta, "Tối hôm qua, cảm ơn anh nhé!"

"Thu tiền thay người làm việc, muốn cảm ơn thì cảm ơn người bỏ tiền." Hắc Lang không nhịn được nói.

"Tôi biết rõ, nhưng vẫn muốn cảm ơn anh." Tiểu Anh liếc mắt, mỉm cười, lúm đồng tiền nhỏ nở rộ bên má, lúc Hắc Lang sắp hoảng hốt, tay nhỏ bé vỗ nhẹ bụi bặm trên tây trang, "Làm ơn."

Hắc Lang hồi hồn, "Đi đây."

"Gặp lại!" Tiểu Anh lui ra, khoát tay.

Gặp lại?

Không có tiền miễn thấy!

Hắc Lang nhận thức tiền không nhận người cũng không cảm thấy khác thường, lái xe rồi đi trước.

Hạ Thiệu Nhiên bước từng bước tiến tới gần chỗ Mai Tát Nhĩ, "Hiện tại rốt cuộc đến lượt chúng ta tính toán rõ ràng rồi đây."

Mai Tát Nhĩ ngấm nhìn bốn phía, mấy người đều muốn đưa anh ta vào chỗ chết, trở mình đứng dậy từ dưới đất, "Muốn đánh muốn giết tùy cậu, trước hết để cho tôi giải quyết xong cô gái ngu xuẩn kia." Tay rút ra dao ở bên hông, gác ở trên cổ Diệp Nhu, cũng giữ lại lần đánh cược cuối cùng, nhiều người vây quanh anh ta như vậy, đừng nói một cây dao dù có ba đầu sáu cánh tay cũng chạy không thoát.

"Mai! Anh muốn làm gì?" Trên tay đau đớn khiến khuôn mặt Diệp Nhu vặn vẹo, người yêu lại đem dao gác ở trên cổ cô ta, cô ta hoảng sợ trợn to hai mắt, đáng vẻ đặc biệt khó coi.

"Chính người ti tiện như cô làm ra chủ ý rách nát này, để cho người của tôi bị diệt toàn bộ, không giết chết cô trước, tôi chết không nhắm mắt."

"Mai, em làm những thứ này đều là vì anh! Em còn đang mang thai con anh!" Hai tay Diệp Nhu tràn đầy vết máu đậm, không để ý đau đớn túm tay cầm dao của Mai Tát Nhĩ, đỏ tươi lâm ly, chảy tràn khắp nơi.

Trước khi chết Mai Tát Nhĩ còn điên cuồng cười nhạo nói: "Ai biết cô mang thai tạp chủng của kẻ nào, cô chỉ là rác rưởi, cùng bao nhiêu gã đàn ông thì trong lòng cô rõ ràng." Dao găm đề xuống cổ, hung hăng cắt xuống nhưng tay bị xích kéo.

Hạ Thiệu Nhiên dắt dây xích, xích sắt lồm sồm vào trong thịt khiến cho Mai Tát Nhĩ buột tay, dao găm dính máu rơi trên mặt đất.

Diệp Nhu che máu không ngừng chảy ở cổ quý trên mặt đất, bị cắt ra một vết thương khiến cổ không ngừng ứa máu, thiếu dưỡng khí, mất máu, ý thức tan rã.

Tình cảnh ngập máu tanh, Tiểu Anh sợ, túm váy Lý Khuynh Tâm nói: "Cô ta sẽ chết sao?"

"Đó là kết cục tốt nhất cho cô ta." Lý Khuynh Tâm quay mặt qua chỗ khác, mới không cần nhìn cảnh máu tanh.

Diện mạo Mai Tát Nhĩ dữ tợn nói với Hạ Thiệu Nhiên: "Nhất định mày không biết, con đề tiện đó sau khi uống thuốc gây ảo giác thể nhưng gọi ra tên của mày, cô ta thích mày, nhưng chính cô ta cũng không biết cô ta thích mày, thành thật mà nói, đứa bé trong bụng cô ta là của mày nhỉ, ha ha ha!"

Diệp Nhu ngã xuống đất thấy kinh hãi.

Ở trong lòng của cô vẫn luôn có sự tồn tại của Hạ Thiệu Nhiên, hấp dẫn chưa xong thất bại sỉ nhục, không ngờ có liên quan đến tình yêu.

Mai Tát Nhĩ nói, Hạ Thiệu Nhiên nghe không sót, lần đó vô ý uống xong thuốc gây ảo giác, anh gọi chính là tên của Tiểu Anh, Diệp Nhu gọi tên của anh.

Yêu thích thì thế nào đây?

Trước khi chết Mai Tát Nhĩ cười to la to tựa như nổi điên, "Tạp chủng trong bụng cô ta là của mày, BLACK, tao giết chết con mày!"

Hạ Thiệu Nhiên cố định tốt dây xích, đến gần Mai Tát Nhĩ hơn, đè thấp giọng nói: "Tôi chưa bao giờ chạm vào cô ta, đứa bé là của anh."

"Ách!"

Về mặt Mai Tát Nhĩ ngạc nhiên.

"Không ai có thể uy hiếp BLACK, người cận bã, xuống Địa ngục đi!" Hạ Thiệu Nhiên một cước đạp vào ngực Mai Tát Nhĩ, Mai Tát Nhĩ ngã vào vực sâu vạn trượng, xích sắt cấp tốc giảm xuống, càng lúc càng ngắn. "A ——" Tiếng thét chói tai phát ra từ cổ họng Mai Tát Nhĩ, gió tấp vào gương mặt, trái tim nổ tung như cấp tốc nhảy lên, như muốn nhảy ra khỏi ngực, làm hại hô hấp cũng phí sức.

Đây chính là cảm giác chết. "Rầm rầm." Xích sắt dừng lại, Mai Tát Nhĩ bị treo ở trong vách núi, cổ tay bị xích sắt mài, ghim vào trong thịt, nửa rớt tại giữa không trung, sống không bằng chết.

Mấy người trơ mắt nhìn tất cả, tay Diệp Nhu run run đưa về phía vách đá, động động đôi môi, lại không khạc ra một chữ.

Cách máy vi tính, Thạch Nam nhắc nhở Hạ Thiệu Nhiên, "Cảnh sát lập tức chạy tới."

Hạ Thiệu Nhiên hung ác lén nhìn đáy vực, bước nhanh đi tới trước mặt Diệp Nhu, xé rách vải trên y phục của cô ta, quần lấy máu chậm chạp tràn ra trên cổ, ra lệnh Thạch Nam: "Gọi xe cứu thương."

"."

Thạch Nam không ứng tiếng, cảm thấy Diệp Nhu hư hỏng không nên sống trên đời.

"Tôi bảo cậu gọi xe cứu thương." Hạ Thiệu Nhiên trừng trừng mắt rống.

"Chặc!" Mắt Lý Khuynh Tâm trợn trắng.

Thạch Nam kích con chuột, giọng điệu lười biếng, thái độ tiêu cực nói: "Được, gọi xe cứu thương, gọi xe cứu thương."

Lý Khuynh Tâm lười phải tiếp tục ở lại, đội mũ lên, ngồi lên Motorcycle, đạp máy, lái xe rời đi. Bích La lên xe đóng cửa, mang theo Dạ Cảnh Triệt rời đi.

Chỉ còn dư Tiểu Anh cùng Hạ Thiệu Nhiên, còn có Diệp Nhu thoi thóp.

Tiếng còi xe cảnh sát càng ngày càng gần, Tiểu Anh bị máu đầm dề làm choáng váng, Hạ Thiệu Nhiên nắm tay Diệp Nhu nói với cô ta: "Chịu đựng, bác sỹ lập tức tới ngay."

Hạ Thiệu Nhiên buông cô ta ra, chạy tới chỗ Tiểu Anh, kéo lấy tay cô đẩy cô lên xe, đóng cửa xe, đi vòng qua bên kia, khởi động xe, quay ngược lại, rời đi.

Tiểu Anh ti ỏ cửa sổ xe nhìn Diệp Nhu máu me khắp người miễn cưỡng đứng dậy từ dưới đất, cho đến khi xe chạy nhanh đến không nhìn thấy cô ta từ xa. Không biết số mạng của Diệp Nhu như thế nào.

Bị đạn bắn xuyên qua bàn tay, tổn sức lấy miếng vải quần máu rì ra từ trên cổ, động tác này rất đơn giản, nhưng cô ta làm lại tương đối tốn sức, mỗi động một cái, liền đau đớn hạ xuống, tay cùng cổ đều giống như không phải là của mình.

Rốt cuộc tháo miếng vải ra, máu ngừng theo vết xé xông ra lần nữa, "Úm!" Mất máu quá nhiều, Diệp Nhu bị cảm giác đau xâm nhập ngã xuống, miệng to hít khí, cắn chặt hàm răng, hai khuỷu tay kéo thân thể di chuyển từ từ bò về hướng vách núi, trên đất kéo ra từng vết máu.

Xe cảnh sát gần tới thì Diệp Nhu rơi xuống vách đá, thoáng một cái qua trước mặt Mạ Tát Nhĩ. Mạ Tát Nhĩ tròn to hai mắt, ngực phập phồng, cảm giác sợ hãi xâm nhập, "Không, không." Anh ta hô to từng tiếng.

Tiếng còi cảnh sát hú dừng lại, Tiểu Ngũ lang chỉ huy thuộc hạ còi dây xích ra kéo người lên, một cảnh viên ngồi chồm hồm trên mặt đất còi dây xích buộc chặt, chỉ nghe "Rắc rắc."

Cả chỗ nối sợi dây xích trong nháy mắt còi ra toàn bộ, phát ra âm thanh "rắc rắc", dây xích bằng sắt buông lỏng, Mạ Tát Nhĩ cảm giác trói buộc ở tay lỏng ra, kêu to: "Không ——"

Âm thanh này kéo thật dài, cho đến nặng nề "Bùm!" một tiếng.

"Hú hụ." Xe cứu thương dừng lại, nhân viên cấp cứu nhảy xuống xe, "Người bị thương ở đâu?"

Tiểu Ngũ lang đen mặt, giương cảm hướng vách đá.

Đáy vách đá, Diệp Nhu cùng Mạ Tát Nhĩ đầu đối đầu nằm trên mặt đất.

Mạ Tát Nhĩ mở to mắt nhìn chăm chăm, chết không nhắm mắt, Diệp Nhu nhắm hai mắt, trên mặt cười dịu dàng.

Mặc kệ thế nào, mặc kệ ác độc ra sao, mặc kệ lừa gạt bao nhiêu người, cả đời này cô ta cũng không tính là thất bại, ít nhất có người đàn ông không đành lòng nhìn cô ta chết.

Ấn tượng của Hạ Thiệu Nhiên đối với Diệp Nhu thủy chung dừng lại ở một khắc kia, cô gái xinh đẹp dịu dàng lại nhiệt tình, khi đó anh thật sự quá tịch mịch, cho nên mới phải cho phép cô xuất hiện trước mặt anh.

Chúng ta có thể rất dễ dàng thích một người, thích giọng anh, thích anh cười, thích phương thức cô nói chuyện, có đủ loại lý do để thích.

Yêu một người thật sự gian khổ và là quá trình khá dài.

Trái tim lạnh lẽo của người đàn ông là khó chinh phục nhất, chỉ có nhiệt tình cùng chủ động thì chưa đủ, quan trọng nhất là chân thành.

Diệp Nhu thiếu hụt hoàn toàn là chân thành đáng quý nhất.

.

Tháng Hai, Lạc Thành, nhiệt độ ẩm áp.

Tiểu Anh vẫn cảm thấy hơi lạnh, có thể là hai ngày nay trải qua nhiều chuyện quá!

Xe lái cấp tốc đến Lý trạch mới dừng lại. Tiểu Anh xuống xe bỏ chạy, Hạ Thiệu Nhiên còi dây nịt an toàn ra đuổi theo, hai ba bước đã bắt được cô, ôm lấy cô từ sau lưng cô, vòng chặt vào trong ngực.

Tiểu Anh giãy giụa, "Buông em ra."

Hạ Thiệu Nhiên ôm chặt, nói chết không buông tay.

Tiểu Anh cau mày nói: "Vừa bắt đầu anh đã biết rõ Diệp Nhu là tên lừa gạt, cũng biết đứa bé không phải của anh, vậy tại sao anh còn đối xử với em như vậy, tại sao không nói cho em, để cho em một thân một mình bồi hồi chạy cang giữa hi vọng cùng thất vọng, loại cảm giác đó có bao nhiêu khó chịu anh

biết không? Hạ Thiệu Nhiên anh có biết không, trái tim em cũng sắp vỡ vụn vì anh rồi."

"."

Hạ Thiệu Nhiên ôm cô không nói tiếng nào, Tiểu Anh cảm tức, "Anh không nói lời nào, chơi trăm mặc, giả bộ cọc gỗ, Hạ Thiệu Nhiên, anh ở đây, em Em thật sự không để ý tới anh nữa."

"."

"Hạ Thiệu Nhiên!" Tiểu Anh hét lớn một tiếng.

"Tiểu Anh, anh nói, anh đang nói chuyện với em" Hạ Thiệu Nhiên rút cuộc đầu hàng, cọc gỗ trăm mặc cũng có lúc bị ép buộc.

Chuyện Bí 7 đã được giải quyết, không chịu uy hiếp, không có bản khoán, anh không có gì giấu giếm tình cảm giành cho cô, Hạ Thiệu Nhiên quyết định nói cho cô biết, tất cả cảm nhận của mình.

Hạ Thiệu Nhiên ôm cô thật chặt, lần đầu tiên dùng cảm tỏ rõ tâm ý ở bên tai cô: "Anh biết rõ em vẫn luôn yêu anh, biết trong lòng em có bao nhiêu khó chịu, mà anh không thể đáp lại tình yêu của em, càng không thể nói cho em biết tất cả, anh không thể để cho em mạo hiểm vì anh, dù một chút xú cũng không được.

Diệp Nhu rời ba năm, anh vẫn không quen bạn gái, tất cả mọi người cho là anh còn vương vấn cô ta, cho là anh cảm thấy áy náy có lỗi với cô ta. Chỉ có bản thân anh biết, đó là vì anh không gặp được cô gái thích hợp khiến mình động lòng.

Lên Phi Thuyền Nguyệt Thần, em không có sợ hãi xông vào tầm mắt anh, vẫn đi theo sau anh. Cô gái dám cầm máy ảnh chụp hình anh, đối mặt với Hải Tặc còn có biểu hiện dũng cảm, cười lên thì mắt cong như trăng lưỡi liềm, gò má lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Cồi đời này có quá nhiều cô gái dũng cảm, cũng có quá nhiều cô gái xinh đẹp đến chói mắt, lúc ấy không cảm thấy em đặc biệt hay xinh đẹp. Chẳng qua là cảm thấy em là một cô gái tốt, cho nên mới dẫn em trở về nhà họ Lý, đại bản doanh.

Bởi vì liên quan đến thân phận, anh chưa từng mang bất kỳ cô gái nào tới đây, em là người đầu tiên. Phút chốc làm em cảm thấy kinh ngạc kia, phút chốc em gõ cửa phòng kia, tóc quăn, gò má trắng hồng, màu hồng trang điểm, ưu nhã, tươi mát, giống như đóa anh đào kiêu diễm, vĩnh viễn khiến người ta khó có thể quên được.

Mỗi khi thấy hoa anh đào thì sẽ nhớ tới em, khuôn mặt như hoa anh đào nở rộ. Khi đó có chút không dám tin tưởng, một cô gái sẽ làm anh khắc sâu ấn tượng như thế.

Ở Thanh Mai gặp lại em là một ngoài ý muốn, trên đường cái người đến người đi huyền ảo, chỉ cần liếc cái liền nhìn thấy em, mặc áo óng ánh như ở trường phin ra, dưới ban ngày trời quang âm áp, dưới ánh mặt trời nâng khuôn mặt tươi cười chạy tới chỗ anh, anh thể nhưng nghe được tiếng tim mình đập. Thật ra thì, nhiệm vụ lần đó không có em, anh vẫn có thể hoàn thành, thời gian sử dụng ngắn hơn, nhưng không biết anh bị quỷ thần xui khiến thế nào lại mời em gia nhập, có thể lúc đó anh đã thích em, có điều bản thân anh không có ý thức được.

Biết không, ở hội trường đụng phải Tiểu Ngũ lang, em nín lấy vạt áo anh gọi anh là ông xã thì tâm trạng của anh nóng lên, kích động không nói rõ hạnh phúc. Đi dạo chợ đêm làm lạc em, em không biết lúc đó anh khăn trương thế nào, gặp lại em dùng cảm ngăn cản Hải Tặc đâm dao găm về phía anh thì rung động không dứt, cảm giác đầy lòng âm áp, đó là âm áp chưa bao giờ được hưởng thụ.

Biết Kim Cách Tư hạ sát thù với em, anh lo lắng không thôi, trong đầu chỉ có một âm thanh, không thể để cho em chết, không thể để cho em biến mất khỏi thế giới của anh.

Ở sau rèm cửa sổ khách sạn, lần đầu tiên nghe được em tỏ tình, biết lúc đó anh kích động thế nào khôn? Biết cảm giác ngọt ngào vừa chua xót lại hơi đau ở trong lồng ngực anh khôn? Anh cảm thấy anh cũng thích em, nếu không sẽ không quan tâm em. Anh muốn đáp lại em, giống như tình yêu em giành cho anh, nhưng khi anh biết kẻ phía sau màn thao túng Kim Cách Tư là tập đoàn bí 7 thì anh lại do dự, sợ em bị thương tổn vì anh.

Em là một cô gái khéo léo đáng yêu tâm địa thiện lương, thế giới bóng tối không thích hợp với em. Khi đó, anh tự nói với mình, cách xa em mới tốt cho em, nhưng trái tim lại không bị khống chế muốn đến gần em.

Dưới tầng hầm của nhà xưởng chế độc, giây phút nghe được tiếng súng kia, trái tim anh như ngừng lại, đau đến mức anh không thể thở được. Anh đối với em, có thể không chỉ đơn giản là thích nữa.

Muốn có được em, nhớ đến em, muốn vĩnh viễn đi cùng với em, càng ngày càng thích thì lồng ngực có vị chua ngọt ngào cảm giác kích động, thích đến nghiện. Cho nên mỗi lần đều liều mạng đẩy em ra sau lại sợ em rời đi thật, mới có thể một lần lại một lần để cho em bồi hồi giữa hi vọng cùng thất vọng.

Tiểu Anh, anh thích em, thật sự rất thích em!"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Hạ Thiệu Nhiên tỏ tình thật, giúp Tiểu Anh nhớ lại từng tí một về chuyện hai người trải qua, anh vẫn luôn là một người đàn ông trầm mặc ít nói, nhưng những lời vừa nói, so với trước kia anh nói với cô thì thật bằng tất cả cộng chung lại với nhau. Từng câu từng chữ đều rơi vào đáy lòng, khiến người ta làm sao không cảm động, huống chi mình cũng yêu anh, nước mắt cảm động tràn ra từ khóe mắt, từng giọt nước mắt trong suốt trượt trên khuôn mặt, rơi vào trên mu bàn tay Hạ Thiệu Nhiên.

"Đừng khóc!" Hạ Thiệu Nhiên xoay thân thể cô lại, ngón tay lau nước mắt, "Về sau bất luận xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không đẩy em ra."

Trái tim hâm nóng, Tiểu Anh căn bản không cách nào ngừng khóc.

"Làm bạn gái anh nhé!"

"Huhu huhu!" Tiểu Anh nức nở, tay nhỏ bé lau nước mắt lung tung, đầu miệng nhỏ, khóc không thành tiếng, nói: "Em mới không cần! Em mới không cần làm bạn gái anh! Huhu huhu. Người ta đuổi theo anh khắp thế giới, đuổi theo anh khổ cực như vậy, anh nói mấy lời hay thì muốn lấy được người ta, nghĩ hay thật."

Hạ Thiệu Nhiên hơi bất ngờ về phản ứng của Tiểu Anh, đầu ngón tay thay cô gạt lệ, nói: "Nếu như em cảm thấy bất bình trong lòng thì đến lượt anh đuổi theo em, đuổi kịp đến khi trong tim em cam tình nguyện, nguyện ý làm bạn gái anh mới thôi."

Tiểu Anh gạt lệ, chán nản hòa cùng nước mắt, khuôn mặt nhỏ biến thành Tiểu Hoa Miêu, cô khịt khịt mũi, chưa hết giận nói: "Vậy quá tiện nghi cho anh rồi!"

"Vậy em muốn như thế nào, làm thế nào mới hả giận, nếu không, em tát anh một cái, không, vài ba cái đều được, đánh tới khi em hả giận mới thôi."

"Là anh nói, vậy em đánh thật."

"Anh nói, em đánh đi."

"Anh tròn tròn mắt thì em nào dám xuống tay."

Hạ Thiệu Nhiên nhắm mắt lại.

"Em đánh."

"."

"Em đánh thật đấy."

Tiểu Anh nhón chân lên, giương cằm, môi hồng dựng lên, nụ hôn êm ái rơi vào gò má Hạ Thiệu Nhiên. Mắt cô khép hờ nói: "Thật xin lỗi, tim em quá đau mới tức giận, cho nên, lần đó mới có thể ra tay đánh anh."

"Đừng nói thế... Đều là anh không tốt." Hạ Thiệu Nhiên ôm lấy cô, nội tâm cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

Tiểu Anh quệt mồ hôi: "Có phải anh rất để ý Diệp Nhu hay không?"

Hạ Thiệu Nhiên thẳng thắn nói cho cô biết: "Anh chỉ cảm thấy đứa bé là vô tội."

Đầu lâu chủ động đặt ở lồng ngực cứng rắn, Tiểu Anh nhớ tới lời nói trước khi chết của Mạ Tát Nhĩ, trong lòng thật không thoải mái, "Cái đó. Đứa bé đến cùng có phải là của anh hay không?"

"Không phải."

"Thật."

"Anh chưa từng chạm cô ấy."

"Không phải anh uống thuốc gây ảo giác sao?" Tiểu Anh nháy nháy mắt, nhãn lông mày hỏi: "Vậy anh giải quyết như thế nào?"

"."

Hạ Thiệu Nhiên đen mặt, anh mới không nên nói cho cô biết giải quyết như thế nào.

"Không tiện nói ư?"

""

Về mặt Tiểu Anh ngượng ngùng, ái ngại nói: "Em biết rồi, nhất định là. Uhm." Cái miệng nhỏ của cô bị một đôi môi lửa nóng chặn lại.

Lầu hai của biệt thự, trước một cửa sổ mở rộng, Lý Khuynh Tâm gục ở bên cửa sổ, nhìn hai người dưới lầu, khóe miệng nâng lên nụ cười, giờ tay lên, mu bàn tay âm thầm lau khóe mắt ướt át.

Xử lý xong vết thương trên bàn tay, Dạ Cảnh Triệt đến gần không một tiếng động, chợt ôm lấy Lý Khuynh Tâm không hề phát giác.

Lý Khuynh Tâm cắn răng, rừ mí mắt xuống, giày Martin hung ác đập, Dạ Cảnh Triệt đau kêu lên, buông cô ra, lui về phía sau, giờ chân lên, nghe răng trợn mắt nói: "Em không thể dịu dàng một chút à?"

Lý Khuynh Tâm nhìn trên tay mình nhiều thêm một nạ màu vàng kim, nhìn Dạ Cảnh Triệt nghe răng trợn mắt, chậm rãi bước tới, mặt nạ kim loại lẳng giác rõ ràng úp lên trên mặt. Dạ Cảnh Triệt thu hồi cả lợ phát phơ, khóe miệng mím chặt, trông mắt nửa hí, khí thế cả người trong nháy mắt trở nên không giống nhau.

Lãnh khốc, tà khí.

Đeo mặt nạ lên anh là nhân vật quan trọng của tổ chức thần bí, Ảnh.

Tháo mặt nạ xuống anh là con nhà giàu, Dạ Cảnh Triệt.

Mặc kệ có mấy thân phận, mấy loại tính tình, thích truy đuổi tình yêu để tăng thêm niềm vui thú với cô nương anh thích, chỉ có một, Lý Khuynh Tâm.

"Chắc!" Lý Khuynh Tâm hoạt động đốt ngón tay, phát ra tiếng vang rắc rắc đáng sợ. "Dạ Cảnh Triệt, biết sau khi tôi biết anh là Ảnh Tập đoàn K xong thì muốn làm gì không? Há? Tôi thật sự CMN muốn đánh anh một trận."

Ảnh mang theo mặt nạ, khóe miệng cong lên, không sợ trời đất phát ra lời mời: "Đến đây đi!"

Lý Khuynh Tâm cười, "Nhưng trước đó, tôi càng muốn hôn anh."

Lý Khuynh Tâm dứt lời, hai tay ôm cổ Dạ Cảnh Triệt, hai chân quấn lên hông anh, đôi môi dán lên, vừa hung vừa dữ lại hôn hỗn loạn gặm cắn, kỹ thuật hôn không còn gì để nói.

Dạ Cảnh Triệt bị đau, dùng hai bàn tay nắm mặt cô mạnh mẽ tách ra, Lý Khuynh Tâm còn muốn xông về phía trước, Dạ Cảnh Triệt ngăn cô lại, "Cô gái ngốc, hôn môi không phải như thế."

Lý Khuynh Tâm bị nói đến mặt đỏ lên, mắt khép hờ.

"Hôn, phải là như vậy." Dạ Cảnh Triệt dịu dàng đem môi đến gần, tỉ mỉ hôn.

Bướm bướm, bởi vì là em, vẫn luôn là em.

.

Trong phòng khách lầu dưới, Thu Phi Phi chấp tay trước ngực, lộ ra nụ cười: "Hạnh phúc."

Lý Niệm mỉm cười, nâng chung trà lên, nhấp một ngụm trà nóng.

Thu Phi Phi nghiêng đầu nói với Thạch Nam bên cạnh: "Xem người ta thành đôi thành cặp, hâm mộ chứ? Ngày mai xem mắt cho mẹ!"

Thạch Nam vừa nghe xong lời này, mắt rắc rắc mấy móc, ngũ quan hướng đến một nơi, một bộ muốn khóc.

Độc thân thật tốt!

Bạn gái thật lắm phiền toái!

Anh mới không cần!

Tối hôm đó, trên bàn ăn nhà họ Lý, không khí hài hòa, người một nhà vui vẻ hòa thuận. Chiếc đĩa của Hạ Thiệu Nhiên không ngừng gấp rau vào bát Tiểu Anh, bát nhỏ chất đồng thức ăn thành núi nhỏ, Hạ Thiệu Nhiên nổi tiếng lạnh như băng thế nhưng ăn cần như vậy, Tiểu Anh rất không thích ứng, đồ mặt cúi đầu, chỉ lo nhét cơm vào trong miệng.

Tay phải Dạ Cảnh Triệt chặn một dao thay Lý Khuynh Tâm, làm người bị thương là anh, cố chấp không châm cứu, không có dùng cơm ở phòng, nhất định xuống lầu ăn cùng mọi người. Tay trái vụng về dùng muỗng, cơm không bới được, món ăn gấp không tới, chỉ có thể múc canh tới uống.

Lý Khuynh Tâm lấy hết dũng khí ở trước mặt mọi người gấp thức ăn cho anh, thả vào trong bát. Dạ Cảnh Triệt cảm động, mỉm cười, cơm mang món ăn đưa vào trong miệng, "Cảm ơn bà xã."

Hai người ở một chỗ, Lý Khuynh Tâm coi như lạnh nhạt, người càng nhiều, ngược lại thật xin lỗi, bởi vì cô đã từng thề ở trước mặt mọi người, vĩnh viễn sẽ không thích Dạ Cảnh Triệt, vĩnh viễn sẽ không nhìn anh bằng sắc mặt tốt.

Thu Phi Phi thấy bộ mặt kỳ cục của con gái, cười nói: "Cảnh Triệt vì con mới bị thương, con không thể dứt cơm cho nó sao?"

Lý Khuynh Tâm do dự, Dạ Cảnh Triệt vội nói: "Mẹ, không cần, tự con có thể làm."

Lý Khuynh Tâm để bát đĩa của mình xuống, nhận lấy cái muỗng trong tay trái của Dạ Cảnh Triệt, gấp món ăn múc cơm. Chưa từng cho người khác ăn bao giờ, gấp vào trong thìa múc đầy cơm cùng món ăn, Dạ Cảnh Triệt nhìn sườn núi nhỏ trong thìa, há to miệng, nuốt vào, quai hàm nhét đến phình.

Luôn luôn ưu nhã lịch sự, lần đầu tiên anh ăn thành ra như vậy, nuốt y hệt sói, còn ngây ngô cười với Lý Khuynh Tâm.

Một lát ngây ngốc, một lát tà tính lãnh khốc, thật đồng thời ở trên một người đàn ông.

Có điều anh là cái nào, cô đều. Thích, Lý Khuynh Tâm mím môi, trong mắt lộ ra nụ cười, múc canh cho anh ăn, muỗng thứ hai đã có kinh nghiệm.

Thu Phi Phi cười không khép miệng, xem tình hình, Lý Niệm nghiêm túc gấp thịt cá cho bà. Tình cảm của con gái rốt cuộc khổ tấn cam lai, Thu Phi Phi cảm thấy hôm nay đặc biệt hạnh phúc, môi khẽ cong, nói: "Cảm ơn ông xã."

"Ừ, ăn nhiều một chút." Lý Niệm vui mừng gấp bội, lại gấp thức ăn cho bà, nói với mọi người: "Tiểu Anh, Cảnh Triệt, Thạch đầu, các con cũng ăn nhiều chút."

"Dạ!" Tiểu Anh cảm thấy đại gia đình ấm áp, Lý Khuynh Tâm cùng Thạch Nam tựa như anh chị em của mình, Dạ Cảnh Triệt là anh rể, Lý Niệm cùng Thu Phi Phi giống như cha mẹ chồng, Hạ Thiệu Nhiên là ông xã. Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

"Sao thế?" Hạ Thiệu Nhiên quan tâm hỏi.

"Không sao cả." Tiểu Anh cúi đầu bới cơm.

"Ăn nhiều một chút."

"Ồ!"

Nhân vật quan trọng của tập đoàn Bí 7 bị diệt toàn quân, kéo dài đến các nơi bị khống chế trên toàn thế giới, danh sách đen bị buộc bán mạng thay tập đoàn được Thạch Nam giấu tên gửi bưu kiện cho tham viên liên bang. Một sự kiện sao oanh động, mấy người Hạ Thiệu Nhiên không ở Lạc Thành lâu, ăn cơm xong ngồi máy bay tư nhân rời đi.

"Tôi muốn sát bên Tiểu Anh."

"Tôi muốn sát bên Khuynh Tâm."

Hai cô gái giống như thông đồng tốt rồi, nhất định ngồi chung một chỗ, chen hai người đàn ông ra. Dạ Cảnh Triệt nhìn Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên nhìn Dạ Cảnh Triệt, hai đấng mày râu chiếm lĩnh đứng hàng cuối cùng ở cabin, ngồi gần cửa sổ.

Hạ Thiệu Nhiên nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dạ Cảnh Triệt loay hoay băng đeo trên tay không hề buồn ngủ.

Máy bay cất cánh, cách xa mặt đất, Tiểu Anh nhỏ giọng nói chuyện với Lý Khuynh Tâm. "Sur huynh cô tỏ tình với tôi, tôi không đồng ý anh ấy."

Lý Khuynh Tâm cúi đầu nhỏ giọng nói: "Cái này đúng rồi, quá dễ dàng lấy được, đàn ông sẽ không quý trọng, cô phải để cho anh ấy chịu chút đau khổ mới được."

"Ừ, tôi cũng nghĩ vậy." Tiểu Anh xoa cằm nhỏ hỏi: "Khuynh Tâm, cô cùng Dạ Cảnh Triệt hòa thuận rồi sao?"

Lý Khuynh Tâm liếc cô, "Chúng tôi chưa từng tốt hơn. Nhưng mà bây giờ." Mắt Khuynh Tâm khép hờ, "Đối với anh ấy, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời."

"Ha ha, cô đã bắt đầu thích anh ấy."

Nói đến vấn đề tình cảm, Lý Khuynh Tâm lãnh khốc cũng nghiêm chỉnh, tay nhỏ bé làm loạn ở dưới nách, hông Tiểu Anh, Tiểu Anh tránh né, cười ha ha.

Chỗ ngồi cuối cùng, hai người đàn ông bị lấy tâm tình vui vẻ của họ, nhếch miệng lên.

.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Trở lại Thành phố C, Tiểu Anh vẫn ở nhà Lý Khuynh Tâm, mục đích là vì để Hạ Thiệu Nhiên theo đuổi cô, nhưng Hạ Thiệu Nhiên khúc gỗ đàn, từ khi trở lại đến nay thì biến mất vô ảnh vô tung, Tiểu Anh gấp đến độ cắn răng dậm chân, thẳng mắng anh đàn.

Ban đêm, ánh trăng treo ở chân trời.

Trên giường mềm mại, cô gái ngủ say, bóng dáng Hạ Thiệu Nhiên xuất hiện trên ban công, nhẹ nhàng kéo cửa ra, đi vào phòng ngủ.

Dưới ánh trăng, gương mặt cô gái trơn bóng óánh nhuận, lông mi dài cuốn vênh lên, Hạ Thiệu Nhiên cúi người rơi xuống cánh môi mềm mại một nụ hôn.

Khí lạnh đập vào mặt, trên môi lạnh lẽo, Tiểu Anh đột nhiên mở mắt, phát hiện đối diện mình có một đôi mắt đen hẹp dài, mà môi mình đang bị chủ nhân ánh mắt đó ngậm vào trong miệng.

"Ừm"

Tiểu Anh há mồm phản kháng, không ngờ đầu lưỡi bá đạo xông tới.

Một tay Hạ Thiệu Nhiên giữ đầu cô, một tay nắm cả hông của cô, nhắm hai mắt hôn hết sức chuyên chú, dưới thế công nhiệt tình hung mãnh thân thể Tiểu Anh càng ngày càng nóng, càng ngày càng vô lực, đến cuối cùng cả người cũng choáng.

Một nụ hôn kịch liệt, Hạ Thiệu Nhiên có thể khổng chế mình trước buông cô ra, Tiểu Anh há miệng thở, cong môi đỏ mọng lên, giận dữ nói: "Nửa đêm lên vào phòng ngủ của con gái, đây chính là cách anh theo đuổi người ta à?"

Hạ Thiệu Nhiên lấy từ trong túi áo khoác ngoài ra một nhánh hoa anh đào, đưa tới trước mặt cô. "Tặng em."

Hương thơm dịu nhẹ mê người chui vào lỗ mũi, ánh sáng quá tối, Tiểu Anh không nhìn ra là hoa gì, trở mình bò dậy bật đèn đầu giường, kêu lên: "Oa, là hoa anh đào, thật là đẹp!" Đầu ngón tay đụng vào cánh hoa, xác định là hoa thật, nhận lấy từ trong tay Hạ Thiệu Nhiên rồi nói: "Bây giờ là mùa đông, lấy đâu ra?"

"Nhật Bản."

Tầm mắt từ cánh hoa chuyển dời đến trên thân người đàn ông, anh mặc áo khoác mỏng màu đen vải nỉ, gương mặt mệt mỏi, có long đong tư vị mệt mỏi.

Tiểu Anh chu môi hỏi: "Anh mới từ Nhật Bản trở lại sao?"

"Ừ."

"Ra ngoài làm việc, thuận tiện mang một nhánh hoa anh đào cho em."

"Không phải."

"Hà?"

Hạ Thiệu Nhiên giải thích: "Anh chưa từng theo đuổi con gái, không biết làm thế nào khiến con gái vui lòng, anh biết rõ người đàn ông khác cũng tặng cô gái hoa tươi biểu đạt tình yêu, anh cảm thấy hoa anh đào thích hợp nhất với em, phải đi một chuyến đến núi Yoshino bẻ cành hoa này."

"Đi đâu xa thế, chính vì bẻ hoa anh đào mà đòi em vui lòng sao?" Tiểu Anh cắn môi dưới, một bộ nét mặt cảm động muốn khóc: "Hạ Thiệu Nhiên!" Cô nhào vào trong ngực anh, hai cánh tay quấn chặt cổ anh nói: "Mặc dù em nói, bảo anh theo đuổi em thì em mới đồng ý làm bạn gái anh, nhưng anh làm em thật sự quá cảm động, cảm động làm cho nhân ta không kịp chờ đợi muốn ôm ấp yêu thương với anh, làm thế nào đây, thật rối rắm!"

Hạ Thiệu Nhiên cười, "Rối rắm cái gì, em muốn anh theo đuổi, anh sẽ theo đuổi, em muốn ôm ấp yêu thương, anh liền giang hai cánh tay, mặc em nhào tới."

"Ha ha! Em phát giác anh bây giờ rất biết nói lời dễ nghe đó!" Tiểu Anh dựa vào ngực anh, "Anh không biết chứ, rõ ràng sống ở cách vách anh, nhưng một chút tin tức của anh cũng không có, người ta thật nhớ!"

Ngón cái thương tiếc sờ qua khuôn mặt tinh tế, Hạ Thiệu Nhiên nói: "Chuyển đến chỗ anh nhé."

Tiểu Anh nháy nháy mắt, nghi vấn: "Tại sao muốn chuyển đến nơi đó, em ở nơi này vô cùng tốt, chúng ta nằm cạnh nhau, nhẹ nhàng nhảy là sang rồi."

"Hiện tại Khuynh Tâm không có thời gian huấn luyện em...em chuyển đến chỗ anh, anh sẽ dạy em, không phải em muốn làm trộm tốt nhất ư? Đạo thánh BLACK ra tay em chắc chắn sẽ không sai."

"." Tiểu Anh cho anh bủ môi vì tự tin và lấy cớ huấn luyện dở ẹt.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn chăm chú vào mắt cô, nói: "Thật ra thì. Anh không muốn mừng năm mới một mình."

Tiểu Anh nghĩ đến Lý Khuynh Tâm từng nói với cô về trôi cha mẹ Hạ Thiệu Nhiên, tâm tư nặng trĩu, tay nhỏ cầm bàn tay Hạ Thiệu Nhiên nói: "Một mình mừng năm mới sẽ rất nhàm chán, trước kia bắt luận em ở bắt luận cái cái gì địa phương trên thế giới, lúc mừng năm mới nhất định sẽ chạy về cô nhi viện, nhiều người mới náo nhiệt, năm nay em sẽ qua cùng anh. Ha ha!"

Hạ Thiệu Nhiên ôm cô, rất dùng sức ôm.

"Sáng sớm ngày mai, em sẽ chuyển qua." Tiểu Anh nghĩ đến cái gì, tránh anh ra, nói: "Đúng rồi, anh ăn cơm chưa? Em đi lấy chút gì cho anh ăn."

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Trên máy bay ăn rồi, không đói bụng, chỉ có chút mệt mỏi."

"Vậy anh mau nằm xuống nghỉ ngơi đi."

Hạ Thiệu Nhiên cởi áo khoác xuống, nằm ở trên giường, "Em nằm cùng anh."

Tiểu Anh đỏ mặt, nhân nhó nằm ở bên kia giường nhỏ, vị trí trống giữa hai người còn có thể cho một người ngủ. Hạ Thiệu Nhiên thay cô đắp kín chăn, nằm nghiêng, nhìn chăm chăm cô gái trước mắt.

"Ngủ ngon!" Tiểu Anh nhắm mắt lại, một lát sau, len lén mở mắt nhìn, thấy Hạ Thiệu Nhiên vẫn mở mắt nhìn mình.

Lại gần, bụng lấy mặt anh, roi xuống trên môi anh một nụ hôn êm ái, "Hôn ngủ ngon, lúc này ngủ đi!"

Trong bóng tối tiếng hít thở của nhau cực kỳ rõ ràng, cánh tay khoác lên vòng eo mảnh khảnh, Hạ Thiệu Nhiên ôm cô vào trong lòng, dán lên người mềm mại ấm áp.

Trước đó cực kỳ lâu đã muốn ôm cô như vậy, hấp thu nhiệt độ ấm lòng người.

Trước đó cực kỳ lâu đã muốn rúc vào trong ngực anh như vậy, hấp lấy mùi vị làm cho người ta an tâm, mùi thuốc lá nhân nhạ hòa cùng mùi đàn ông thành thực.

Ôm nhau ngủ, mộng đẹp cả đêm.

Tiểu Anh còn không có thói quen cùng người đàn ông cùng giường chung gối, ngày mới vừa sáng đã tỉnh, gối lên một cánh tay nhìn chăm chăm người ngủ.

Dáng dấp anh không phải đặc biệt đẹp trai, nhưng lại đặc biệt đàn ông, uy nghiêm, không nói cười tùy tiện. Khi anh ngủ, không khó thân cận giống ban ngày, đường cong gương mặt cương ngạnh mềm mại không ít, không hề có cảm giác uy hiếp.

Cả đêm ngủ ngon, Hạ Thiệu Nhiên mở mắt chỉ thấy Tiểu Anh mím môi nhìn mình cười. "Chào buổi sáng!" Tiểu Anh cười hi hi nói.

Hạ Thiệu Nhiên duỗi cánh tay nắm đầu cô gần sát mình, môi roi xuống trán trơn bóng. Người trong ngực phát ra giọng vui vẻ: "Nhìn người tỉnh lại trong lòng mình, cảm giác thật hạnh phúc!"

Hạ Thiệu Nhiên ôm sát cô, "Mèo ngốc."

"Không cho cười người ta."

"Không có cười em"

Tiểu Anh tránh đầu nhỏ ra, nói: "Em biểu hiện có phải rất tệ hay không, anh nói em có tiềm chất làm đạo thánh không?"

Hạ Thiệu Nhiên không trả lời, từ trên giường xuống, mặc y phục trên người.

"Anh nói đi, rốt cuộc em có tiềm chất hay không?" Tiểu Anh bò dậy đi theo, hỏi: "Rốt cuộc có hay không?"

Hạ Thiệu Nhiên mặc quần áo từ tế, hai ngón tay nắm cầm cô, nói: "Em làm đạo thánh, anh là cái gì?"

"Làm người đàn ông tốt của em." Tiểu Anh không biết thẹn mà nói ra ngoài, mắt trắng rằm chứa đựng ý cười.

Hạ Thiệu Nhiên mỉm cười, cầm áo khoác ngoài vắt trên ghế dựa lên nói: "Nếu em đã quyết định, quyết tâm lựa chọn con đường này, anh hi vọng em có thể đi thẳng xuống như thích chụp ảnh vậy, để cho mình trở nên rất đáng gờm."

"Ừm!" Tiểu Anh tự tin hơn gấp trăm lần, "Bây giờ em đã hết sức thích nghề nghiệp này rồi, bởi vì em muốn làm hiệp trộm, dùng phương thức ăn trộm giúp đỡ những người cần trợ giúp."

"Được, anh sẽ dạy em thật tốt." Hạ Thiệu Nhiên nói: "Hiện tại cùng anh trở về hay là chờ một lát."

"Em phải nói một tiếng với Khuynh Tâm, anh trở về trước đi!"

Hạ Thiệu Nhiên hôn bên trái gương mặt cô, kéo cửa ra, nhảy sang ban công đối diện.

Sau khi Hạ Thiệu Nhiên đi, Tiểu Anh vội chui vào phòng tắm, tắm thay quần áo, rửa mặt xong, mang theo máy chụp hình laptop cùng vài món quần áo, hưng phấn chạy ra khỏi phòng, một đường đi tới trước cửa phòng Lý Khuynh Tâm, hưng phấn quá mức quên gõ cửa, trực tiếp xông vào, đẩy cửa đã nói: "Khuynh Tâm, nói cho cô biết một chuyện tốt."

Cô không nói tiếp, bởi vì một cây súng lục đang hướng thẳng mặt cô mà đến.

"Pằng——"

"Pằng——"

Súng lục nện ở trên cửa, Tiểu Anh dính vào trên ván cửa, suy nghĩ một chút mình thiếu chút nữa bị Dạ Cảnh Triệt ném súng lục hủy dung, cũng sợ.

Ngắm lại một màn đẩy cửa trong nháy mắt kia, khuôn mặt nhỏ đỏ, công ba lô nhỏ xuống lầu.

Từ nhà Dạ Cảnh Triệt đến cửa chính Hạ Trạch ít nhất cần 20', Tiểu Anh lựa chọn đường tắt, túi đeo lưng khoắc ở trên người, chà sát tay xông về tường cao, hai chân đạp, ngón tay nắm chặt lấy bên tường, nhảy.

"A ——" Tiểu Anh không biết Hạ Thiệu Nhiên đứng ở tường, cho là mình sẽ đụng vào anh, âm thanh la to.

Hai tay Hạ Thiệu Nhiên nhẹ tiếp được cô, cánh tay Tiểu Anh ôm cổ anh, cặp chân quấn chặt hông anh, thở hồng hộc.

"Tại sao lại ở đây?"

"Chờ em"

"Làm sao anh biết em sẽ nhảy từ nơi này."

"Cả tường rào, nơi này thấp nhất, dễ nhảy."

"Hừ!" Tiểu Anh không phục cong miệng lên, "Lần sau em muốn nhảy chỗ cao nhất."

"Luyện lâu thì em sẽ nhảy qua."

Đừng tưởng rằng Tiểu Anh thoát khỏi huấn luyện viên ma quỷ - Lý Khuynh Tâm, hướng vào lồng ngực Hạ Thiệu Nhiên thì sẽ được đối đãi dịu dàng, trên thực tế, trên phương diện huấn luyện ăn trộm, Hạ Thiệu Nhiên nghiêm khắc hơn so với Lý Khuynh Tâm.

Gần tới năm mới, tất cả người Hạ Trạch bận việc, giảng đèn kết hoa, rất náo nhiệt. Đèn dầu sáng rực cả phòng dưới đất, cảm địa tư nhân thuộc về đạo tặc BLACK, Tiểu Anh phá giải khóa bàn phím, đối mặt ba trăm nghìn loại mật mã tổ hợp, tập trung tinh thần luyện tập.

Trên lối dài, trên người lửa thể, Hạ Thiệu Nhiên chỉ mặc quần vận động mang theo tay quyền dùng quả đấm đánh vào trên bao cát. Quyền cước đánh vào bao cát vang lên âm "Bịch bịch" cùng giầy hoạt động mặt đất phát ra tiếng va chạm "xẹt xẹt" quấy rầy Tiểu Anh không được an bình, nhũn chặt mày, ra lệnh mình không bị quấy nhiễu. Dụng cụ điện tử giải mã nhanh chóng tính toán mật mã, ánh mắt Tiểu Anh liếc về phía Hạ Thiệu Nhiên trên lối dài.

Cơ ngực, cơ bụng, bắp thịt cánh tay, theo động tác đánh quyền, bắp thịt toàn thân đều rung động, không ngờ bình thường anh cao gầy teo, đoán rằng luyện tập nhiều, vóc người bền chắc, hừ hừ! Không trách được có người nói y phục biết gạt người.

Dưới ánh đèn, trên làn da màu lúa mì kiên tráng khí lực xuất hiện mồ hôi hạt phản xạ trong ánh sáng, mồ hôi rỉ ra từ trán và chóp mũi, bị bỏ mặc, có giọt nhỏ xuống mặt đất, có giọt chảy theo gương mặt xuống, chảy qua cơ ngực, lướt qua cơ bụng, đi xuống, không cần thận nhìn xuống chỗ nào đó.

Tiểu Anh chóng mặt, có loại cảm giác miệng đắng lưỡi khô, không tự chủ nuốt nước miếng, tay nhỏ bé hơi ngứa chút, thật nhớ cảm giác chạm tới da thịt vừa hấp dẫn vừa đáng yêu kia.

"Tích"

Khóa bí mật bị phá, Tiểu Anh vẫn còn không hay biết, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm người đàn ông trên lối dài lau mồ hôi luyện quyền.

Hạ Thiệu Nhiên nghiêng đầu nhìn cô, bị bắt nhanh nhẹn chuẩn mắt, Tiểu Anh vội xoay người lại phá khóa lung tung.

Hạ Thiệu Nhiên dừng lại động tác, lấy bao tay xuống, Tiểu Anh từ từ quay đầu trở lại, Hạ Thiệu Nhiên ngoắc ngoắc ngón tay hướng cô.

Tiểu Anh để máy giải khóa xuống, đi lên đài quyền.

Một quả đấm mạnh mẽ của Hạ Thiệu Nhiên đánh tới hướng cô, bị sợ đến cô đứng bất động, hai mắt nhắm chặt. Quả đấm dừng lại ở cự ly cách xương sống mũi millimet, Tiểu Anh từ từ mở mắt, ngón giữa Hạ Thiệu Nhiên búng vào cái mũi nhỏ của cô, nói: "Mèo ngốc!"

Tiểu Anh không phục phản bác, "Quả đấm của anh quá nhanh, em tránh không kịp chứ sao."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Tiểu Anh không phục phản bác: "Quả đấm của anh quá nhanh, em tránh không kịp."

"Quả đấm của những cảnh sát cùng an ninh viện bảo tàng cũng không kém bao nhiêu so với anh, nếu gặp phải bọn họ, em làm thế nào?" Hạ Thiệu Nhiên lau mồ hôi trên mặt nói: "Thời điểm mở khóa phải tập trung lực chú ý, gặp phải quả đấm phải né tránh nhanh."

Tiểu Anh mếu máo: "Ồ! Em nhớ kỹ rồi."

Hạ Thiệu Nhiên quay lưng đi trở về, bỗng chốc ra quyền đối với cô gái nhỏ đi theo phía sau. "A!" Tiểu Anh thét chói tai che mắt.

Quả đấm dán lên tay nhỏ bé, đẩy một cái, "Không nhớ lâu."

Tiểu Anh giương cằm nói: "Vậy anh làm lại, lần này em nhất định né tránh."

Hạ Thiệu Nhiên nhướn mày, quả đấm cứng rắn đập tới, Tiểu Anh không kịp phản ứng quả đấm nhanh, căn bản không cách nào né tránh, Hạ Thiệu Nhiên lại một lần thành công hươ tới sống mũi cô.

Tiểu Anh tức giận cuộn cuộn kéo ống tay áo lên, "Em cũng không tin không tránh thoát."

Hai người cứ thế luyện thử, mỗi lần đều là Hạ Thiệu Nhiên chiếm thượng phong, sau một trận, Tiểu Anh đã mồ hôi đầy người, lúc này cô giận thật, cởi áo khoác, vứt trên mặt đất, tràn đầy tự tin nói: "Lần này nhất định làm được."

Bộ áo ba lỗ bó sát người màu trắng khiến hình ngực lộ rõ, vòng eo mảnh khảnh, cổ áo trễ, rãnh như ẩn như hiện, trông mắt Hạ Thiệu Nhiên nửa hí, lóe ra ánh sáng khác thường.

"Tới đây!" Tiểu Anh gọi anh.

Hạ Thiệu Nhiên tiến tới gần, quả đấm đập tới, liên tục chịu qua mấy lần đánh Tiểu Anh đã thăm dò được động tác của anh, lần này tính đúng thời gian, ở thời điểm quyền phong tiến tới gần, chéch thân, tránh thoát một kích, đang hả hê thì lại bị một quyền đưng vào bả vai cô, bị sức lực đẩy ngã ở trên lôi đài.

Tiểu Anh nằm ở trên lôi đài há miệng to thở, ngực khẽ lên khẽ xuống, Hạ Thiệu Nhiên từ trên cao nhìn xuống cô.

Cô đưa tay hướng anh, Hạ Thiệu Nhiên phối hợp đưa tay mình. Mất lộ ra nụ cười tinh ranh, Tiểu Anh dùng lực mạnh túm Hạ Thiệu Nhiên, lật người cười trên người anh, hả hê nói: "Ha ha, bị em đánh lên thành công!"

Cô ngồi ở bộ vị quan trọng của anh, nữ trên nam dưới, tư thế dường như nhắc tới có bao nhiêu mập mờ, hai mắt Hạ Thiệu Nhiên nhìn chăm chăm áo ba lỗ bó sát người bao lấy hai vật kia, thân thể càng ngày càng nóng, nơi cổ họng khô càng ngày càng nghiêm trọng, ngón giữa tay phải ngứa không được, một bộ vị của thân thể xảy ra biến hóa.

Tiểu Anh cũng đã nhận ra vật nào đó dưới cái mông càng ngày càng cứng rắn, thái độ trên mặt chuyển thành lúng túng, tay nhỏ bé chống đỡ trên bụng cứng rắn vừa muốn đứng dậy đã bị Hạ Thiệu Nhiên giữ chặt cô lật người đè lên.

"Ừm!" Tiểu Anh bị ép tới râm rì một tiếng, cảm giác cả người bị anh đè ép. Da thịt cách áo ba lỗ, ngực mềm mại cứng rắn dưới lồng ngực.

Bị ép tới rất đẹp.

Hạ Thiệu Nhiên chân thực cảm nhận được cô có bao nhiêu mềm, có bao nhiêu mê người. Tiểu Anh cũng cảm nhận được anh cứng rắn cỡ nào, đáng sợ ra sao, vật chống đỡ giữa chân vật cứng khiến cô vừa thẹn thùng vừa lúng túng, lông mi nhấp nháy, ánh mắt lóe lên, sợ đến nhắm nghiền hai mắt.

Hạ Thiệu Nhiên thấy, đó là cô hướng anh phát ra mời gọi, vì vậy, cúi đầu, thử dò xét chạm lên môi hồng, một cái lại một cái.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau tạo ra cảm dỗ, làm cho người ta kịch liệt tăng vọt a-đrê-na-lin. Tiểu Anh bị dụ hoặc rồi, hất cằm lên, khẽ nhếch cánh môi, cho Hạ Thiệu Nhiên thừa cơ hội lúc vắng mà vào. Môi cùng môi giao chung một chỗ, lưỡi cùng lưỡi quấn nhau, chỉ một nụ hôn đã không thể thỏa mãn dục vọng mãnh liệt của Hạ Thiệu Nhiên đối với cô, bàn tay buông tay nhỏ bé ra, sờ về phía eo nhỏ nhắn, đưa vào trong vạt áo, vuốt làn da trắng nõn.

Bàn tay mang theo lạnh lẽo thức tỉnh Tiểu Anh, xô đẩy anh, chặn lại nói: "Không thể, umh."

Lấy hôn phong kín, Hạ Thiệu Nhiên bá đạo đưa tay đội lên ngực cô, cách áo ngực vuốt ve cô. Tiểu Anh bị hôn đến tinh thần choáng váng, nhớ lại một màn mình thấy khi đẩy cửa phòng Lý Khuynh Tâm ra kia, hình ảnh Dạ Cảnh Triệt nằm ở trước ngực Khuynh Tâm trong miệng ngậm vật mềm mại, trong đầu "Oanh", nổ tung hoa.

Hôn nơi đó sẽ có cảm giác gì? Sẽ rất thoải mái sao?

Đáy lòng toát ra âm thanh nho nhỏ cười nhạo cô, Lạc Tiểu Anh mày thật dâm dăng. Mới không phải, cô là cô nương tốt, chỉ tò mò mà thôi.

Hạ Thiệu Nhiên cảm thấy lúc này không nên muốn cô, anh cho là lần đầu tiên của cô không nên xảy ra ở trên lô đài dưới tầng hầm, vì vậy rút tay ra, khắc chế dục vọng của mình, lật người té ở trên lô đài.

Tiểu Anh cho là sức quyến rũ của mình không đủ, không kích nổi hứng thú cho đàn ông, trong lòng rất khổ sở, mím miệng nhỏ hỏi: "Có phải cảm giác vốc người em chưa đủ tốt, không có lực hút hay không?"

Hạ Thiệu Nhiên không nói.

"Em biết ngay là như thế, đàn ông các anh chỉ thích cô gái có eo thon ngực lớn thôi." Tiểu Anh cực kỳ khổ sở, nước mắt cũng sắp chảy ra.

"Cũng có thích ngực nhỏ cái mông nhỏ."

Tiểu Anh nghe nói như thế không biết nên khóc hay nên cười, quả đấm nhỏ đập vào lồng ngực cứng rắn, "Cái gì đó!"

Hạ Thiệu Nhiên bắt được tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, thả vào bên môi hôn, "Anh rất hài lòng về số đo của em"

"Hài lòng tại sao lại dừng lại?" Tiểu Anh hỏi xong liền hối hận, giống như mình đặc biệt kỳ vọng bị ăn sạch.

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Đây là lần đầu tiên của em, muốn giao cho anh ở một chỗ tốt đẹp."

Anh nói chắc chắn, kiên quyết, giống như đời này cô nhất định sẽ là cô gái của anh. Tiểu Anh quay mặt qua chỗ khác, cực kỳ thích bá đạo cùng khi phách của anh.

Thế lực tiêu hao, Tiểu Anh ăn bữa tối đặc biệt thơm, cho ngũ tạng ăn no sau đến ảnh viện gia đình lầu hai xem ảnh. Phải nói thiết bị hình ảnh âm thanh của Hạ Thiệu Nhiên thật là hạng nhất, hình ảnh, âm sắc tốt khỏi chê, vừa nhìn vừa nhét đồ ăn vật hướng miệng, Tiểu Anh ghen ghét nhìn trần trối cảnh rung động lòng người.

Hạ Thiệu Nhiên xử lý xong chuyện vụn vặt của nhà họ Hạ, tìm được cô ở phòng cất video audio thì tiểu cô nương đã ngủ, tiết mục trên tivi phát hình, ánh sáng hỗn độn lần lượt thay đổi hắt vào trên mặt cô, khuôn mặt ngủ yên ổn làm cho người ta an tâm, Hạ Thiệu Nhiên cầm hộp điều khiển tivi tắt tivi, trong bóng tối tĩnh chuẩn ôm cô lên, mang ra khỏi gian phòng, đi tới hướng phòng ngủ của mình.

Tiểu Anh mở mắt thấy giường lớn màu đen, nháy nháy mắt mông lung buồn ngủ, ngồi dậy nói: "Em phải trở về phòng mình."

Hạ Thiệu Nhiên bắt được tay cô, "Ồ lại."

"Đừng á." Tiểu Anh cự tuyệt.

"Anh bảo đảm không xằng bậy, chỉ ôm em ngủ."

"Ai da!" Tiểu Anh giọng chân, "Em đây không phải là sợ anh. Em là. Phải. Nghĩ đến Diệp Nhu từng nằm trên giường này, trong lòng em cũng khó chịu."

Hạ Thiệu Nhiên mặt lạnh, cho là Tiểu Anh giận anh, ai ngờ anh lật người xuống giường, lấy di động qua, phản phác: "Chú Thành, lập tức đổi chiếc giường mới cho tôi."

A!

Thay giường mới!

Không đến mười phút, chú Thành quản gia mang theo người làm huấn luyện nghiêm chỉnh của Hạ Trạch tới thay giường lớn mới tinh, trong ánh mắt ngày

ngốc của Lạc Tiểu Anh, đám đàn ông mang giường cũ đi, mang giường mới tới, đám người làm nữ lại trải ga giường hoàn toàn mới.

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Lúc này có thể ngủ chứ."

Tiểu Anh không nhúc nhích, Hạ Thiệu Nhiên mặc kệ cô có nguyện ý hay không, trực tiếp ôm lấy cô đặt lên giường, cánh tay có lực giam cầm vòng eo mềm mại. Tiểu Anh loay hoay đầu ngón tay út hỏi: "Có phải sau này mỗi đêm chúng ta sẽ phải ngủ cùng nhau như thế này hay không?"

"Đúng"

"Làm con gái, dường như em rất thua thiệt nhé!" Tiểu Anh đảo mắt đã có chủ ý, cười nói: "Em có thể nói một yêu cầu nhỏ không."

"."

"Có được hay không?"

"."

"Không được em trở về phòng." Tiểu Anh làm bộ muốn đứng lên, Hạ Thiệu Nhiên hé môi mỉm cười, "Nói."

"Làm người mẫu cho em."

"Không được."

"Em cho anh hôn một đêm"

"."

"Hai."

"Được."

.

Huấn luyện, huấn luyện, huấn luyện.

Chương trình học của Tiểu Anh bị Hạ Thiệu Nhiên sắp xếp kín mít, cho đến đêm ba mươi, mới không cần đi phòng dưới đất, có thể cùng người nhà họ Hạ chuẩn bị lễ mừng năm mới gì đó. Từ trong ra ngoài đổi thân quần áo mới, đó là một trong quà tặng Hạ Thiệu Nhiên đưa cho cô, chiếc áo sam màu đỏ, bông bông viền, giày da màu trắng, tiểu cô nương mát mẻ lại mềm mại, cô cầm máy chụp hình, một lát chuyển tới phía sau hội tụ cùng các sự phụ làm ra bánh ngọt xinh đẹp, một lát đi tới phía trước cửa sổ hội tụ vào đèn lồng treo trên cao, một lát lại chạy ra sân làm người tuyết.

Giấc trưa tỉnh lại, Hạ Thiệu Nhiên cầm áo khoác của cô ra ngoài. Tiểu Anh kêu anh: "Mau nhìn, người tuyết xinh đẹp hoàn thành."

Áo khoác ngoài khoác lên trên người cô, Hạ Thiệu Nhiên nói: "Cẩn thận cảm."

Tiểu Anh sờ sờ mồ hôi hột trên cái mũi nhỏ nói: "Em không lạnh chút nào." Buộc lại nút áo khoác ngoài, ngồi xổm xuống, tiếp tục làm người tuyết. "Buổi tối em làm hoành thánh cho anh ăn có được không?"

"Được."

"Chúng ta cùng nhau bao." Tiểu Anh nghiêng đầu giường mắt nhìn anh, Hạ Thiệu Nhiên gạt đầu.

Môn chủ nhà họ Hạ cùng bạn gái làm hoành thánh ở phòng bếp, sự phụ lập tức bị đuổi ra khỏi phòng bếp, tìm chỗ chơi bài poker. Tiểu Anh nhào bột mì, Hạ Thiệu Nhiên chặt thịt hầm, hai người phối hợp ăn ý, trước kia cảm thấy lễ mừng năm mới là chuyện nhàm chán nhất, tất cả mọi người vui mừng hớn hờ đoàn tụ cùng người nhà, mình anh lẻ loi, không tìm được chuyện làm.

Có thể có cô, năm mới nhàm chán nhất trôi qua đặc biệt phong phú, từ sáng đã không nhàn rồi qua, làm đều là chuyện nhỏ bình thường chưa từng làm cũng không cần làm, cuộc sống giống như bắt đầu thay đổi nhiều màu, rất vui vẻ, rất thỏa mãn.

Bánh nhân thịt băm xong, rau hẹ cắt xong, Hạ Thiệu Nhiên rửa tay sạch sẽ nói: "Còn cần anh làm gì?"

"Trộn nhân bánh!" Tiểu Anh cho gia vị vào nhân bánh, giao chiếc đĩa cho Hạ Thiệu Nhiên, mình can vỏ bánh, sủi cảo bao đến một nửa, ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo thừa thốt. Tiểu Anh vểnh tai lắng nghe âm thanh pháo hoa nổ tung, đề nghị nói: "Chúng ta cũng đi xem pháo hoa."

Hạ Thiệu Nhiên mặc bộ áo khoác, nói cầm một túi lớn pháo hoa ra ngoài, Tiểu Anh mặc áo khoác hi hồng đuổi theo từ phía sau, tay nhỏ bé nắm bàn tay kia, đi song song, khuôn mặt tươi cười nâng lên nói với anh: "Em phát hiện, nói yêu thương là chuyện hạnh phúc nhất trên đời. Anh cảm thấy thế nào?"

Hạ Thiệu Nhiên cười, đồng ý lời cô.

Có cô, mới hạnh phúc.

Trong sân, Hạ Thiệu Nhiên dọn xong pháo, trong túi móc ra thuốc lá ngâm trong miệng, cái bật lửa phụt ra ngọn lửa, nghiêng đầu, châm thuốc lá, con người nửa hí hít sâu hai cái.

Dưới ánh sáng màu lam, gương mặt này cực kỳ đẹp mắt, Tiểu Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp anh ở Phi Thuyền Nguyệt Thần thì anh bình tĩnh ung dung nhận lấy cái bật lửa hình súng đốt thuốc từ trong tay an ninh du thuyền.

Hạ Thiệu Nhiên đem cái bật lửa cất vào túi áo khoác, hai ngón tay kẹp thuốc lá, khói mù phun trên mặt Tiểu Anh. Khom người, đốt mấy ống pháo, nhanh chóng ôm lấy Tiểu Anh chạy đến vị trí an toàn.

Mồi dần cháy hết, "Bùm" pháo hoa bắn lên trời cao, nổ tung vô số lóe sáng, tiếp theo mấy tiếng vang, bầu trời đêm nở hoa, màu đỏ, màu xanh dương, màu xanh lá cây, hình dáng muôn hồng nghìn tía.

Tiểu Anh nhìn đóa hoa nở rộ trong bầu trời đêm, màu sắc rực rỡ ánh sáng chiếu lên khuôn mặt nhỏ sáng rõ, còn chói mắt hơn pháo hoa, Hạ Thiệu Nhiên hút thuốc, nhìn chăm chú vào cô.

Tiểu Anh đề nghị: "Gọi Khuynh Tâm ra chơi đùa cùng nhau nhé!"

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Cô ấy trở về T thị cùng Cảnh Triệt rồi."

"Người này, đi cũng không nói một tiếng."

"Bùm, bùm."

Mấy quả pháo đồng thời nổ vang, Tiểu Anh chấp tay trước ngực, cúi đầu ước nguyện vọng năm mới, Hạ Thiệu Nhiên nhà khói mù ra hỏi: "Ước gì thế?" Cô cười hề hề thần bí, đặc biệt nghịch ngợm nói: "Không nói cho anh."

Hạ Thiệu Nhiên mỉm môi cười.

"Vây nguyện vọng trong một năm mới của anh là gì?" Tiểu Anh hỏi.

Hạ Thiệu Nhiên dập tắt thuốc lá, vứt bỏ, nhìn cô, mắt sáng như đuốc, "Giúp em thực hiện nguyện vọng, chính là nguyện vọng của anh."

Không phải lời tâm tình nhưng hơn hẳn lời tâm tình.

Tiểu Anh cảm động, người đàn ông trước mặt dụng tâm yêu mình, tuy nhiên có lúc có chút như gỗ, có chút lạnh, lại không thích nói chuyện, càng không nói lời tâm tình dễ nghe dụ dỗ cô, thỉnh thoảng nói ra lời làm cô cảm động muốn khóc.

Cọc gỗ thật ra thì có trái tim mềm mại nhất.

"Hạ Thiệu Nhiên, anh thật tốt!" Tiểu Anh nhón chân lên, nắm cả cổ của anh làm nũng, "Anh, anh, yêu anh chết mất! Hiện tại em tới nói cho anh biết ước nguyện của em là gì, sang năm em muốn tay nắm tay với anh đi vùng địa cực nhìn ánh sáng cực Bắc, đi bờ biển chơi, nhặt vỏ sò trên bờ cát, tay trong tay tản bộ. Vĩnh viễn ở chung một chỗ với anh, vĩnh viễn không chia cách. Buổi sáng nói chào với anh, buổi tối nói ngủ ngon với anh, cùng anh ăn trên một bàn cơm, ngủ trên một cái giường, dung nhập vào cuộc sống của anh, chia sẻ buồn vui với anh, còn muốn gả cho anh, sinh con cho anh, tạo lập gia đình thuộc về chúng ta. Trước hết nghĩ đến thế, về sau nghĩ tiếp sẽ nói cho anh biết."

"Nhiều nguyện vọng như vậy?" Hạ Thiệu Nhiên vuốt đầu của cô nói: "Sang năm, năm sau, sau này mỗi một năm, nguyện vọng của Hạ Thiệu Nhiên đều là trợ giúp Lạc Tiểu Anh thực hiện nguyện vọng."

"Hạ Thiệu Nhiên, anh đối xử với em thật tốt." Vành mắt Tiểu Anh hồng, buộc chặt cánh tay, hút hút lỗ mũi nói: "Trong ghi chép của em, mình lớn lên trong cô nhi viện, cả ngày ở cùng đám bạn nhỏ, trải qua cuộc sống không cha không mẹ cần người cứu tế, mỗi lần từ trên truyền hình thấy đứa bé khác có ba mẹ làm bạn, có quần áo mới mặc, có đồ chơi mới, có đồ ăn vật ngon, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ vừa đau lòng, vẫn một mình trốn ở góc phòng không biết bao nhiêu lần hỏi mình, ba mẹ mình ở nơi nào, vì sao bọn họ không quan tâm mình."

Khi đó em còn nhỏ, căn bản không hiểu được điều chỉnh thứ tâm tình, làm cho mình thành đứa trẻ mắc chứng tự bế, sau mẹ viện trưởng nói cho em biết, mẹ phát hiện em ở dưới cây anh đào trong sân, khi đó chính là tháng ba, cánh hoa màu hồng bay xuống sân, cho nên mẹ đặt tên em là Lạc Tiểu Anh.

Từ đó về sau em bắt đầu đem cây hoa anh đào làm thành mẹ, làm thành ký thác tinh thần, tâm tình mới hơi biến chuyển trở lại. Sau này em trưởng thành, biết cây anh đào mẹ không phải là mẹ thực, em tự nhủ, cha mẹ ruột của em đã không còn trên đời nữa, có người tốt bụng sợ em chết rét ở ven đường mới đưa em đến cô nhi viện, đặt ở dưới cây hoa anh đào.

Trừ lý do nói bọn họ rời khỏi thế gian ra, em không tiếp nhận nổi bất kỳ một lý do bọn họ tùy ý vứt bỏ em.

Trước kia, em không cảm thấy mình rất hạnh phúc, chỉ cảm giác mình rất may mắn, gặp được mẹ viện trưởng, cây anh đào mẹ, cuộc sống ở trong cô nhi viện, không cần lưu lạc, không cần ăn xin dọc đường.

Nhưng hôm nay, em cảm thấy em rất hạnh phúc, bởi vì, em có anh."

Nước mắt tùy ý, không ngừng chảy xuống, Hạ Thiệu Nhiên lau vết nước mắt trên khuôn mặt nhỏ, nói: "Có em, anh cũng rất hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Pháo hoa phóng hết, Tiểu Anh đi theo Hạ Thiệu Nhiên trở lại phòng bếp, lại tiếp tục gói sủi cảo. Tiểu Anh ngồi ở cái bàn bận việc, can vỏ bánh, làm sủi cảo, Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở cái bàn khác hút thuốc, con người gần như không rời khỏi người cô. Tiểu Anh ngẩng đầu mỉm cười, Hạ Thiệu Nhiên ngậm lấy thuốc, trông mất nửa hì, khỏe miệng giường nhẹ.

"Dáng vẻ anh hút thuốc lá là mê người nhất." Tiểu Anh nắm sủi cảo cười.

Hạ Thiệu Nhiên thở ra khói mù lên trên gương mặt của cô.

Sủi cảo gói kỹ, Hạ Thiệu Nhiên để Tiểu Anh trực tiếp nấu xong, các sự phụ trong phòng bếp làm một bàn món ăn. Có bao nhiêu đêm 30 chưa từng trôi qua vui vẻ như vậy rồi, Hạ Thiệu Nhiên mở một chai rượu trắng ra, rót cho mình một ly, cho Tiểu Anh một chút.

Tiểu Anh nhận lấy ly rượu, đưa đến chóp mũi hít hà, nhủ cái mũi nhỏ nói: "Hình như thật cay!"

"Uống ít một chút, không có việc gì." Hạ Thiệu Nhiên cảm lý đầy keng keng với ly của cô, uống xong một hớp. Hai tay Tiểu Anh giơ ly rượu lên, bộ dáng anh dừng hy sinh, nói: "Hôm nay ăn tết, uống ít một chút." Ly rượu đựng môi, đề xuống một hớp, vị cay xè làm đôi mắt cô ướt, gương mặt khổ sở, há mồm vurun đầu lưỡi phát ra tiếng xì xì, "Thật cay."

Hạ Thiệu Nhiên gấp thức ăn nguội đưa đến trong miệng cô.

Tiểu Anh ăn món ăn, mới tốt hơn, nhưng ruột cùng dạ dày còn như bị lửa đốt, đầu ngón tay Hạ Thiệu Nhiên triu mền quét qua khuôn mặt cô, "Uống không trôi thì đừng uống nữa."

Tiểu Anh mím môi, cười, "Không muốn quét hứng của anh, em uống từ từ."

Hạ Thiệu Nhiên lộ ra nụ cười, gấp sủi cảo vào trong bát cô, "Ăn thật ngon."

Tiểu Anh hài lòng, "Phải xem ai bao đó! Hắc hắc!"

Ăn xong cơm tất niên mới hơn mười giờ, một ly rượu trắng đã làm cho sắc mặt Hạ Thiệu Nhiên ửng hồng, ngồi trên ghế dựa nghỉ ngơi, Tiểu Anh cho là anh uống say, nói: "Nếu không em đỡ anh lên lầu nằm một lát."

Hạ Thiệu Nhiên nhìn khuôn mặt cô ửng hồng, cánh tay khoác lên trên vai cô, để cô đi đỡ lên lầu, trở về phòng.

Tiểu Anh đi xuống bên giường, Hạ Thiệu Nhiên thuận thế kéo cô vào trong ngực, vừa muốn hôn môi đã bị tay nhỏ che mắt.

"Thờ ra mùi rau hẹ." Tiểu Anh nhíu lỗ mũi nói: "Em đi đánh răng đã."

Tiểu Anh như một làn khói chạy về gian phòng của mình, ở trong phòng tắm, nói không chủ định, soi gương chà hàm răng hai lần. Cô không biết trong một gian phòng tắm khác, Hạ Thiệu Nhiên còn khẩn trương hơn so với cô, chà toàn bộ ba lần.

Đánh răng còn chưa xong, Tiểu Anh dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa, thay một bộ nội y mới, có chút xấu hổ có chút kích động lại có chút thấp thỏm, vì cho mình thêm can đảm, cô vọt tới lầu dưới, từ trong tủ rượu tùy tiện cầm một bình rượu, mở ra uống vài hớp.

Mùi vị ngọt cay, Tiểu Anh ừng ực ừng ực rót xuống nửa bình, mới trở về phòng của Hạ Thiệu Nhiên.

Hút thuốc lá, Hạ Thiệu Nhiên dựa gối đầu hút thuốc, một chân để nằm ngang, một chân nửa chống, toàn bộ nút áo sơ mi đen đã bị mở, bắp thịt căng đầy lồng ngực lồ lộ ra ngoài, tác dụng rượu còn đưa đến màu da hồng, ánh mắt cũng biến thành đặc biệt sáng ngời, khói mù phun ra từ trong môi mỏng, mờ hồ, có loại mị hoặc phong cách không nói ra được.

Tiểu Anh cảm thấy anh lúc này đặc biệt hấp dẫn mê người, thật là muốn đụng ngã anh, ăn một miếng.

Hạ Thiệu Nhiên trên giường hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, hôn cô nương ngực cũng bị câu đi, mơ hồ từng bước từng bước đi tới phía anh, bò lên giường, ngồi bên cạnh anh.

Đôi con ngươi sáng trong mê người, Hạ Thiệu Nhiên lại gần cô, sóng mũi cao cọ vào khuôn mặt của cô, hỏi: "Uống rượu."

Tiểu Anh then thùng e lệ, gật đầu một cái. "Ừ."

Hạ Thiệu Nhiên mỉm môi mỉm cười, nắm tay nhỏ bé của cô tiến tới bên môi hôn, hít một hơi thuốc thật sâu, khạc ra vòng khói nhỏ, mang theo ngón áp út tay trái mảnh khảnh dò vào trong vòng khói. Vòng khói lớn nhỏ vừa đúng giống như một chiếc nhẫn vàng bao lấy ngón tay cô, đáng vẻ đáng yêu.

Tiểu Anh không dám lộn xộn, sợ vòng khói hư mất, ngẩng đầu, mặt ngưỡng mộ nói: "Ha ha, thật là lợi hại!"

Hạ Thiệu Nhiên móc ra một sợi dây chuyền từ dưới cái gối, hoa tai Hồng Bảo Thạch hình trái tim, Hồng Bảo Thạch chính gốc, bị cắt xén góc cạnh đếm không hết, ở dưới ánh đèn lóe ra ánh sáng chói mắt, giữa Hồng Bảo Thạch có khe hở hình trái tim, rót vào một giọt nước nhỏ, nước nhỏ đọng đưa theo dây chuyền, lóe sáng bóng.

Tiểu Anh nhận lấy dây chuyền, cảm thán tự đáy lòng. "Thật là xinh đẹp! Tặng cho em à?"

Trong miệng ngậm thuốc, Hạ Thiệu Nhiên cầm lấy dây chuyền đeo lên cổ giúp cô, Tiểu Anh nhìn anh không chớp mắt. Trong miệng ngậm thuốc lá, con ngươi nửa hí, lông mày thành núi nhỏ, bộ dáng nghiêm túc giúp cô mang dây chuyền thật là đẹp trai!

Trước ngực lạnh lẽo, Tiểu Anh cúi đầu nhìn, loay hoay hoa tai Hồng Bảo Thạch, hỏi: "Bên trong này chứa gì thế?"

"Lệ."

"Lệ?"

"Nước mắt của em."

"Hà?"

Cái giọt lệ được anh lau trên thuyền hải tặc?

Hạ Thiệu Nhiên thở ra khói mù, nói: "Lập tức sẽ có truyền thuyết khác, trái tim chi lệ giá trị liên thành, đạo thánh BLACK đưa tín vật đỉnh ước cho cô nàng mèo anh yêu."

"Vậy em không tránh được mục tiêu của trộm đạo khác."

"Người của anh, ai dám trộm."

Hạ Thiệu Nhiên dập tắt thuốc lá, nắm cả hông Tiểu Anh, môi đè lên. Tiểu Anh kịp thời che môi anh, cái miệng nhỏ mím chặt, ánh mắt lóe lên, nhìn chăm chú vào anh, nửa ngày mới áp ứng hỏi: "Hôm nay, coi như là, ngày đặc biệt tốt đẹp chứ?" Nói xong ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Mặt mày Hạ Thiệu Nhiên mỉm cười, tiến tới hôn mặt cô, hôn khoe môi cô, khơi cằm cô lên, hôn lên môi cô.

Động tác của anh ấy chính là dịu dàng, giống như là lông vũ gãi ngứa, rơi vào xương quai xanh, bồi hồi không dứt, đôi tay linh hoạt nhất có thể trộm được tất cả, ngón tay nhấn nạt thật lâu rồi cuộc bao trùm lên cô.

Tiểu Anh chóng mặt, lúc nào thì bị thoát áo cũng không có phát hiện, cho đến khi ngực trái bị cắn nhẹ, hét lên kinh ngạc, nháy nháy mắt ướt nhẹp nhìn Hạ Thiệu Nhiên.

Hạ Thiệu Nhiên dừng lại, hai người nhìn thẳng vào mắt. Lòng bàn tay anh nóng, nóng đến mềm mại từ từ đứng thẳng, Tiểu Anh vì loại biến hóa này mà cảm thấy xấu hổ, cúi thấp đầu nói: "Anh thích không?"

Trả lời cô là chạm tới êm ái.

Tiểu Anh xấu hổ, tay nhỏ bé che mắt nói: "Là thích đi!" Nghĩ đến xâm người sau lưng mình, lông mi rối rắm, "Anh có thể sẽ không thích phần lưng của em."

"Tại sao có thể dễ dàng kết luận anh không thích." Hạ Thiệu Nhiên thử xoay thân thể cô, Tiểu Anh kháng cự, cuối cùng không có địch nổi anh.

Hình xăm hoa anh đào mỹ lệ hiện ra trước mắt, cánh hoa xinh đẹp nở rộ trên da thịt trắng như tuyết, hấp dẫn lòng người.

"Rất đẹp!"

Tiếng nói khàn khàn ca ngợi tự đáy lòng vang lên bên tai, Tiểu Anh không xác định, "Thật rất đẹp ư?"

Hạ Thiệu Nhiên nặng nề gật đầu, nụ hôn nóng bỏng rơi vào đầu vai của cô, một đường xuống phía dưới, kìm lòng không được rừ rừ nói: "Hoa anh đào của anh."

Nếu như không trộn lẫn máu tanh bạo lực với dục vọng, lúc này hoa anh đào là xinh đẹp. Nghĩ tới đây, Hạ Thiệu Nhiên ngẩng đầu lên, cắn lên lỗ tai cô, nghiêm túc nói: "Nhớ, về sau bất luận xảy ra chuyện gì, anh đều đáng giá để tin cậy nhất, vĩnh viễn sẽ đứng ở trước mặt em che gió che mưa thay em vĩnh viễn bảo vệ em."

"Ừ." Tiểu Anh đỏ mặt, nửa dựa vào trong ngực anh, nhìn anh hôn lên hoa ah đào bên ngực trái mình, khoang miệng nóng cùng lưỡi ướt nhẹp, cảm giác thật là kỳ quái, bỗng dưng nhớ tới màn Dạ Cảnh Triệt che ở ngực Khuynh Tâm, chu cái miệng nhỏ hỏi: "Đàn ông đều đối đãi như thế này với con gái sao?"

Hạ Thiệu Nhiên giương mắt nhìn cô, "Thích anh làm vậy với em ư?"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Áp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Tiểu Anh đỏ mặt, nhìn mình vừa đỏ lại đứng thẳng, nói: "Cảm giác thật kỳ quái."

Hạ Thiệu Nhiên xoa đầu cô, nói: "Cô nàng ngốc."

"Anh đừng cười người ta." Tiểu Anh che mắt, Hạ Thiệu Nhiên đem cô đặt ngang trên giường, "Yên tâm giao mình cho anh."

"Ừ."

Cái người đàn ông này nhìn như lạnh lùng đần độn nhưng ở trên giường cực kỳ dịu dàng nhiệt tình, bởi vì người phía dưới đáng giá để anh dùng phương thức dịu dàng nhất che chở. Hôn hít hai ngực bồi hồi, Tiểu Anh bị yêu làm cho càng ngày càng nóng, càng ngày càng trống không, mí mắt cũng càng ngày càng nặng nề. Sương mù che mắt to, từ từ khép lại, rượu cồn trong cơ thể phát huy uy lực, bắt cô vượt lên trước một bước so với tình dục.

Người phía dưới không có nửa điểm phản ứng, Hạ Thiệu Nhiên ngẩng đầu nhìn, cô nàng ngốc lại ngủ thiếp đi, làm cho anh dở khóc dở cười.

Hạ Thiệu Nhiên kéo cao chăn, đắp cho Tiểu Anh, mình ngồi dựa vào đầu giường, đốt điếu thuốc hút, nhìn cái lều của mình chống lên, nhìn cô nàng ngốc ngủ gật o o, không khỏi hừ cười hai tiếng.

Ngoài cửa sổ, pháo hoa nổ vang, "Bùm! Bùm! Bùm!" Pháo hoa rực rỡ hoa mỹ nhiều màu nở rộ trong màn đêm đen như mực.

Tay phải Hạ Thiệu Nhiên cầm thuốc, tay trái vuốt tóc Tiểu Anh, nhẹ nói: "Năm mới vui vẻ, hoa anh đào!"

Cô chính là đóa anh đào nở rộ trên tim anh, thuần khiết, khả ái, thông minh, dũng cảm, xinh đẹp.

Trong ánh mặt trời mùa đông vĩnh viễn đều là ấm áp.

Ánh mặt trời sáng rỡ xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào, Tiểu Anh còn nằm lì trong chăn không có rời giường. Ngoài cửa sổ, mấy chú chim khách kêu to riu ra riu rít, đánh thức người trên giường. Đầu hỗn loạn, mở mắt lại nhắm lại, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, bỗng chốc mở mắt ra, vén lên nhìn một chút, trên người lỏa lồ, chỉ độc một cái quần lót, không có bị ăn, thật hối hận vì uống rượu. Từ từ xoay người muốn nhìn Hạ Thiệu Nhiên bị người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn thì mới phát hiện anh đã không ở bên.

"Khăng định dậy sớm rồi." Tiểu Anh lằm bằm lầu bầu, cầm lấy váy mới vào nội y đặt ngang ở đầu giường qua, ôm trong ngực, cười híp mắt đi vào phòng tắm.

May mà anh không có thừa dịp cô say rượu ăn sạch cô, nếu không cô sẽ tức giận.

Trở thành cô gái của anh, một khắc quan trọng như vậy, cô sẽ ghi tạc kỹ vào trong đầu.

Tiểu Anh ngâm nga bài hát, tắm rửa, thỉnh thoảng cười khúc khích hạnh phúc, tắm rửa xong, mặc quần áo xinh đẹp vào, quay một vòng trước gương, ngâm nga bài hát mở cửa.

"Lạc tiểu thư." Hai người làm nữ chờ ở cửa đột nhiên mở miệng, dọa Tiểu Anh giật mình. "Các người, ở nơi này làm gì?"

"Môn chủ phân phó, bảo chúng tôi phục vụ Lạc tiểu thư." Hai tiểu nha đầu tuổi không lớn lắm không ngừng nhìn chăm chăm vào Tiểu Anh, cười như tên trộm.

Rõ ràng không hề làm gì cả nhưng Tiểu Anh vẫn chột dạ, đỏ mặt, nói: "Tôi có tay có chân, thân thể rất tốt, không cần phục vụ, các người mau đi đi!"

Hai tiểu nha đầu cười vui vẻ hơn, "Lạc tiểu thư, tôi đi đem bữa ăn sáng bụng tôi giúp cô."

"Không cần, tự tôi đi xuống ăn là được." Tiểu Anh không thể ngăn cản được, một tiểu nha đầu khác nói: "Tiểu thư, cô ở đây nghỉ ngơi một lát, tôi sửa sang lại gian phòng."

Tiểu Anh bị cô gái kia đẩy vào cửa, đề ngồi xuống trên ghế sa lon, cô gái bắt đầu thu dọn gian phòng. Thật ra thì không có gì cần dọn dẹp, Tiểu Anh đã làm rất chỉnh tề rồi. Cô gái thấy không có gì dọn dẹp, cười hi hi lại gần hỏi: "Lạc tiểu thư, cô sẽ gả cho Môn chủ chứ!"

"Cái gì?" Tiểu Anh ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác.

"Gạo đã nấu thành cơm, kết hôn là chuyện sớm hay muộn." Cô gái trêu đùa.

"Tôi còn là gạo sống!" Tiểu Anh chu cái miệng nhỏ.

"Không sao, sớm muộn gì cũng bị chủ nhân nấu chín để ăn."

"Tiểu bại hoại."

Cô gái nhìn nữ chủ nhân tương lai xấu hổ, nói tiếp: "Môn chủ thích cô như vậy, nhất định sẽ cưới cô, không phải tôi nên đòi giọng gọi cô là phu nhân rồi sao."

"Các người chớ giễu cợt tôi." Tiểu Anh vốn xuất thân nghèo khó, tuổi tương tự đám tiểu nha đầu này, không có nửa điểm đáng vẻ ở trước mặt họ. "Môn chủ của cô đi đâu?"

"Ở dưới lầu tiếp khách."

"Tôi đi tìm anh ấy."

"A!"

Cô hầu gái chưa kịp ngăn cản, Tiểu Anh đã ra cửa, xuống lầu, xông thẳng một mạch đến phòng khách, đẩy cửa liền kêu: "Hạ Thiệu. Nhiên!"

Thình lình phát ra giọng nói ngọt ngào hấp dẫn ánh mắt mọi người, nhân vật cấp nguyên lão của nhà họ Hạ ở bên bàn dài quan sát từ trên xuống dưới đám nha đầu có can đảm gọi thẳng đại danh của Môn chủ, suy đoán thân phận của cô, có quan hệ ra sao với Môn chủ.

Tiểu Anh nhìn Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở cuối bàn dài nhất cùng mấy vị xa lạ, cười xấu hổ, nói: "Thật xin lỗi, quý rầy." Vừa xin lỗi vừa lui về phía sau.

"Tới đây." Hạ Thiệu Nhiên đang ngồi ở vị trí chủ trì đột nhiên mở miệng.

"Ồ!" Tiểu Anh nhìn anh.

Tiểu Anh ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên giới thiệu với mọi người, "Vị hôn thê của tôi, Lạc Tiểu Anh."

Một đám nguyên lão nhà họ Hạ sợ ngây người, bản thân Tiểu Anh cũng kinh ngạc, ngây ngốc nhìn Hạ Thiệu Nhiên. Hạ Thiệu Nhiên kéo cô ngồi xuống, nuông chiều kéo vào trong ngực, Tiểu Anh phản ứng kịp, mỉm cười hướng về phía mấy vị tiền bối già. "Chào mọi người!"

Đó là lần đầu tiên Tiểu Anh nhìn thấy Môn chủ uy nghiêm cùng khí phách nhà họ Hạ, mấy bậc trưởng bối cũng một mực cung kính với anh, thái độ nhún nhường, loại lễ ngộ này, danh hiệu vị hôn thê của Môn chủ của cô cũng được thơm lây, những người này tới chúc tết, không có chuẩn bị thừa quà tặng, rồi rít móc thẻ vàng ra tặng cho Môn chủ phu nhân tương lai làm quà tặng năm mới.

Sau khi tiếp khách đi, Tiểu Anh giong cái mộng ngồi vào trên đùi Hạ Thiệu Nhiên, dựa vào anh, loay hoay từng tấm thẻ vàng, nói: "Cũng từng tuổi này, lại còn có thể thu được tiền mừng tuổi."

"Có người đưa tiền không tốt sao?"

"Đó là nể mặt anh." Tiểu Anh cười hi hi ôm lấy cổ Hạ Thiệu Nhiên nói: "Hiện tại em có tính dính vào người giàu có rồi không."

"Ha ha!" Hạ Thiệu Nhiên cười, yêu thích ôm chặt cô.

"Ừ ừ!" Bụng kháng nghị ra tiếng, Tiểu Anh le lưỡi nói: "Còn chưa có ăn điểm tâm!"

Sớm một chút bị đưa đến gian phòng, Tiểu Anh lên lầu, về gian phòng của mình, lấy ra chi phiếu từ ba lô nhỏ trong tay, đi tới phòng của Hạ Thiệu Nhiên, thần thần bí bí nói: "Đưa tay ra."

"."

"Nhanh lên một chút!"

Hạ Thiệu Nhiên mở tay ra, một tờ giấy đặt ở trong lòng bàn tay, mở tờ giấy cố gấp tình ra, nhìn con số phía trên, lộ ra nụ cười, "Dám suôn sẽ lấy tiền từ trong túi Hắc Lang, chẳng phải anh nên khen kỹ thuật của em có tiến bộ nhiều rồi không?"

"Ừ!" Tiểu Anh uống một hớp sữa tươi, lại cắn ống hút, nói: "Đây là tiền mừng tuổi em cho anh."

"Đây vốn là tiền của anh." Hạ Thiệu Nhiên theo dấu gãy trên chi phiếu lộn trở lại, vung cổ tay lên, nhắm ngay trên túi áo cô, giương tay lên, chi phiếu tình chuẩn rơi vào.

"Hừ!" Tiểu Anh không hài lòng uống cạn một giọt sữa tươi cuối cùng lại gần, nâng cằm nhỏ lên nói: "Cực tuyệt tiền mừng tuổi em cho anh, không coi trọng em, hừ hừ!"

Hạ Thiệu Nhiên rất là khinh thường: "Không có hứng thú."

"Vậy anh cảm thấy hứng thú với cái gì?"

Hạ Thiệu Nhiên nhìn chăm chăm môi hồng, trong mắt trắng trợn toát ra dục vọng, Tiểu Anh ngượng ngừng quay mặt, không dám nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Hạ Thiệu Nhiên cầm tay nhỏ bé của cô thả vào bên môi hôn, nhỏ giọng nói: "Lần này không cho ngủ."

Mặt Tiểu Anh nóng lên, nhú lại đầu mi nói: "Bây giờ là ban ngày."

Ai sẽ quan tâm ban ngày hay không, nụ hôn nóng bỏng của Hạ Thiệu Nhiên dọc theo mi tâm, tay cũng không nhàn rồi, dò vào dưới váy ve vuốt bắp đùi bóng loáng.

Tiểu Anh ồm ồm, không cách nào ngăn cản, cũng không cách nào chống đỡ nhiệt tình của anh, tỉnh táo lại trong nụ hôn nóng bỏng cùng yêu, hương thụ cảm giác bị yêu.

Chợt có một dòng nhiệt chảy trào ra, Tiểu Anh vội khép chặt chân nhảy xuống từ trên người Hạ Thiệu Nhiên, đỏ mặt chạy hướng toilet.

Hạ Thiệu Nhiên có loại dự cảm xấu, cảm thấy lần này vẫn sẽ không thành công như cũ. Thấy cô nửa ngày không ra, đứng dậy buông lỏng quần một chút, đi tới cửa phòng rửa tay hỏi: "Không có sao chứ?"

Không hỏi cũng may, vừa hỏi, Tiểu Anh phát ra âm thanh ảo não.

Hạ Thiệu Nhiên trực tiếp đẩy cửa đi vào, Tiểu Anh vội vàng dùng khăn vẩy che đậy cái mông, đau lòng nói: "Cái đó tới."

Hạ Thiệu Nhiên bày ra một nét mặt anh biết ngay.

"Thật xin lỗi." Tiểu Anh che khuôn mặt nhỏ nói: "Lại để cho anh mất hứng."

"Không vội."

"Gấp cũng không còn biện pháp." Tiểu Anh lộ ra một mặt dí dỏm: "Cũng không thể tắm máu chiến đấu."

Hạ Thiệu Nhiên bị lời của cô chọc cười, cười giỡn nói: "Anh không thành vấn đề."

"A!"

.....

Buổi chiều, lại có mấy vị tới nhà Môn chủ nhà họ Hạ chúc tết. Thân là vị hôn thê của Môn chủ, Tiểu Anh cũng phải gặp mặt mời khách làm lễ.

Di cã, bụng trướng, cả người đều không có hơi sức, Tiểu Anh ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên. Môn chủ nhà họ Hạ lạnh lùng ít nói, phái nữ bên cạnh cực ít, tất cả mọi người cho là cô gái bắt Môn chủ làm tù binh sẽ là mỹ nữ tuyệt sắc cực phẩm, xét thấy cô gái trẻ đáng yêu và cô gái nhỏ ở giữa Lạc Tiểu Anh thì mới hiểu được không phải cô gái xinh đẹp nhất mới cực kỳ có lực hút, có lúc, cô gái đáng yêu có thể nhất làm người đàn ông cung

chiều, oải mắt tìm người đàn ông.

Cá tính Môn chủ lạnh lẽo rất xứng đôi cùng Môn chủ phu nhân tương lai nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu. Người đến nhà họ Hạ chúc tết cho Môn chủ phu nhân tương lai, đưa quà tặng chuẩn bị tỉ mỉ.

Châu báu đồ trang sức, ví da bản số lượng có hạn, còn có xe thể thao, Lạc Tiểu Anh tròn mắt sáng rực lên, khom thành hình trăng lưỡi liềm cảm ơn mọi người.

Nụ cười ngọt ngào dịu dàng như xuân gió phát qua làm lòng người ấm áp, Hạ Thiệu Nhiên thấy cô cười vui vẻ như vậy, khoe miệng khề nhếch, nâng lên đường cong đẹp mắt.

Môn chủ đại nhân vốn nghiêm túc đến cứng ngắc đang triển lộ nụ cười trước mặt mọi người, không cần bàn cãi trình độ yêu thích đối với Môn chủ phu nhân tương lai, có người âm thầm cho là quà tặng mình đưa thiếu.

Một đám khách đi, Tiểu Anh hưng phấn gọi hai tiểu nha đầu đem hộp quà tinh xảo chuyển đến gian phòng của mình, mở từng hộp ra, bày đặt xinh đẹp trước mặt, lấy máy chụp hình ra bắt đầu chụp hình.

Ba người bận rộn kinh khủng, Hạ Thiệu Nhiên ôm lấy tay tựa ở cạnh cửa nhìn hồi lâu. Tiểu Anh cười hi hi nói: "Em chụp hình chúng tãi lên trên web bán đấu giá."

"Rất cần tiền sao?" Hạ Thiệu Nhiên hỏi.

"Đôi tiền đưa đến cô nhi viện, ha ha!" Tiểu Anh nói.

Hai nha đầu lật khăn lụa màu xanh dương, "Tiểu thư, khăn lụa này rất xứng với cô, chớ bán đi."

"Thật rất đẹp, tiểu thư quán lên nhất định đẹp." Một nha đầu khác nhanh tay quán cho Tiểu Anh, trong trắng khuôn mặt nhỏ bị khăn lụa màu xanh dương nhạt bao vây, cảm giác cổ mát mẻ, trẻ trung lại xinh đẹp.

Tiểu Anh soi gương nói: "Đúng là rất xinh đẹp, nhưng," Mắt giả hoạt đảo một vòng, nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên.

Hạ Thiệu Nhiên là người thông minh! Lập tức nói: "Anh lấy, tặng cho em."

"A, thân ái, anh thật sự là quá tốt!" Tiểu Anh vui vẻ, nhào tới trong ngực anh, không có trông nom có người khác hay không, nhón chân lên, hôn gò má anh.

Thành quả trên web bán đấu giá phong phú, Tiểu Anh dùng chút tiền mua rất nhiều đồ dùng học tập cùng sách truyện cách bạn nhỏ thích và đồ chơi, mừng ba tết, Hạ Thiệu Nhiên tự mình lái xe mang cô đi cô nhi viện.

Tô Tinh dùng tiền lần trước Lý Khuynh Tâm cho tu sửa sang thiết bị ở cô nhi viện, thêm các bộ đồ mới cho các bạn nhỏ, bây giờ tình trạng của cô nhi viện tốt hơn rất nhiều so với trước kia.

Tiểu Anh kéo cánh tay Hạ Thiệu Nhiên xuất hiện trước mặt Tô Tinh thì Tô Tinh khẽ kinh ngạc, quan sát quần áo cầu kỳ trên người đàn ông cao lớn, mỉm cười chúc mừng Tiểu Anh, Tiểu Anh rúc vào trong ngực Hạ Thiệu Nhiên, vui mừng không khép miệng được.

Món đồ chơi bộ sách phân phát cho các bạn nhỏ, bọn nhỏ vui mừng hô to: "Chị Tiểu Anh vạn tuế, chị Tiểu Anh tuyệt nhất!" Lây không khí của bọn nhỏ, Tiểu Anh la to một tiếng vọt vào đám nhỏ, cùng bọn trẻ nháo điên cuồng. Như trước kia, cô lại nói về chuyện xưa, bất đồng là, lần này trong chuyện xưa, cô không phải là một công chúa mảnh mai cần người khác bảo vệ nữa, cô đã thành trưởng thành nữ quân nhân dũng cảm, trợ giúp những thứ nhỏ yếu cần trợ giúp, duy trì hòa bình tìm kiếm chính nghĩa.

Đứng ở đằng xa nhìn cô, Hạ Thiệu Nhiên chợt có cảm giác mình sắp không nắm được cô.

Tô Tinh bị Tiểu Anh hươ tay múa chân chọc cười, nói: "Mỗi lần gặp Tiểu Anh cũng có thể chọc bọn nhỏ vui vẻ, chính cô ấy cũng thế, điên cuồng nhốn nháo như đứa bé chưa trưởng thành. Những đứa bé mất cha mẹ cần quan tâm khác với đứa trẻ trong gia đình bình thường, đằng sau nụ cười ngây thơ đều có một trái tim yếu ớt dễ dàng bị tổn thương, có sẽ che giấu rất tốt, căn bản không hiểu che giấu." Tô Tinh nhìn về phía ánh mắt chuyên chú của Hạ Thiệu Nhiên, nặng nề nói: "Hạ tiên sinh, xin đối tốt với cô ấy."

Hạ Thiệu Nhiên không trả lời thẳng, nhưng xuyên thấu qua ánh mắt chuyên chú nghiêm túc lại nóng bỏng, Tô Tinh biết Tiểu Anh chọn đúng người rồi.

Tô Tinh mang theo người bạn nhỏ trở về phòng học, Tiểu Anh thờ hồn hể chạy đến bên cạnh Hạ Thiệu Nhiên, "A! Bọn nhỏ thật vui vẻ, nơi này có một phần công lao của anh."

Hạ Thiệu Nhiên giúp cô vuốt tóc rơi trên trán, đội mũ giúp cô. Tiểu Anh cầm tay anh, cười híp mắt nói: "Dẫn anh đi thấy một người quan trọng. Đi!"

Trước cây anh đào lớn, Tiểu Anh long trọng giới thiệu, "Mẹ, Tiểu Anh chúc tết mẹ. Ha ha, hôm nay con mang anh ấy đến, mẹ còn nhớ chứ, chính là người lần trước con nói, người con yêu, hi hi!" Tiểu Anh lôi kéo Hạ Thiệu Nhiên: "Còn không vái mẹ em."

Tiểu Anh chỉ tùy tiện nói, thật ra thì trong lòng biết cá tính cộc gỗ của Hạ Thiệu Nhiên mới sẽ không ngây ngốc giống như cô nhận đại thụ làm mẹ chúc tết

đại thụ. Đáng tiếc, Thiệu Nhiên lại ngoài dự đoán kêu một tiếng: "Mẹ, chúc mừng năm mới."

Cái gì? Không nghe lầm chứ! Tiểu Anh xoa nắn lỗ tai nhỏ không thể tin nhìn Hạ Thiệu Nhiên, "Em không nghe lầm chứ, hiện tại gọi mẹ, có phải sớm hay không."

"Không còn sớm." Hạ Thiệu Nhiên nhốt chặt thân thể cô vào trong ngực, "Mùa thu chúng ta biết nhau, lần đó em nói thích anh thì anh đang ngồi ở phía trên, còn có lần em khóc nói không muốn nhìn cô nhi viện chuyển đi, người trong lòng không thích em thì anh cũng ở trên tầng cây. Tiểu Anh, biết anh có tâm tình gì không? Thật hận sự bất lực của mình, cần bao nhiêu ý chí mới có thể không chế được mình không ôm em vào lòng, trời mới biết anh muốn quang minh chính đại thích em, chăm sóc em, đứng ở trước mặt anh thay em che gió che mưa."

Hoặc là không nói lời nào, hoặc là nói rất nhiều, mỗi lần anh máy hát đều khiến cô cảm động. Tiểu Anh nhắm mắt mấy cái ngăn nước mắt muốn tràn ra hốc mắt, làm nũng: "Thật đáng ghét, hại người ta cảm động."

Hạ Thiệu Nhiên vòng chặt cô, "Anh nghĩ, chờ bùn đất dần ra thì đem đào mẹ đến nhà chúng ta, anh muốn xây một tòa nhà thủy tinh thật to ở hậu viện, bên trong đủ loại cây hoa anh đào, ánh nắng ấm áp, cánh hoa bay tán loạn, em có thể nhảy dây ở bên trong, ngủ trưa, chụp hình, ngắm những vì sao, làm tất cả chuyện em muốn làm."

"Có thật không?" Hốc mắt Tiểu Anh lại đỏ hồng, cảm động anh muốn làm tất cả vì cô, cảm động hơn lời trong miệng anh.

"Em có nhà sao? Hạ Thiệu Nhiên."

"Có, anh ở đâu, nhà ở đó."

"Mẹ ơi!" Tiểu Anh gạt lệ, nói đứt quãng: "Anh xem, anh đối với em thật tốt, con gái đi cùng với anh, anh nên yên tâm đi!"

Trong cô nhi viện, Tô Tinh đứng ở trước cửa sổ thủy tinh, nhìn hai người ôm nhau ở cây anh đào, khoe môi giương nhẹ.

Mất đi tình thân, cô cũng không cô đơn, còn có tình bạn, tình yêu bầu bạn.

Chỉ cần có yêu, thế giới này cũng không cô đơn.

"Cô giáo, cô cười cái gì đấy?" Một cô gái tuổi khá lớn lại gần phía trước cửa sổ, ngạc nhiên nói: "Oa! Chị Tiểu Anh đang yêu phải không?"

"Em biết cái gì là yêu sao?" Tô Tinh buồn cười hỏi.

Một bé trai giơ tay cướp lời: "Em biết rõ, em biết rõ, yêu sẽ hôn miệng."

"Nhìn, bọn họ hôn kia!"

"Ồ đâu, cho tớ xem, á, các bạn chớ đẩy! Chớ đẩy, cho tớ xem." Bé trai nắm chặt lấy bệ cửa sổ, gác chân, nhướn cổ, ra sức nhìn ra phía ngoài.

"Cậu sang bên kia chút."

"Cậu mới sang bên kia ấy."

Nhìn người bạn nhỏ tranh nhau xem trò vui, Tô Tinh dờ khóc dờ cười, trong lòng nói: "Tiểu Anh, cô dạy hư người bạn nhỏ rồi!"

Tiểu Anh không ngờ mình sẽ dạy hư đứa bé, chỉ cảm thấy Hạ Thiệu Nhiên chính là món quà trời cao thưởng cho mình, dùng để đền bù đau buồn hai mươi hai năm qua. Quà tặng này gọi là mặt đường, cả ngày bị anh bao quanh, che chở, chăm sóc, mới có thể sống hạnh phúc ngọt ngào như vậy.

Vào một ngày ngọt ngào, cho đến lúc Tiểu Anh phát hiện bí mật nhà Đăng Nguyên trong máy vi tính ở dưới tầng hầm.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Bộ thứ nhất kết thúc.

Bộ thứ hai, trên đường thành thần châu —— nhiệm vụ bí ẩn ở phủ Đăng Nguyên.

Phần hai của ôm ấp yêu thương, chủ yếu nói thân thể của Tiểu Anh, trong máy vi tính ở tầng hầm, Tiểu Anh phát hiện bí mật nhà Đăng Nguyên, cô có thể hiểu lầm Hạ Thiệu Nhiên hay không? Xăm hoa anh đào trên lưng đang ám hiệu cái gì? Cô rốt cuộc có quan hệ gì với nhà Đăng Nguyên? Cuối cùng Hạ

Thiệu Nhiên có thể dắt tay thành công hay không?

Mai phục, thấp thỏm, tình tiết kéo tơ đạo kén tiến triển, giữa ăn trộm đối kháng cùng đoàn đội tác chiến, trộm trong trộm, lừa gạt trong lừa gạt, kẻ trong kẻ, yêu trong yêu.

Bộ thứ hai còn có thật nhiều nhân vật mới gặt hái, trai đẹp, mỹ nữ, hoan nghênh hoạt động vui đùa.

--- -----o ~ HẾT ~ o-----

Bạn đang đọc truyện *Ôm Áp Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.